

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aşk ve Cesaret
PAULA QUINN

epsilon®

İLE DOĞAN

İLK DOĞAN

BİRİNCİ BÖLÜM

Davina Montgomery, Saint Cristopher Manastırı'nın çan kulesinde, tek başına dururken bilmediği bir dünyanın sessizliğiyle örtülmüştü. Saatler önce karanlık çökmüştü. Onları korumak için gönderilen adamlar sayesinde, rahibeler aşağıdaki yataklarında huzurla uyuyorlardı. Ama Davina için huzur yoktu. Koyu mavi gökyüzü, elini uzatsa dokunabileceği kadar yakın görünen yıldızlarla doldurmuştu. Ne isteyebilirdi? Kötü bakışları güneye, İngiltere'ye doğru kaydı ve aynı yoğun özlemle, ay ışığında aydınlanmış kuzeyin dağ eteklerine çevrildi. Eğer karar ona ait olsaydı; hangi hayatı seçerdi? Unutulabileceği mi yoksa kimsenin onu tanımadığı bir hayatı mı? Rüzgâr, yünden yapılmı rahibe elbisesini etrafına dolarken hüznle gülümsedi. Geleceği için çoktan karar verilmişken, üzerine düşünmenin ne yararı vardı? Olacakları biliyordu. Başka bir yol yoktu. Tabii, önümüzdeki yıla kadar yaşayabilirse. Bakışlarını asla gidemeyeceği yerden ve asla olamayacağı insandan uzaklaştırdı.

Arkasında, vavaşça yaklaşan ayak seslerini duydu ama dinup bakmadı. O ayak seslerinin kime ait olduğunu zaten biliyordu.

"Zavallı Edward. Beni yatağında bulamadığında, kalbimin darmış olabileceğini sanıyorum." Sessiz kaldığında Davina, ona görevinin ciddiyeti konusunda takıldığı için üzgün hussetti. Kaptan Edward Asher, Kaptan Geoffries hastalanıp görevinden azat edilince, Davina'yı korumak için dört yıl önce gönderilmişti. Edward, koruyucudan çok daha fazlası olmuştu. Davina'nın en iyi arkadaşıydı ve onu, düşmanlarının planlarından koruyan bu kalın duvarların arkasında sırtını verebileceği biri olmuştu. Edward, onun korkularını biliyordu ve hatalarını kabul etmişti. "Sizi nerede bulacağımı biliyordum," dedi, sonunda. Sesi, fısıltı gibiydi.

Her zaman bulırdı. Bakılacak çok fazla yer olduğundan değil; Davina'nın, manastır kapılarının ardına geçmesine izin verilmediğinden düşüncelere dalmak için bu çan kulesine gelirdi.

"Leydim..."

Kaptanın yumuşak seslenişiyile ona döndüğünde hayallerini ve arzularını nazik bir tebessümle kenara koymuştu. Bunları kendine saklayıp onunla bile paylaşmıyordu.

"Lütfen, ben..." diye lafına başlarken, onun bakışlarıyla buluştu Kaptan.

Gözleri, her gün baktığı bu yüzle karşılaştığında, onu ilk gördüğü zaman olduğu gibi zorlanarak, konuşurken rökezedi. Ona aşıkı ve kalbini ortaya açıkça koymadığı halde hislerini gizlemiyordu. Her şey gözlerinden, hareketlerinden, bağışından belliydi. Büyük bir pişmanlıkla Davina bunun itiraf etme cesaretinin olmasından çok onunla alakası olduğundan şüpheleniyordu. Edward'ın yolu, farklı bir yöne ayrılıyordu ve Davina asla onun olamazdı.

"Leydi Montgomery, yalvarırım oradan uzaklaşın. Yalnız olmanız doğru değil."

Onun için endişelenmişti ama Davina endişelenmemiş olmasını diliyordu.

"Yalnız değilim Edward," diye onu rahatlatmıştı.

Eğer hayatı şu anda olduğu gibi kalsaydı, mutlu olmanın bir yolunu bulurdu. Her zaman bulmuştu.

"Bana çok fazla şey bahşedildi."

"Doğru," diye katılırken, ona daha da yaklaşıyordu ama kızın bildiklerini düşününce durdu. "Size Tanrınızdan korkmanız ve Kralınızı sevmeniz öğretildi. Rahibeler gibi adamlarım da sizi seviyor. Her zaman böyle olacak. Biz, sizin aileniniz ama bu yeterli değil."

Davina'nın asla itiraf etmeyeceğini bildiği için onun yerine söyledi. Yeterli olmalıydı. Zamanı gelmeden onu bulmamalarını sağlamanın en güvenli yolu, Davina'nın manastıra kapanmış olmasıydı.

Zaman gelmişti.

Davina, Edward'ın onu kurtarmak için her şeyi yapacağını biliyordu. Edward, ona sıklıkla söylüyor ve tehlikelere karşı her seferinde uyarıyordu. O Davina'ya, kimseye hatta onu sevdiğini söyleyenlere bile güvenmemesi gerektiğini titizlikle öğretmişti. Edward'ın dersleri onu çoğunlukla çaresiz bırakıyordu ama bunu Edward'a asla söylemeyecekti.

Edward, "Düşmanlarınızı yok edebilseydim, onlarla beraber korkularınızı da ortadan kaldırmayı dilerdim" diye yemin etti.

Edward onu rahatlatmak istemişti ama Davina, boylesi nefes kesici bir gecede geleceği tartışmak istemiyordu.

"Sana ve Tanrı'ya şükürler olsun," diyerek, Edward ile gitmek için yaslandığı duvardan ayrılıp, ona şakacı bir şekilde gülümsedi; "Onları kendim katledebilirim."

"Katliyorum." diye teslim oldu Edward; Davina'nın ona yaklaşan adımlarıyla neşeli bir havaya burunmuştu. "Savunma derslerini iyi öğrendim."

Davina, bir elivle Edward'ın koluna uzanarak hafifçe vurdu.

"Bana, huldiklerinizi öğretmek için Baş Rahibenin saçacağı dehşeti bile goze almışken, sizi nasıl hayal kırıklığına uğratabıldım ki?"

Gulmeye başladılar ve ikisi de yakınlıklarından dolayı rahatlar. Buna rağmen Edward, bir anda ciddileşti.

"James, bir hafta içerisinde tahta geçecek."

"Biliyorum." Davina başıyla onaylayıp, bakişlarını tekrar İngiltere'nin bulunduğu yöne çevirdi. Korkularının onu kontrol etmesini reddediyordu.

"Belki," derken acılı bakişlarında biraz isyankâr bir pırıltı vardı, "biz de taç giydirme törenine katılmalıyız Edward. Ben Westminster'da aramak kimin aklına gelir?"

"Leydim..." Edward ona uzandı. "Yapamayız. Biliyorsunuz..."

"Takliyorum, sevgili arkadaşım."

Başını, onunla omzu üzerinden konuşacak şekilde ayarlarken, yüreğine ağırlık yapan, korkuyla alakası olmayan mücadeleyi dikkatlice gizliyordu.

"Gerçekten Edward, bunu konuşmak zorunda mıyız?"

"Evet, sanırım konuşmalıyız," diye istekli bir şekilde cevap verdi, Edward.

Davina itiraz edemeden, lafına devam etti.

"Baş Rahibeye, Ayr'daki Courlochcraig Manastırı'na ulaşılabilir miyiz diye sordum. Çoktan haber gönderdim..."

"Kesinlikle olmaz," diyerek onu susturdu Davina.

"Evimi terk etmeyeceğim. Ayrıca, düşmanlarımın benden haberi olduğuna inanmamız için bir sebep yok."

"Sadece bir, iki yılığına. Ta ki biz emin..."

"Hayır," dedi tekrar Davina, bu sefer doğrudan yüzüne karşı.

"Edward, düşmanlarımız beni aramak için gelirlerse rahibeleri onlarla yalnız yüzleşmesi için bırakmamızı mı öneriyorsun? Senin ve adamlarının güçlü kolları olmadan, nasıl bir savunmaları olabilir ki? St. Christopher'dan ayrılmazlar, ben de ayrılmayacağım."

Edward, iç çekerek başını iki yana salladı.

"Benden daha cesur olduğunuzu kanıtladığınız için sizinle daha fazla tartışmıyorum. Sadece bu kararın pısmanlılığını yaşamamak için dua ediyorum."

Yakışıklı yüzünün hatları rahatladı, "Size odanıza kadar eşlik etmeme izin verin. Saat oldukça geç oldu ve horozlar ötmeye başladığında, Saygıdeğer Annemiz size insaf etmeyecektir."

Davina, tek elini onun koluna yerleştirdikten sonra diğer elinin hareketiyle endişelerini uzaklaştırdı. "Güneşle uyanmayı sorun etmiyorum."

Edward, onu çan kulesinden çıkarırken; "Çalışma odasında tekrar uykuya dalabildiğiniz için," diye cevap verdiğinde, sesi en az Davina kadar neşeli çıkmıştı. "neden sorun edesiniz ki."

"Gerçekten bir kere uykuya daldım," diye kendini savunurken, Edward'ın koluna hafifçe vurdu. "Beni etrafta takip etmekten daha önemli işlerin yok mu?"

"Üç kere," diye düzeltirken, Davina'nın sahte kaş çatışını görmezden geldi. "Bir keresinde horladınız bile."

Merdivenleri inerken Davina'nın gözleri, en az ağzı kadar kocaman açılmıştı. "Hayatımda hiç horlamadım!"

"O zaman, bir sefer harıcında?"

Tekrar, Edward'ın suçlamalarına itiraz edecekmış gibi göründü ama sonra dudakları kıvrıldı. "Sadece bir kere Rahibe Bernadete'nin piyano resitalinde horladım. Bir haf-talığına kefaret cezası almıştım. Hatırlıyor musun?"

“Nasıl unutabilirim?” diyerek kahkaha attı.

“Adamlarımın bütün bu süreç boyunca yapacak işleri yoktu ve siz Tanrıyla işlediğin günah dışında her şey hakkında yüksek sesli konuşurken, kapını dinlemeyi tercih etmişlerdi.”

“Tanrı, çoktan neden uykuya daldığımı biliyordu,” diye açıklarken Edward’ın sırtışına gülerek karşılık verdi.

“Rahibe Bernadette’nin yeteneği veya yeteneksizliği hakkında, kendimi savunmak için bile kötü konuşmayı istemiyorum.”

Edward’ın kahkahası dinerken, yürüyüşlerinin sona ermesiyle ardında acılı gözükten bir tebessüm bıraktı ve Davina’nın kapısının önünde durdular. Kızın eline uzanmaya çalıştığı anda, Davina, gözlerindeki şaşkınlığın, ona dokunması konusunda fikrini değiştirmemesi için elinden geleni yaptı.

“Cüretimi mazur görün ama size çok uzun zaman önce söylemem gereken bir şeyi söylemem gerekiyor.”

“Elbette Edward,” dedi, yumuşak bir tonda, elini onun elinin üzerinde tutarak.

“Benimle her zaman özgürce konuşabileceğini biliyorsun.”

“Öncelikle benim için...”

“Kaptan!”

Davina, merdivenlere doğru eğildiğinde Harry Barns’ın, Edward’ın sağ kolunun, manastır kapısından hızla girdiğini gördü.

“Kaptan!” Harry, onlara bağırırken yüzü solgun ve nefesi koşmaktan güçlükle çıkıyordu. “Geliyorlar!”

Donakalmış Davina, kulaklarının doğru işittiğinden şüpheleniyordu. Dört yıl boyunca bunun için uyarılmış ama her zaman bugünün gelmemesi için dua etmişti.

“Edward,” diye seslenirken, derin bir paniğin eşliğindeydi; “bizi, Kral Charles’ın ölümünden hemen sonra, bu kadar kısa bir sürede, nasıl bulabildiler?”

Edward, gözlerini sıkıca kapatıp sanki duyduklarına inanmakta zorluk çekiyormuş gibi başını iki yana salladı. Şüphe için vakit yoktu. Topukları üzerinde dönerek Davina'nın kolunu tuttu ve onu odasına sürükledi.

"Burada kal! Kapılarını kitle!"

"Bunun bize ne yararı olacak?"

Ok ve yayını kapıp, tekrar kapının dışına çıkınca, Edward onu durdurdu.

Davina, "Lütfen sevgili arkadaşım. Odamda bir başıma korkudan sinmek istemiyorum. Orada duramayacağım kadar güvensizleşene dek, çan kulesinden ateş edeceğim."

"Kaptan!" Barns, merdivenlerde üçer üçer koşuyordu.

"Hazırlanmalıyız. Hemen!"

"Edward," Davina'nın sesi, Edward'ın tekrar ilgisini çekmişti, "beni bunun için eğittin. Kullanabileceğimiz her bir güce ihtiyacımız var. Kendi evim için savaşmamı engellemeyeceksin."

"Emirlerinizi verin lütfen Kaptan!"

Koşmaya başlayan Davina, kuleye çıkan dar merdivenlerin basamaklarında durup, ardına baktı.

"Harry!"

Edward'ın bağırdığını duydu; "Varilleri hazırlayın ve katranı kaynatın. Bütün adamların atik ve emirlerim için hazır olmasını istiyorum. Ve Harry..."

"Kaptan?"

"Rahibeleri uyandır ve dua etmelerini söyle."

St. Christopher'daki katliamdan sonraki sabahın erken saatlerinde, Edward'ın adamları düşman ordusunun yarısını öldürmeyi başarmıştı ama manastırın kaybı, daha büyüktü. Çok daha büyük. Çan kulesinde tek başına duran Davina, koca bahçenin yerlerine serilen bedenlere bakıyordu. Yanan katran ve et kokusu burnunu acıtıp, gözlerini yakıyordu.

Gözlerini, kapıların ardındaki çimliğe çevirmiş; at üstesindeki adamların, nefretleri tatmin olmamış gibi birbirlerini parçalara ayırmalarını izliyordu. Aslında, ortada nefret yoktu. Hiçbiri, onu tanımıyor ama onun için savaşıyorlardı. Onlar Davina'yı tanımasa da Davina, onları tanıyordu. Edward'ın onlardan ilk bahsettiği günden beri, yüzü olmayan katiller rüyalarına musallat olmuştu. Keskin kokulu havanın getirdiği gözyaşları; arkadaşlarının, ailesinin öldüğü ve ölüyor olduğu çimenlere doğru süzülüyordu. Avucunu, gözünün önünden geçirerek Edward'ı görmek için cesetleri araştırdı. Savaş başlamadan bir saat önce Edward, yanına gelmiş ve ona rahibelerle beraber şapele gitmesini emretmiş; Davina reddettiğinde ise onu bir buğday çuvalı gibi sırtına atıp oraya kendi getirmişti. Ama Davina saklı kalmadı. Kalamazdı. O yüzden kuleye, elinde okları ve yayıyla geri dönmüş; bir düzineden fazla düşmanını yaratıcılarıyla buluşturmuştu. Ama çok fazlalardı... Belki de Tanrı, geri kalanını istemiyordu. Gözleri önünde, beraber yemek yediği, kahkaha attığı insanları katlediyorlardı.

Bugünden o kadar uzun zamandır korkuyordu ki bu korku artık onun bir parçası haline gelmişti. Kendini hazırlanmış sanıyordu. En azından kendi ölümü için. Manastırdakiler ve Edward'ın adamlarının ölümü için hazır değildi. Sevdiği insanların kaybına kim, nasıl hazırlıklı olabilirdi? Çaresizlikle harap olmuştu ve bir anlığa duvardan atlamayı düşündü. Eğer, o ölürse savaşmayı bırakırlardı ama cesaret için Tanrı'ya, Edward'ı şimdi yüzüstü bırakamayacak kadar çok dua etmişti. Sırtındaki ok kılıfına ulaşp bir ok çıkardı. Oku, yayına yerleştirerek hedef almak için tek gözünü kapattı. Aşağıda, görüş açısının dışında, İngiltere'ye ait olmayan üniformasıyla bir asker; bir elinde meşale diğerinde de kılıçla, şapel duvarının etrafında dolanıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Soğuk rüzgâr ve yağmurun ıslaklığı, Robert MacGregor'un alnındaki simsiyah bukleyi havaya kaldırıyordu. Başını yukarı kaldırıp gri bulutlara bakarak, cennete tekrar açılması için meydan okuyormuşçasına kötü bir bakış attı. Yaşlı Thomas Mackinnon'ın barakasının çatısını bile yerinden sökebilecek bir fırtınada, akrabalarıyla beraber Camlochlin'den ayrılmak zorunda olmaları zaten yeterince kötüydü. İskoçya boyunca, çamurlu yollarda seyahat etmek yolculuğu kolaylaştırmamıştı.

Rob, babasının Yorklu James'in taç giyme törenine katılmak için klanını terk etme nedenlerine katıldığından hâlâ emin değildi. Pudralanmış peruklar ve fırfırlı yakalarıyla gösterişli soylular tarafından oluşturulmuş yasaların, MacGregor klanıyla alakası neydi? Sadece çok az bir kısmı, Skye'deki MacGregor klanını tanıyordu ve tanısalar bile hiçbirini yasaları uygulamak için dağlara çıkma cüretinde bulunamıyordu. Klanının, bir İngiliz Kralına karşı ne sadakati vardı?

"Başkaldırma her zaman gerekli değildir."

Babasının kelimeleri sıkıntılı düşüncelerine saldırdı.

"Klanı korumak her zaman öncelik olmalı."

Skye'deki MacGregor Klan Reisi Callum MacGregor'un ilk doğan çocuğu ve unvanının varisi olan Rob'a, babasının düşünce şekillerini anlaması öğretilmişti. Yeni Kralı, medenice desteklediğini göstermenin akıllıca bir hareket olduğunu biliyordu. Güneydeki politikaları önemsemese de klanın üzerinde Reisin otoritesinin olduğu parlamentoda, Highland yaşantısını çağdışı bulan ve yürürlükten kalkması gerektiğini düşünenler de vardı. Eğer Kralın kıçını öpmek, klanı güvende tutacaksa o zaman Rob bunu yapacaktı ama yine de savaş meydanında pantolonlarına sıçacak adamların kıçlarını öpmek için klanını terk etme fikri onu öfkeliendiriyordu. Babasının veya kendinin reis olmasını umursamıyordu. Bir lider, her türlü sorumluluğu alıp daha fazlasını da yapardı. Arazileri sürüyor, koyunları güdüp postlarını kırpyordu. Yıkılan çatıları tamir etmiş ve birçok kere kişisel zevklerini sıkı çalışmak uğruna görmezden gelmişti. Akrobalarının refahı için her şeye babasıyla beraber karar vermiş; vücudundaki ve iradesindeki her türlü zayıflığın ona ait her şeyi yok edebileceğini bilerek, kılıç ustalığını özenle ve sabırla geliştirmişti. Kanından gelenler, nesillerdir klanın zarar görmesine asla izin vermemişlerdi.

Kuzenine; "Neden bu yolda gitmemiz gerektiğinde ısrarcı olduğunu tekrar anlatır mısın Will?" diye sordu Rob, çamurlu çukurdan uzaklaştırmak için atının dizginlerini çekti. İngiltere sınırından önce ana gruplarını terk etmişlerdi. Dolambaçlı yoldan gitmek Will'in fikriydi. Rob, neden Will'i dinlediğini ve herhangi birinin onlara eşlik etmesini neden kabul ettiğini sorgulamaya başlamıştı.

"St. Christopher Manastırı," diye omuzu üzerinden seslendi Will. "Rahibe Margaret Mary'nin burada yaşadığını söylemiştim."

"Rahibe Margaret Mary de kimin nesi?" diye homurdandı Angus MacGregor, ensesini sıvazlayarak.

“Tanrı’nın kızlarından biri, senin gibi kalbi karalarla kaplanmış birini neden ilgilendiriyor?”

“Annem öldükten sonra altı yılığına benim bakıcılığıı yapmıştı.”

“Sanırım Tristan’ın ondan bahsettiğini duymuştum,” diye Rob’un en küçük kardeşı Colin düşünceli bir şekilde konuşmaya katılırken, atını yosunlu bir eğimden uzaklaştırmayı başarmıştı. Rob, erkek kardeşı Tristan’ın St. Cristopher’in rahibeleri adına onlarla gelmediğıine minnettar olmakla, Colin’in gelmesine izin verdiği için öfkeli olmak arasında kalmıştı. Belli ki Will’in manastırın hangi cehennemde olduğuna dair bir fikri yoktu. Onları bayırların derinliğine doğru yönlendiriyordu. İzledikleri bu güzergahta sinsî bir haydut saldırısına açıklardı. Rob’un endişesi, kavgadan veya Colin’in herhangi bir saldırıdan zarar görmeden çıkma yeteneğinden korktuğundan değildi. Sadece bir çeşit çatışma olacaksa, küçük kardeşinin orada olmamasını tercih ediyordu.

“İngiltere’deki rahibeler İskoçya’dakiler kadar çok dua ediyorlar mı?”

“Henüz İngiltere’de değiliz,” diye sabırsızca homurdandı Rob, omzunun üzerinden Finlay Grant’a bakış atarak. Velet, bir anlığına liderin gözünde yeteneksiz olduğunu kanıtlamış gibi dona kaldı. Kahretsin, saldırıya uğrarlarsa Finn ile ne yapacaktı? Velet savaşılabildi ama kılıç ustalığındansa kahraman hikâyeleri anlatmaya her zaman daha çok ilgi göstermişti. Her reisin bir ozanı vardı ve Finn, Rob’unki olmakta kararlıydı. Velede her zaman ayak altında bulundurmak can sıkıcı olsa da kahramanca bir anda ne yaptığını ve ne söylediğinin tekrar anlatılması gerekiyordu. Rob’un, Graham ve Claire Grant’ın en küçük evlatlarına bir düşkünlüğü vardı. Meraklı doğasıyla saygılı bir çocuktı ve Rob’un can sıkıntısının kaynağı olmadığı için yükünü de o taşımamalıydı.

“Hayır,” dedi Rob ona, daha yumuşak bir tonda, “İskoç rahibeler daha fazla dua ediyor.”

“Dizlerinin, aşınan cübbesinden çıkması umurumda değil,” diye homurdandı Angus, kareli kumaşında gizlediği içki kesesine uzanarak. “Eğer Will ve Tristan’ı dünyaya getirmişse, onunla tanışmayı arzulamıyorum.”

“Kes sesini Angus.” Rob, yaşlı savaşıyı susturmak için elini kaldırdı.

“Duydunuz mu?”

Yoldaşları, bir anlığına sessiz kalıp dinlediler.

“Kılıçların çarpışma sesi gibi,” dedi Angus, eli hemen kılıcının kabzasına gitmişti. “Ve bu... Bu yanık et kokusu.”

“Manastır!”

Atının dizginlerini sola doğru çevirip, topuklarını canavarın böğrüne geçirirken Will’in yüzündeki bütün kan çekilmişti. Rob, onu durduramadan ufak tepeye doğru kayboldu. Kuzeni ve en yakın arkadaşı olan Will’in, bilinmeyene doğru kafa göz dalmasının bir gün kendisiyle beraber etrafındaki herkesin ölümüne sebep olacağını düşünüp, küfreden Rob; öne doğru fırlayıp gençleri geride kalmaları için uyardı.

Rob ve Angus tepenin hemen ötesinde, Will’in şok ve korku içerisinde önündeki manzarayı izlediği yerde durakladılar. Colin ve Finn onlara yetiştiğinde Rob, kendisine karşı geldiği için kardeşine küfürler savururken gözleri, küçük tepeler arasında kalmış ufak manastıra kilitlenmişti. Manastır saldırı altındaydı. Görünüşe göre kuşatma yeni başlamamıştı. Yerde yatan yüzlerce ceset vardı. Kuşatmanın ardından geriye yalnızca iki farklı ordudan bir avuç asker kalırken, yanan katranın sebep olduğu siyah duman da havaya doğru süzülüyordu. Yapının sol kanadı, tamamen alevlere teslim olmuştu.

“Aman tanrım, bunu kim yapabilir?”

Will, Finn'in uğursuz yalvarışına cevap vermeye tenezzül etmedi ve yayıyla beraber kılıfından bir ok çıkardı.

"Will, hayır!" diyerek onu durdurdu Rob.

"Bu bizim kavgamız değil. Bunu yapanları klanımızın başına da getirmeyeceğim! Çoktan ölm..."

Kelimelerin geri kalanı, sol omzundaki delici darbenin acısıyla kesilmişti. Hemen sonra Will'in iki tane okunun ışıltısı havayı yararak geçti. Şaşkına uğrayan Rob, bedeninden çıkan ince tahta sapa baktı. Vurulmuştu! Orospu ç... Mide bulantısıyla baş etmeye çalışarak parmaklarını okun etrafına sardı ve kıyafetinin kareli kumaşından çıkan tüylü bölümü kırdı. Öldürücü bakışlarını çatışmaya çevirerek, kırık oku yumruklarının arasında tuttu ve büyük kılıcını kınından çıkardı.

"Şimdi bizim kavgamız oldu işte Colin," diye homurdandıktan sonra atıyla öne doğru yüklendi. "Finn ile birlikte saklanın yoksa, ikinizi de iki hafta boyunca kışının üstüne oturturum."

Finn, hürmetkâr bir şekilde başıyla onaylasa da Colin, öfkelenmeye başlamıştı.

"Rob, savaşabilirim. Savaşmak istiyorum."

"Bugün olmaz," diye uyardı Rob, çenesi birazdan salacağı öfke yüzünden sertleşmişti. Colin bu sefer itaat etti.

Rob, daha önce baskınlarda savaşmış; birkaç Fergusson bile öldürmüştü. Babası onu, damarlarında dolaşan tarzda dövüş için eğitilmişti. Kendini ve sorumluluğundakileri ne pahasına olsun korumalıydı. Onu kimin vurduğu umurunda değildi. Hepsisi, bedelini ödeyecekti. Rob, alana vardığında kılıcını vahşi bir zevkle indirip hızlıca öldürürken, Will ile Angus da birkaç adım ötede savaşıyorlardı. Tekrar saldıracakken sonraki hedefi Rob'a bağlıydı.

"Dur İskoç! Tanrı'nın merhametiyle dur!"

Bir nefeslik anda adam, Rob'un gözlerinin içine ve sonra kafasının üzerindeki kanlı kılıca bakarken eyerinin üstünde ufaldı. Hızlıca konuşurken geriye kalan bütün irade gücünü toplıyordu.

"Ben, Kralın Soylu Ordusu'ndan Kaptan Edward Asher. Şafaktan hemen önce saldırıya uğradık. Düşmanın ben değilim."

Rob, hızlıca adamı inceledi. Koyu renkli saçları kanla ve terle ıslanıp kaşına doğru damlayarak kirli suratında çizgiler oluştıuruyordu. Giysileri aynı şekilde kanlıydı ve Kralın alayına aittiler. Vurulduğu için olan öfkesi hâlâ hafiflememişti. Rob, başka birini keserek devirmek için atını döndürdü.

"Bekle."

Kaptan onu durdurmak için Rob'un koluna uzandı.

"Sen Highland'densin. Neden buradasın? Seni biri mi gönderdi?"

"Burada olduğum için minnettar olmak yerine çok fazla sorular soruyorsun."

"Yardım için minnettarım."

Rob başıyla onayladı; "Arkanda."

Kaptan Asher, atının üzerinde dönerek, ölümcül darbeden güçlölkle kaçabilmişti.

Başka düşman askerinin savaşıma mesafesinde olmamasından destek alan Rob, yüzünde biraz ilgiyle Kaptanın saldırganı yere düşürmesini izledi.

"Sana hayatımı borçluyum," dedi Asher nefes nefese.

"Doğru. İşimiz bitti mi? Daha fazlası geliyor."

Asher'ın omuzları, takati kalmamış ve kaderini biliyormuş gibi çöktü. Arkasına bakmaya tenezzül etmeden alınınadaki ıslaklığı sildi.

"İsminiz lütfen."

Kahretsin, adam kafayı yemişti. Kan kaybı diye karar verdi Rob ve adama acıyarak ona ismini söyledi.

Asher; "Robert MacGregor, eğer bugün ölürsem Lady Montgromery'i kurtarmalısınız."

Rob razı olmadan veya reddetmeden önce Kaptan hızla devam etti.

"Lütfen, size yalvarıyorum onu kurtarın. Hâlâ yaşıyor, biliyorum."

Gözleri Rob'un elindeki kırık oka çekildi.

Bakışlarını takip eden Rob, onu kimin vurduğundan şüphelendi. Çenesiyle beraber parmakları da gerildi.

"Yaşa. Onu sen kurtar."

"MacGregor!"

Rob uzaklaşırken, Kaptan Asher bağırdı.

"Şapeli yakular. Bütün rahibeler öldü. Tek sahip olduğu rahibelerdi. Senin veya benim yapacağım şeyi yaptı. Alevlere teslim olmadan önce onu kurtar. Onu istiyorlar."

Rob, bakışlarını yanan manastıra çevirdi. Kahretsin. Will'i bulmalı ve buraya gelme fikri ona ait olduğundan Leydiyi araması için onu alevlere atmalıydı. Bir Leydi. Lanet olsun, onu öldürmeye çalışsa da bir kızı alevler içinde bırakamazdı. Kılıcını kaldırmışken ona doğru gelen bir atlıyı daha öldürdü ve Asher'ın başına ne geldiğini görmek için geri dönüp bakmadı. Dumanlı avluyu, bir kadın görmek için gözleriyle taradı ama aradığını bulmayınca bir dizi küfür savurdu. Yüzünü saran ürkütücü öfke ve kararlılıkla, önüne çıkan iki askeri daha korkutarak yolundan uzaklaştıran Rob, burnundan solurken adeta bir canavarı andıran atını, alev almış kapıya doğru sürdü. İçeri girmenin sadece bir yolu vardı ve tereddüt edecek vakti yoktu. Dizginleri sertçe çekip atın boğruüne topuklarını gömerek, aygırı arka ayakları üzerine kaldırdı. Alevlerin etkisiyle kömüre dönmüş kapılar, atın ön nallarının ağırlığı altında çatırdayarak

açıldı. Yoğun duman dalgası, Rob'un ciğerlerini acıtıyor ve görmesini neredeyse imkânsız kılıyordu.

"Leydi!" diye seslendi.

Canavarı andıran atı, etraflarını saran alevlerden huzursuzlanarak kişnese de Rob'un kuvvetli ellerinin yönlendirmesiyle devam etmek zorunda kaldı. Leydiyi bulma umuduyla tekrar seslenen Rob, pes edip ölmüş olduğunu varsaymak üzereyken kızı gördü. Kız, çaresizlik içerisinde elindeki ufak bir battaniyeyle alevleri dindirmeye çalışıyordu.

"Çok geç kızım. Bana elini ver!"

Kız, sesin geldiği yöne doğru dönüp dumanın onu boğmasını engellemek için battaniyeyi yüzüne götürdü.

"Edward?"

Öksürerek, boğucu dumanların arasından sesin sahibini görmeye çalıştı.

"Edward ben..."

Battaniye, parmaklarından kayarken bacaklarının takatı kesildi. Rob, öne doğru atılarak eyerine doğru eğildi. Kızın vücudu yere vurmadan önce onu küllerin arasından aldı.

Ölüyorum. Teşekkürler Tanrım.

Davina, bundan daha az acılı olmasını umuyordu. Cenneti arzulamasının nedeni, ciğerlerini dağlayan duman veya başındaki zonklama değildi. Cenneti arzulamasının asıl nedeni, şapel yanarken duyduğu rahibelerin çığlıklarıydı.

"Nefes alsana."

Edward'a ait olabilecek kadar emredici ama kesinlikle daha derinden gelen bir ses, onu çekip çıkardı. Öksürerek, ciğerlerine birazcık da olsa temiz hava alabiliyordu. Ateş göğsünü dağlayıp geçiyordu. Ateş. Ölmüyordu. Gözlerini, kararmış çimen ile altındaki toprağı delen kalın nalların bulanık görüntüsüne açtı. Tekrar öksürdü ve kafasının arkasını

kavrayacak kadar geniş bir el, saçlarını yanağından uzaklaştırdı. At üstündeydi. Bir erkeğin kucasına fırlatılmıştı aslında. Edward'ın korktuğu gibi onun için gelmişlerdi ve şimdi ona sahiptiler. Çığlık atmak istiyordu ama boğazı tahriş olmuştu. İki canavarın da üstünden atlardı ama atın yanlarından sallanırken onu tutan eller granit kadar sertti. Yerde yatan bir ceset, gözüne ilişti ve o görüntü Davina'ya bugün yaşananların dehşetini hatırlattı.

Ölüydüler.

Hayır.

“Olamaz!”

Dehşet ve öfke vücudunu sardı. Onu esir alanın bacaklarını iterek doğruldu. Adamın kanlı omzunun ardındaki görüntü, dona kalmasına sebep oldu. St. Christopher Manastırı... Evi, yanarak kül olmuştu. Herkes ölmüştü.

“Olamaz, Tanrım, lütfen... Ailem olamaz,” diye inledi.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken durmayacaklarından korkuyordu. Onu kimin tuttuğunu hatırladığında bile gözyaşları durmamıştı.

“Canavar,” diye çığlık atarak, Rob'un göğsüne yumruklar savuruyor; acıdan çıldırmış haliyle bile adamın gücüyle savaşıyordu.

“Piç kurusu! Yaptığına bak?”

“Leydi.”

Kız, onun vücuduna doğru çöküp merhametine ihtiyaç duyarken adamın sesi oldukça nazikti. “Kıpırdamayın,” diye kulağına fısıldarken, kız kolunu kavramış, evinin dağılan duvarlarına bakıyordu.

“Artık güvendesiniz.”

“Seni öldüreceğim,” diye Rob'un ki gibi yumuşak bir tonda yemin ederken, sevdiklerinin cesetlerini geride bırakıyordu.

“Bugün, neredeyse öldürülecektiniz ama bu tiksindirici şeyi yapan ben değilim.”

Açıklaması değil de sesindeki şefkat ona neredeyse inanasına sebep olmuştu. Adamın omuzlarını iterek yüzüne baktı. Onlardan biri değildi. Aksanı kabaydı ve görünüşü, bu zamana kadar gördüğü İngiliz veya İngiliz olmayan adamlara göre daha vahşiydi. Bir Highlandli. Bunları beklemiyordu. Baş rahibe derslerinde, kuzeydeki erkeklerden ve onların kısa ceket ve pantolon giymek yerine vücutlarının üzerine nasıl battaniye örttüklerinden bahsetmişti. Davina’nın gözleri, adamın bir omzu üzerinden sarkan büyük kuşaklı ekoseli kumaşa ve kumaşın altından görünen kanlı gömleğe takıldı. Bu adam baya iriydi. Koyu renkli saçları, bir erkekte gördüğünden daha uzundu. Saçları, rüzgârdan gözlerinin üzerine düşen bir bukle dışında yüzünü açık bırakacak şekilde bağlanmıştı. Adam, toprak, deri ve duman kokuyordu.

“Sen kimsin o zaman?” diye titrek dudaklarıyla buyurdu.

“Burada ne yapıyorsun?”

Adam, bu basit soru kafasını karıştırmış gibi kıza bakarken Davina bekledi. Harry Barns, ona Highlandlilerin kalın kafalı olduklarını ve kitaplardan çok savaşla ilgilendiklerini söylemişti. Bu adam, Edward’ın tüm alayını alaşağı edebilecekmiş gibi görünüyordu.

“Edward,” diye fısıldadı ve yeni bir hüznün dalgası içinde coştı.

“Beni bırak!”

Tekrar bocaladı.

“Onu bulmalıyım. Lütfen,” diye feryat ederken, onu esir eden adam sabit durması için kızı kendine doğru çekti.

“Anlamıyorsun. Beni ele geçirdiklerini düşünecek.”

“Sizi, kimin ele geçirdiğini düşünecek?”

Highlander, kızın gözlerine bakacak kadar geri çekildi.

“Bunu kim yaptı?”

Ona anlattığında kendini veya güvenliğini değil de Edward’ı düşünüyordu.

“Dükün veya Kontun adamlarıydı. Emin değilim. Yalvarırım lütfen beni geri götürün. Kaptan Asher’ı bulmalıyım.”

Yabancınn gözleri ona, neyi söylememek istediğini anlatmıştı. Bakışlarını sonunda uzağı çevirdiğinde Lapis taşı renkli gözleri, ısıltısını kaybetmişti. Edward ölmüştü. Gözyaşları gözlerinden döküldü ama adamın kollarında dönerken, tanıdığı her şeyden ve herkesten uzaklaşırken tek kelime etmedi. Sessizlik içinde hızla ilerlerken iki atlı Highlander daha onlara katıldı. Daha fazlası manastıra bakan tepelerde onları bekliyordu. Onunla ata binen adam diğerleriyle konuştu ama Davina dediklerini dinlememişti. İçlerinden biri, neden manastırın saldırıya uğradığını sormasına karşılık onlara bilmediğini söyledikten sonra Davina tek kelime etmedi. Yalnızdı. Arkasındaki adam her kimse, düşmanı tarafından mı yoksa Tanrı tarafından mı gönderildiğinin bir önemi yoktu. Yalnızdı ve onun dışında gidebileceğı başka hiçbir yeri yoktu. En azından şimdilik.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rob'un omzu ağrıyordu. Angus, iki defa Rob'un sırtındaki oku çıkarmak için durmakta ısrarcı olmuştu ama sınırın bu kadar yakınında kamp yapmak çok tehlikeliydi. Kolları arasındaki bu kızı öldürmek için birileri fazla zahmet göstermişti. Onun için gelmişlerdi. Kaptan Asher'ın kelimeleri düşüncelerinde alarm gibi çınlıyordu. *Alevlere teslim olmadan önce onu kurtar. Onu istiyorlar.* Onlar. Kont ve Dük. Hangisiydi? Neden? Neden, biri onun ölmesini isteyebilirdi? Kimdi bu kız? Kaptan ona Leydi Montgomery olarak hitap etmişti. Manastırı ailesiyle beraber ziyaret eden soylu birinin kızı mıydı? Eğer öyleyse neden rahibe adayı gibi giyinmişti? Manastıra saldıran her kimse yanmasını istemişti. Cadı olduğu mu sanılıyordu? Rob, cadı olabileceğinden şüphe etmişti çünkü güzelliği ona ilk baktığında ruhunu delip geçmişti. Neredeyse kedilere benzeyen bir görünüşü vardı. Arkasında kalan uçsuz bucaksız gökyüzü kadar büyük ve iri mavi gözlere sahipti. Soluk kaşları, büyük sayılabilecek kulaklarına kadar yayılıyordu. Mükemmel bir kum saatinin silüetine sahip burnu, külle kaplanmış düğme kadar ufak bir ucla sonlanmıştı. Dudakları dolgun, doğuştan sarkık ve inanılmaz derecede ayartıcıydı.

Rob, komşuları MacLeod'lardan perilere dair masallar duymuştu. Öyle güzeldiler ki tek bir bakış bile en kararlı

askerin kalbini çalabilirdi. Leydi Montgomery'nin uhrevi görünüşüne, küllerle lekelenmiş olmasına rağmen, gümüş ışıltılarıyla parıltıdayan soluk altın renginde saçları eklenmişti. Rob, kızın kokusunu içine çekmek için başını eğdi; du-man ve is kokuyordu ama zaten hepsi öyle kokuyordu.

İngiliz bir Kaptanın onun güvenliği için neden yalvar-dığını anlamak zor değildi ama Soylu Ordu'nun St. Cris-topher'da ne işi vardı? Bir sürü soru, Rob'un düşüncelerini rahatsız ediyordu. Kız cevap vermiyordu ama Rob, kızın bu cevapları verebileceğinden emindi. Atının hızı yüzün-den arada nefesinin kesilmesi dışında, bir saattir tek kelime etmemişti. Davina, adama doğru güçlkle uzanarak, na-rin vücudunu Rob'un göğsüne bastırdı. Kızın bu hareketi Rob'u, onunla dövüştüğü zamankinden daha fazla rahatsız etti. Şaşkınlık, diye düşündü. Rob, kızın derin nefesinin ar-dında yatan kederi hissedebiliyor ve bu yüzden Davina'nın kalbini kırmamak için çaba gösteriyordu. Çünkü kendisi sevdiği birini kaybetmiş olsaydı, hüzünden kafayı yerd. Kız, Highlandlinin kollarının altında ufak tefek ve savun-masız hissederken, adamın damarlarında ise daha evvel hiç hissetmediği kadar güçlü bir şekilde, kızı koruma isteği akı-yordu. Kahretsin, hayatında tam da yeni bir sorumluluğa ihtiyacı vardı. En azından onu İngiltere'nin yeni Kralına teslim edene kadar, sorumluluğu altında olacaktı. Şimdi-den bir kısmı ondan vazgeçmek istemiyordu ama ölmesini isteyen her kimse bunu Kralın askerleriyle savaşıacak kadar çok istiyordu. Rob'un klanının güvenliği her şeyden önce gelirdi. Eğer kız Krala aitse, o zaman Kralın onu koruma-sına izin vermeliydi.

Eyerinde kırırdanırken, sıkıdığı çenesinden çıkmak üzere olan hafif inlemeyi bastırdı. Omzu zonkluyor ve aldığı her nefesle acıdan kaskatı kesiliyordu. Eğer saldırıya uğrarlarsa, omzu hiçbir işe yaramayacaktı.

“Seni kimin delip geçtiğini öğrendin mi Rob?”

Soru Finlay Grant tarafından sorulmuştu. Rob, veledin rahatsızlığını görecektense kadar yakınında gittiğini bilmeliydi.

“Evet,” olmuştu tek cevabı.

“Yaranı öğrenince, baban kelimizi uçuracak,” diye sesli bir şekilde homurdandı Angus, sonunda daha rahat bir tempoda atlarını sürerken.

Will, Angus’un ona uzattığı ufak keseyi kabul ederek eski savaşıya iddialı bir şekilde sırttı. “Reisten, köy kadınları kadar korkman beni çok eğlendiriyor.”

Angus’un hararetli itirazlarını görmezden gelerek sert viskiden koca bir yudum daha alıp eyerinin üzerinde titredi ve keseyi Rob’a uzattı.

“Zehir gibi.”

Rob, teklifi başını iki yana sallayarak reddetti.

“Babam neden savaştığımı anlayacaktır. Yara o kadar da kötü değil. Westminster yolunda iyileşmeye bile başlar...”

Kız o kadar hızlı döndü ki neredeyse kucaktan düşecekti.

“Beni Westminster’a mı götürüyorsunuz?”

Kızın Rob üzerindeki etkisi, Angus’un ekoseli kumaşının ardında sakladığı sert içkilerden bile daha beterdı. Rob manastırdan ayrıldıklarından beri ona tekrar bakmak, dudaklarının soluk kızılığında bakışlarını gezdirmek, çehresinin mükemmel simetrisini ve süt beyazı teninin saflığını incelemek istiyordu. Davina, ona dik dik bakarken kızın gözlerindeki korku ve çaresizlik Rob’un kalbinde bir şeyi sertçe çekmişti. Lanet olsun, ona ne olmuştu?

“Evet, York Dükünün taç giyme törenine,” dedi bakışlarını ona çevirerek.

Onun kadar büyüleyici de olsa, bir kızın ilk görevini unutmasına izin vermeyi reddediyordu. “Akrabalarımın buluşacağınız ve...”

“Hayır! İngiltere’ye gidemem. Beni oraya götürmemelisin.”

Sesindeki korku, bakışlarını tekrar kıza çevirmesine neden oldu. Davina’nın alt dudağı titriyordu ve bu görüntü Rob’da dokunma isteği uyandırıyor. Parmağıyla kızın dudaklarına dokunma dürtüsüne karşı gelen Rob; “Neden? Soylu Ordu tarafından korunmuyor muydun? Kralın koruması altında güvende olacaksın,” dedi.

Kız, başını iki yana sallayıp ekoseli kumaşı kavradı.

“Orada güvende olmayacağım.”

Bakışlarını diğerlerine çeviren Rob, endişeli göründüklerini fark etti. Neler düşündüklerini biliyordu. Eğer babasının yanına dönmezlerse, Şeytan MacGregor en kötüsünden şüphelenecek, İngiltere’yi hızla terk ederken Graham ise onu takip edecekti. Belki de onları durduranların kafalarını kesecek ve bir kere daha klanının başına kanunları getirecekti. Rob, bunu riske atamazdı. Yine de...

“Nerede güvende olursun o zaman?”

“Hayır, Rob...”

Rob, Angus’un itirazlarını durdurmak için elini kaldırdı ve kızın konuşmasını bekledi. “Nerede?”

Sanki tanıdık bir şey aramak istermiş gibi etrafa bakarken her şey kafasına bir anda vurmuş gibiydi. Ona yaslanırken titredikten sonra ekoseli kumaşını bırakıp bakışlarını ellerine çevirdi.

“Hiçbir yerde.”

“Kız bir sürgün.”

Angus, kesesinden bir yudum daha aldıktan sonra gökyüzüne bir bakış attı.

“On ömür yetecek kadar vardı.”

“İngiliz askerleri, hayatlarını bir sürgün için vermezler.”

Eylerinde öne yaslanıp Angus’un elindeki keseyi ittiirdiği sırada Will; “Bu boktan şey seni öldürecek. Şimdiden seni ne kadar aptallaştırdığına baksana,” diye ekledi. Will bunları

söylerken Angus, ağzı açık bir şekilde ona bakıp, ardından bakışlarını yere dökülen içkiye çevirmişti.

Rob kızın sürgün, cadı veya uğruna orduların savaştığı büyü bir varlık olmasını umursamıyordu. Onunla ne yapacağına karar vermek, kısa sürmüştü. Hüznünden başka sığınabileceği hiçbir yeri yoktu. Ondan kurtulmak için kızı düşmanlarına teslim de etmeyecekti.

“Sana güvenli bir yer bulacağım,” dedi içindeki sorumluluk sahibi sesi görmezden gelerek. Angus’un dudaklarından küfürler savruluyordu. Kız rahatlamışa benzemiyordu. Ashında Davina, kollarından neredeyse fırlayıp kaçacakmış gibi görünüyordu. Bunun üzerine Rob, kızın belini daha sıkı kavradı .

“Angus, sen babamın yanına gidecek ve ona burada olanları anlatacaksın ama yalnız olduğunda anlat.”

“Düşüneceğimiz...” diye lafa başladı Angus ama Rob’un sesindeki otoriter tavır onu durdurdu.

“Çoktan düşündüm ve dediğimi yapacaksın. Onu iyi olduğumuza ve peşimizden gelmemesine dair ikna et. Eğer erkenden ayrılırsa şüphe uyandıracaktır. Yakında Kralın bundan kendi kendine haberi olacaktır ve ben neler olduğunu öğrenene kadar işin içinde bizim de olduğumuzu öğrenmesini istemiyorum. Eğer Leydinin düşmanları saray meclisindelerse, kaçtığını öğrendikleri an peşimize düşeceklerdir. Elde edebileceğimiz bütün zamana ihtiyacımız var. Babama ona sığınacak bir yer bulmaya gittiğimi ve onunla Camlochlin’de bulaşacağımı söyle. Git ve veletleri beraberrinde götür.”

“İngiltere’ye gitmiyorum.”

Rob kardeşini öldürücü bir bakışla yerine mıhlamak için döndü. Colin, etkiyi bir battaniye gibi silkelemişti.

“Eğer beni onunla gönderirsen,” derken sesi kararlılıkla kısıldı, “ondan ayrılıp seni yalnız takip ederim.”

“Ben de kalıyorum,” diye katıldı Finn, yün kepinin sarı saçlarından alarak.

“Rob,” diye ekledi Rob’un bakışları onun üzerinde kararınca, “babalarımız bizi Angus’un sorumluluğuna değil seninkine bıraktı ve bizi sağ salim eve götürmen için sana güvendiler. Üzerine alınma Angus.”

Dikkatini Rob’a çevirmeden önce yaşlı Highlandliye pişman bir bakış attı.

Kahretsin ama velet haklıydı. Eğer Colin kaçarsa, dediklerini yapacağından Rob’un hiç şüphesi yoktu çünkü velet gereğinden fazla cesarete ve kibre sahipti. Onlara bir şey olursa...

Onlara, son bir kez daha yakıcı bir bakış attıktan sonra Rob, çenesini sıkarak başıyla onayladı. İkisinin de kışlarını yere sonrasında gömecekti. Şimdilik yola devam etmeliydiler.

“Git ve babama, oğullarının benimle güvende olduklarını söyle Angus.”

Rob, dizginleri sertçe şaklatarak atını aksi yöne çevirdi. Kahretsin. Buna ihtiyacı yoktu.

“Birkaç fersah daha sürdükten sonra kamp yapalım,” diye öneride bulundu Will, Angus’un güneye doğru yönelmesini izleyerek.

“Kıçım canıma okuyor.”

Finn, bakışlarını kirpiklerinin altında gizlemeden önce ona sitemkâr bir şekilde baktı. Will güçlükle görünebilecek paylamayı yakalamıştı ve kıza döndü.

“Terbiyesizliğim için beni affedin, Leydim.”

Will, kızları daha önce de bal görmüş arı gibi kendine çeken, pervasızlık ve tehlike karışımı suçlu gülümsemesiyle Davina’ya baktı.

Rob’un kolu, onu asabi yapıyordu. Kuzenini yumruklayarak atından düşürmek istemesinin nedeni bu olmalıydı.

“İsminiz nedir?”

Will, atını yakın şekilde tırıs sürüyordu. Güzel bir teklemesafesindeydi.

“Davina,” dedi kız kısık sesle.

“Davina,” diye tekrarladı Will, sanki dudaklarından çıkan en etkili sesmiş gibi.

Öyleydi de.

Kuzeni, eyerinden salınan su kesesini uzanıp kıza uzattığında Rob, Davina’nın susuzluğunu düşünemediği için kendine küfretti. Suyu içişini izlerken, Will’e kısa bir bakış attığında onun da kızı izlediğini gördü. Rob kızların genellikle Will’i ona tercih etmelerini hiç umursamazdı. Onları suçlamıyordu. Will’in hayattaki amacı, yağmalama alanında kargaşa çıkarmaktan çok bakirelerin kalplerini kırmakken, Rob’un ki de düzeni sağlamaktı.

“Teşekkürler.”

“Will,” diye ismi sorulmuş gibi söyledi alçak herif, halbuki kız sormamıştı.

“Brodie MacGregor’un oğluyum...”

“Will,” diye lafını kesti Rob, umursamaz davranmaya bile çalışmayarak.

“Leydiyi rahat bırak.”

Kız yorgundu ve rahatsız edilmek istemiyordu. Will’in bundan hoşlanıp hoşlanmamasını boş ver gitsin.

“Pekâlâ o zaman.”

Kuzeni, ona bilmiş bir ifadeyle sırıtırken Rob, ona öfkeli bir kaş çatışıyla karşılık vermişti. “İleriyi keşfe çıkacağım. Hadi gelin veletler,” diye seslenerek Colin ve Finn’i beraberinde götürdü.

Yalnız kaldıklarında Rob’un bakışları Davina’nın kafasına çevrildi. Onları neyin içine sürüklemişti? Neler olduğu hakkında onu daha fazla sorgulaması gerekiyordu ama bunu, dinlendikten sonra yapacaktı. Ona daha önce su

teklif etmediği için çok kötü hissetse de ne de olsa kahrolası bir bakıcı değildi. Şefkatli ama her zaman sert olmak için eğitilmiş bir savaşıydı. Birçok kadının eşliğinde erkeklığe atılmasına rağmen, ağladıklarında onları nasıl sakinleştireceği konusunda hiçbir şey bilmiyordu.

Kızın kulağına doğru eğilerek, vermeyi bildiği tek şeyi ona sundu; koruma içgüdüsünü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Seni güvende tutacağım kızım. Highlandlinin fısıltıyla söz vermesi Davina'nın düşüncelerinde yankılanırken, ona eşlik eden Will'in Rob'un omzundan okun ucunu çıkarmasını izliyordu.

Batan güneşin belli belirsiz altın ışıltıları, ufak kamp-larının üzerindeki örtünün arasından sızarak, Davina'nın grubun lideri olarak düşündüğü, onu alevlerden çıkaran ve koruyacağına dair yemin eden adamın üzerine düşüyordu. Etrafındakiler, ona "Rob" diye sesleniyorlardı.

Diğerlerinden daha uzundu ya da etini delip geçen ok parçasına rağmen etrafa yaydığı otoriter hava, onu daha büyük, güçlü ve her şeyi yapabilirmiş gibi gösteriyordu.

Rob, onu koruyabilecek güce sahipti ama gerçekten korur muydu? Davina, onun söylediklerinde ciddi olduğuna inanmak istiyordu çünkü; hayatında tanıdığı herkes ölmüş-tü ve eğer Rob, niyetini gizleyen bir düşmansa o zaman daha fazla umut edecek bir şey kalmamıştı.

Davina aptal değildi. Edward ve yüzden fazla adamı, denemelerine rağmen onu kurtaramamışlardı. İki tanesi daha erişkinliğe ermemiş dört tane Highlanderlının, çok daha kolay yenileceği kesindi. Ya da yenilebilir miydi? Azizler aşkına, çıplak dizleri, kalçalarından sarkan kocaman kı-lıçlarıyla, oldukça vahşi görünüyorlardı. St. Cristopher'da

ne yapıyorlardı? Davina'yı gerçekten güvenli bir yere mi, yoksa düşmanlarına mı götürüyorlardı? Düşündüğü her iki ihtimalde de Davina, onlarla kalamazdı. Eğer masumlarsa, muhtemelen ölümlerine sebep olacaktı. Onlara, düşmanı tarafından mı gönderildiklerini açıkça sorabilirdi ama kızı doğruyu söylemezlerdi.

Hüzün, düşüncelerini bulanıklaştırmış olsa da onu kurtarıp kurtarmadığı henüz belli olmayan birine güvenecek değildi. Düşmanları onu taç giydirme töreninden önce nasıl bulmuşlardı? Birileri onları bilgilendirmişti. Ama kim?

Rahibeler, gerçeği ondan hiç gizlememişlerdi. Davina, bebekken annesinin kollarından neden alındığını, babası tarafından terk edilip St. Cristopher'a gönderildiğini biliyordu. Varlığının değerini anlıyordu çünkü; iki defa sevdiklerinin canına mal olmuştu. Edward, manastıra Kral Charles'ın sarayından geldiğinde, onun ölmesini isteyen adamlardan bahsetmişti. Yüce Tanrım, çok fazlalardı. Uyarıları, Davina'da neredeyse elle tutulabilir korku doğursa da Edward'ın ona anlatma sebeplerini anlıyordu. Düşmanına karşı cahil olması onlarla savaş meydanında yüzleşmek kadar tehlikeliydi. O yüzden bilinmezlik ve terdihinlik içinde, her zaman etrafındaki tehlikelerin farkında olarak yaşadı.

Davina, solan ışığın altında Rob'un çakıllı dereye doğru yürüyüşünü ve öncesinde kendi saçından külleri yıka-
dığı su kenarına eğilişini izledi. Adam, yüzünü yıkamak için eline bir avuç su almıştı. Rob'un yaralarının temizlenmesi gerekiyordu ama buna rağmen, yıkanmak için kıyafetlerini çıkarmayan adama Davina minnettardı. Hayatı boyunca bir sürü erkeğin etrafında yaşamıştı ama hiçbirisi bu adam gibi saf bir güç yaymamıştı ya da onun kadar geniş omuzlara sahip değildiler. Ayağa kalktığı anda çıplak

bacaklarında salınan kemerli ilkel ekose kumaşın karşılaştırmayı vurguladığından, aralarından hançer kınının çıktığı bacaklarının etrafındaki tozlu derilerin ise kuvvetini kanıtladığından emindi. Bu adam günlerini, arkadaşlarıyla boş boş oturup, içki içip savaşın onlara gelmesini beklemekten fazlasını yaparak geçirmişti. Dereden dönüşünü ve kampta dolanmasını izlerken, rahat ve birkaç nesil öncesinden ona aktarılmış olan bir gururun özgüveniyle yürüdüğünü fark etti. Adam, kıza bakmak için başını çevirdiğinde izlendiğini fark etti. Bunun üzerine kız, hemen bakışlarını yakındaki bir ağaca çevirdi.

“Bilirsin,” dedi Rob.

Bu sırada Davina, adamın ona doğru yürüdüğünün farkındaydı.

“Eğer kız kardeşim, senin çeyreğin kadar sessiz kalabilseydi, şimdiye kadar kendine bir koca bulmuştu.”

Kızın sağında yer alan bir avuç közün etrafında çömelen Will, kısık sesle güldü. Adam ona bakıp göz kırptığında Davina bu adamın baştan çıkarmanın vücut bulmuş hali olduğunu düşündü. Soluk gri gözleriyle bir kurt kadar esrarengiz bakışlara ve aynı şekilde keskin dişlere sahipti.

“Mairi’yi bu işin dışında bırak,” dedi, Rob’a İngiltere’ye gitmesi söylendiğinde cesurca karşı çıkan çocuk. Cılız bir vücuda sahip bu çocuk, dokuz, on yaşlarında göstermesine rağmen buraya gelirken at üstünde baya rahat görünüyor-du. Koyu renkli ve ipeksi dalgalara sahip saçları, yeşil ve altın tonlarını barındıran ve en az Rob’unki kadar görev duygusuyla yanan gözlerinin önüne düşüyordu;

“İkiniz de neden evlenmediğini biliyorsunuz.”

“Evet, Colin,” diyerek kahkaha attı Will, gittikçe çoğalan ateşin dallarını karıştırarak. “Erkekler ondan korkuyor.”

“Sanırım Colin, kardeşim Connor’dan bahsediyor.”

“Ben de ondan bahsediyorum Finn. Connor’u İngiltere’ye kaçtığı için suçlamıyorum ama.” Will, görüntüsü bile bir anlığına bugünün korkunçluğunu unutturan genç adamla şakalaşırken gözleri alevlerin üzerinden muzip bir şekilde parılıyordu.

Finn diye anılan kişiyi gördüğü an, Tanrı’nın şüphesiz en yakışıklı İskoç meleğini, onu kurtarması için gönderdiğinin mümkün olabileceğini düşünmüştü. Saçları dümdüzdü ve neredeyse gözleriyle aynı renkte olan koyu zümrüt yeşili kepinin altında, en az onunkiler kadar soluktu. Konuşurken şakıyor ve gözleri, İrlanda’nın mağripleri boyunca süzülen yıldızlar gibi parıldayıp dans ediyordu. Ona bakmak bile kendini iyi hissetmesine sebep oluyordu. Rob ile aynı tehlikeli görünüşe sahip Colin’in aksine Finn, o kadar yakışıklıydı ki Davina ona âşık olacak herhangi bir genç kadına acıyordu.

“Connor hiçbir şeyden korkmuyor,” diye düzeltti Finn, sırtını ağaca yaslayıp ağzına bir avuç böğürtlen atarak.

“Kral Charles’ın onu neden Kaptan yaptığını sanıyorsun?”

Davina, bu habere şaşırmamıştı. Vefat eden Kral, birçok İskoç’u, hatta Highlandliyi bile ordusuna almasıyla biliniyordu. Edward’ın, Finn’in kardeşini tanıyıp tanımadığını merak etmişti. Tanısaydı diye düşünürken, gözlerinden yaş dökülmesiyle kendini tehdit eden bir başka duygu dalgasıyla savaşımaya başladı.

Adamların olduğu yerden başka tarafa yöneldiğinde, Rob’un önünde çömeldiğini fark etti. Yüce Tanrım, bu adam etrafındaki erkekler dahil bütün erkeklerin, sıradan görünmesine sebep oluyordu. Solan ışıktaki canlı mavi gözlerine o alevi veren altın benekleri göremiyordu ama orada olduklarını biliyordu. Burnu dümdüzdü ve klasik bir şekli vardı. Çenesi genişti ve ona sert bir hava katacak kadar

sakalla gölgelenmişti. Kadınları yoldan çıkarmak için oyulmuş olduğundan emin olduğu dudaklarının altında, sert çenesini ön plana çıkaran bir gamze gözükmekteydi.

“Aç mısınız?”

“Yardım etmeliyim,” dedi Davina, kendini yerden kaldırarak.

“Oturmalısınız,” diye düzeltti Rob, kızın elbisesine uzanıp nazikçe onu tekrar yerine oturarak.

“Konuşmalıyız,” dedi daha da ciddileşerek, “ve sizi rahatsız etse de konuşmanın çoğunu siz yapacaksınız.”

Davina istemeden dudaklarını birbirine bastırıldığını hissetti. Konuşmayı onun yapması güvenli değildi çünkü; genellikle konunun bitmesi gerektiği yerde konuşmaya devam edebiliyordu. Konuşacak yeni birisi olmadığından veya dört yıl içerisinde neler olduğunu duymak istediğinden konuşurken daha az tedbirliydi. Yabancılarla konuşmak istemiyordu ama adamın merakını uyandırmadan bundan kaçınmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Eğer düşmanları onu göndermediyse bile, sırrını öğrendiğinde kolayca onu düşmanlarına teslim edebilirdi.

“Nasil isterseniz bayım,” dedi dudaklarını gevşeterek.

“Ama konuşmadan önce, yalvarırım kolunuzdaki yarayla ilgilenmeme izin verin.”

Adamın, onu yavaş ve sessiz bir şekilde tartması dişlerinin kaşınmasına sebep olmuştu. Bakışlarındaki baskı ve oyalandığına karar verirse, kızın yardım teklifini reddetmek için kullanacağı irade gücü, Davina’nın vücuduna bir panik dalgası göndermişti. O anda Colin’e, bu adamın onaylamayan bakışlarına karşı geldiği için hayran kalmıştı.

“Bayım, benim yüzümden ateşlenmenizi istemem,” diye istekli bir şekilde kabul etmesini cesaretlendirmek için ekledi.

“Pekâlâ,” diye sonunda kabul ederken, kuruntu belli ki yüz ifadesine kazınmıştı.

“Ama bana ‘Bayım’ diye seslenme.”

Geriye doğru yaslanıp, kızı ona dokunması için izin verdi.

“Ben Kraliyet şövalyesi değilim ve hiçbir zaman bir centilmen olarak görülmedim.”

Davina, bu açıklamadan ne çıkarması gerektiğini veya bunu söylerken sesinin boğuk tınısının omurgasından aşağı neden tuhaf bir titreşim gönderdiğini bilmiyordu.

“Suya ihtiyacım olacak,” dedi adama güçlkle bakarken, elleri kucağında toplanmıştı.

Onun için her zaman yasak olan ve yasak olmaya devam edecek olan baştan çıkarılmaya, teslim olacak değildi.

“Will.” Adam bir anlığına diğerlerine döndü.

“Kızın suya ihtiyacı var.”

“Biraz kıpırdamanız gerekiyor,” diye yönlendirdi Davina, adamın ona ne soracağını ve nasıl cevap verip, veremeyeceğini düşünmeye çalışıyordu.

“Evet, bunun yardımı olabilir.”

Rob, dönerken gülümsedi ve bu tebessüm, Davina’nın düşüncelerini rüzgardaki kuru yapraklar gibi etrafa savurdu. Bu adamın mertliği ve gücü, bir dokunuş gibi somut olmasına rağmen gülüşü, nasıl bu kadar samimi, masum ve tuhaf olabiliyordu?

“Al yanaklı kızlar gibi kızarıyorsun,” dedi Will, yüzünde Rob için sorun teşkil eden bir sırıtış taşıyordu.

“Ateşin çoktan seni ele geçirmedikten emin misin?”

Davina, Rob’un botunun tabanı Will’in göğsüne çarpmadan önce ona atılan keseyi yakalamıştı. Daha ufak refek bir adam yerden biraz havaya uçardı ama Will sadece sertçe kışının üstüne düşüp kahkaha attı.

“Onun üzerine fazla gitme, kızım,” dedi Will, ayağa kalkarken.

“Çok yumuşaktır,” diye omuzun üzerinden söylerken bu gecelik dinlenebileceği yere gitmek için onlardan uzaklaştı.

Yumuşak mı? Davina, Rob'un sırtını incelerken bundan şüphe ediyordu. Koyun postunda uzanırken bile uzaktaki dağlar kadar sert görünüyordu.

"Yaranızı temizledikten sonra birkaç şerit kumaş kesmek için bıçağınıza ihtiyacım..."

"Bıçağımı alamazsın. Beni neden vurduğunu anlıyorum ama..."

"O ok bana mı aitti?"

Gözleri kocaman bir şekilde adama çevrilmişti ve ona yardım etmesini sağlayabileceğine dair bütün umudu kaybolmuştu.

"Kız mı seni vurdu?" diye feryat etti Finn, adeta etrafındaki yüzlerin inanamaz halini seslendiriyordu.

"Evet," diye cevapladı Rob, sanki itiraf etmek istediği son şeymiş gibi derin bir şekilde iç çekti.

"Ve sırtımda bıçak tutması konusunda rahat hissetmiyorum."

"Bu çok absürt," diye itiraz etti Davina.

"Bir erkeği asla sırtından..."

Adamın dediği şey birden aklına dank etti. Daha önce onu neredeyse öldürdüğünden bahsetmişti ama bunu anlamayacak kadar fazlasıyla hüznüne kapılmıştı.

"Okun benim yayımdan çıktığını nereden biliyorsunuz?"

Hemen cevap vermeyince bir başka farkındalık göğsüne gülle gibi oturmuştu ve nefes almasını zorlaştırıyordu.

"Edward'ın ölü olduğunu veya kim olduğunu nereden biliyorsunuz? Onu tanıyorsunuz değil mi?"

"Hayır, onu tanımıyorum," diye kısık sesle konuşurken kızın araştırmacı bakışlarını görmezden geldi.

"Ve manastırın içinde olduğumu biliyordunuz."

Her şey artık anlam kazanmaya başlamıştı. Yüce Tanrım, Rob onlardan biriydi! Bir Highlandli olmasının önemi

yoktu. Düşmanları neredeyse bütün ülkelerle müttefikleri olan güçlü adamlardı ve askerleri başarısız olursa, paralı askerler kiralayacak kadar kalın cüzdanları vardı. *Hiç kimseye güvenme.* Parmakları yumruk halinde toplandı ve gözleri yaşlarla ıslandı. Muhtemelen Edward'ın hayatını almış bir adam için endişelenmekteydi. Onu izleyen diğer üçlüyü düşünmemişti. Onu öldürmeleri umurunda değildi.

“Piç kurusu!”

Ona doğru eğilip botundan hançeri kaptı.

Adamın refleksleri çok hızlıydı ve kızın bileğini kemik kırıcı bir güçle kavramıştı. Arkadaşları yardımına koşmak için ayağa kalkma fırsatı bulamadan Rob onu sırtına atıp yere o kadar sert fırlatmıştı ki kızın nefesi kesilmişti. Yuvatlanıp kaçmadan önce Rob, kızı ağırlığıyla yere bastırıp diğerlerini elinin bir hareketiyle durdurdu.

“Büyüledin mi? İçine şeytan mı girdi?” diye emrederken kızın üzerindeki gözleri, bileklerini sıkın parmakları kadar acımasızdı.

“Bu yüzden mi ölmeni istiyorlar?”

“Bunun cevabını biliyorsunuz,” diye tersledikten sonra boş eliyle çenesine yumruk savurdu. Kızın yumruğunu kolayla engelledikten sonra acı yaralı omzuna doğru çıktığında yüzünü buruşturdu.

“Beni elde etmek için Edward'ı öldürdünüz.”

“Edward da kim?” diye emretti Colin, ikisine de yukarıdan bakarak. Kardeşinin hançerinin Davina'nın parmakları arasında olduğunu görünce hemen ondan almak için eğildi.

“Kaptan Edward Asher,” diye onu bilgilendirdi Rob, kız kendini kurtarmaya çalışınca hızlıca tekrar kavradı.

“Onu kurtarmam için bana yalvardıktan sonra öldürüldü. Evet,”

Rob, delici bakışlarını kızın çabaları dinince ona çevirdi, “Bana senden bahseden Kaptanıydı.”

Doğru muydu? Bu yüzden mi onu kurtarmıştı?

“Edward okumla sizi vurduğumu söylemezdi.”

“Okunu elimde gördüğünde, bana gözleri anlattı.”

Yüce Tanrım, Edward tüylü oklarını tanırdı.

“Size başka ne anlattı?” diye sordu Davina. Kavgaları yüzünden nefessiz kalmıştı ve hâlâ ona karşı temkinliydi.

“Yeterince bir şey söylemedi ama beni öldürmeyeceğine dair söz verdikten sonra bunun telafisini yapacaksın.”

“Öncelikle Edward’ın size anlattıklarını duyacağım.”

Rob, doğrudan gözlerinin içine bakarken dudaklarının kenarının kıvrılması kızın nabzını hızlandırmıştı.

“Pazarlık yapacak pozisyonda değilsin.”

“Siz de öyle,” diye karşılık verirken, Davina onun özgüvenine ayak uydurmaya çalışıyordu. “Kıyafetime kan damlanyorsunuz. Bilincinizi kaybettiğinizde ikimiz de cevap alamayacağız.”

Rob’un kendini beğenmiş sırtışı ortadan kaybolurken Will, tepelerinde dikilerek kıkırdadı. “Kız zeki.”

Davina, adam seçeneklerini tartarken onu esir alan kişinin altında bekliyordu. Adam onu kolayca öldürüp vücudunu onu ölü isteyenlere götürebilirdi ama eğer sırlarını ve neden St. Cristopher’da gizlendiğini çoktan biliyorsa, neden onu sorgulamak konusunda ısrarcıydı? Gerçekten onu Edward istediği için mi kurtarmıştı? Ya Edward ona onun hakkında çok fazla şey anlatmışsa? Bu Highland savaşçısı onu iyi niyetle kurtarmış olabilirdi ama belki Edward ona gerçeği söylediğinde, ya da eğer söylemişse... Ah, neye inanacağını bilmiyordu ve adam üzerindeyken kesinlikle düşünemiyordu. Azizler aşkına, çok ağırdı ve bir boğa kadar inatçıydı. Eh, Davina da aynı şekilde esnek olabilirdi.

Kıpırdanıp ciğerlerine daha fazla hava almaya çalışırken, adamı oluşturan bütün kasların farkına vardı. Baş Rahibe onaylamasa da Davina, Edward'ın alayında erkeklere sürekli dokunuyordu. Konuşma esnasında, kollarına nazik, hafif dokunuşlarla satrançtaki çaresiz yeteneksizliği konusunda takıldıklarında şakacı itişmeler oluyordu. Erkeklerin vücutlarını hissetmişti ama bu daha önce biri üzerindeyken olmamıştı. Rob'un ağırlığı ve vücudunun ısısının baş döndürücü bir etkisi vardı. Eğer elbisesi bacaklarına dolanmamış olsaydı, kasıklarına tekme atmıştı. Rob, kızın huzursuzluğunu fark etmiş olmalıydı ki delici bakışları yumuşayarak, Davina'nın karnında kelebekler uçuşmasına sebep oldu.

"Ben düşmanın değilim," dedi, kalın sesiyle manalı bir şekilde.

Ama herkes onun potansiyel düşmanıydı. Edward, hatta Baş Rahibe bile bunu anladığından emin olmuştu. Hiç arkadaşı olmamıştı çünkü; onun dışında St. Christopher'da bir çocuk yoktu. Onu görme şansı veya varlığına dair dedikodu duyması olasılığı yüzünden köylüler de yoktu. Davina'nın, rahibeler ve onun kim olduğunu, nerede olduğunu bilen Kralın Soylu Ordusu'ndan ufak bir alay dışında kimsesi yoktu. Herkes parayla ya da korkuyla satın alınabilirdi. Herkes ona ihanet etme becerisine sahipti.

"Canımı yakıyorsunuz."

Davina, bakışlarını ondan uzağa çekerken adamın onun dikkatini bozacağından korkuyordu. Şükürler olsun ki tamamen umursamaz bir barbar değildi ve üzerinden yuvarlanarak kalktı. Serbest olduğu an Davina, dizleri üzerine kalkarak birkaç adım geriye doğru emeklerken gözleri kocaman açılmış şekilde hepsini izliyordu. O anda sadece Colin sanki en az onun kadar ona güvenmiyormuş gibi kötü

bakışlar atıyordu. Will onu dudakları kıvrılmış şekilde hayranlığa yakın bir ifadeyle izlerken, Finn'in meleksi yüz hatları onun için yumuşamıştı.

"Asher kocan mıydı?" diye sordu Rob, ayağa kalkarken omzunu tutuyordu. Kızı izlerken ki ifadesini anlamak güçtü çünkü ne öfkeli ne de affedicidi.

"Hayır, arkadaşımı."

Edward'ın ona çok önemli bir şey anlatmadığının belli olmasıyla ufak bir rahatlama hissetti. Ama bu hâlâ Rob ve adamlarının, manastırın saldırıya uğradığı sabah orada ne yaptıklarını açıklamıyordu.

"St. Christopher'da ne yapıyordunuz?" diye cevap verebilecek herhangi birine sordu.

"Oradaki rahibelerden birini tanıyordum."

Davina, başını kaldırınca Will'in düz ve gür saçlarının ardındaki gözlerinin gümüş parıltısını yakalamıştı. Tanıdıkmiş. Rahibelerden birinin böylesi şeytani bir serseriyle bir şey yapacağına inanacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorlardı?

"Rahibe Margaret Mary, bir zamanlar benim bakıcımdı," dedi yakışıklı kurt, kaşının şüpheyi kaldırdığını görerek şüphesini dindirmeye çalıştı.

"Şimdi ben de sana aynı soruyu soracağım," dedi Rob, Davina'nın ilgisini kendine çekerek. "Orada ne yapıyordun?"

Omuzlarını saran ekoseli kumaşı çekti ve yün, göğsüne doğru kayarken kızın bakışlarını takip etti.

"Orada yaşıyordum."

"Ama Asher sana 'Leydi Montgomery' dedi."

"Ailem asillerdendi. Ben çocukken öldüler ve St. Christopher'daki rahibeler beni yetiştirdi."

Rob, tek kelime etmedi ama gözü kızın kıyafetlerinde dolanıyordu. Sonra daha sert bir sesle sordu.

"Öncesinde bahsettiğin düğ ve kont kimdi?"

Tuniğini, tek eliyle karnına çekmeye çalışıp başarısız olmasını izledi.

“Argyll Kontu ve Monmouth Dükü.”

Muhtemelen çoktan bildiği için ona bu kadarını anlatmakta bir sakınca yoktu. Rob, hareket etmeyi bıraktı ve kıza bakarken, alacakaranlık gözlerinin mücevherler gibi parıldamasını sağlıyordu. Bakışlarını Will’e çevirdi.

“Monmouth mu? Kral James’in yeğeni mi?”

“James henüz Kral değil,” diye ona hatırlattı Davina.

İki Highlandli da ona aynı anda baktı ama Rob konuşmuştu.

“Kiliseye ait bir rahibe adayı değilsin.”

“Ama öyleyim. Önümüzdeki bahar yeminimi edeceğim.”

Hayal kırıklığı yüzünde beliren Rob’un gözleri, bir anlığına karardı. Aynı hızla kararlılığı ve çenesi sertleşti. Onda ki bir anlık yumuşama, arkadaşlarının gayret göstermeden sahip oldukları cazibeden binlerce defa daha tehlikeliydi.

“Monmouth ve Argyll Hollanda’ya sürüldüler,” dedi Colin alevlerin çıtırtısının arasından.

Davina başıyla onayladı “Bize saldıran, onların Felemenk ordusuydu.”

“Neden ölmeni istiyorlar?”

Soruyu sorduğunda, Rob’a döndü. Ya gerçekten bilmiyorsa? Bilmediğine, düzgün bir adam olduğu için onu kurtardığına inanmak istiyordu. Dünyayı ve tek başına nasıl hayatta kalabileceğini bilmiyordu. Bir süreliğine, ona birinin yardım etmesine ihtiyacı vardı. Bir anlık onda gördüğü hassasiyet, Rob’a güvenmesi için onu teşvik etmişti.

“Peşinde oldukları sensin değil mi?” diye lafına devam etti kız sessiz kalınca.

“Sen aralarında olursun umuduysa bütün rahibeler öldürülmüştü.”

Kelimelerindeki sert gerçeklikle, Davina yanağından bir damla gözyaşını sildi. Hepsi onun yüzünden ölmüşlerdi.

“Neden? Kimsin sen?”

“Hiç kimseyim.”

Ah, bunun doğru olmasını nasıl isterdi. Doğru olması için her şeyini verirdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

“Ne kadar nefesi kesici olsan da o kadar adamın, hayatlarını hiç kimse için verdiklerine inanamıyorum.”

Rob’un sert bakışlarının Davina üzerinde yumuşaması veya ona nefes kesici dediğinde sesinin kısık sesli ahengi, Davina’nın bakışlarını uzağa çevirmesine sebep olan şeyler değildi.

Doğruyu söylemek gerekirse böylesi bir cürete nasıl tepki vermesi gerektiğini veya neden avuçlarını sıcaklaştırdığını bilmiyordu. Bakışlarını ondan çekti çünkü sonraki söyledikleri doğrudu ve bunun acısını gizleyemiyordu. Rob, ona doğru yaklaşırken vücudunun sıcaklığı Davina’nın hücrelerine sızıyordu.

“Pekâlâ o zaman Davina. Sen bir hiç kimsesin. Şimdilik.”

Tekrar ona baktığında, adam sadece dudaklarını yamultmuştu ama onda her şeyi anlatma dürtüsü uyandırıyor. Davina onun yerine gülümseyip adamın omzuna uzandı.

“Eğer masumsanız... Sizi vurduğum için beni affedin.”

“Masumum ve zaten masumdum.”

Adamın tuniğini çıkarmasına yardım ederken çenesi boyunca değen nefesi Davina’nın omurgasından aşağı sıcak bir kıvılcım gönderiyordu. Çıplak sırtının bronz genişliği

boyunca alev ışığının kıpırdaması onu şaşkınlığa uğramıştı. Mükemmel erkeksi fiziğini takdir etmesi için ona güvenmesine gerek yoktu. Sonrasında kesinlikle kefareti ödemesi gereken bir konuydu. En az hissettirdiği kadar sert görünüyordu.

“Küstah olduğumu ve bugün benim için yaptıklarınızı takdir etmediğimi düşünmenizi istemem.”

Ah, neden çenesini kapatamamıştı ki? Çünkü parmaklarının altındaki ipeksi kıvrımlardan aklını alması için bir şeye ihtiyacı vardı. Daha önce bir erkeğin çıplak tenine dokunup yüzünün böylesine kızardığını hiç hissetmemişti.

“Size yalan söylemek istemiyorum ama eğer beraber seyahat etmeye devam edersek, sessiz karşılığımı lütfen hayatımı kurtardığınız için bir geri ödeme olarak düşünün.”

“Beni koruyor musun?”

Yarım yamalak gülümsemesi geri dönerken, bu sefer anlayışla tatlandırılmıştı.

“Hepimizi.”

“Açığa çıkmak istemeyen bu iki adam hakkında önemli bir şey biliyor olmalısın,” dedi Will, karşısında oturmak için ateşin etrafından dolandı. Kıza son bir temkinli bakış attıktan sonra Colin onu takip etti. Davina başını iki yana sallayarak Finn’in yanı başında bağdaş kurmasını izledi.

“Onlar hakkında burada ve Hollanda’da Roman Katolik inancına sahip bir hükümdar istemeyen bir sürü Protestan destekleyicileri oldukları dışında bir şey bilmiyorum. Monmouth İhraç Krizi olaylarına dahil olmuştu...”

“Ülkeyi ikiye bölen krizde,” diye lafını bitirdi Colin, Will’in ona ve Rob’a attığı meraklı bakışlarını görmezden gelerek.

“Whigleri destekliyordu ve Tories ailesi de karşıtı. James, hükümette verilen tüm kararlarını geri çekmesi konusunda ikna edilmişti ve ağabeyi Kral Charles tarafından yıllar boyunca sürgüne gönderilmişti.”

“Bu doğru,” dedi ona Davina, politika bilgisi ilgisi-
ni çekmiş ve onu şaşırtmıştı. Bu adamlara veya herhangi
birine söyleyemeyeceği şeyler vardı ama hükümet ve din
hakkındaki fikirlerini sonunda paylaşabilmekte nasıl bir
tehlike olabilirdi?

“Kral olarak taçlandırılmak üzere olan kişinin aksi-
ne, Monmouth, Argyll ve birçoğu dini özgürlüğe oldukça
karşılar.”

“Evet, biliyoruz,” dedi Colin, onu alevlerin arasından
izleyerek.

“Protestanların ortadan kaldırmak istedikleri bizim di-
nimiz. Charles’ın bu konuda nerede durduğunu biliyoruz
ama Yorklu James’ten bu konuda çok az şey duyduk. Ona
dair ne biliyorsun?”

Davina bu genç adamın bütün dikkatinin üzerinde ol-
masının yanındaki savaşıdan biraz daha az ürkütücü ol-
duğuna karar verdi.

“İnandıklarını destekleyen bir adam.”

“Öyle mi?” diye sorarken sesi, merak ve şüphecilik ka-
rışımı bir tona sahipti.

“Evet, öyle,” diye cevap verdi Davina, meydan okumayı
kabul ederek.

“Test Yasası* birkaç yıl önce sunulduğunda kendi inan-
cını feshetmeyi reddederek, Büyük Amiral görevini bile
bırakmıştı. Diğer adamların baskılar karşısında yıkılacağı
mücadelelerle yüzleşti ve hepsi inancı yüzündendi.”

Colin, başıyla onaylarken yüz ifadesi alev ışığında yu-
muşamış görünse de gözleri içten içe yanıyordu.

“Öyle biri tanıyorum ama kızını Protestanlarla evlen-
dirmezdi.”

* 1673’te İngiltere’de, Katoliklerin Parlamento üyesi olmalarını veya hü-
kümette iş sahibi olabilmelerini engelleyen bir kanundur. (Ç.N.)

Davina, Will'in ona fırlattığı su kesesini bulmak için dönmeden önce ona son bir ölçülü bakış attı. Colin'in, York Dükü hakkında bildiğini itiraf edeceğinden daha fazla bilgi sahibi olmasından şüpheleniyordu. Yine de her şeyi bilmiyordu ve soruları yeterince masumdu.

"Bu James'in düşmanlarına, yolunu değiştirmedeği konusunda ikna etme çabasıyla Kral Charles'ın yaptığı bir şeydi," dedi, keseyi bulup dikkatini Rob'un yarasına vererek.

"Bütün bunları nasıl biliyorsun?"

Davina, Finn'in tatlı bir tonda sorduğu sorusu karşısında gözlerini kırıştırdı. Elleri, kesenin ağzındaki tıpayı açmak üzere çekiştirmesiyle durdu. Gerçekten bütün bunları nasıl biliyordu? Meraklı ve oldukça tehlikeli bir soruydu. Stuart Hanesi hakkında bilgisi konusunda övünmeye o kadar kendini kaptırmıştı ki onu dinleyenlerden birinin bu bilgiye nasıl sahip olduğunu merak edeceğini düşünememişti. Lanet olsun, aldatma konusunda hiç yeteneği yoktu!

"Her gün okuyorum," dedi, Finn'e bakışlarını ondan çekerek. Yalan değildi.

"Manastırdaki eğitimlerimden bir kısmı İngiltere tarihi hakkında bütün eski parşömenleri ve kitapları okumaktı."

"Eh, kimin senin peşinde olduğu umurumda değil," diye duyurdu Will, şansa konuşmayı sonlandırmıştı. Ekoseli kumaşının bir kısmını omuzlarını çekip kafasının altında toparlayarak gözlerini kapattı.

"Artık MacGregorlar ile berabersin."

"Ve bir Grant ile," diye ekledi Finn, aynı gururla omuzlarını dikleştirip ona baştan çıkaran bir gülümseme bahşettikten sonra istirahat yattı.

Onlar MacGregorlardı. Manastırda onlar hakkında çok bir şey bilinmiyordu. Saygıdeğer Annemiz, Davina parlamento hakkında dersine çalışırken onlar hakkında bir kere konuşmuştu. Campbell ve Colquhounlar arasında yüzyıllardır

süren kan davasından sonra MacGregorlar Kral VI. James tarafından 1601'de sürgüne yollanmıştı. Krallara karşı gelen ve soyluları yataklarında katleden haydutlar haline gelmişlerdi. Eğer bu Highlandliler klanlarının gerçek temsilcileriysen, Davina MacGregorların şimdi bile herhangi bir yasaya uyduklarından şüphe duyuyordu. O zaman paralı askerler miydiler? Hayır, Protestan Campbelların düşmanıydılar. Kesinlikle Argyll için çalışmazlardı. Ama onları ortadan kaldırmaya çalışan bir Kral için bağlılıklarını tahta niye sunacaklardı ki?

“Üç kardeş misiniz?” diye Rob’a sorarken, konuşmayı kendinden uzağa yönlendirerek onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umuyordu.

“Colin benim kardeşim. Will de kardeşim sayılır ve Finn halamın kocasının yeğeni.”

Davina başıyla onaylayıp, Rob’un yarasını incelemek için daha yakınlaştı.

“Babanız Kralın taç giyme töreni için neden seyahat etti?”

Cübbesinden kumaş yırtarak suyla ıslattı.

“Edinburgh’un kuzeyindeki bütün reis ve önderler yeni Stuart Kralını desteklediğini göstermek için katılmaya karar verdi.”

Davina ona döndüğünde onu da kendisine bakarken buldu.

“O zaman,” dedi, adamın soğuk bakışlarını yüzünde gezdirmesi yüzünden biraz nefessiz kalarak, “siz bir reisin oğlusunuz.”

Şimdi otoriter havasını ve kibirli halini anlayabiliyordu. “VI. James’in hükmü altında ismi neredeyse tükenmek üzere olan bir reisin.”

“Evet,” dedi Rob kısık sesle, “bu yüzden York Dükü’nden bile daha saldırgan düşmanlar yüzünden acı çekmiş bir reisin.”

Davina, yarasının kenarına kumaşla hafifçe dokunurken Rob'un sözlerini düşünüyordu. Bu adam, insanların bedeli ne olursa olsun inandıkları için savaşmasının ne anlama geldiğini biliyordu. Ama onun inancı neydi?

"Ama yine de babanız bağlılığını tahta sunuyor?"

"Bize karşı olan yasa," diye ona hatırlattı Rob, "Kral II. Charles tarafından kaldırıldı."

Davina, başıyla onayladı. Charles'ın anlayışlı bir hükümdar olduğunu okumuştı. Bazıları fazla anlayışlı olduğuna inanıyordu. Bağnaz Protestanların İngiltere boyunca koydukları yasakları kaldırmıştı. Tiyatroları tekrar açıp Noel kutlamalarını geri getirmişti. Onun hükmü altında renkli elbiseler tekrar moda haline gelmişti ve bütün sanat türlerinin yine görülmelerine izin verilmişti.

"York Dükü'nün tahta intikalini de destekliyor musunuz?" diye sordu Davina.

"Bu ona bağlı olacak."

Takdire değer bir cevap. Bu Rob MacGregor onu neden yanında tutuyorsa, en azından kendi fikrini oluşturana kadar diğer adamların görüşleriyle hareket etmeyeceğini kanıtlıyordu.

"Şimdi sana soracağım bir soru var."

Davina gözlerini kapatarak bu adama tekrar yalan söylemeye zorlanacağından Tanrı'ya onu affetmesi için dua etti.

"Onu sevdin mi?"

Adamın omzundaki kumaşı çekiştirip yüzünü buruşturmasını sağlarken, elleri titriyordu. "Daha önce tanışmadığım bir erkeği nasıl sevebilirim? Sadece..."

"Kaptan Asher'dan bahsediyorum," diye araya girdi.

"Ah."

Gözlerini açtı ama adamın kaşlarını merakla kaldırışını gördüğünde açmamış olmayı diliyordu. Cevapları konusunda daha dikkatli olmalıydı.

“Elbette onu seviyordum. Edward benim için bir erkek kardeş gibiydi.”

Dikkatini tamamen Rob'un yarasına verirken, cevabının onu tatmin etmesini umuyordu.

Belli ki etmişti çünkü; tek kelime etmeden yarasını sarmayı bitirmesine izin vermişti. İşi bittiğinde Rob, ona teşekkür ederek Will'in ilk nöbeti tutmasını emredip yanına uzandı ve ona uyumasını söyledi. Yaralı kolunu çıplak göbeğine atıp gözlerini kapatırken, Davina öylece oturuyordu. Şimdi ne yapmalıydı? Alevin ışığına bakınca Will'in gülümsemesini yakaladı. Ona gülümseyerek cevap vermedi ama dirsekleri üzerine, sonra da yana çökerek Rob'un yavaş ve düzenli nefesinin sesi sırtındayken gözlerini kapattı.

ALTINCI BÖLÜM

Kaptan Edward Asher, kusmak üzereydi. Ciğerlerine çektiği her nefes yanmış etin yoğun kokusunu içeriyordu. Hareket etmeye cesaret edebilir miydi? Sonunda gitmişler miydi? Sessizlik karanlığa göletteki kir tabası gibi yapışmıştı. Bu sükûnet, öncesinde üzerinde olan seslerden daha sinir bozucuydu. Katliamdan bir süre sonra, bilincini kazanırken gelmişlerdi. Sorgulayabilecekleri muhtemelen tek sağ kişi olduğunu bilerek, kıpırdamadan durmuştu.

“Alayın Kaptanı,” dedi, bir tanesi onu botuyla yüz üstü çevirerek.

“Bunu görebiliyorum,” diye bir başka adam cevaplarıken sesinin soğuk keskinliği sabrının sonuna geldiği konusunda onu uyarıyordu.

Edward, bu sesi ve arkasındaki adamı tanıyordu. Nefes almamaya çalıştı. Monmouth Dükü’nün Utrecht’ten birkaç yıl önce beraberinde getirdiği Amiral Peter Gilles, Davina’nın öldüğünden emin olmak için buradaydı. Edward neredeyse ölmüş olmasını diliyordu. Eğer Gilles verebileceği tek nefesinin kaldığını keşfederse, onu kesmenin zevkini çıkarırdı. Birçoğu tarafından ‘de Duivel’^{*} olarak tanınan Gilles, silah savuran acımasız piçin tekiydi. Babası

* Flemenk dilinde şeytan anlamına gelir. (ç.n)

Cornelius Gilles, Amiral Pier Hein'in yanında savaşırmış ve İspanyol gümüş filoyu 1628'de Küba'da yakalamış, hükümet izniyle korsanlık yapan bir adamdı. Zafer kan dökülmeden elde edilmişti ve İspanyol esirler serbest bırakılmıştı. Ama Peter Gilles, babası gibi değildi. Birinin onun buz gibi soluk gözlerine bakmasıyla, öldürmekten hoşlandığını anlaması mümkündü.

"Lordum sevinecektir," diye sözcüklerini uzatarak konuştu Gilles. Sonra, "Manastırı kontrol et," dedi.

Adam, "Ama Amiral, geriye hiçbir şey kalmadı," diye belirtirken, gözleminin Edward'ın kalbini parçalara ayırdığından habersizdi.

"Dediğimi yap Edgar," diye kısıp ve ölümcül bir tonda hırladı Gilles, "yoksa hemen burada derini yüzerim."

Edward'ın hayatında hiçbir şey onu burada uzanıp Gilles'in ayağının dibinde cansız durmak kadar zorlamamıştı. Davina'nın öldüğünü bilmek dışında hiçbir şey. Onu başarısızlığa uğratmıştı. Yüce Tanrım, kendini nasıl affedebilecekti? St. Cristopher'a dört yıl önce onu korumak için gönderildiği söylendiğinde, henüz Davina ile tanışmamıştı. Genç ve hırslıydı. Kasvetli koridor boyunca kahkahasının yankılanmasını veya düşmanları için merhamet dilediği bal dudaklarından dualar fısıldadığını duymamıştı. Onu, diliyle ve yumuşak şakacı gülümsemesiyle delip geçebileceğini bilmiyordu. Ona gerçeği anlatmak istiyordu. Bu kadarını hak ediyordu ama ona söylemek için cesaretini topladığı anda Gilles'in adamları gelmişti. Artık çok geçti.

"Hendrick," diye başka bir adamına seslendi Amiral.

"Şapelin içine bakın. Cesetlerin geriye ne kalırsa kalsın sayılmasını istiyorum. Aynı şekilde buraya dağılmış İngiliz Askerlerinin de öyle. Kızın bulunmasını istiyorum."

Hiçbir hakkı olmadığını biliyordu ama Edward, Tanrı'ya eğer yaşıyorsa Davina'yı gizli tutması için dua etti.

“Ölülerimizi şurada toparlayın. Aramanızdan sonra onları yakın.”

“Amiral?” Edward'ın sağındaki bir ses huzursuzca, sanki duyduğundan şüphe edermiş gibi sordu.

“Bütün İngiltere'ye burada olduğumuzu mu duyuralım Maarten?” diye cevap verdi Gilles, sesindeki kızgınlık daha fazla sorgulamanın önüne geçmişti.

Edward'ın ne kadar süre çamurun ve külün içinde onu bulduklarına dair bir bağırsı duymaktan korkarak uzandığına dair hiçbir fikri yoktu. Ölümünün hareketsizliğiyle beklerken bu sabah manastıra saldıran ölmüş askerler solunda bir yere sürükleniyorlardı. Bir adamın çatırdayan alevlerin arasından seslendiğini duyduğunda ateşin sıcaklığını hissetmeye başlamıştı.

“Manastır görünüşe göre boş Amiral. Yanmış veya yanmamış hiçbir ceset yok.”

“Boş mu? Yirmi sekiz kadın burada yaşıyordu ve hiçbir tanesini bulamadınız mı?”

Bir şey ateşte patlarken sessizlik oluştu.

“Hepsi şapele gitmiş olmalı. Git ve Hendrick'e arama-sında yardım et. Eğer bir tane bile bulursanız beni haberdar edin.”

Edward, neredeyse gözlerini açacaktı. Cesetleri şapelde bulacaklardı ama hiçbiri Davina'ya ait değildi. Davina manastırdaydı. Kesin olarak bunu biliyordu çünkü Highlander'ın elindeki tüylü okun ucunu tanımişti ve adam tam da...

MacGregor.

Şafak söktüğünden beri ilk defa kocaman savaşçıyı hatırladığında Edward'ın kalbinde bir umut kıpırtısı belirmişti. MacGregor onu kurtarmış mıydı? Edward ona

yalvardığında kurtarmakla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu ama Monmouth'un adamlarının geri kalanının işini bitirip ödülünü alarak uzaklaşacak kadar zinde gözükiyordu. Davina'sının hâlâ yaşaması ve güvende olması mümkün müydü? MacGregor onu nereye götürebilirdi? Yanan et ve saç kokusu ciğerlerini doldurunca midesi alt üst oldu. Dişlerini sıkarak öğürmemek için kızın gülümsemesini hayal etti. Sürekli gülerdi ve kocaman, parıldayan gözleri şefkatle yumuşarken kemiklerini eritiyordu. Kızın ona âşık olmadığını biliyordu ama bu Davina'yı tüm kalbiyle sevmesine hiçbir zaman engel olmamıştı. Bir süre sonra Hendrick, avluya keşfinin haberiyle döndü. Şapelde cesetler vardı ama hepsi tanınamayacak şekilde yanmışlardı.

"Nasıl gördükleriyle ilgilenmiyorum seni aptal! Çünkü kıızı hiç görmedim. Bana kaç tane ceset bulunduğunu söyle?"

"Söylemesi zor efendim ama Edgar yirmi altı tane saydı."

Edward, neredeyse Gilles'in Davina'nın bir şekilde kaçtığı sonucuna varışını duyabiliyordu. Amiral tekrar konuştuğunda yüreği daha da dibe çökmüştü.

"Burada işimizi bitirelim. İzleri yarın sabah araştırırız."

Edward bu son sözleri duyalı ne kadar süre olmuştu? On mide bulandırıcı nefes mi, yoksa elli mi? Atlarına binip ayrılışlarını duymuştu. Bundan emindi. Yoksa kalbinin gümlemesi miydi? Önemi yoktu. Gilles'ten önce Davina'yı bulmalıydı. Yavaşça gözlerini açtı. Önce bir gözünü, sonra öteki gözünü açtı ama acı duman yüzünden gözleri yandığından hemen geri kapattı. Kendine öksürme izni verdikten sonra vücudundaki her kası ve uzvu sızlayana kadar kustu. Kendini dizleri üzerine zorlayarak elinden geldiğince ölen adamları kılıcını bulana kadar araştırdı. Davina'yı başarısızlığa uğratmıştı ama belki de Tanrı ona hayatını kurtarmak için bir başka şans vermişti. Kapılara doğru döndü. Ufak bir avantajı vardı. Gilles ve adamları, bir iz bulmak

için sabaha kadar bekleyeceklerdi. Edward'ın onlara, en azından şimdilik ihtiyacı yoktu. Onu kimin aldığını ve Highlandlilerin kuzeyde yaşadıklarını biliyordu.

Rob, ertesi sabah Will'in neşeli bir sesle Rob'un küçük kardeşi Tristan ve Connor Grant ile MacPherson arazisini nasıl yağmaladıklarını anlatmasıyla uyanmıştı. Bir Leydinin ya da yakında rahibe olacak bir kızın duymasına uygun bir hikâye değildi. Kız, ona zengin bir İngiliz kızı değil de manastırda yetişmiş bir öksüz olduğunu anlattığında neredeyse pişmanlıkla yüksek sesli bir iç çekecekti. Gerçekten rahibe adayı mıydı? Hayatı gerçekten Tanrı'ya mı bağışlanmıştı? Eğer öyleyse, Will'in yorumlamalarından... Şu ana kadar bir belirti göstermemişti. Colin ve Finn ile oturup dün akşam topladıkları son böğürtlenleri yerken fazla etkilanmemiş görünüyordu.

“Brigid MacPherson ve altı kız kardeşinin sabah banyolarından dereyi aşarak geldiklerini Tristan gördüğünde neredeyse yarım düzine büyük baş hayvanla kaçmayı başarmıştık.”

Finn gülümserken, Colin küfretti. İkisi de hikâyenin nasıl sonuçlandığı biliyordu ve bu konuda farklı fikirlere sahiptiler.

“MacPherson veletlerinin,” diye lafına devam etti Will, “babalarının çiftlik hayvanlarını tanıdıklarından şüphe ediyorum ama kahretsin ki siz çocuklar, Tristan'ın genç kızlar üzerinde unutmalarını veya başka bir şeyi önemsememelerini sağlayan bir etkisi olduğunu biliyorsunuz.”

“Evet,” dedi Finn, sesinde saygı vardı.

“Yemin ederim Tristan'ın bir gülümsemesi, Kralın metresinin bile kalbini çalabilir.”

“Bu doğru,” diye kahkaha attı Will, “ve MacPherson kızları çok da farklı değildi. Kılıcım üzerine yemin ederim ki Brigid'in onu soyması on nefesten bile daha az sürmüştü...”

Rob ayağa kalkarken, boğazını temizledi ve Will'e uyarıcı bir bakış attı. O gün pervasızca davranmıştı. Birkaç saatlik fiziksel zevk için kendinin ve yandaşlarının yararlanmasını riske atmıştı. Başarılı baskınlarına rağmen bunu tekrar anlatmaktan gurur duymuyordu.

Will canlı bir gülümsemeyle cevap verip ona günaydın dileklerini ulaştırdıktan sonra hikâyesini bitirmek için seyircilerine döndü.

"Hepimiz..."

"Will, bu kadar yeter," dedi Rob, bu sefer daha sert bir sesle. Davina'nın, hikâyenin devamını duymasını istemiyordu.

Dert etmesine gerek yoktu çünkü kız artık dinlemiyordu. Ona doğru yürürken kızın gözleri üzerindeydi. Bir anlığına sanki nefesi boğazıyla dudakları arasında takılmış gibi korkmuş gözüküyordu. Manastırda yarı çıplak dolaşan erkekleri nadiren gördüğünden şüphelenerek çıplak belinin aşağılarından sallanan ekosesinin katlarını çekiştirip bir ucunu dün akşam bandajladığı omzuna savurdu. Kız gözünü kırptırdıktan sonra bakışlarını, adamlarla buluşturmak için daha yukarıya kaldırınca yanakları kızardı.

"Kolunuz nasıl?"

"Daha iyi."

"Dün akşam sizin için dua ettim."

"Bunun için teşekkür ederim."

Onu gülümsemeye teşvik etmişti. Kahretsin, dün akşam bunu kaç kere yapmıştı? Kız ona baktığında kendi ağzının kontrolünü ne kadar kolay kaybettiğini düşünmek can sıkıcıydı. Ona karşı kendini korumadan önce kıza dair kalbine neyin dokunduğuna karar verirken uyumadan uzanmıştı. Kız kesinlikle güzeldi ama Camlochlin'de bir sürü güzel kız vardı. Belki de tatlı kırılganlığı ya da başına gelen trajediye rağmen sönmemiş olan içindeki hayat parıltısıydı. Hafif

bir rüzgâr bile onu alıp götürebilecekmiş gibi görünüyordu ama o, bacaklarını birleştirmiş, yüzleşecek gibi duruyordu. Cesurdu. Evet, cesurdu. Hayatını kurtarmak için kaçmak yerine düşmanlarına oklar atıyordu. Her şeyini ve herkesi kaybederken hüzünden feryat etmek yerine, kafasını uyumak için yatırdığında kısık sesle ağlamıştı. Kalbini kaybedeceği türde bir kadın olduğu ve onu eve götürmesi gerektiğini düşünerek uykuya dalmıştı. Ama bu sabah net bir kararla uyanmıştı. Tristan hâlâ Donald MacPherson'un okunun izini o ılık yaz günü Reis ve oğullarının onları buldukları zamandan beri bacağında taşıyordu. Rob'un o günkü dersi, güçlükle öğrenilmişti ama asla unutulmamıştı. Davina'ya yardım edecekti işte o kadar. Hızlıca ona sığınacak bir yer bulacak ve hayatına dönecekti. Bir daha bir kızın aklını başından almasına ve akrabalarını tehlikeye atmasına izin vermeyecekti. Özellikle de yüz kadar adamın ölümünden sorumlu olan bir kızın. Bu da aklına diğer ikilemi getirmişti. Neden Monmouth veya Argyll ölmesini istiyordu? Will, ona zeki derken haklıydı. Onlara Yorklu James hakkında kısmen ilgilenen birinin bilmek isteyeceği şeyleri söylerken sorularından kaçınmıştı. Ama bunların hiçbirisi St. Cristopher'daki katliam ile alakalı değildi. Neden Kral Charles'ın ordusu, bir rahibe adayını koruyordu? Kitapta okumadığı başka neler biliyordu? Hayatına kast edilmesinin, yeni Kralın taç giymesıyla bir alakası var mıydı? Ona bir şey söylemeyi reddediyordu ama önemi yoktu. Bilmesi gereken her şeyi biliyordu. Davina Montgomery bir tehlike ve riskti ve Rob, asla umursamaz değildi.

"Ayrshire'da bir manastır var," dedi kız, kaşlarına kazınmış derin kaygıyı okumuş gibi. "Orada güvende olacağım."

Rob, yüzünü sessizce inceledi. Kız oraya gitmek istemiyordu. Ona bunu söyleyen gözlerinde gördüğü korku değil, teslimiyetti. Sanki kaderini kabul etmek dışında başka bir şansı yok gibiydi.

“Hiçbir yerde güvende olmayacağını söylemiştin.”

“Courlochcraig’i unuttum. Mantıklı düşünemiyordum.”

Bu bir çözümdü. Kızı, yeni manastırda bırakıp düşmanlarını kendi akrabalarından uzak tutabilirdi.

“Pekâlâ. O zaman sana Ayrshire’ye kadar eşlik edeceğiz.”

“Bunun için size minnettar olurum,” dedi, ayağa kalkarak.

Kızın boyu, adamın göğsüne güçlkle ulaşıyordu ama cesaretini etrafına pelerin gibi sarmıştı. “Hayatım çok fazla şeyle mal oldu. Senin de hayatına mal olmasına izin vermeyeceğim.”

“Ben de öyle.”

Gözlerinin sıra dışı güzelliğine dalmak için baştan çıkmadan önce bakışını uzağa çevirdi. Gözlerini gök mavisine çeviren, yeşil yaprak örtüsü arasından sızan güneş ışığı huzmesi miydi? Lanet olsun, sonsuza kadar onların içine bakarak tatmin olabilirdi. Onu sırlarından ayırarak ve...

“Hadi toparlanıp buradan çekip gidelim.”

Atına doğru koştururken eyer çantasından temiz bir tunik çıkararak başından çekip geçirip giydi. Çişini yapmak için bir ağacın arkasına kayboldu ama sonra vazgeçti. Manastırda kurtulan ve belki de Davina ile gittiğini görmüş olabilecek herhangi bir asker tarafından takip edildiklerini varsaymak zorundaydı. İyi bir iz sürücü geride bırakma düşüncesizliğinde oldukları herhangi bir şeyi veya kokuyu bulurdu. Ağacın etrafından bakarak Davina’nın atları eyerleyen Finn ile konuştuğunu izledi. Soylu bir Leydinin sahip olması gerektiği üstünlük havasına sahip değildi. Yumuşak tonda konuşuyordu ve onu kendi hançeriyle öldürmeye çalıştığı zaman dışında soğukkanlı görünüyordu. Onun için dua etmişti... Vücut hatlarının çoğunu gizleyen kalın cübbeyi inceledi ve kendini, kızın bunun altında nasıl gözüktüğünü merak ederken buldu. Sert yün, narin omuzlarından

katlar halinde sarkıyordu ve belinde toplanmıştı. Oraya kemer diye bağladığı ip güçlükle hatlarını gösteriyordu. Böğürtlenler dışında bir şeyler yemesi gerekiyordu ama avlanmaya vakit yoktu. Takip edilmiyor olmaları için dua etti.

“Eğer hızlı sürersek,” dedi onlara ağacın arkasından çıkarak, “Ayrshire’ye birkaç saat içinde varabiliriz.”

“Hızlı sürersek mi?” Kız ona döndüğünde gözleri korkuyla kocaman olmuştu.

“Ağrıların mı var?” diye ona sordu, elinin bacağına üst tarafını ovuşturmak için arkasına kaydığını fark etmişti.

“İyi olacağım.” Ona hızla gülümsedikten sonra arkasını döndü.

Rob, ardından baktıktan sonra basit bir gülümsemenin bile üzerindeki etkisine lanetler savurdu.

“Buradan sonra izlerimizi kapatmamız gerekiyor,” diye diğerlerine seslendi. “Burada durmadık. Will sen ve Colin o düşmüş dalı közün üzerine çekin. Finn, etrafa çalılar dök.” Gözleri tekrar Davina’ya çekildi.

“Etrafta dolanman ağrılarına yardımcı olur. At pislikleri için etrafı gez ve bulabildiklerini yapraklarla kapat.”

Ona verilen görevi yapmadan önce burnunu kırıştırdı. Bu sefer gülümsemeden edememişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Davina'nın, Rob'un atının üzerinde rahatlaması neredeyse bir saat sürmüştü. Tırnaklarının, Highlandlinin bileğine batırılmış olduğunu veya kuzeybatıya doğru çakıllı dereler ve funda kokulu nemli vadilerde seyahat ederken gözlerini kapalı tuttuğunun farkına varmamıştı. Daha önce hiç ata binmemişti. Gidecek neresi vardı ki? Hayvanın boyutu, cüssesi ve aniden burnundan çıkardığı seslerin, dev atın onları sırtından atmak üzere olduğuna dair uyarı olduğundan emindi. Bunlar, onun için tamamen yeni ve korkutucu şeylerdi. Atın ince ve kemikli bacaklarının oluşturduğu rüzgâr, gücünün değerini dün tamamen takdir edemeyecek kadar fazlasıyla uyuşmuş olduğundan şüpheleniyordu.

Ama Davina onu içten içe bitirmesinler diye korkularının üstesinden gelmeyi öğrenmişti. O yüzden bir saat sonra tutuşunu gevşetmeye ve gözlerini açmaya kendini zorladı. Gördükleri onu büyülemişti. Dünya, etrafında kırmızı, yeşil ve mor renkleriyle parlamaktaydı. Daha önce hiç görmediği bir dünyaydı. Kaç defa kendini başka bir hayat hayal ederek hülyaya dalarken bulmuştu? Kapıların olmadığı, onu hayatlarına kabul eden, hayatını diğer saf sebepten dolayı önemli hale getiren anne, baba, eş ve çocukları olduğunu hayal etmişti. Yarının neler getireceğinden korkmadığı bir hayat. Keşke korkularını yendiği kadar özgür

hissetmenin neşesine kendini kolayca bırakabilseydi. Arkasındaki geniş ve kaslı vücuda yaslanıp dinlerken saçındaki rüzgârın, yüzündeki güneşin keyfini çıkarabilirdi. Ama bütün hayatı uyarılar ve tehlikeler üzerine kurulmuştu. Öğrenmiş olduğu dersleri umarsızca kenara atamazdı. Vücudu, rüyalarına yıllarca dadanacak olan adamın kollarına sokulmuşken bile. Kutsal olan her şey adına, Havva'nın Cennet Bahçesi'nde neden kendini cazibeye kaptırdığını şimdi anlıyordu. Davina, Rob MacGregor'un dün akşamki dokunmalarından sert ve kaslı olduğunu biliyordu ama bu erkeklik abidesinin gün ışığında ona doğru yürüdüğünü görmek içinde ona ait olma isteğini ortaya çıkarmıştı. Bu, Baş Rahibenin vahşi, kutsal olmayan "ilkel arzu" diye adlandırdığı şeydi. Koyu renkli tüylerle kaplanmış adaleli göğse ve ufak karelerden oyulmuş bir karna sahip olan Rob MacGregor, kesinlikle kutsal değildi. Aralarında en günahkâr olan ise karnının altındaki şehvetli V kıvrımıydı. Sanki düşük belli ekose kumaşının altında bir yerlerden belirmiş gibiydi. Yeni eyerlediği atına, onu kaldırıp arkasına atladığında aklını işgal eden bu düşüncelerdi. Kokusu kafasına işlemişti. Kaslarının sıcaklığı ve kollarının etrafında kapanması, verdiği yakınlığı artırıyordu. İlkel bir arzu olabilirdi ama tanıdığı dünyası darmaduman olurken hangi sıcak kanlı kadın, böyle bir adamın yanında durmasını istemezdi ki? Onu baştan çıkaran sadece gücü değil, aynı zamanda durum üzerindeki tam hakimiyetiydi. Kampta hiçbir şeyin anormal gözükmediğinden emin oluşu ve olabildiğince iz bırakmayacakları dikkatli bir yola onları koyma şekliydi. Detaylı düşünmekteydi. Kendi kararlarından veya etraftakilerinin kararları konusunda ne düşündüğünden şüphe etmiyordu. Bu Highlandlinin onu gerçekten koruyabileceğine dair içinde umut uyandırmıştı. En azından şimdilik onu korumaya niyetli olabileceğine dair. Ama ümide de güvenmiyordu. Artık güvenmiyordu.

“Anlat bana genç hanım.”

Rob’un arkadan gelen derin ve doğal bariton sesi, omurgasından aşağı değişik, istenmeyen bir sıcaklık gönderdi.

“Neden bir İngiliz Leydisi İskoç bir isme sahip?”

Dikkatli halinin dönmesiyle sırtı kaskatı kesildi.

“Neden İngiliz olduğumu varsayıyorsunuz?”

“Onlar gibi konuşuyorsun ve aynı terbiyeye sahipsin.”

Sesinin derin kıvraklığı Davina’nın kulağında bir melodi gibi oynayıp sinirlerini yatıştırıyordu ama gardını tamamen indirmesi için yeterli değildi. Adam zekiymi. Bunu kampta, Edward’ı sevip sevmediğini sorarak çoktan kanıtlamıştı.

“İngiliz rahibeler tarafından yetiştirildim. Sorun çıkar-mamı mı bekliyordunuz?”

“İngiliz olduklarını bilmiyordum,” diye dalgın bir şekil-de konuştu Rob.

Davina’yı bir kere daha çok fazla konuştuğu için endişelendirmişti.

“Ama yine de kadınlardan çok erkekler tarafından yetiştirildin ve yine de soylu bir Leydinin sahip olması gereken bütün görgü kurallarına sahipsin.”

Davina, şimdi onun gözlerine bakmak için dönmüştü ve adama dair kuşkuları açıkça gözlerinde gözüktüyordu.

“Sizi erkekler tarafından yetiştirildiğime dair kim bilgilendirdi? O askerler, sizin de öyle yaptığınızı iddia ettiğiniz gibi St. Christopher’ı ziyaret ediyor olabilirlerdi.”

“Manastırın içinden attığın okunun, beni delip geçmesiyle bu konuda bilgilendirildim.”

Sesi espri kırıntıları diyebileceğiniz bir şekilde derinden çıkmıştı. Emin değildi çünkü; bu sabah uyandığından beri ona ufak bir tebessüm kırıntısı bile sunmamıştı.

“Yıllar süren bir eğitimden geçmediği takdirde, bir kız bu tür yeteneklere sahip olamaz.”

Evet, zekiymi ve şüphesiz gözlerinin gördüğü en yakışıklı adamdı. Utanç verici bir an obsidiyen karası dalgalarının

düzgünce geride bağlanmak yerine yüzüne düşerken nasıl görüneceğini merak etmişti. Neden sürekli ciddi ve kontrollü davranıyordu? Tanrı onu affetsin ama neden karakterinin vahşi tarafını merak ediyordu? O kısmının sert irade gücünün ardında bir yerlerde olduğunu biliyordu. Dün akşam ona saldırdığında gözlerinde tamamen vahşi bir ışıltı görmüştü. Onu ürkütmüş ve aynı zamanda erkekliğinin daha farkında olmasını sağlamıştı. Gerçekten dua etmesi gerekiyordu.

“Sana ismini kim verdi?”

Gözlerini kırpttırırken iffetsiz düşüncelerini kafasından çıkarıyordu.

“Babam,” dedi ona dik bir şekilde, adamın vücudundan uzakta oturarak.

“Baban İskoçtu o zaman?”

Günleri çoğunlukla gerçek ailesi, onu tanıyabilecekleri gibi düşüncelerle dolu olsa da Davina onlar hakkında kimseyle konuşmamıştı ve şu anda da bunu yapmak istemiyordu. “Öyleydi.”

“Peki annen?”

Adamın parmakları yumuşak bir şekilde Davina’nın karnı boyunca gezindi.

“O...”

Davina kaşlarındaki teri silerken, adamın dokunuşuyla birden sıcaklamıştı. Adamdan kıpırdanarak uzaklaşmaya çalıştı ama gidebilecek hiçbir yeri yoktu.

“Bana söylenene göre ben on yaşıdayken öldü.”

Nefes alışlarını sakinleştirmeye çalışırken sonraki sorularının onu nereye koyacağından, bunları ne kadar kolayca cevaplayıp ona koruması için yalvaracağından korkuyordu. Ama adam eğer onun düşmanı değilse, o zaman düşmanının düşmanıydı. Eğer kim olduğunu bilmiyorsa, hiç keşfetmemesi en iyisiydi. Onun yüzünden daha fazla insanın ölmesine izin vermeyecekti.

“Adları neydi?”

Sorgusu ya da dokunuşları sıradan değildi. Amacı olmadan bir şey yapmayacağından şüphe duyuyordu. Etrafında sürekli gardını almış şekilde durmaktan sıkılmıştı. “Lord ve Leydi Whithorn,” dedi bunun onu tatmin edeceğini umarak.

“Onları düşünmek istemiyorum.”

Davina, konuyu kapattığında adamın sırtına değen kasları ve omurgası iyice gerilmişti. Belki de suskunluğunun öfke veya hüsrandan olduğunu bilmiyordu ya da umurunda değildi. Sadece tekrar konuşmadığı için minnettardı.

Davina, normalde sessizliğin tadını çıkarırdı. Bu davranışı sessizliğe alışkın olduğundan değildi. Manastırlar hatırlayabildiğinden beri genel olarak sessiz yerler olsa da St. Cristopher’ın koridorları, dua fısıltıları yerine kılıç çarpışmaları ve çekiş vurma sesleriyle sürekli yankılanıyordu. Sürekli yapılması gereken tadilat işleri çıkıyor ve rahibeler de erkekleri, bir şeyleri tamir etmek için kullanıyorlardı. Askerler sorun etmiyordu. Egzersiz yapmak, birbiriyle laf dalaşına girip sevdikleri hakkında hikâyeler paylaşmak dışında yapacak bir şeyleri yoktu. Belki Davina başka bir yerde olsaydı, etrafındaki kargaşa hoşuna gidebilirdi ama çoğunlukla bu tür sesler ona sahip olamayacağı şeyleri hatırlatıyordu. Şimdi o sesleri nasıl özlüyordu. Kule duvarlarından bakıp kendi yüzü gibi tanıdık olan, şimdi ise cansız ve sessiz olan; o yüzlerin, seslerin hatırasıyla bir damla gözyaşı kirpiklerinden kaydı. Rahibelerin yanan şapeldeki çığlıkları, onu ömrü boyunca terk etmeyecekti. Davina yanaklarını silerek hüznünü kenara bırakmaya çabaladıysa da çok sevgili sessizliği, yalnızlığıyla daha da artmıştı.

Finn’in onlara yetiştiğini ve atını onlarla aynı hızda tuttuğunu fark etmişti. Buğulu gözlerle ona baktı. Genç adam,

yumuşak bir şekilde gülümsemişti ve Davina bir kere daha onun belki de cennetten, ekosesinin altında gizlediği kanatlarla indiğini hayal etmişti.

“Evin nerede?” diye ona kısık sesle sorarken, çaresizce dikkatini hüznünden uzağa çekmeye çalışıyordu.

“Skye’de.”

Buna gülümsedi. Adam hakkında başından beri haklıydı.

“Çok uzakta mı?”

“Yeterince uzakta,” diye arkasından cevap verdi Rob.

“Ne için?” diye merak etti Davina. Saklanıp bulunamayacak kadar uzakta mıydı? Bunun ne önemi vardı ki? Eğer şimdiye kadar doğruyu konuşmuşsa, o zaman onu gerçekten Ayrshire’ye götürüp orada bırakacaktı. Rahatlayarak, Tanrı’nın ona yardım etmesi için bu adamı gönderdiğine şükran duyuyor olmalıydı. Ama öncelikle, bu adamı ona düşmanlarının değil de Tanrı’nın gönderdiğinden emin olmalıydı.

“Edward ile nasıl tanıştığınızı anlatın.”

Rob, arkasında kıpırdanırken dalgalanan kasları endişeli düşüncelerinin rüzgarla dağıtmasına sebep olmuş, ellerini kızın kalçalarının kıvrımına yerleştirdiğinde de sorusunun yerini daha karanlık düşünceler almıştı. Onun grubundaki İngiliz askerlerden hiçbiri ona böyle samimi bir şekilde dokunmamıştı. Yasaktı ama Edward ona bir kere sarılmıştı. Onu kendine aitmiş gibi saran yarı çıplak Highlandliye karşı nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu.

“Kaptan Asher, hayatı için savaşıyordu. Okunu elimde gördükten sonra bana yaşadığını söyledi ve seni kurtarmamı istedi.”

Davina gülümseyip, gözlerini kapatırken sevgili arkadaşını hatırlıyordu. İşin ucunda kendi ölümü varken bile Edward onu koruma peşine düşmüştü.

“Düşmanlarının senin yanmanı istediklerini söyledi bana,” diye lafına devam etti Rob. Önünde oturan Davina’nın gülümsemesi soldu. Demek Kaptanı, Rob’a ilk başta itiraf ettiğinden çok daha fazlasını anlatmıştı. Başka ne biliyordu?

“Kral Charles’ın emiriyle mi seni korudu?”

“Hayır,” dedi Davina, ona doğruyu söyleyerek.

“O zaman seni sevdiği için mi korudu?”

Dikkatli olması onu Finn’in bu sorgusuna hazırlamamıştı. Nasıl cevap vereceğini bilemeyerek ona döndü ve yüzündeki mahcup ifadeden, Rob’un da ona baktığını biliyordu.

“Beni sevdi,” diye açıklarken, olabildiğince az yalan söylemeye çalıştı. Kapısının önünde o gece ona söyleyecekti ama o şansı bulamamıştı. Belki de onunla aynı hisleri paylaşmadığını bilmeyerek Tanrı’yla kavuşması daha iyi olmuştu.

“Asla unutmayacağım iyi bir adamdı.”

“Kızı sevse de sevmese de bir kaptan alayını, bir manastırda tutacak otoriteye sahip değildir,” dedi Rob, biraz sinirli bir şekilde. Davina sanki hislerini kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi derinden nefes aldığı hissetti.

“Sorularımdan kaçmana yeterince zamandır izin veriyorum. Bütün bu olayların gerçek yüzünü öğreneceğim Davina.”

Öfkeliydi.

Cevaplar istiyordu ve onlara sahip olamayacaktı. Yine de ismi adamın dudaklarında yumuşak ve tuhaf bir şekilde derinden çıkmıştı. Biri ismini söyleyeli ne kadar zaman olmuştu? En son onu bırakmadan önce Kaptan Geoffries söylemişti. Onun öncesinde, belki de kendi babası...

“Eğer sana yardım ederek klanımın başına bir savaş getireceksem sebebini öğreneceğim.”

Bu kelimeleriyle biraz önümüzden giden Will atında dönerek kuzenine kendince meraklı bir bakış attı. Rob onu görmezden gelerek sesini ancak Davina ve fazlasıyla yakınlarında atını süren Finn duyacak kadar alçalttı.

“Sanki unutulmuş gibi manastıra kapatıldığını ama neden Kraliçe gibi korunduğunu bana anlat?”

Sanki unutulmuş gibi.

Kelimeleri, Davina'nın hüznünü daha fazla deşmişti. Gerçek ailesinin varlığından haberi vardı ve Kralın en iyi adamlardan oluşan bir alay onu yetiştirmesine rağmen terk edildiği gerçeği baki kalmıştı. Çocukluğu yalnız geçmişti. Eğer görebilirse geleceği soğuk tebessümler ve yalancı sevgi gösterileriyle doluydu. Aynı zamanda Tanrı ona onu seven rahibeler ve hayatını onun için verecek adamlar bağışlamıştı. Hakkı olmayan şeyler konusunda sızlanıp şikâyet edecek hali yoktu ve bunu hiçbir zaman yapmamıştı. Ama bu adamın kollarında olmak, adamlarıyla fundalıklarla dolu tepelerde, sanki kocasıyla eve dönen Highlandli bir kız gibi at sürmek içindeki özlemi hiç olmadığı kadar ortaya çıkarmıştı.

“Kralla bağın nedir Davina? Neden Argyll veya Monmouth ölmeni istiyor?”

Gözlerindeki gerçeği görmesi ve aynı şekilde onda bunu görmek için adama doğru döndü.

“Gerçekten bilmiyor musun Rob MacGregor?”

“Evet, gerçekten bilmiyorum.”

Cevabı, onu umduğu gibi memnun etmemişti. Eğer bilmiyorsa o zaman onu bu işten uzak tutmak ve bencil özlemlerini kontrol altında tutmak için hâlâ zaman vardı. Asla ona veya onun gibi bir erkeğe ait olamazdı. Hayal ettiği hayat... Sadece hayalden ibaretti. Çocukluktan beri bunu biliyordu ve o yalnız ufak kıızı uyandırmayacaktı.

“O zaman lütfen beni anlayın,” dedi, adamın bacakları arasında önüne doğru dönerek. “Daha fazla şey bilmemenizi tercih ederim. Yardımınız için müteşekkirim ve Courlochcraigh’e ulaştığımızda beni bırakmanız dışında başka bir şey istirham etmeyeceğim.”

Adam arkasında kıpırdamadı. Aslında Davina nefes aldığından bile emin değildi. Sonra dizginlerini şaklatarak atını daha hızlı hareket etmesi için dürterken kızın kulağından uzaklaşarak homurdandı. “İstediğin gibi olsun.”

Aralarında sessizlikle geçen zaman Rob’un kulaklarında davul gibi çınlıyordu. Davina’nın bildiği sır her neyse, ona söylemeyeceğini açıkça belli etmişti. Ordusu olmayan başka bir manastıra gitmek konusunda mutlu olamayacağını biliyordu ama Rob’a doğruyu söylemektense ondan kurtulmayı tercih ediyordu. Eğer bu kadar kırılmış olmasaydı böylesi bir cesareti takdire şayan bulurdu. Kamp alanında onun ‘güvenliği’ için Rob’a yalan söylemesini tatlı bulmuştu. Ama gerçek her zaman gözlerindeydi ve onunla konuşmuş gözlerinden okunuyordu. Davina, hayatını kurtarmak için kendisini riske attığı halde ona güvenmiyordu. Bu kadar öfkelenmesine sebep olması Rob’u şaşırtmıştı. Kızın ona güvenmesi için hiçbir sebebi yoktu ama Rob güvenmesini istiyordu. Yine de kızı gerçekten güvenli olacağı bir yer yerine, rahibelere teslim ederken Davina ona nasıl güvenebilirdi? Kahretsin, kızı Camlochlin’e götüremezdi. Bunu yaparsa düşmanlarını muhtemelen oraya çekerd. Rüzgâra karşı dururken dişlerini sıkarak bütün belirsizlikler aklından geçiyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Kızı bırakmalı ve kıçının dibinde bir ordu varmış gibi oradan basıp gitmeliydi. Ama kaçarak bir gün reis olma hakkını nasıl iddia edebilirdi? Bilinmeyenden kaçmak korkakçaydı. Ama

ondan çok Rob kızı bırakmak istemiyordu. Düşüncesi, kızın teklifi bile içinde onu ekosesine sarıp Camlochlin'e ilerleme arzusunu ortaya çıkarıyordu. Asher onu sevmiş miydi? Eğer sevmişse, Tanrı adamın yardımcı olsun, adamın bu kıza kalbini kaptırması ona baya pahalıya mal olmuştu. Kız da karşılığında onu sevmiş miydi?

Bu neden umurunda olsundu ki? Adam ölmüştü ne de olsa. Hem iki ordu onun için savaşmasa ve Davina kendini Tanrı'ya söz vermiş olmasa bile, ki Rob bunun doğruluğuna inanıyordu, Rob'un hayatındaki en son ihtiyacı olan şey bir kızdı. Bütün gün babasıyla çalışıyordu ve geceleri savaş yetenekleri üzerinde pratik yapıyordu. Birine kur yapmak için zamanı ve niyeti yoktu. Ama Tanrı belasını versin ki, Kaptandan konuştuğunda yüz ifadesinin yumuşaması Rob'un çenesinin gerilmesine sebep oluyordu. Kıskaçlık işe yaramaz ve Rob'un üzerine zaman harcamaya-cağı bir duyguydu. Tanrı Davina'yı kendine bağladığı için onu kıskansa daha iyiydi. Eğer *o kadar* acınası bir hale gelirse Yüce Tanrı onu öldürmeliydi. Asher ona âşık olduğu için bir aptaldı ve bedelini ödemişti. Rob aynı hataya düşmeyecekti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Courlochcraigh Manastırı'nın çan kulesi üzerindeki haç, eski Ayr Kasabası'nın üzerinde uzanıyor ve ona başını kaldırıp bakan beş tane yüzün üzerine gölge düşürüyordu. Rob çevreyi dikkatlice incelerken, Colin atından inerek girişi kapatan ağır demir kapıları ardına kadar açtı. Manastır eski bir höyüğün ve kale avlusu yapısının üzerine oturtulmuştu. Muhtemelen Norman İstilasası günlerinde inşa edilmişti. Kulenin avantaj noktalarından her yeri, Arran'ın devasa zirvelerinden Mull of Kintyre'nin ardına kadar görebiliyordun. Düşman varlığını gizleyecek çok az ağaç vardı ve liman kasabasına ana geçiş yolu olan Auld Brid görüş hizasındaydı. Rob'un bir ordusu yoktu ama en azından ordunun gelişini çok uzaklardan görebilecekti.

“Rob?”

Keskin bakışlarını, kapının önünde durup Davina'yı getirmesini bekleyen kardeşine çevirdi.

“Baş Rahibe geliyor.”

Colin uzun, zayıf bir kadının manastırdan peşinden yetişmeye çalışan dört rahibeyle gelişini işaret etti. Hepsı tepeden tırnağa gri ve beyaz kıyafetler giyinmişken kolları bellerine bağlanmıştı ve elleri, elbisenin geniş kollarının içine sokulmuştu. Kadınlar, diye kendine somurtkan bir

şekilde hatırlattı Rob. Davina'nın düşmanları onu burada bulursa onları kim koruyacaktı?

"İyi günler Baş Rahibe," dedi Colin, hürmetkar bir şekilde başıyla selam vererek.

Baş Rahibe, genç Highlandlinin yanından ona tek bir bakış atmadan geçti. Gri gözleri arkasındaki taş duvar kadar soluk ve soğuktu. Kadının bakışları, Rob attan inmesine yardım ederken Davina'ya çekilmişti. Sert, beyaz yün içinde kaplanmış olan Baş Rahibenin ince yüzü, gözleriyle Davina'nın kıyafetini, örtülmemiş başını ve yanındaki devasa Highlandlinin, kolunu tutuşunu incelerken ifadesiz kalmıştı. Gözleri Rob'un Davina'yı tutuşunu bırakacağı kadar uzun bir süre oraya odaklanmıştı.

"Leydi Montgomery," dedi Baş Rahibe, Davina'yı çoktan beklediği dışında onu tanıdığına dair sesinde herhangi bir belirti olmadan.

Rob, soyadının anılmasıyla Davina'nın başını sallamadan önce yanında kaskatı kesildiğini hissetmişti. Başını eğerek ona baktığında Baş Rahibeye tedbirli bakışlar attığını yakalamıştı.

"Kaptan Asher nerede?" diye sordu Baş Rahibe, dikkatini ilk defa Rob'a çevirip ilk varsayımını haklı çıkararak.

"Misafirime Courlochcraigh'a kadar onun eşlik edeceğine sanıyordum."

"St. Cristopher saldırıya uğradı Saygıdeğer Annemiz. Kaptan Asher vefat etti."

Bakışlarını yere çevirmeden önce sebep olduğu acının bir parıltısını gözlerinde görmüştü. "Peki rahibeler?"

"Onların da aynı zamanda vefat ettiğini size üzülerek bildiriyorum."

Rob'un nazik ses tonu, Davina için olduğu kadar, aynı zamanda Baş Rahibe içindi.

Baş Rahibe haç çıkararak durakladı. Muhtemelen dua okuyordu. Sonra kuru gözlerini Rob'a çevirdi.

"Siz kimsiniz?"

"Ben MacGregor klanından Robert MacGregor. Bu adamlar da..."

Takdimini bitirme şansı yakalayamamıştı. Baş Rahibe avucunu kaldırarak onu durdurdu. "MacGregorlar. Tanrı yardımcımız olsun."

Eğer onları daha fazla aşışlamak istiyorsa bunu sonrasında yapmaya karar vermiş olmalıydı çünkü sonunda Davina'ya döndüğünde yüz ifadesi yumuşamıştı.

"İçeri gel çocuğum. Burada kalabilirsin."

Davina'yı kolları arasına aldıktan sonra Rob'a döndü.

"İçeride yiyecek ve içecek var. Bana, kızın sizin elinize nasıl düşüğünü anlatmadan önce adamlarınızla beraber dinlenebilirsiniz."

Baş Rahibe Davina'yı bekliyordu diye düşündü Rob, kadının arkasından merdivenleri çıkarken. Asher veya St. Cristopher'ın Baş Rahibesi, onu tezkere etmiş olmalıydı. Bu da düşmanların yolda olduklarını bildikleri anlamına geliyordu. Ama nasıl biliyorlardı ve neden çok geç olmadan kaçmamışlardı? Sadece Soylu Ordu değil, aynı zamanda kilise tarafından korunması gereken Davina Montgomery de kimin nesiydi? Cevaplar her neyse kız büyük tehlikedeydi. Onu burada savunmasız nasıl bırakabilirdi? Omzunun üzerinden sanki hâlâ onunla olduğundan emin olmak istemiş gibi baktığında Rob hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordu.

Kaptan Edward Asher, işini bilen bir adamdı. Eğer Davina hâlâ hayattaysa onu Gilles'ten önce bulması gerekiyordu. Ve Amiral onu eninde sonunda *bulacaktı*. Sonunda dünyaya açıldığında, insanlar Davina Montgomery'den

yararlanacaklardı. Böylesi bir görkeme sahip kadının neden rahibe kıyafetleri içinde olduğunu sorgulayacaklardı. Sırrını asla dünyaya anlatmayacak olsa da nazik ve girişken bir yapısı vardı. Davina'yla tanışanlar onu, Gilles onları sorgularsa tarif edebilecek kadar hatırlıyor olacaktırlardı. Edward, onu bulmalıydı. Onu ve eğer yanındaysa MacGregor'ı düşmanlarının onun öldüğünü düşünmediğini, aslında onu takip ettikleri konusunda uyarmalıydı. Bunu yaya olarak yapamazdı. Ahırlar manastırıyla beraber yanarak harabeye dönmüştü. Bir at bulmak ve Davina'yı aramak adına köy kasaba gezmeye çıkmadan evvel temizlenmek için bir su kaynağı bulmalıydı. Ağaçların arasında ufak bir barakaya rastladığında, ikisini de bulmak uzun sürmemişti. Güzelce korunmuş taze su ile kapının önüne bağlanmış hızlı bir at. Hızlıca yıkanıp kuyu kovağını doldurarak kafasını iki defa batırdı. Barakanın kapısı ardına kadar açıldığında atın üzerine atlamıştı. Edward, bağıraarak hızlıca koşan at sahibi adama, sol işaret parmağındaki ağır yüzüğü çıkarıp attı. Bir an duraksayan Edward, çiftçiye, "Bu yüzük, atının ödemesi, iyi adam," dedi.

Zaten soylu damgasını takmaya layık değildi. Manastırdaki herkes ölmüştü. Adamları, rahibeler... Davina'nın onu affetmesi için dua etti. Ona olan bağlılığını bir kere daha kanıtlama şansı için dua etti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Rob, omzunu kilisenin girişine yaslamıştı. İçerisi cilalanmış sıraların üzerinde gölgeleri kıpırdanan birkaç düzine iç yağı mumunun yumuşak sarı ışıltısı dışında karanlıktı. Davina'nın burada olduğunu söylemesi için ışığa ihtiyacı yoktu. Fısıltıyla söylediği duaları melek çocuk resimleriyle kaplı tavanda arp telleri gibi yankılanıyordu. Courlochcraigh'e varmalarının üzerinden üç gün geçmişti. Üç gün, Rob'un kalmaya niyetlendiğinden daha fazlasıydı. Saygıdeğer Anne, özellikle genç rahibe adaylarından iki tanesinin onları görünce akşam yemeği boyunca kıkırdadıkları için geldikleri akşam adamlarıyla beraber ayrılmasında ısrarcı olmuştu. Rob takip edilemediklerinden emin olmadan gitmeyi reddedince onunla ilk tartışan, eğer bir manastırda uzatılmış bir süre kalmaya zorlanırsa rahibelerden herhangi birinin sözünü bozmasından sorumlu tutulamayacağı konusunda uyarın Will olmuştu. Uyarıları neredeyse Baş Rahibenin kontrolünü ve Rob'un Tanrı'nın lütfunu kaybetmesine sebep olacaktı.

Saygıdeğer Anne ile tartışmak kesinlikle bir günahtı ama Rob, aklına koymuştu ve sadece Tanrı'nın yolladığı belalar fikrini değiştirebilecekti. Aynı zamanda kuzenini kontrol altında tutmak için söz vermişti. Rahibelerin onun sorumluluğu olduğunu Baş Rahibeye söyledi. Rahibe, bundan

memnunmuş gibi görünmüyordu ama onunla tartışmayı bırakmıştı. Aynı zamanda onu Davina hakkında bilgilen-dirmeyi reddederek en az onun kadar bilgi sahibi olduğunu iddia ediyordu. Davina'yı gördüğünde onu nasıl tanıdığını sorunca, Baş Rahibe ona St. Cristopher'ı yıllar önce ziyaret ettiğinde onu gördüğünü ve çocuğun unutulması zor biri ol-duğunu söylemişti. Aynı genç kadın hali gibi, diye kendi ken-dine düşündü Rob ve konunun kapanmasına izin verdi. Baş Rahibe bir şeyler biliyorsa bile ondan cevap alamayacaktı.

Kilisenin oturakları boyunca bir hareket dikkatini çek-ti ve Davina'nın haç çıkarıp mihraba arkasını dönüşünü izledi. Kızın alışkanlıklarına alışmaya başlamıştı. Kilisede günde iki kere dua ediyordu. İlki, sabah vakti rahibelerle oluyordu. Akşam yemeğinden sonra ise yalnız dua ediyor-du. Aralarda da elbiseleri tamir edip bahçeyle ilgileniyor, sebzeleri kesip sürekli ona bakış atıyordu. İlk başta Rob, Colin veya Finn çan kulesinden atlıların yaklaştığını duyur-sa diye onu gözünden ayırmamak adına izliyormuş gibi davranmıştı. Ama ilk günden sonra onu izlemek için artık başka, daha vahim sebepleri olduğunu inkâr edemiyordu. Alt dudağının bir kısmını ağzına alarak bütün dikkatini dikişe vermesi veya veriyormuş gibi görünmesi Rob'un o dudaklarının kendininkilere bastırılmasını arzulatıyordu. Gözlerinin başka yerlere doğru çekilmesi, onu kaplayan der-in hüznüne rağmen güneş ışığının canlı mavi ve büyüleyici gümüş gözleri tarafından yakalanması, Rob'un daha yak-laşmasına, yakından bakıp onu bir şekilde teselli etmenin yolunu bulmasına sebep oluyordu. Kızın uhrevi güzelliği onu büyülüyordu. Kendini, Rob'un onu terk etmediğine dair ikna etmeye çalışması ve sürekli onu arıyor olması, kızı kollarına çekip güvenliğini canı pahasına koruyacağına dair yemin etmesi için onu baştan çıkarıyordu. Akşamları diğer rahibelerin eşliğinde Rob'un yarasıyla ilgilenirken

onunla pek konuşmuyordu. Masanın veya sardunya bahçesinin karşısından bakışlarıyla buluştuğunda ona gülümsemiyordu. Çok fazla şey kaybetmişti ve yakında onu da kaybedecekti. İkisi de bunu biliyordu. Sonsuza kadar onunla kalamazdı. Düşüncesi nahoş gelme de kızı Camlochlin'e getirerek herkesin hayatını tehlikeye atmayacaktı. Yine de onu bırakmaya kendini ikna edemiyordu. Henüz değildi.

Davina, onu kapı girişinde gördüğünde adımları bir anlığına duraksadı. Gölge ve ışığın arasında kalırken, ölen bir adamın rüyalarından çıkmış gibi görünüyordu. Rob, yutkunduktan sonra kendini girişten uzaklaştırarak kızın ona yaklaşmasını bekledi.

"Burada bile güvenliğimden korkuyor musunuz?" diye, duymaya alıştığı tatlı sesiyle sordu. Sürekli konuştuğundan değildi ama aksine sürekli konuşmaması, ne zaman konuşursa Rob'un kulak kabartmasına sebep oluyordu. "Tanrı beni bu göreve atadı."

"Öyle görünüyor."

Başını kaldırdı ve Rob, kendini korumaya alamadan kız ona gülümsemişti. Rob, kalbinin hızla atışının sessizlikte yankılandığından emindi. Bir başkasına ait olduğunu hatırlatan, gümüşü sarı saçlarını örten ince örtüyü, çekip alma dürtüsü içerindeydi. Bütün sırlarını, korkularını, gücünü, arzularını bilen birine. Her gün konuştuğu ve herhangi birinden daha çok güvendiği birine aitti. Kendini durdurmadan uzanıp parmaklarını kızın bileği boyunca değdirdi. Yasak bir dokunuştı ve nişanlısının evinin içinde olduğu için durum daha vahimdi. Sanki onu kendine çekmiş gibi yaklaştı Davina.

"Ne için dua ediyorsun Robert MacGregor?"

"Klanımı için," dedi ve sahip olamayacağı kişiyle tanışana kadar hayatının geri kalanını geçireceği kadını düşünmek için hiç zaman harcamadığından, elleri arkasında birleştirip bakışlarını uzağa çevirdi.

“Ve evet.”

“Bunun için size teşekkürlerimi sunuyorum.”

Avucunu koluna koyduğunda, Rob’un sahip olduğu sağduyuyla oynamaya devam ediyordu. “Ama Tanrı bile burada kalmanızı ve ailenize olan görevlerinizi unutmanızı beklemiyor.”

Kız, elbette haklıydı. Onu terk edip akrabalarına, ait olduğu yere dönmeliydi.

“Unuttuğum bir görevim yok.”

Bakışlarını ona çevirdiğinde bütün gördüklerinden sonra kızın gözlerinde masumiyet ve tek korumasını gönderecek gücü görmesiyle şaşkına uğramıştı.

“İki taraf arasında kaldım.”

“Gitmeniz için daha fazla sebep,” dedi, onu bulduğu yere dönerek.

Rob, kızın oturmasını izledikten sonra, arkasındaki sıraya geçerek oturdu.

“Düşmanlarının geldiğini bildiğin halde neden St. Christopher’ı terk etmedin?”

En azından bu konuda doğruyu söylemesini istiyordu.

Elbisesinin altında omuzlarını silkti.

“Geldiklerinden emin değildik. Rahibeler manastırı terk etmezlerdi ve ben de onları terk edemezdim.”

Rob örtüsünün altındaki saçının tatlı kokusunu hafifçe içine çekmek için öne doğru eğildi. “Manastırda yetiştirilmiş ufak bir kızın, savaş için yetiştirilmiş bir adamdan daha fazla cesareti var o zaman?”

“Ah, hayır, bunu ima etmek istemedim!” Hızla arkasını döndü ve Rob geriye doğru çekilmeden önce burunları neredeyse çarpışacaktı. “Cesur olduğunuzdan şüphem yok. Ama ben sizin sorumluluğunuz altında değilim. Benim yüzümden hayatınızı tehlikeye atmanız için hiçbir sebep yok.”

Rob'un ona veya kendine itiraf edebileceğinden çok daha fazla sebep vardı. Onun yerine geriye doğru yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

"Hayatım tehlike altında değil Davina. Muhtemelen ölmeni isteyen adam yangında can verdiğini düşünüyordur. Seni burada aramayacaklardır."

"O zaman neden Colin ve Finn'in çan kulesinde gözlem yapması için yollayıp, Will'i gece, gündüz kapıda tutuyorsun?"

Çelişkiyi çabucak algılayıp, onu bu konuda sorgulamasından hoşlanmayan Rob'un çenesi gerildi. "Tetikte olmak benim doğamda var." "Tekrar düşüncelere daldınız."

Rob ona ters bir bakış attı. "Kadın, ben düşüncelere dalmam."

"Peki somurtmak?"

"Aynı şey," diye homurdandı.

Davina omuz silkerek, oturduğu yerde önüne döndü.

"Dudak bükmek o zaman."

Rob, örtülü başının arkasına baktı. Davina ona şaka mı yapıyordu? Eğer öyleyse, onun bu yanını ilk defa görüyordu. Ona takılmasından hoşlandığından emin değildi ama suratını asmak konusunda onu suçlamasından çok daha iyiydi. Kız, omzunun üzerinden bir bakış atıp gülümsediğinde, Rob biraz şakayla yaşayabileceğine karar vermişti.

"Baş Rahibe, görüldüğün kadar masum olmadığının farkında mı?"

Gözlerinde neşeli bir bakışla onunla yüzleşmek için döndüğünde, parmağını dudaklarına götürdü.

"Bir haftalığına ceza alırım."

"Ve bunu hak etmiş olursun."

Mum ışığının karşısında, gözleri muziplikle parlıyordu ve dudakları öyle güzel bir tebessümle aralanmıştı ki Rob, Tanrı'nın onu neden kendinin olarak seçtiğini anlamakta

zorlanmıyordu. Ondaki bu değişime ne sebep olmuştu? Tanrı, onun dualarını duyup hüznünü mü kaldırmıştı? Rob, bir daha güldüğünü göremeyeceğini, kahkahasını duyamayacağını düşünmüştü. Ama işte, yaz yağmuru kadar beklenmedik ve bir o kadar da canlandırıcıydı.

“Highlandlilerin bu kadar hassas olduklarını bilseydim, dilimi tutardım.”

Rob gülümsedi.

“Bu kadar keskinlikle, dudaklarını keseceğinden korkuyorum.”

Davina, hoşnut bir şekilde şaşkın görünüyordu. Rob, bir an sonra tatlı şekilde konuştuğunda azabının bir kısmı olduğunu farkına vardı. “İlk başta düşündüğüm kadar kalın kafalı değilmişsiniz.”

Rob, gözlerini kısarak ona odaklanırken başını iki yana salladı.

“Ah, genç hanım, Mairi kadar acımasızsın.”

“Kız kardeşiniz,” dedi Davina, kolunu sıranın arkasına yaslanıp ona tüm dikkatini vererek. “Sessiz kalsaydı şimdiye kadar koca bulmuş olacak olan mı?”

Rob başıyla onaylarken, Mairi hakkındaki konuşmalarını bu kadar net hatırladığına şaşırmıştı. “Mairi çok kindardır.”

“Ama onu seviyorsunuz.”

“Evet, onu seviyorum.”

Gülümsemesi hüznü bir hal aldı.

“Bana aileden bahset,” dedi Davina, elini çenesinin altına koyarak hikâye için daha rahat bir pozisyon alırken. Bir saat sonra Davina, Skye’deki MacGregorlar hakkında muhtemelen onlardan daha fazla şey biliyordu. En çok Maggie hakkında şeyler duymaktan hoşlanmıştı ki bu Rob’un da hoşuna gitmişti çünkü; halasının kalbinde özel bir yeri vardı. Babasının annesini nasıl MacCollların

elinden kurtardığını, sonra onu evine, Camlochlin'e nasıl taşıdığını anlatırken Davina'nın zevkle iç çekmesine sebep oldu. Bu iç çekiş, Rob'un atası kadar cesur olduğunu kanıtlamak istemesine sebep oluyordu.

"Ailem için tehlikeli zamanlardı. Annem bir Campbell ve..."

"Campbell mi?" Davina lafını keserken tedbirli bir bakış gözlerine geri döndü.

"O zaman Argyll Kontu senin akrabam. Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü, onu akrabam olarak görmüyorum," diye Rob kısık sesle açıkladı.

"Robert dayım on birinci Kontu ama Fergussonlar tarafından neredeyse on yıl önce öldürüldü. Çocuğu olmadan öldü ve unvan Archibald'a kaldı. Sürgün yemiş kontu tanımıyorum ve tanımaya da niyetim yok. Benden korkacak bir şey yok Davina. Yemin ediyorum."

Davina başıyla onayladı ama tamamen ikna olmuş gözükmüyordu.

"Ama dayın bir Protestan'dı. Bütün Campbeller güçlü bir şekilde soylu otoritesine ve meşru haleflere karşılar. Özellikle tahta çıkacak olan Katolik monarşisini kapsıyor sa." "Bunun seninle ne alakası var?"

"Hiçbir ilgisi yok," diye hızlıca ona söyledi.

"Kralı ve inanışlarını desteklemem dışında benimle bir ilgisi yok. Ailen Protestanları desteklemiyor değil mi?"

"Evet," diye onu temin etti Rob, başka kızların ufakık bir fikri bile olmadığı konulardaki fazla bilgisinin nedenini merak ediyordu.

"Bizler Katoligiz."

Kızın gergin ifadesi biraz rahatladı.

"Bunu bildiğime sevindim."

Ona, “Neden?” diye sormak istiyordu. Neden bunu bildiğine sevinmişti? Onu, Krallığın nasıl yönetildiğine ve yöneten insanların inançlarına dair bu kadar bilgiyi öğrenmeye iten şey neydi? Onlar hakkında konuştuğunda gözlemindeki arzuyu körükleyen inancının suç olma tehdidi mi, yoksa yeni Kralı mıydı? Ama bunu sorgulamamıştı. Adamların onu neden öldürmek istedikleri artık Rob’un umurunda değildi, sadece öldürmek istediklerini umursuyordu. Başarılı olamadıklarından emin olacaktı.

“Tekrar düşüncelere daldın.”

Gözlerini kırptığında kaşlarının sakinleşmesiyle bunu yaptığının farkına vardı. Eh, gerekli sebepleri vardı ve ona bakmak bunlardan bir tanesiydi.

“Tanrının işi işte.”

Davina ona şaşkın ve sorgulayıcı bir bakış atarken, ayağa kalkmasını başıyla takip etti.

“Ne demek istiyorsun?”

Rob mihraptaki kocaman haça baktıktan sonra bakışlarını gösterişli saçlarını gizleyen örtüye çevirdi.

“Sana göz kulak olması için en aciz adamı seçti.”

ONUNCU BÖLÜM

Rob, kiliseden çıkıp Baş Rahibeye çattı. Dimdik duruşundan ve soğuk bakışlarından öfkeli olduğunu biliyordu. Kuzeninun buna sebep olduğunu düşünerek etrafa Will'i görmek için baktı. Genç rahibe adayı Elaine'nin yanaklarının kızarması ve Will'in bu sabah odunları keserken, ona en canlı gülümsemesini bahşetmesi Rob'un gözünden kaçmamıştı.

"Robert MacGregor, Highland hayat şeklini biliyordum veya anlıyordum gibi davranmıyorum. Eğer annen oğullarına öğretmekte..."

Davina'nın, arkasından karanlık kiliseden çıktığını görünce vaazı birden yarıda kesildi. Bakışları şaşkınlıktan kocaman açıldı ve buz gibi bir hal alınca Rob'a döndü. Onu kalçalarına sarılı tozlu postlarından ekose sarılmış geniş omuzlarına kadar inceledikten sonra elbisesinin kolundan ufak bir bez çıkarıp onunla yanaklarını sildi.

"Onun Tanrı'nın kızı olduğumu anlıyorsunuz değil mi?"

"Sizi temin ederim ki anlıyorum."

Rob ona karşılık olarak kötü kötü bakmadan edememişti ama Davina Montgomery hakkında aklına musallat olan düşünceler için tövbe etmesi gerektiğini biliyordu.

"Rahibe,"

Davina, Baş Rahibenin bariz bir şekilde belirtilmemiş suçlamalarını inkâr etmek için hızla araya girdi, "Sadece konuşuyorduk..."

Colin'in çan kulesinden bağırışı kelimelerinin yarıda kesilmesine sebep olmuştu.

"Rob, bir atlı yaklaşıyor! Aşağı geliyorum!"

"Orada kal!" diye Rob ona bağırdı.

Rob, ağır kılıcını kınından çıkarırken, Baş Rahibenin yüzü bembeyaz kesildi.

"İçeri gir," diye omzunun üzerinden Davina'ya emretti. Baş Rahibeye döndüğünde ses tonu onu itiraz etmemesi konusunda uyarıyordu.

"Siz de."

Gözünün kenarından Will'in ahırdan çıktığını ve ekosesini belinin etrafına bağladığını gördü. Bir an sonra Elaine örtüsünü düzelterek belirdi. Şükürler olsun ki Baş Rahibe onları görmemişti. Rob'a ve kılıcına ağzı açık şekilde bakmakla meşguldü.

"Bunu demek istemiş olamazsınız... belki yardıma ihtiyacı olabilir."

"Ona giriş izni vermeyeceksiniz."

"Girmesine izin vermek Tanrı'ya karşı görevim," diye itiraz ederken, Rob'un Davina'yı öne, manastır kapılarına doğru çekmesiyle bir adım geri attı.

"Bugün değil," dedi Rob, Davina'yı kenara iterek. Çoktan kapıya doğru yayı ve oku elinde ilerleyen Will'e başını salladı.

"Hayır!" diye bağırdı Baş Rahibe ama sonra sessiz kalırken elleri boynundan sallanan haçı kavradığında Will, yayını kaldırıp hedef alarak okunun uçuşmasına izin verdi.

"Yüce Tanrım, onu öldürdünüz!"

Baş Rahibe öne atılarak, kapının ardındaki yolu ölü ziyaretçiyi görmek için gözüyle tarıyordu.

Will'in atının hayati organlarına değil de ayağına hedeflediğini bilen Rob, onu potansiyel atış hizasından çekerek onunla beraber dışardaki taş duvarlara doğru itti.

"Ateşi kesin!"

Atının şaşkın ama güçlü sesiyle Rob, Saygıdeğer Anne'ye bir gülümseme gönderdi.

"Bana bir adamı öldürmeden önce sorgulamam gerektiği öğretildi. Çoğu zaman."

Rahibe, ona gözlerini kırptırırken rahatlatma ve öfke içten içe üstünlük kurmaya çalışıyordu.

Rob hangisini ona sunacağını görmek için beklemedi.

"Buradaki görevinizin ne olduğunu bildirin."

Sesi, onları olası düşmanlarından ayıran alan boyunca yankılandı.

"Kralın işi gereği buradayım," diye bağırarak cevap verdi atlı. "Ben Altıncı Soylu Süvari birliğinden Kaptan Edward Asher."

İmkânsız. Rob Baş Rahibeyi bırakarak adama daha iyi bakabilmek için duvardan dikkatli bir şekilde bir adım uzaklaştı. Kapının uzunluğunun karşısında Will, ok kılıfindan bir ok daha çıkarmıştı. Asher ölüydü. Bu bir tuzaktı. Dükün St. Cristopher'daki adamlarından bir kısmı bizi buraya kadar takip etmiş olmalıydı. Kısa bir anlığına Rob, manastırda kalmak konusunda haklı olduğunun verdiği tatmininin tadını çıkardı. Ama erkek kardeşi ve Finn buradaydı, çan kulesinde bekliyordu. En azından orda olsalar iyi ederlerdi. Dışarıda kaç tane adam vardı? Belki de kapıya ulaşmadan önce Will ile on asker filan öldürebilirlerdi. Kılıcını hazırlayarak Rob, kuzeni için işareti verdi. Çocuklar varmadan önce olabildiğince fazla kişi öldürmelerdi. Will'in yayını gererek hedef alışını izledi. Bu sefer

Will bilerek ıskalamayacaktı. Hepsi iyi eğitilmişti ama hiç kimse Will kadar isabetli ve hızlı atış yapamazdı. Will, okunu Rob'un peşinden atarken bir kadının çığlığı arkalarından duyuldu. Davina'nın demir kapılara doğru koştuğunu gördüğünde kanı dondu. Dışarıdaki her kimse onu, yaklaşmamış olsa bile parmaklıklar arasından ateş edip öldürebilirdi. Rob, ona doğru koşuyor ve eğer atının silahı veya oku varsa, zamanında yetişemeyeceğini biliyordu.

"Edward!" diye tekrar bağırırken, sol tarafında yayını bırakıp ona doğru atılan Will'i görmezden geldi. Yanına ilk Rob varmıştı ve kollarını etrafına dolarken ikisinin de yere devrilmesine sebep oldu. Davina adamın üzerinde, yanına doğru düştü. Başarısız bir şekilde onun tutuşundan kurtulmaya çalıştığında, adama doğru baktı ve başından beri hissettiği bütün kuşku yüzüne yansıdı.

"Bana yalan söyledin."

Rob itiraz etmek için ağzını açtı ama kapıdaki diğer ses kulağına daha önce varmıştı.

"Leydi Montgomery! Tanrıya şükür sizi buldum! MacGregor, sen misin?"

Asher. Ölmemişti ve Davina'nın bakışları, Rob'a tam olarak onun hakkında düşündüklerini söylüyordu. Ona sadece yalan söylemekle kalmamış, tek arkadaşını küller arasında ölüme terk etmişti.

"Bırak beni," diye soğuk bir şekilde emretti Davina.

Rob dediğini yaparak ayağa kalktı. Davina ve Baş Rahibe, Rob onlara ulaşana kadar çoktan kapıları açmıştı. Asher'ın atından atlayıp kızın önünde tek dizi üzerine düşecekmiş gibi görünmesini sessizlik içerisinde izledi. Eğer Davina onu kolları arasına almasaydı bunu yapacaktı.

Kaptan yaşıyordu ama nasıl? Rob onu bıraktığında kılıcını tutacak güce bile sahip değildi.. Rob, Davina ile

avludan atla geçerken hayatta kalanlar için etrafa bakmamıştı. Tek düşüncesi onu güvenliğe götürmekti. Sadece varsaymıştı ki...

“Asher, öldüğünü düşünmüştüm,” derken başka ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Bir özür yeterli olmayacaktı. Kaptan bakışlarını Davina'nın yaşlarla ıslanmış gözlerinden kaldırdı. “Neredeyse ölüyordum ama ölüm bile beni ondan uzak tutamaz.”

Yüzü bir kere daha Davina'nın boynunda kaybolmadan önce Rob'a gülümsedi. Kızın kahramanı ona dönmüştü ve Davina ona sanki hayatta kalması için gerekli olan tek şeymiş gibi tutunuyordu. Rob gülümsemesine karşılık vermedi. Edward'ı yeniden görebildiği için o kadar sevinçliydi ki Davina, arkasındaki adamları neredeyse unutacaktı. Ama unutamazdı. Rob, ona yalan söylemişti. Ürkek kalbi karşı çıksa da adamdan hoşlanmaya başlamıştı. Tanrı yardımcısı olsun, ondan da fazlası vardı. Adama karşı ilgi duyuyordu. Bakışlarında ve yürüyüşündeki cürekâr özgüveni tarafından büyülenmiş, ailesine karşı sevgisi ona çekici gelmişti. Adamın, her bakışında sebep olduğu tuhaf kıpırtılar vardı ve ona, sürekli bakıyordu. Bahçedeki otları koparıyor ya da Baş Rahibeye akşam yemeğini hazırlamada yardımcı oluyor olsa da gözleri sürekli Davina'nın üzerinde, saçında, yüzünde ve belindeydi. Davina akşam yemeğini servis ederken kalçalarının sallanışını izlemek için sandalyesine yaslandığını bile yakalamıştı. Ne kadar itibarını yitiren bir davranış olsa da bundan hoşlanmıştı. Ama Edward'ın öldüğüne inanmasına izin vermişti. Argyll Kontu Archibald Campbell'ın akrabası olduğunu ona söylememişti. Başka hangi konuda doğruyu söylememişti? Neden söylememişti? Aklından binlerce belirsizlik geçerken, bildiğinden emin olduğu tek şeye tutundu. Edward.

“Manastıra girmeliyiz,” dedi Rob, kızın elbisesinin kolunu çekiştirerek.

“Edward takip edilmiş olabilir.”

“Evet,” diye onayladı Edward, omzunun üzerinden bakarak.

“Takip ediyorlar ama birkaç gün gerideler.”

Davina ona, başını kaldırıp baktığında kalbi göğsü içinde eziliyordu. Rob daha da yakınlaştı. “Kim ve kaç kişiler?”

“Amiral Gilles ve Felemenk Ordusu’ndan aşağı yukarı kırk adam,” dedi Edward, Rob’a dönerek.

“Leydinin öldüğünden emin değiller ve emin olana kadar...”

Rob ikisini de manastıra doğru çekiştirerek Colin ve Finn’e tetikte olmaları için bağırdı. Edward onu ve Baş Rahibe’yi içeri yönlendirirken Rob’un, Will’e kıcını kaldırıp içeri gelmesi konusunda emirler yağdırdığını duymuştu. Kapılar kapanıp kilitlendiği an Rob, savaş meydanındaki bir general gibi komutayı ele almıştı. Baş Rahibe en yetenekli şifacılarını toparlayıp, onları yemek ve yarasının bakılmasını bekleyen Kaptan Asher’ın olduğu yemekhaneye getirdi. Onu gördüğüne sevinirken Davina, Kaptanın kanla kaplı kıyafetlerine bakmamıştı.

“Leydiyi kurtardığın için teşekkür ederim,” dedi Edward, Davina’yı holde takip ederken.

Rob cevap vermeyince, Davina ona bakmak için döndü. Adam ona bakmaktaydı ama onu zarar verme niyetiyle kurtarmışsa bile sabit bakışlarında böyle bir niyet görünmüyordu.

“Sadece kendim kurtarabilmeyi diliyordum.”

“Ah, Edward.”

Durarak adamın ellerini kendi elleri arasına aldı.

“Hayattasın,” dedi, adamın ellerini yanağına götürerek.

“Bu umduğumdan bile çok daha fazla. Nasıl kaçmayı başarabilirdin?”

“Evet,” dedi Rob, tekrar sarılırlarken arkalarında durmuştu.

“Seninle tanıştığımda güçlükle nefes alıyordun.”

Sesinde bir meydan okuma mı vardı? Bir suçlama? Saçmalık, diye düşündü Davina, Edward’ın omzunun üzerinden ona kötü bir şekilde bakarak. Davina’nın onu sorguluyor olması gerekiyordu!

“Senden kısa süre sonra atımdan devrildim MacGregor.”

Eğer Edward, Rob’un ciddi tonundaki şüpheyi duymuşsa bile güvenmemişti. Elbette güvenmezdi. Edward aptal değildi. Şimdi ona iyice bakabildiğinde Davina savaşacak pozisyonda olmadığını açıkça görebiliyordu. Özellikle ondan en az iki kafa uzunluğunda, fit görünen ve kapıda beliren herhangi bir orduyla sadece kendisi ve yanında yetenekli, dikkatli okçusuyla yüzleşmeye hazır bir adamın karşısında.

“Şans eseri,” diye lafına devam etti Edward, Davina’nın yönlendirmesiyle yemekhaneye doğru kısa yolculuğuna devam ederken.

“Bayılmışım. Amiral Gilles adamlarıyla varana kadar uyanmadım.”

Ondan sonra olanları, duyduğu her şeyi, gittiklerinden emin olana kadar nasıl küllerde yattığını anlattı.

“Onun cesedini bulamadıklarında, senin onu kurtarmış olduğunu biliyordum.”

“Bizi nasıl buldun?”

Davina yemek odasına girdiklerinde, Rob’un sorduğunu duymuştu.

“İz bırakmamak için epey dikkatli davrandım.”

“İz yoktu,” diyerek iç çekti Edward, sandalyeye oturup gözlerini kapatarak.

“Kuzeye doğru yol alacağından şüphelenmiştim ve Courlochcraigh yol üzerindeydi.” Gözlerini açtığı anda, botlarını çıkarmak için yere eğilmiş olduğunu gördüğü Davina’yı durdurmak için bir hareket yaptı. Davina, Rob’un yönüne doğru attığı bir bakışla onu susturdu.

“Yemek ve dinlenmek için durmam gerekiyordu ve Baş Rahibenin beni geri çevirmeyeceğini biliyordum.”

Bakışları hâlâ sevgi dolu bir şekilde Davina’ya yöneltilmiş haldeyken, kızın başörtüsünden kaçan bir tutam bukleyle doğru parmağını uzattı.

“Tanrı beni buraya yönlendirdi. Sizi bulmamı istiyordu Leydim.”

“Bana Gilles’ten bahset.”

Rob’un sesindeki keskin tını, Davina’nın sevgili arkadaşına bahsettiği sevecen gülümsemeyi ortadan kaldırıp, adamın kızın buklelerine doğru uzanan elini durdurmuştu.

“Monmouth Dükü’nün Amiralî.”

Herkes yemekhaneye bir elinde kap, diğerinde ufak bir yemek tepsi taşıyan Baş Rahibeye döndü.

“Hiç de hoş olmayan bir adam.”

“O zaman onu Argyll değil de Monmouth gönderdi,” dedi Rob.

“Belki, belki de değil.” Baş Rahibe omuzlarını silktili.

“İki adam da son birkaç yılını Hollanda’da geçirdi. Gilles’in kimin yanında olduğunu ancak Tanrı bilebilir.”

“Aldatma, kocanın onaylamadığı bir şey değil mi Saygıdeğer Anne?”

Rob’un soğuk bakışları ona çevrildi.

“Bu konu hakkında bana söylemeyi reddettiğin daha ne kadar şey biliyorsun?”

“Eh,” dedi sakince Baş Rahibe, elindeki kabı Edward’a uzatırken.

“Bu odaya girdiğimden beri, rahibe kardeşlerimin katledilmesinden Amiral Gilles’in sorumlu olduğunu biliyorum. Eğer beni, manastıra neden saldırıldığı konusunda, sorguladığınızdan daha fazla sorgulamak istiyorsanız, cevabım aynı kalacaktır.”

Rob’un, Edward’a dönüp beklemeden önce yüzünde yavaşça beliren gülümsemede sıcakkanlı bir şey yoktu.

“Amiralle bir kere tanıştım,” dedi Edward ona, “ve sonrasında tekrar karşılaşmamak için dua ettim. Adam acımasız ve fazlasıyla kararlı.”

“Bu adamlar neden onun ölmesini istiyorlar?”

Rob masanın etrafından onun yanına doğru yaklaşırken Edward, başını iki yana sallayıp bakışlarını kaçırdı.

“Bilmiyorum.”

“Buna inanabilecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun Asher?”

“Hayır,” diye sandalyesinde derin bir iç çekti Edward ve hüzünlü bakışlarını Davina’ya çevirdi.

“Sana söyleyerek, Leydinin hayatını tehlikeye atmış olurum ve bunu yapmayacağım. Ama sana şunu söyleyeceğim. Burada kalamayız. Gilles onu *bulacaktır*.”

“Edward,” diye yumuşak bir tonda ona seslendi Davina, sanki gerçek karşısında teselli edilmesi gereken oymuş gibi adamın ellerini kendi elleriyle kavrayarak.

“Gidebilecek başka hiçbir yer yok.”

Yemekhane, kaptanın yaralarına bakmaya gelen dört rahibenin yumuşak adımları dışında sessizliğe gömülmüştü. Davina, Saygıdeğer Annenin dikkatli bakışları altında ona kefarete kazandıracağından emin olduğu bir şekilde Rob’un küfür mırıldandığını duyduğunu sanmıştı. Hâlâ dizleri üzerindeyken adama döndüğünde, onu başörtüsüyle ilk defa gördüğü andan daha beter bir şekilde kaşlarını çatarken bulmuştu. Ta ki ona bakıp gergin, karanlık ifadesi biraz yumuşayana kadar.

“Evet var.”

Rob’un onu nereye götürmeye niyetlendiğini anlayan Davina’nın bir parçası, adamla beraber gitmek istiyordu. Skye Adası. Belki, eğer isimlerin bir değeri varsa, cennet-te var olan, korkunç Amiral Gilles’in gitmeye asla cesaret edemeyeceği bir yerdir. Ama onun hayatını koruması konusunda Rob MacGregor’a güvenilebilir miydi? Edward’ın öldüğüne inanmasına izin vermişti. Ama yine de Edward onlara yere düştüğünü söylemişti ve St. Cristopher’dan hızla kaçarlarken Rob’u, Edward’ı kontrol etmediği konusunda gerçekten suçlayamazdı.

Hayır, düşmanlarıyla aynı safta değildi ve onun için bütün yaptıklarını hesaba katınca bunu düşünmek bile aptalca hissetmesine sebep olmuştu.

“Evinizi tehlikeye atmayacağım,” dedi sakın bir şekilde, ama böylesi bir adamın yardımını reddetmek, yapmak zorunda olduğu en zorlu şeyler arasındaydı. Onunla beraber Courlochcraigh’de kalmasını dilerken, aralarında bir şey olamayacağını kalbinde bilmek başka bir şeydi. Onun arazisinde, ihtiyacı olduğu sürece onun koruması altında yaşamak bambaşkaydı.

“Reddediyorum...”

“Will.”

Sanki Davina konuşmamış gibi kuzenine döndü.

“Çocukları kap, eve dönüyoruz.”

“Bu akşam mı?”

Davina, ayağa fırlayıp Edward’a gergin bir bakış attı.

“Buna razı olsam bile Kaptan Asher bu kadar kısa sürede tekrar seyahat edemez.”

“Bu konuda söz hakkın yok,” dedi Rob kaba bir şekilde, bakışları bir anlığına buluşurken.

O bir an, Davina’nın tartışmanın bir faydası olmayacağına ikna olmasını sağlamıştı.

“Kaptan Asher’i, bu akşam tekrar seyahate çıkarmaya hiç niyetim yok. Yolculuğa çıkabildiğinde İngiltere’ye dönebilir ve...”

“İngiltere’ye tek başına dönmek mi?” diye lafını kesti Davina, gözleri inanamaz bir şekilde kocaman olmuştu.

“Evet,” diye başıyla onayladı Rob, Baş Rahibe’nin ilgisini üstüne çekmeye çalışarak.

“Erzağa ihtiyacımız olacak,” diye sesindeki yükselmeyele, boyun eğmeyi emreden bir tonda konuşmaya başladı.

“Verebileceğiniz her şey makbule geçer. Aynı zamanda rahibelerinizden herhangi birinde kızın yolculuk boyunca giyebileceği ekstra jile filan bulunur mu? Gilles bir rahibe adayı arıyor ve yolda biriyle karşılaşsak elbisesi olmadan daha az dikkat çekecektir.”

Sonrasında bakışlarını Davina’ya çevirdi.

“Bunun da burada kalması gerekiyor.”

Başörtüsünü işaret ederek.

Rob’un, Edward’ın arkada kalmasına niyetlendiği fikri yüzünden sersemlemiş olan Davina, başörtüsünden bahsettiğinde dudaklarında memnuniyetten beliren hafif kıvrımı kaçırmıştı.

“Kaptan Asher olmadan bir yere gitmiyorum.”

Omuzlarını dikleştirip, Rob ona baktığında daha az korkmuş gibi görünmek adına çenesini kaldırdı. Lider ruhlu Rob’un, hızlı kararlar alabilmesi ve her şeyin, hatta Baş Rahibenin bile komutasını ele geçirmesi Davina’nın hoşuna gitmişti. Bir şekilde onun etrafında daha güvende hissetmesini sağlıyordu. Ama bu iri yarı, somurtkan Highlandlinin karşısında korkudan sinmeyecekti.

“İngiltere’ye kadar tek başına seyahat etmesini bekleyemezsin. Ona baksana! Sınıra varmadan yol üzerinde saldırıya uğrayacaktır.”

“İngiltere’ye tek başına kim gidiyor?”

Davina bu sorunun geldiği yöne döndüğünde, Finn'in salona yanında Colin ile girdiğini görmüştü ve Colin Edward'ı sert bakışlarla gözlüyordu. O sırada Will, geride kalıp yemekhaneye gelirken bir yerden aşırıldığı elmayı soy-makla meşguldü.

"Hiç kimse gitmiyor Finn," diye cevaplayarak sarsıl-maz bakışlarını Rob'a çevirdi.

"Edward benim arkadaşım."

Rob, kızın gözlerindeki meydan okumaya, kendi karar-lı bakışlarıyla karşılık verdi.

"O bir İngiliz askeri Davina. Evimde hoş karşılanma-yacaktır."

"Erkek kardeşim de bir İngiliz askeri Rob," diye belirtti Finn, sonra Rob'un onu inanamaz bir bakışla olduğu yere sabitlemesiyle sessiz kaldı.

"O farklı," dedi Colin, Edward'a doğru yol alırken.

"Connor akrabamız."

Kaptanın yanına vardığında, kedinin yakalamadan önce fareye bakması gibi adamı inceledi. "Hâlâ neden si-lahı üzerinde?"

"Sakinleş kuzen," diye seslendi Will, kalçasını masa-ya yaslayıp elmasından ısırık alarak. "Sözleşmelilerden" değil o."

Çığırken duraksadı ve gri bakışlarını Asher'a çevirdi.

"Değil mi?"

"Hayır, değilim," dedi Edward, ona bakan dört kuzeyli adamın arasında biraz huzursuz hissediyordu.

Will, ona ilk gülümseyen olmuştu ya da Edward'ın he-men arkasında ilgisini çekmeye çalışan Rahibe Elaine'ye gülümsemişti çünkü kızın yanakları baya kızarmıştı.

* 1638'da Ulusal Sözleşmeyi İskoçya'da imzalayan insanlara denir. Bu sözleşmeyi Stuart Krallarının presbiteryen kiliselerini ilgilendiren konula-ra karışmalarını itirazı olduklarını belirtmek için imzalamışlardır. (Ç.N.)

“Genç Colin’in kusuruna bakmayın Kaptan,” diye konuştu serseri Will.

“Söz konusu düşmanları olunca biraz fazla kana susamış davranabiliyor. Aynı babası gibi... Eğer bizimle gelerseniz, kendisiyle yakında tanışacaksınız.”

“Kaptan kalıyor,” dedikten sonra Rob, gitmek için arkasını döndü.

“Ve biz de vaktimizi harcıyoruz.”

Davina yardım umuduyla diğerlerine baktı ama içlerinden hiç kimse, bu adamı durduracak cesarete sahip değildi. Saygıdeğer Anne bile. Bu durum Davina’nın sinirlerini bozuyordu. Kralın Soylu Ordusu’ndan gelen bir kaptana, köylüden farksızmış gibi emir vererek kendini ne sanıyordu? Bir de Davina sanki orada değilmiş gibi dediklerini duymazlıktan gelmişti! Eh, görünmez olmaktan sıkılmıştı. Bunun, onun için anlamı çok fazlaydı. Hayatında değer verdiği her şeyi ve herkesi kaybetmişti. Ama Tanrı, Edward’ı ona geri getirmişti ve onu tekrar kaybetmeyecekti.

“Hakkında yanlışmışım MacGregor,” diye seslenirken onu yemekhaneden dışarıya doğru takip etti.

“Beni güvende tutacağını düşünüyordum ama yanlışmışım.”

Rob yavaşça dönerken, Davina cesaretini toplayıp ona doğru hızla ilerledi.

“Eğer Edward, Amiral Gilles tarafından yakalanırsa ne olacağını sanıyorsunuz? Hmm? İşkence altında bir adam ne kadar süre dayanabilir? Gilles’in, MacGregorların evlerini nereye kurduğunu öğrenmesi sence ne kadar zaman alır? Adamları, rahibeleri canlı canlı yaktı. Seni bulana kadar bütün MacGregorları öldürmeyeceğini mi düşünüyorsun?”

Şimdi dikkatini çekmişti ve bir anlığına adam pes edeceğini gibi gözüktü.

“Edward, İngiltere’ye varsa bile Kralına bana olanlar konusunda yalan söylemesini mi bekliyorsunuz? Kralın ordusunun Skye adasına girmesi an meselesi olacaktır.”

“Neden? Neden senin için gelecek ki?”

“Sana söyleyemem. Söylemeyeceğim.”

“O zaman Asher kalacak.”

Ah, şantaj çok nahoş, diye ona bakarak düşünürken öfkeden kuduruyordu.

“Pekâlâ, anlatacağım! Kral Charles benim için bir adama söz verdi... Nereye gidiyorsun?” diye emretti, Rob yoluna devam ederken.

“Lafımı bitirmedim. Adam öldüğünde kardeşi James’e emir verdi...”

“Sana inanmıyorum Davina.”

“Ne demek bana inanmıyorsun?”

Rob merdivenleri çıkarken peşinden kovaladı. Lanet olsun, yalan söylemekte bu kadar beceriksizken neden söylemeye çalışmıştı ki?

“Rob...”

Adamın koluna uzanıp çektiirdi, “neye inandığının bir önemi yok. Edward geri dönemez. Artık o da bunun bir parçası.”

Adam durup başını iki yana sallarken Davina’nın elleri iki yanda yumruk haline döndü. Bir adam bu kadar inatçı olamaz!

“Bir İngiliz askerini Camlochlin’e götürmeyeceğim. Seni götürmem yeterince kötü zaten.”

“Eh, o zaman senin için bunun çaresini hemen bulacağım,” diye sıkılı dişlerinin arasından söz verdi.

Hiçbir erkek, onu daha önce bu kadar sinirlendirmemiş-ti ve iki haftayı günah çıkarmayla geçirmek zorunda kalmadan evvel ondan uzaklaşması gerekiyordu.

“Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkür ederim,” dedi topuğunun üzerinde dönerek, “ama Edward ile kalıyorum...”

Rob’un parmakları, Davina’nın bileğini kavrayıp tiradına hızlı bir son vermek için onu kendine doğru çekti. Vücudu, Rob’un sert gövdesine bastırılan Davina, sert bakışlarını görmek için kafasını kaldırdığında, adam başörtüsünü kafasından alıp yere attı ve konuşmak bir yana kız, kendini güçlkle nefes alırken buldu.

“Benimle kalıyorsun kadın.”

Dudakları, onunkilere bir mühür gibi sıcak ve sahiplenici bir şekilde bastırılırken duyularını onun tadı, hissi ve kokusuyla doldurmuştu. Davina’yı sert kaslarına doğru bastırarak, kolları arasında yumuşayana kadar öpmüştü. Davina daha önce hiç öpüşmemişti ve böyle olacağını da hayal etmemişti. Vücudu alev alacakmış, bütün duvarlarını eritecekmiş gibi hissediyordu. Ona karşı gelme dürtüsünü çökerterek, parmaklarını yüzüne koyup ona sonsuza kadar tutunması için Davina’yı ayartıyordu. Bir parçası, bu kollar arasında tutulmanın verdiği güveni arzuluyordu. Olduğu kişi için değil, tamamen başka bir sebepten dolayı korunmuştu. Ama Robert MacGregor sadece kararına boyun eğmesini istiyordu ve onu, duyuları körelene kadar öpmenin işe yarayacağını ummuştu. Davina, onu öpmeye devam etmek istese de Edward’dan vazgeçecek değildi. O yüzden toparlayabileceği son gücüyle adamı omuzlarından tutarak hayalarına dizini, aynı Edward’ın ona öğrettiği gibi geçirdi. Geriye doğru çekilirken Rob’un dizleri üzerine çöküşünü izledi.

“Affetmeni isterdim,” dedi, adamın eğilmiş kafasına bakarken nefesi güçlkle çıkıyordu, “ama muhtemelen reddedeceksin.”

Adamı acısıyla yalnız bırakarak, yemekhaneye döndü. Edward'ın yanına gitmek yerine, en yakınındaki sandalyeye çökerek; güvenini bir adama verdiği için affedilmesi ve Robert MacGregor'ın yanında olmadığı günlerle yüzleşme gücü vermesi için Tanrıya dua etti.

Rob, Davina'nın onu bıraktığının farkında değildi ve yuraktan bir kıkırdama duyduğunda, onun cesaretli olduğu kadar kalpsiz de olduğunu düşündü.

"Yalvarırım ayağa kalkma."

Şansa, belki de şanssızlığına Will konuşmuştu.

"Bu, belki de hayatımda seni dizlerinin üzerinde göreceğim ilk sefer. Bu anın tadını biraz daha çıkarmama izin ver."

Rob ayağa kalkıp zonklayan omzu ve sızlayan hayaları yüzünden yüzünü buruştururken ona baktı.

"Belki mi?"

"Eğer kızın etrafında kalırsan evet," diye kahkaha atarken yaralı kuzenine yardım etmedi. "İnatçı bir piç olduğun için onun Kaptanını, beraberinde getirme isteğine boyun eğmediğini tahmin ediyorum."

Rob, bugün hatalarının yüzüne vurulma şeklinden hoşlanmamıştı ama Will'in Asher'ı "Onun Kaptanı" olarak adlandırmasından daha da az hoşlanmıştı. Ama doğrudu, değil mi? Kaptanını, ona tercih etmemiş miydi?

"Doğru tahmin ediyorsun," diye gergin bir şekilde konuşurken son bir kez karnının alt kısımlarını ovaladı.

"O zaman onu bırakıyoruz?" diye sordu Will, Rob dönüp manastır kapılarına ilerlerken.

"Evet ve kız onunla kalıyor."

Davina, Rob ve diğerlerinin Courlochraigh'i terk edişini çan kulesinden yalnız izledi. Ağlamadı çünkü; gözyaşları

insanları geri getirmiyordu veya onları uzakta tutmuyordu. Robert MacGregor neden ona geri dönecekti ki? Onun için çok fazla şey yapmıştı. Davina adamın onunla kalmasını beklemiyordu. Birileri gelmeden önce gitmesini bile istemişti. Ama adam sonrasında onu öpmüştü. Neredeyse kollarında parçalara ayrılmıştı ve bunun güçle hiçbir alakası yoktu. Sarılışının katıksız gücü, kemiklerini sıvı hale çevirmişti. Rob'un onu bırakmasını istememişti ve köprü boyunca atıyla ilerleyişini izlemek, içinde öncekinden bile daha kötü bir oyuk oluşturmuştu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Kızı bırakmamalıydık.” Finn her zamanki gibi Ayrshire’den uzaklaşırlarken atını Rob’a yakın tutuyordu.

“Seçme hakkı onundu,” diye manastırı terk ettiklerinden beri üçüncü kez ona söyledi Rob.

“Kaptan Asher’ı yanımıza alsaydık bizimle gelmeyecek miydi?”

Rob gözlerini kapatıp, üçüncü defa, Finn’i, yaşlı savaşçıyı İngiltere’ye yollarken Angus’un atına bağlamadığı için kendine lanet okudu. Şu anda yapmayı istediği son şey Davina’yı düşünmekti. Asher’in onları bulması, Gilles’in bulacağı anlamına gelmiyordu. Davina onun akrabası değildi. Lanet olsun, kızın İskoç olmadığına dair şüpheleri bile vardı. Kızın hayatında bir yeri yoktu. Hayatı Tanrı’ya ait olmasının dışında muhtemelen kendinin ve sevdiklerinin ölümüne sebep olacaktı. Adamlar, onu öldürmeye çalışıyorlarken bile o ve kaptanı nedenini söyleyemeyecek kadar korkuyorlardı. İnanışlarını değiştirmeyi amaçlamadıkları sürece, koca Felemenk Ordusu’nun sırf nişanlandığı kişi yüzünden peşine düştüğüne inanacak kadar kesinlikle aptal değildi. Kahretsin, onu evine götürmeyi düşündüğü için bile kendine kızgındı! Onu terk etmekten nefret etmişti ama kız onun sorumluluğunda, eşi ya da sevgilisi değildi.

Davina'nın ondan hoşlanmadığından fazlasıyla emindi ve özellikle Asher ölünden döndükten sonra kesinlikle kıza güvenmiyordu. O zaman kıza karşı ne sorumluluğu vardı? Hiç yoktu. Asher ile birlikte Courlochcraigh'de oldukça güvende olacaktı. Manastırın önünde varlığını duyuracak bir ordu olmadan, saklanması oldukça kolaydı ve eğer Gilles gelirse, manastırda düzinelerce eski kaçış yerleri vardı.

"Bana tekrar neden onu getiremeyeceğimizi anlatırmısın?"

"Adam İngiliz," diye gürlledi Rob.

Finn boğazını temizleyip zümrüt yeşili kepinin altından bakış attı.

"Ben de yarı İngilizim."

"Evet," dedi Rob, "ama senin o yarı kısmın Elgol uçurları boyunca bize zarar vermek için bir ordu yönetmeyecek veya geleneklerimizi, inanışlarımızı değiştirmeyecek."

"Kaptan Asher'in bunu yapacağına mı inanıyorsun?"

"Yapabilir. Şansı göze alamam."

Finn başıyla onaylarken, sonunda eyerinde önüne, Courlochcraigh'den uzağa döndü ve şansa sorularına bir son verdi. Rob, Finn'in meraklı yapısından hoşlanmadığından değildi. Vele öğrenmeye meraklıydı ve bu iyi bir şeydi. Daha iyi bir savaşçı olmasında ona yardımcı olacaktı. Ama Graham Grant'ın en ufak oğlu görüldüğü kadar masum değildi. Şu anda ne yaptığının pekâlâ farkındaydı. Rob fikrini değiştirme konusunda ikna edilmeyecekti. Kız kaptanıyla kalmayı seçmişti.

"Rob?"

"Ne?"

İç çekerek kendini, Finn'in sürekli yanına bir hastalık gibi yapıştığı yolculuk için kendini hazırdı.

"Connor Kralın Soylu Ordusu'nda kaptan ve amcam Connor Stuart ise amiral, değil mi?"

Rob ona öldürücü bir bakış atarken, peşinden neyin geleceğini biliyordu. Evet, masummuş, kırımın kenarı.

“Eh, sadece merak ediyordum da... Eğer ağabeyim, hayatını seni tehlike konusunda uyarmak için riske atarsa, aynı düşmanın onu gördüğü anda vuracağını bilerek onu İngiltere’ye geri yollar mıydın?”

Ah, lanet olsun, buna nasıl cevap verecekti? Arkadaşını asla göndermezdi. Onsuz da ayrılmazdı. Rob’un midesi birden boğazında utançtan beliren bulantıyla çalkalandı.

“Ben ne halt ediyorum?” diye kendi kendine yüksek sesle sordu. Davina’nın sadakatini takdir edeceğine, ki bu her şeyden önde tuttuğu bir erdemdi, Asher için olan sevgisine karşı hissettiği öfkesinin onu kontrol etmesine izin vermişti. Hissetmeye hakkı olmadığı bir öfkeydi. Kontrolünü herhangi bir duyguya, özellikle kıskançlığa kaybetmekten nefret ediyordu. Cehenneme kadar yolu vardı. Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Bu yüzden aşk hedef listesinin en sonundaydı. Erkeklerle, mantıksızca ve sorumsuzca davranmalarına sebep olacak korkunç şeyler yaptırıyordu. Davina Montgomery’i sevdiğinden değildi. Kesinlikle o kadar aptal değildi ve bu şekilde davranmaya başlaması gerekiyordu.

“Hadi,” dedi Rob atını geriye çevirerek.

“Nereye gidiyoruz?” diye seslendi Finn, çoktan on nefes gerisindeydi. Cevap beklemeden canavarın böğrünü tekmeleyip öne doğru, Will ile Colin onu hemen ardından takip ederken manastıra atıyla koşturdu.

“Nereye gittiğimizi pekâlâ biliyorsun piç kurusu,” diye söylendi Rob, Finn ona yetişince. “Ama eğer o kadar zekiysen, onu kaçış yerlerinin güvenliğine bırakmama nasıl izin verebildin?”

“Eh, ben...”

Rob’un omzunun üzerinden bakınca Finn’in yüzünden kan çekildi.

“Bunlar da hangi cehennemden geldi?”

Rob, görmek için döndüğünde kanı dondu. Ufak bir grup adamın, batıdan köprüye doğru atlarını sürdüğünü gördü ve hepsi St. Cristopher’a saldıran adamlarla aynı üniformaları giiyorlardı. Courlochcraig’e ilerliyorlardı. Davina için.

“Sürün!” diye bağırdı Rob, kılıcını hızla çıkararak.

“Kasabaya girmeden önce önlerini keseceğiz.”

Colin ve Finn’in çatışmada ayakta durabileceklerinden endişe etmek için kendine izin vermedi. Oğlanlar çatışmaya girmeden önce, bütün askerleri öldürecek. Bu askerlerin, Davina’ya neler yapabilecekleri düşüncelerini işgal ederken, atını daha da hızlı sürdü. Yaralı omzunun sızısını görmezden gelen Rob, dizginleri şaklatarak elinde uzattığı kılıcı havayı ölümcül bir ışıkla kesene kadar hızlandı. Grubun arkasındaki son adama yaklaşması uzun sürmemişti. Asker dönüp, kafasının üzerindeki devasa kılıcı görünce dostlarını uyarmak amacıyla bağırarak için ağzını açmıştı ama kafası havada uçarken sonsuza kadar susturulmuştu. Sonraki atlı durmaya ve savaşmaya ya da arkalarındaki kanla kaplanmış suikastçıdan kaçmaya çalışma arasında karar verene kadar Rob’un kılıcı kafasındaki yerini temiz bir şekilde bulmuştu. Üçüncü asker Rob’un silahı sapına kadar karnına girdiğinde yabancı bir kelime haykırmıştı. Diğerleri artık kavis çizerek ona doğru atlarıyla gelirken ince kılıçları savaşa hazır şekilde pozisyon almıştı. Kılıcını, son kurbanın kaburgalarından kurtaran Rob saldırıyla yüzleşip kalın sapı iki eliyle kavradı. Ona ulaşan ilk atlı Rob’un kafasına öldürücü bir darbe savurduktan sonra, karnındaki organların atının üzerine düşmesine dehşetle bakmakla kaldı. Sonrasında Rob, kılıcını sağa sola savururken bir başka adamın kolunu tam ortadan

kesmişti. Çatışmaya katılan Will'in kılıcı, kemikleri tereyağı gibi keserek iki geride iki ölü daha bırakmıştı. Colin'in kılıcı, muharebede pratik yaptığı zamanlara kıyasla on kat daha acımasız olduğunu kanıtlamıştı. En baştaki atlıının omzuna, kılıcını indirdiği gibi adamı hemen öldürürken, güneş ışığı bıçağının üzerinde parlıyordu. Hayatta kalan son asker Finn ile bir savaşıyordu ve kılıçları kafalarının üzerinde çarpışmıştı. Rob, onlara doğru atılırken gözleri zalim bir öfkenin aleviyle parlıyordu. Rob, onlara ulaşmadan Finn, yumruğunu rakibinin yüzüne geçirerek askeri eyerinden attı. Neredeyse duraklamadan atından indi ve kılıcını kurbanının göğsüne sapladı. Rob yanına vardığında, Finn ona bakarak cesur bir şekilde gülümsedi ve sonra midesindeki kustu.

Rob ve diğerleri, Courlochcraigh Manastırı'nın kapılarına vardıklarında, etrafa tuhaf bir sessizlik hakimdi. Rob'un çatışma esnasında sabit duran elleri, şimdi titriyordu. O adamlar, Davina'yı ve içerideki diğer kadınları öldürebilirdi ve bu Rob'un suçu olacaktı. Kızı bırakmıştı. Duygularının onu kontrol etmesine izin vermiş ve bu neredeyse Davina'nın hayatına mal oluyordu. Atından atlayıp ağır kapıları açtı ve içeridekilere yöneldi.

"Davina!" diye bağırırken, onu görmeye ihtiyacı vardı ve nedenini önemsemiyordu.

Manastırın kapıları aralandı. Önce gri başörtüsünü, sonra da Baş Rahibeyi iterek yol alan Davina'nın uzun, gümüşü parıltıları olan sarı saçlarını gördü. Kapı eşiğinde endişe ve korku içinde bekleyen Davina'nın gözleri, Rob'un üzerindeki ekosenin kana bulandığını gördüğünde kocaman oldu. Ona sarılma isteği, adamın yüreğini burkuyordu ama bunun tehlikesini sonra düşünecekti. Rob, Davina'ya doğru bir adım attı ama kız, ondan önce davranarak aralarındaki

kısa mesafeyi koştı ve kendini adamın kollarına attı. Rob, kızı kucağına alarak ayaklarını yerden kesti ve bu mutluluğu bir daha Davina dışında başka hiçbir şeyde bulamayacağından endişelendi.

“Seni gördüm,” dedi, Rob’un boynuna doğru nefesini verirken.

“Kuleden onlara ne yaptığını gördüm.”

Yaptıkları için özür dilemeyecekti ama kızın sesi de ondan bir özür bekliyormuş gibi çıkmamıştı. Sesinde kınama değil, sadece minnettarlık vardı. Kıza gülümsemek istiyordu ama o sırada bakışları, manastırdan çıkan sargılı olmasına rağmen hızlı hareket eden Asher’i yakaladı.

“Gitmeliyiz. Hemen. Onu eve götürmeliyim. Güvende olacağı tek yer orası.”

“Gilles’in adamları mı?” diye sordu Kaptan, bakışları hâlâ Rob’un kollarına tutunan Davina’nın üzerindeydi.

Rob, onu tekrar ayaklarının üzerine bırakırken başıyla onayladı. Neredeyse refleksle uzanıp kızın çok daha küçük olan ellerini kavradı.

“Kaç tane?”

“On,” diye Kaptana cevap verdi Rob.

“Ayshire’ye doğru giderken onları gördük ve yollarını kestik.”

“Rob, altı tanesini kendisi öldürdü,” diye omuzlarını dikleştirerek gururla bildirdi Finn. Yeşil gözleri Davina’nın üzerindeydi.

“Cesetlerine bakacağım.”

“Bu mümkün değil Asher,” dedi ona Rob.

“Onları eyerleriyle beraber Ayr nehrine atıp, atlarını kovaladık. Hiçbiri Amiral nişanesini taşımadığından Gilles’in aralarında olmadığını varsayıyorum. Muhtemelen onları arayacaktır ama burada bulamayacak.”

“Acımasız ve dahice.”

Asher Rob'u, içgüdülerini dürtten bir şekilde, gözlerindeki kaygı parıltısıyla tarttı. Kaptan neden ondan korkacaktı ki? Korku ifadesi belirlediği gibi hızla kayboldu ve yerini, minnettarlıkla dolu içten bir gülümseme aldı.

"Bir kez daha sana hayatımı borçluyum MacGregor."

"Ben de öyle," diye yumuşak bir tonda söyledi Davina. Rob'un bakışlarını tekrar üzerine çekti. Rob, hayatında ilk defa amacının ağır sorumluluğunu büyük bir hediye gibi hissetmişti. Babasıyla ve Brodie, Angus MacGregor, Jamie Grant, kardeşi Graham gibi deneyimli diğer savaşçılarla arazide bitmek bilmez saatler boyunca pratik yapması, şu anda her türlü yaraya değmişti. Rob, bu kızı ona gelecek her türlü zarardan korumak istiyordu ve yapabileceğini bilmek tatmin ediciydi.

"Tanrı beni bu göreve atadı."

Kız ona gülümserken kalbini nasıl vurduğundan habersizdi.

"Görünüşe göre öyle."

"Bütün bunlar çok dokunaklı," diye lafını uzatarak eyerinden konuştu Will, "ama bu sefer gitmemiz gerek. Daha fazla gelen olabilir."

Rob, birden omuzlarını dikleştirirken kuzeni konuşana kadar Davina'ya aşık bir velet gibi baktığından habersizdi.

"Neden biraz dinlenip buraya geldiklerinde onları öldürmüyoruz?" diye sordu Colin, gözlerinde tehlike pırıltısıyla.

"Hayır."

Rob, kana susamış ufak kardeşine kaşlarını çattı. Enerjisini yönlendirmesi için daha verimli şeyler bulması hakkında onunla konuşması gerekecekti.

"Şimdi o kıyafetlere ihtiyacı olacak," dedi Rob, Baş Rahibeye döndü.

Şansa, Saygıdeğer Anne itiraz etmedi ama işi kendi görmek için hızla manastıra girdi. Gittiğinde Rob, Davina'yı atına doğru yönlendirdi. Asher takip etmeyince durup, omzunun üzerinden baktı.

"Geliyor musun?"

Kaptan başıyla onaylarken, ifadesindeki rahatlamayı gizlemeye çalışmadı ama Davina ayağını, Rob'un üzengisine sığdırınca yüzündeki gülümseme soldu.

"Davina benimle gelecek."

Asher'in kızı karşı hissettiği saf duyguların gözlerinden döküldüğünü görünce Rob, sesindeki iğnelemeyi elinden geldiğince azalttı. Rob'un hoşuna gitmemiştir ama kızı neredeyse kaybedeceğinin verdiği korkudan sonra artık anlıyordu.

"Daha güvenli."

Konuştugu an, son cümlesi yüzünden pişman olmuştu. Kaptan da duydukları ardından şaşkın bakışlarını botlarına çevirdi. Kahretsin, diye kendine içten içe lanet okudu Rob. Davina kesinlikle kusurları listesine duygusuzluğu da ekleyecekti.

"Demek istediğim..."

"Onun güvenliği benim için her şey demek," dedi Asher, başını kaldırmadan. Kızı St. Cristopher'da kurtarmayı başaramamasının ağırlığı, kısık ses tonundan belli oluyordu.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye dürüstçe söyledi Rob, Kaptanı ilk gördüğü an, manastırda ne kadar cesurca savattığını hatırlayarak.

"Ama yine de ata, benimle birlikte binecek."

Asher, akıllıca davranıp başıyla onaylayarak, tek kelime daha etmedi ve atını almak için ahıra doğru koştu.

Baş Rahibe omzuna attığı, koyu renkli yeşil bir jile ve önlükle geri döndü. Rob kıyafetlere uzanınca kadın, onu durdurarak ellerini onunkilerin üzerine yerleştirdi. Kadının

üzerindeki bakışları, onunla tanıştığı ilk günkü kadar sert ve kelimeleri ikaz ediciydi. Rob cevap vermeden kıyafetleri ondan alarak, Davina'ya uzattı. Baş Rahibe onları kutsarken giyinmesini bekledikten sonra Davina'nın arkasına, eyerine bindi. Adamları ve Asher hemen arkasındayken Courlochcraigh'den uzaklaştılar.

Dövme demirden kapıların gürültüsü Rob'a ne yapmak üzere olduğunu ciddiyetini hatırlatıyordu ama başka şansı yoktu. Görünüşe göre Tanrı cidden Davina Montgomery'i koruma görevini ona vermişti. Camlochlin'in sisleri arasında gizlenmiş şekilde güvende olacaktı. Kollarını kızın etrafına dolarken çoktan asıl tehlikenin kızın ona yaptıklarında ve onunla harcadığı her an yapmaya devam ettiği şeylerde olduğunu biliyordu.

"Kız senin değil Highlander. Bunu unutmasan iyi edersin."

Gözlerini kapatırken, Baş Rahibenin sözlerinin uzun bir süre ona musallat olacağını biliyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Davina, büyük Clyde'ın altın rengi ısıtılarıyla parıltıdan yüzeyine baktı. Largs Savaşları boyunca, Vikinglerin acımasız hırslarının geri püskürtüldüğü tarihlerde, bu halicin önemini okumuş ama bu kadar yakından göreceğini hiç tahmin etmemişti. Rob ona, kıyı boyunca at sürmenin zorlu olduğundan bahsetmiş ama dalgalar sebebiyle izlerinin kapanacağını da söylemişti Davina'nın bu konuda kesinlikle itirazı yoktu. Daha önce bu kadar büyük bir su kaynağı ya da güneş yavaşça batarken kırmızı ve sarıyla çevrelenen bir gökyüzü görmemişti. Onu kendine doğru sıkıca sarmalayan Rob'un, çevik kaslarının kendisine yastık olmasıyla kızın uykusu gelmiş ama etrafındaki ses ve görüntülerle kalbi delice atmaya devam etmişti. Ufukta, liman yunuslarının yüzeyde süzülüğünü görünce Davina'nın adeta nefesi kesilmişti. Özgürlükleri ona öyle bir acıyla dokunmuştu ki gözleri dolmuş, boğazının yanmasına sebep olmuştu çünkü; onlarla neşelerini paylaşıyordu. Kumlu kıyıda hızla giderken Davina, serin rüzgârın varlığının, geçmişinin ve geleceğinin verdiği ağırlığı almasına izin verdi. Bunları onu kurtarmak için ateş ve altı tane düşman askeriyle savaşmış adamın yardımıyla geride bırakıyordu. Hatırlamadığı kadar uzun yıllardan sonra ilk defa güvende hissediyordu.

Gerçekten güvende. Akli, ölmesini isteyenlerin hâlâ onu bulabileceği konusunda itiraz etmeye çalışmıştı ama Rob'a, ailesi konusundaki endişelerini dillendirdiğinde, eğer Amiral MacGregor topraklarına basma cesaretini gösterirse, Gilles'in ölümünün kendi elinden olacağına dair yemin etmişti. Onu korumaya yemin etmiş ve bunu isteyerek yapmıştı. Bu, olmasını umut dahi edemediği bir mucizeydi ve gerçek olmuştu. Zavalı Edward'ın, Davina'yı koruyamadığını düşünerek, onu hayal kırıklığına uğrattığına inanması, kızı endişelendiriyordu. Davina o gün, Edward'ın bakışını yakaladığı her an, ona en sevecen ve minnettar gülümsemesini sundu. Sevgili arkadaşı, savaş meydanında düşmüştü çünkü çok fazla kişiyle, çok uzun süre yalnız başına savaşmıştı. Yaralı ve bitap halde bile onu bulmak için küllerinden doğmuştu. Hayır, Edward onu asla yüzüstü bırakmamıştı ama ona daha önce hiç umut da vermemişti.

Rob ise vermişti.

Gülümseyerek gözlerini kapamasıyla beraber güneş baktarken esen yumuşak ve arındırıcı havayı içine çekti. Kısa bir süre sonra, ufak bir açıklığa doğru yayan ilerleyen Rob'un göğsüne sarılmış şekilde uyandı. Onu göremiyordu ama güçlü kollarının onu tuttuğunu, düzenli kalp atışlarının onunla beraber attığını biliyordu. Cüssesinin izin verdiği kadar nazik bir şekilde onu yere bıraktığında, etrafındakilere karşı kendini açıkta bulmuştu. Davina oturup üzerine düşeni yapmaya, kampı kurmaya yardım etmeye niyetliydi ama Rob onu boğuk sesiyle, emreder bir tavırla durdurdu.

"Uyu Davina."

Yarının neler getireceği düşüncesinin verdiği endişe, onu uyandırınca tekrar uykuya dalması mümkün olmamıştı. Huş ağacından odun ilk alevini aldığı anda, Will'e bile gülümsemişti. Will ona cevap olarak göz kırpmış, o da karşılığında gözlerini devirmişti.

“Bütün bunlara rağmen iyi görünüyorsunuz Leydim.”

Edward, ayağının dibinde bacaklarını katlayarak otururken ona bir iple üzerinden bağlanmış ufak bir paket verdi.

“Böylesi cesaretli ve düşünceli adamların koruması altındayken,” paketi açarak cömert miktardaki kara ekmek parçasını çıkardı, “neden korkacaktım?”

“Beni böyle düşünmeniz çok hoş,” dedikten sonra, sesini yalnızca Davina’nın duyabileceği şekilde alçalttı.

“Ama aramızda söylenmesi gereken bir şey olduğunu hissediyorum.”

Rahatsız görünüyordu ve Davina, ona ne söylemek istediğinden şüpheleniyordu. Edward’ın onu sevdiğini biliyordu. Rob ile beraber aynı ata binmesinin onun için ne kadar zor olduğunun da farkındaydı. Ama Edward, onu iyi tanıyordu ve belki de çok daha fazlasını bile görmüştü. Onu incitme düşüncesine katlanamadığından teselli etmek için elini uzattı.

“Edward ben...”

“O bir kara ekmek mi?”

Finn, kucağındaki pakete daha yakından bakabilmek için eğildi.

“Aynen öyle genç adam,” diye onu cevapladı Edward.

“Yanında gidecek balımız da var.”

Kamp ateşin Edward’a döndüğünde, Finn’in gözlerinde bir muziplik parıltısı vardı. “Rahibelerden aşırıdın o zaman?”

“Hayır.”

Edward, oğlanın gülümsemesine karşılık verirken Davina ile yapması gereken tatsız konuşmayı unutmuş görünüyordu.

“Tanıdık bir yüzün var evlat,” derken o sırada Davina, ekmekten koca bir parça kopararak Finn’e torbayla beraber verdi.

Başını, sanki kulaklarına inanamaz veya onaylamak için diline güvenemez şekilde hafifçe sallamıştı.

"Neden olmasın kı?" diye sordu Finn, biraz alınmış şekilde.

"Çünkü Kralın Büyük Amirali Connor Stuart."

"Evet, biliyorum."

Finn ekmeğini ısıtıp gözlerini kapattı.

"Cennetten bir parça gibi."

Davina Edward'ın gözlerini, ona bakmasını istercesine üzerinde gezdirdiğini hissediyordu. Ama bakmadı. Finn bir Stuart'tı. Yüzünün hatlarını iyice inceledi. Kepinden çıkan soluk renkli ipekli saçları ile düz, soyulmuş bir burnu vardı. Tabii ya, daha önce nasıl görememişti? "Kralın kuzeni misin?" diye kendini sorarken buldu.

Yakışıklı oğlan gözlerini açarak ona çevirdi.

"Evet, annemin tarafından birkaç jenerasyon fark var. Babam vefat eden King Charles'ın yakın bir arkadaşısıydı. Charles'ın tahta kalmasına yardım..."

"Ah, yine mi?"

Will başını ağaca yaslayıp gözlerini kapattı. Finn ona yaralı bir bakış attı.

"O hikâyeyi bilmiyor. Bunu anlatmakta ne sakınca var? Bir gün akrabalarım kadar cesur olmayı umuyorum."

"Oldukça cesur olduğumu düşünüyorum," dedi ona Davina, elini uzatarak.

Oğlan ona bakarak birazcık yakınına yanaşınca gülmüdü.

"Hikâyeyi duymayı çok isterim."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Will.

"Ben uyuyacağım. Colin, bu akşam sen nöbet tutacaksın."

"Anla ben..."

“Kaptan Connor Grant ağabeyimdir,” dedi ona Finn, Davina’nın yakınına yerleşip bal peteğini ekmeğinin üzerine sıkarak.

“Belki de onu tanıyorsunuz.”

Edward biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Tanımıyorum çünkü St. Christopher’ı dört yıldır hiç terk etmedim. Pek fazla kaptan tanımiyorum.”

Finn omuzlarını silerken, Davina’nın sağ tarafına oturmak üzere olan Rob’a baktı. “Connor’a benzemiyorum değil mi Rob?”

Davina bakışlarını Rob’a çevirdiğinde, onun Edward’a bir ayıyı bile korkutup kaçırarak kadar kötü bir şekilde baktığını gördü.

“Rob?”

Gözlerini kırıştırarak Finn’e baktı ve konuşmadan önce çenesi seğirdi.

“Evet evlat, daha çok annene benziyorsun.”

“Evet,” diye katıldı Finn ve arkadaşları yanlarına geldiğinde keseyi Colin’e verdi.

“Connor daha çok amcamıza benziyor. Onu, muhtemelen duymuşsundur Kaptan Asher.”

“Ah? Nedenmiş?”

“Çünkü Kral Charles’ın Büyük Amiraliydi ve şimdi de Kral James’e hizmet ediyor.”

“Bir uyarı Asher.”

Will kalın meşeden kütüğe oturup, Rob’un ona fırlattığı peynir takozunu yakaladı.

“Finn Kralın Ordusu’ndaki akrabalarından konuşmaya başladığında, muhtemelen bütün gece konuşacaktır.”

Ama Edward, Will’i dinlemiyordu. Finn’e bakarken koyu renkli gözleri inanamamış gibi kocaman açılmıştı.

“Amcan Büyük Amiral mi?”

Başını, sanki kulaklarına inanamaz veya onaylamak için diline güvenemez şekilde hafifçe sallamıştı.

“Neden olmasın ki?” diye sordu Finn, biraz alınmış şekilde.

“Çünkü Kralın Büyük Amirali Connor Stuart.”

“Evet, biliyorum.”

Finn ekmeğini ısırp gözlerini kapattı.

“Cennetten bir parça gibi.”

Davina Edward’ın gözlerini, ona bakmasını istercesine üzerinde gezdirdiğini hissediyordu. Ama bakmadı. Finn bir Stuart’tı. Yüzünün hatlarını iyice inceledi. Kepinden çıkan soluk renkli ipeksi saçları ile düz, soylu bir burnu vardı. Tabii ya, daha önce nasıl görememişti? “Kralın kuzeni misin?” diye kendini sorarken buldu.

Yakışıklı oğlan gözlerini açarak ona çevirdi.

“Evet, annemin tarafından birkaç jenerasyon fark var. Babam vefat eden King Charles’ın yakın bir arkadaşıydı. Charles’ın tahta kalmasına yardım...”

“Ah, yine mi?”

Will başını ağaca yaslayıp gözlerini kapattı. Finn ona yaralı bir bakış attı.

“O hikâyeyi bilmiyor. Bunu anlatmakta ne sakınca var? Bir gün akrabalarım kadar cesur olmayı umuyorum.”

“Oldukça cesur olduğunu düşünüyorum,” dedi ona Davina, elini uzatarak.

Oğlan ona bakarak birazcık yakınına yanaşınca gülümsedi.

“Hikâyeyi duymayı çok isterim.”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Will.

“Ben uyuyacağım. Colin, bu akşam sen nöbet tutacaksın.”

“Ama ben...”

“Colin,” diye lafını kesti Rob, tam itiraz edecekken. Davina’ya doğru uzanırken başka bir kelime etmedi. Etmesine de gerek yoktu. Colin, çenesini sıkarak Will’e soğuk bir bakış attıktan sonra başıyla onayladı.

Bir saat sonra Edward, uyuyan Rob ile Will’e katıldı. Davina onların böylesi harika bir hikâye boyunca nasıl uyuyabildiklerini bilmiyordu. Finn’in annesiyle tanışmak için sabırsızlanıyordu. Ah, bir kadının kılıç tutup, erkeklerle savaşması ne azim istemistir! Ve Connor Stuart, Londra Kulesi’nde hapsedilip, aylarca işkence görmüştü. Yine de düşmanlarının ondan almaya çalıştığı bilgileri tutacak, cesarete ve kararlılığa sahipti. Finn’in ailesiyle bu kadar gurur duymasına şaşırmamalıydı. Buna hakkı vardı.

“Amcan Connor’a ihanet eden adama ne oldu?” diye Finn’e sorarken, oğlanın her kelimesini can kulağıyla dinleyip sonrakiler için sabırsızlanıyordu.

“James Buchanan bir kanun kaçağı oldu. Amcam iki yıl boyunca aradıktan sonra onu Suffolk’ta sahte bir isimle yaşarken buldu. Kral Charles’ın izniyle Londra’da asıldı.”

“Ürpertici ama makul,” diyerek katıldı Davina, Finn’in sevincine. Kamp ateşinde onu biraz daha inceledi. Ah, bu genç adamdan hoşlanmıştı. Kocaman ve içten gülümsemesi bir kucaklama gibi sıcaklığına davet ediyordu. Ve Davina da gitmek istiyordu. Ona kendi ailesinden bahsetmek, hayatının her günü onların nasıl özlemini çektiğini söylemek istiyordu. Ama sonunda Tanrı sürekli ettiği dualarından birini kabul etmişti. Bunu daha önce nasıl bilememiştii? Gözlerini kırparken ne kadar uzun bir süre boyunca oğlana gülümsemediği birden fark ederek utanmıştı. Finn’in yanakları kızardığında Davina gözünü doğrudan Colin’in dikkatli bakışlarına çevirdi.

“Tuhaf bir kızsın,” dedi, çatırdayan közün arkasında çömerek otururken.

Davina, bakışlarını çevirmek istiyordu ama çocuğun bakışlarındaki güç onu sabit tutmuştu. “Seni ilgilendirmeyen konular hakkında neden bu kadar ilgilisin?”

“Ama beni ilgilendiriyorlar,” diye karşılık verirken, artık damarlarında dolaştığını bildiği kontrolünü toparlamaya çalıştı.

Bu sessiz ve iddiasız çocuğu yanlış değerlendirmişti. Öncelikle, onun saldırıya geçmek üzere olan kara bir beygirden daha az göz alıcı olduğunu düşünmüştü. Sonrasında da orada olduğu, az konuşup daha fazla gözlemlediğini unutmuştu.

“Hepimizi ilgilendiriyorlar, değil mi?”

Kendini tebessüm etmeye zorlarken, bu çocuğa karşı uyanık olması gerektiğinin farkına vardı.

“Hayır, hiç de değil. Tanıdığım çoğu genç kız, kendilerini yemek pişirmeye ve dikişe veriyor. Tanıdığım çoğu kız,” ona yeşil gözlerini altına çevirecek bir şüpheyle baktı, “kız kardeşim dışında tabii.”

“Rob bana Mairi’den bahsetti. O...”

“Onu neden politikanın ilgilendirdiğini biliyorum.”

Colin onu konuyu değiştirmeden önce durdurdu.

“Ama neden seni ilgilendiriyor?”

Bakışlarını Finn’e çevirdi ve onu da cevap vermesini beklerken buldu.

“Başka neden ilgilendireceğini sanıyorsunuz?” diye ikisine de alçak sesle sorarken kucığına baktı.

“Her gün sevdiğim insanların muhtemelen benim yüzümden öleceğini bilerek yaşadım. Sahip olduğum hiçbir şey elle tutulur değildi. Her şey tek korkunç bir anda değişebilirdi. Ve öyle de oldu.”

Başını kaldırıp, onlara baktığında şimdi Colin bakışlarını kaçırmişti.

“Okuyorum Colin. Kendimi derslerime verdim çünkü öğrendiklerim bana ait ve düşmanlarım bunlara dokunamaz. Kral hakkında bir şeyler öğrendim çünkü bir babam yoktu.”

Ah, lanet olsun, neden şimdi ağlayacaktı ki? Gözlerini kısarak Colin’e bakarken geçmişini düşünmesine sebep olduğu için ona kızgındı.

“Bir şey daha var,” dedi konuşmayı sonlandırmadan önce.

“Her kadın gibi yemek pişirip dikiş yapabiliyorum.”

Onları bakarken bırakarak Rob’un tarafına doğru dönüp ellerini kafasının altına yerleştirdikten sonra gözlerini kapattı. Rob, onu ay ışığının altında izliyordu. Kız o kadar yakındaydı ki parmakları uzanıp kirpiklerinden kaçan yaşları silmek için sızlıyordu. Colin’in ona sorduğu her şeyi ve kızın cevaplarını duymuştu. Onun hayatındaki boşluk, Rob’u iliklerine kadar üzüyordu. Büyürken bu kadar şeye sahip olduğu, kaybetme korkusu olmadan hayatındaki insanları doyaya sevebildiği ve hayatında bu kadar çok sevdiği insan olduğu için şanslıydı. Tatlı dudaklarının dua için kıpırdadıktan sonra uykuya dalmasını izlerken Rob, kızın hayatındaki kayıplardan hangisinin daha büyük olduğundan emin değildi. Ailesinin mi yoksa bir kalıcılığın olmama hissi mi?

“Hepsini telafi edeceğim Davina,” diye fısıldarken, sonunda parmaklarını kızın yanaklarının kıvrımına doğru kaldırdı.

“Tanrı bana bu görevi verdi.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rob, irkilerek uyanırken içgüdüsel olarak Davina'ya uzandı. Kız orada değildi. Ayağa fırladı. Rüyasında gördüğü, yüzü olmayan Amiralın kızı kollarından kapıp götürmesi hâlâ aklındaydı. Asher için kamp alanına bakınırken, Davina'nın onunla olmasını bekliyordu. Bir yandan da öyle olmamasını diliyordu çünkü Kaptanın son dört yılı onunla geçirdiğini, sırlarını, onu neyin güldürüp korkuttuğunu bilmesi kanını kaynatıyordu. Kaç defa onu teselli edip sarılmış, belki de öpmüştü? Şansa şu anda Kaptanla beraber değildi ama Asher'in gözleri sağında, ağaçların hemen ötesinde bir şeye odaklanmıştı. Rob, Asher'in bakışlarını takip edince Davina'yı, Will'in yanında, kuzeninin yayı ve okunu suratının önünde hizalanmış şekilde buldu. Rob duruşunu ve giydiği eteği altında genişletmesini izledi. Etek mi? Lanet olsun! Etrafındaki bütün erkekler ona bakarken, Baş Rahibe'nin ona verdiği kıyafetleri nerede ve ne zaman değiştirdiğini, bu sırada piç kurularından herhangi birinin ona bakmaya cesaret edip etmediğini merak ediyordu. Hiçbiri suçlu gözüküyordu ama hepsinin gözü kızın üzerindeydi. Bu konuda onlarda kabahat bulamıyordu. Özellikle üstüne oturan kadın kıyafetlerinin içinde bu kadar güzel gözükürken. Omzunu ağaca yaslarırken kollarını göğsünde

birleştirerek onu izleyenlere katıldı. Elindeki okun sapının etrafına kapanan parmakları, ince ve zarıftı. Okun yayını çekerken omuzları dik ve serbestti. Tek bir gözünü kapatıp, hedef aldıktan sonra ateş etti. Okun, Will'in kızın durduğu yerin elli adım ötesine yaptığı geçici hedefi tam on ikiden vurması, Rob'u şaşırtmamıştı. Omzunda onun yeteneğinin ispatını taşıyordu. Diğerleri neşelenmişti ve asi puş Will, kulağına bir şey fısıldayıp açıklık alan boyunca yayılacak kadar gülmesine sebep olmuştu.

Rob, Davina'nın delici bakışlarını üzerinde sezmiş gibi dönerek gülümsemesini ona yönelttiğinde birden, dünyada ondan başka hiçbir şey yokmuş gibi bir hissiyata kapıldı.

"Geç kalktın," diye onu karşılarken, silahını kolunun altına kıvrıp Rob'a doğru yürüdü.

Rob, ağaçtan uzaklaşıp onu kollarına çekmemek için sahip olduğu bütün gücü toplamak zorunda kaldı.

"Gece boyunca uyanıktım."

Davina, yanına ulaşıp yüzünü kaldırdığında duyularını darmadağın ederken gülümsemesi yok olmuştu.

"Umarım omzun yüzünden değildir."

Başını iki yana sallayıp tek kelime etmezken, gözleri kızın yüz hatlarında dolaşıp dolgun dudaklarına yerleşti. Onu ilk öptüğünde kızı korkutmuş ve bunun bedelini öde-mişti. Sahiplenici, gözü dönmüş bir canavar olarak değil de bir sevgili gibi nazik ve arzulu şekilde onu yine tatmayı arzuluyordu. Bakışları ona döndüğünde, kızın gözlerinde de sanki onun kadar çok istiyormuş gibi bir anlık nazik, yumuşak bir şey bulmuştu.

"Tebrikler Leydim."

Asher, Davina'nın yanında belirerek, aralarında geçen her neyse parçalara ayırmıştı.

"Güzeldüğünüz kadar ölümcülsünüz."

Gülümsemesindeki hürmet, Rob'a döndüğünde solmuştu.

"Katılmıyor musun MacGregor?"

Evet, Rob katılıyordu ama Asher'ın yaptığı gibi kızı ne zaman yanında bulsa övgüler yağdıracak değildi. Adam, dünyadaki en büyük ordunun kaptanlarından biriydi. Lanet olsun, gururu neredeydi? Sorusuna cevap vermek yerine, arkadaşça bir merakla sorulmadığını tahmin etmişti, Rob kollarını serbest bırakarak kendini ağaçtan uzaklaştırdı.

"Gitmemiz gerekiyor."

Davina'nın bileğindeki eli, onu durdurdu.

"Ah, ama bir şans vermek istemiyor musun?"

"Ne?" diye sordu. Ondan bu kadar aşikare bir övgü beklemesine şaşırmişti.

"Yay."

Yayını ona uzattı.

"Kılıçla olduğu kadar yayla da iyi misin görmek istiyorum."

Gülümsemesi genişleyerek sırtmaya dönüştü.

"Eğlenceli olacak."

Rob, başını iki yana sallarken onunla eğlenceli olabileceğini düşündüğü binlerce farklı şey yapmayı tercih ettiğini düşünüyordu.

"Zevk için vaktimiz yok. Devam etmeliyiz."

Kızın yüzündeki hayal kırıklığı yerine, omzunun üzerinden kuzenine baktı.

"Will hedeften kurtul da mekânı temizleyelim."

Uzaklaşırken Davina'ya tekrar bakmadı. Yapmamak en iyisiydi yoksa Kaptan gibi onun için yasaklanmış bir şeyin ardından sürüklenirken kendini bulabilirdi. Lanet olsun, Tanrı'nın kıyafetlerini giydiğinde bile, Rob onun bir rahibe adayı olduğunu hatırlamak için kendiyile yeterince savaşıyordu. Şimdi kıyafetinin içinde narin bir şekilde ortaya çıkmış yumuşak kıvrımlarıyla ise... Bir anda durup, kaptanla beraber durduğu yöne doğru dönüp baktı.

onun etrafında biraz kendini kaybetmişti. Bu, Rob'un sinirini bozan bir gerçektir. Yine de henüz kafa kırmaya başlamamıştı. Duygularını gizlemek için hayatı boyunca hiç göstermediği kadar çaba sarf etmişti. Yapamadığında genellikle kötü şeyler oluyordu. Tristan'ı okuyla vurduktan sonra, Donald MacPherson'un kolunu kırmak veya Davina'yı Courlochcraigh'de bıraktıktan sonra onu oradan çıkarmak için altı adam öldürmek zorunda kalmak gibi. Kasvetli halinde tek bir parlak ışık vardı. Dumbarton'un sınırlarında kamp yaptıkları gece Davina'nın onun dengeli mizacını fark etmesinden dolayı mutluydu. Davina, arkasından Rob'a yaklaşırken o da kampı kurma işlerinin ardından Will ile konuşmaktaydı. Yanlarına geldiğinde Davina Rob'a "Edward'a karşı çok sabırlısın" dedi.

Rob, Davina'nın Kaptan konusunu açmasından pek mutlu değildi. Ama gardiyayı günlerdir ilk defa kızın yanında değildi ve bu yüzden surat asan bir çocuk gibi davranmayı reddetti.

"Neden ona karşı sabırlı olmayayım?"

Omuzlarını silktikten sonra Finn'e ateşin karşısında otururken yönelttiği tipik gülümsemesini sunmuştu. Günlerdir Rob'a gülümsememişti.

"Sadece seni konuşmalarımıza dahil etmemesinin seni sinirlendirebileceğini düşünmüştüm."

"Neden sinirlendirsin ki?" diye sordu ona Rob, Will'e dönmeden önce kıza, kısa ve ilgisiz bir bakış attı. Eğer kamp ateşinin üzerinden ona biraz daha bakmaya devam ederse patlayıp çoktan Kaptan Asher problemine çözüm düşündüğünü itiraf etmeyeceğinden emin değildi.

"Sinirlenebilirsin," derken ses tonunda bir iğneleme vardı, "çünkü biraz kabaca görünmüş olabilir. Ayrıca patisine diken batmış bir ayı gibi etrafta kükreyerek geziniyorsun."

Rob, ona dönerken neşeyle alakası olmayan bir gülümsemeyle gözlerini kıstı.

“Daha az önce bana ne kadar sabırlı olduğumu söylemiştin.”

“Sadece nazik olmaya,” ona kanıtlamak istemiş gibi gülüşüne karşılık verdi, “çalışarak sana da tesir edilebileceğini umuyordum.”

Lanet olsun kalbini kaptırmış bir yarım akıllı gibi kıza sırtlamak, şu an istediği son şeydi ama kızın mizacının ıslıklarını, Will’in ona gülmesine neden olduğu halde, görmekten keyif alıyordu. İçinde farkında olmadığı bir güç ve Rob’un beslemek istediği bir arzu vardı.

“Sadece,” derken en az onun kadar ilgisiz görünmeye çalışıyordu, “Edward’ın kötü bir niyetinin olmadığını bilmeni istedim. Uzun bir süredir yanımda ve refahımı senin ellerine bırakmak onun için biraz zorlayıcı, özellikle beni sanki...”

“Sanki ne?” diye teşvik etti Rob, kız sessiz kalınca.

“Sanki sana aйтmışım gibi beni tuttuğunda.”

Sesi yüksek çıksa da o kadar öfkeli görünmüyordu.

“Eğer unutmadıysan sana ait değilim.”

Unutmamıştı ve bu da sorunun bir kısmıydı. Tanrı onu affetsin ki Rob kıızı istiyordu ve bu konuda savaştan sıkılmaya başlamıştı. Dudaklarında, ona bir aylık günah çıkarma cezası verebilecek bir lanetle Davina ateşe döndü ve Finn’in karşısında oturdu. Gözlerini şişte pişen yabani tavşanda tutmaya çalıştı ama sürekli Rob’a doğru çekiliyorlardı. Azizler aşkına, bu adam bir ok kadar sertti. Edward’ın birkaç durumda kükreyen ayı tarafından vurulmaya ne kadar yaklaştığını biliyordu. Edward ne zaman bütün dikkatini talep ederse sırtında Rob’un kaslarının gerginliğini hissetmişti. Neden bu konudan etkilenmediğine onu ikna etmeye çalışıyordu? Diğer yandan ya yanılıyorsa?

Ya Edward'ın onu omzuna atıp kendini kaybedene kadar, aynı Rob'un Courlochraigh'de yaptığı gibi öpmesini ufakta olsa umursamıyorsa? Yüce Tanrım, neden *bunu* aklından atamıyordu? Onun dudaklarına baktığı her kahrolası an, adamın yine onu öpmesini istiyordu. Rob bunu bir daha yapmamıştı. Ya Rob ondan hoşlanmamışsa ve sadece görev anlayışını takip etmekteyse? Bu ne zaman bakışları buluşsa ona kaşlarını çatarak bakmasını açıklamış olurdu. Ona karşı gerçekten, bu kadar küstah olmamalıydı. İtiraf etse de etmese de Edward'dan hoşlanmıyordu. Eğer Davina'dan da hoşlanmıyorsa, onları olduğu yerde bırakıp eve dönmesi konusunda onu durduracak hiçbir şey yoktu.

"Lütfen Tanrım, yapmasına izin verme."

"Kimin ne yapmasına izin vermesin?"

Edward, yanında bir avuç kırmızı böğürtlenle belirirken yüzünde sakinleştirici olması gereken nazik bir gülümseme vardı. Sakinleştirici olmamıştı. Sadece Rob'un yakınında olmanın onu güvende ve koruma altında hissettirdiğini Edward'ın kalbini kırmadan ona nasıl söyleyebilirdi? Ona yalan söylemek yerine, teklif ettiği böğürtlenleri alıp yanındaki yere eliyle vurarak oturmaya davet etti. Edward oturduğunda, diğerleri duyamasın diye biraz daha yakınlaştı.

"Rob ile biraz daha iyi geçinmeye çalışmanı istiyorum. Senin yerini almaya çalışmıyor."

Yanıp kül olmuş Latin parşömenleri ve St. Cristopher'daki diğer her şey kadar okuması zor olan Rob'un aksine Edward'ın duyguları, açıkça yüzünden belli oluyordu.

"Benim yerimi alabilir mi?"

"Elbette alamaz ama buna da uğraşmıyor Edward."

Elini tutarak onu ikna etmeye çalışıyordu.

"Benden hoşlandığını bile düşünmüyorum."

Kesinlikle ona, Edward gibi bütün kalbini ayağına serer mişçesine bakmıyordu.

“Hoşlanmayan birine göre baya bir zahmete girdi. Öyle değil mi?”

Edward neşesiz bir şekilde güldü.

“Pek sayılmaz,” dedi ona Davina yumuşak bir şekilde, iç çektiğinden habersiz bir şekilde. “Etrafındakilere karşı derin bir görev bağı olan soylu bir adam. Hepsi bundan ibaret. Will bana, Rob’un ilk çocuk olduğunu ve bir gün klanını yöneteceğini söyledi. Onları koruma görevi Rob’un omuzlarında olacak. Sadece aynı benim gibi ona öğretilenleri yapıyor.”

“Sesin bundan daha fazlası olmadığı için hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor,” dedi yumuşak bir şekilde Edward, bakışlarını ondan uzağa çevirerek.

“Edward, lütfen aptallık etme.”

Colin ve Finn ona cızırdayan tavşanın üzerinden bakınca sesini alçalttı.

“Hayatımın kendi elimde olmadığını biliyorsun.”

“Evet, biliyorum,” diye fısıldadı Edward, alevin üzerinden Rob’a bakış attı.

“Ama o biliyor mu?”

“O kim olduğumu bilmiyor Edward,” dedi, arkadaşının bakışlarını takip ederek.

“Bilinmeyen bir sebepten dolayı umursadığını da sanmıyorum.”

Gülümseyerek bakışlarını alevlere çevirdi.

“Tuhaf ama benim de sanki umursamıyormuşum gibi hissetmemi sağlıyor.”

Ve Edward’a umursamamanın ne kadar harika hissettirdiğini nasıl açıklayacaktı?

“Ona söylemeliyim,” dedi, tekrar sevgili arkadaşının gözlerinin içine bakarak. “Öğrenmeyi hak ediyor. Finn’e kuzenim olduğunu söylemek istiyorum.”

“Onlara gerçeği söyleyemezsin,” diye uyardı Edward, Highlandli onlara doğru yürümeye başlayınca bakışlarını bir kere daha Rob’a çevirdi.

“Koca bir Krallığı bir kere daha aile isminin üzerine getireceğini bilerek hâlâ seni Skye adasına getireceğini mi sanıyorsun?”

Korkularını yüksek sesle dile getirilmişti. Başını iki yana salladı.

“Rob haklı. Skye muhtemelen senin için en güvenli yer Leydim,” dedi hızlıca Edward.

“Kim olduğunu hatırla.”

Davina, gözlerinin arkasındaki sızı ağrıya dönenene kadar ona baktı. Sonra bakışlarını kucağına çevirdi. Hatırlamak istemiyordu. Bir kereliğine de olsa sadece Davina olmak istiyor, Yorklu James’in ilk doğan kızı, üç Krallığın tahtının varisi olmak istemiyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

John Henry Fraiser, karısı yanağını öpmek için eğildiğinde gülümseyerek avucundaki akçeleri saymaya devam etti.

“Otuz üç...”

Gür, gri kaşları bir anlık unutkanlıkla çatıldı; “Yoksa otuz dört müydü?”

“Yirmi dokuz,” diye omzunun üzerinden seslendi karısı, onun yanından giderken önlüğünü arkadan bağlıyordu.

“Yirmi dokuz mu?” Başını iki yana sallayıp derin bir iç çekti. “Tavernada yavaş bir gün daha.”

“Biliyorum ama yakında İngiltere’deki festivaller bitecek ve müşterilerimiz geri dönecek.”

Ufak yığınının kafasını kaldırıp küçük tavernanın üst katındaki odalarına doğru merdivenleri çıkan karısının, eteğinin altından hareket eden dolgun kıvrımlarına bakarak gülümsedi. Ona sürekli parlak şeyleri hatırlatan Millie’si olmadan ne yapardı?

“Artık yatağa gel, John. Geç oldu.”

“Bir dakikaya geliyorum sevgilim. İzin ver fakirliğimde debeleneyim.”

Kadın, merdiven sahanlığında kahkaha attığında zavallı hafızasını bir kere daha dağıtmıştı. “Sen asla debelenmezsin John. Kapıyı kilitlemeyi unutma,” diye ekleyip köşede gözden kayboldu.

“Evet. Nerede kalmıştım?”

Eli parmaklarının arasında bir akçeyi tutarak dilsinceli bir şekilde baktı.

“Otuz dört, otuz...”

Gecenin serin rüzgâr dalgası, gümüş saçlarını alnından geniyce savurunca, saymayı bıraktı.

“Özür dilerim,” dedi sandalyesini kapıya doğru çevirerek.

“Kapalıyız.”

Kapının girişini kaplayan figür, omurgasından aşağı daha da soğuk bir ürperti göndermişti. Müşteri, John'un lafını duymuş gibi bir hareket etmedi ama yavaşça arkasındaki dört adamın içeri girmesi için kenara çekildi. John ayağa kalkıp akçeleri önlüğünün cebine sıkıştırdı.

“Eğer beni soymak istiyorsanız, sadece biraz akçem var.”

Kapı girişindeki adam, tavernanın yumuşak ışığının altına gelince kısık sesli bir şekilde güldü. John, gözlerini kısarak adama iyi bir bakış atmaya çalıştı. Pantolon vedizlerini baya geçen bir palto giyyordu. Geniş halkalı şapkası, yüzünün yarısını gizliyor ama soluk gri gözleri alev ışığında parlıyordu.

“Bir hırsız gibi mi görünüyorum yaşlı adam?”

Sesi, geniş göğsünün derinliklerinden çıkmıştı.

“Yoldaşlarımla beraber günlerdir yollardayız ve kanımızı ısıtacak güçlü bir biraya ihtiyacımız var.”

John, diğer dörtlüyü dikkatli bir şekilde incelerken adamın doğru söylediğini umuyordu çünkü hepsi, kenarda tuttuğu ağır sopaya rağmen savaşamayacağı kadar iri görünüyorlardı.

Kapı girişinden gelen akçe şıkırtısı dikkatini çekti. Adam, ufak bir keseyi kaldırıp John'a fırlatmadan önce tekrar salladı.

“En iyi birandan beş bardak. Hatta sen onu viski yap. Üç Krallıktaki en iyi içki olarak adlandırılan şeyi her zaman tatmak istemiştir.”

Tavernaya yayılarak girerken kabanının kuyruğu, botlarına değiyordu. John’un yanına vardığında dudakları ince bir gülümseme halini aldı.

“Tabii, altınımı almayı reddetmediğin sürece?”

“Altın mı?”

John’un gözlerinin büyümesiyle sırtışı da genişledi.

“Elbette susamış adamları göndermeyi haya! bile edemem. Buyurun oturun. Buyurun.” Hepsine işaret ederken sandalyelerini bile kendi çekmişti.

“Tam da sizin gibi iyi centilmenlere göre bir şeyim var, kendim mayalandırdım.”

Parmaklarını, gittikçe azalmış saçından geçirip önlüğündeki kırışıklıkları düzeltmeye çalıştı. “Ben içeceklerinizi getirirken, rahatınıza bakın.”

Nasıl bir şanstı! Ah, Millie bunu duyana kadar bekle. Keseyi öpüp akçeleriyle beraber cebine soktu. Altın! Kile-re doğru giderken aniden durarak keseyi çıkarıp çözdü ve içine bakıp gözlerini kapattıktan sonra ince deriyi tekrar öptü. Cömert müşterilerine kısa bir sürede beş bardak ve en iyi viskinin olduğu koyu renkli şiseyi getirdi.

“Damaklarınızın büyülenmesine hazırlıklı olun centilmenler,” dedi içkilerini doldururken.

Ona ödeme yapan adamın şapkasını çıkarıp, kadehini diğer arkadaşlarına kaldırmasını izlerken kocaman bir gülümsemesi vardı.

“Prese!”

“Kral demek istediniz değil mi?” diye sordu John hâlâ sırtarak.

“Hayır, Prens demek istedim.”

Adamı, kadehi dudaklarına götürdü. Bir yudum aldıktan sonra John'a baktı.

"Doğru söylüyormuşsun Tavernacı. Bu kadar güzel bir şey daha önce tatmamıştım."

John daha mutlu olamazdı. Başını teşekkür manasında eğerken cebinden gelen yumuşak şıkırtıları dinliyordu.

"Daha bir sürü var."

"Bu yeterli olacaktır."

John bakışlarını masadaki diğerlerine çevirdi. Sessiz ve hareketsiz kalırken hiçbiri ona bakmıyordu. Tepsisini kol-tuğunun altına alarak alını kaşdı.

"Buralardan değilsiniz."

O soğuk gri gözler kendisine çevrildi.

"Neden böyle söyledin?"

"Konuşmanızda tuhaf bir tını var. Daha önce hiç duymadığım bir şey."

"Anlat bana yaşlı adam."

Müşteri, kadehini bırakarak doğrudan ona döndü.

"Buradan yiyecek veya kalacak yer arayan bir Leydi geçti mi? Kendisi efendimin eşi ve iz bırakmadan ortadan kayboldu. Yalnız olabilir. Belki de rahibe kıyafeti içindedir?"

"Bir rahibe mi? Yalnız mı seyahat ediyor?"

John, yumuşak bir şekilde kıkırdarken elleri karnındaydı. Sonra durarak kaşını kaldırdı. "Hiç rahibe görmedim ama bir atlı gördüm. O zamanlar üzerine pek düşünmedim. Adamlar son iki haftadır İngiltere'ye doğru gidiyorlar ama şimdi rahibeden bahsettiğin için..."

"Evet?"

Müşteri, içkisini yavaşça yerleştirirken gözlerini kısarak John'a odaklanmıştı.

"Eh, atlı diğer tarafa, Highlandli doğru sürüyordu."

Yabancı ayağa fırlayıp avını bulmuş bir şahin gibi yanına doğru aniden gitmişti.

“Manastır mı? Nerede?”

John alnını terli avucuyla sildi. Yabancıya dair bir şey tamamen soğuk ve tehdit edici bir hal almıştı. Hava bile etrafında bir seziyle dalgalanıyor gibiydi.

“Ayrshire’deki eski Courlochcraigh,” dedi John ve gözlerini merdivene çevirdi.

Korkmaya gerek yok, diye kendini telkin etti. Daha önce de paralı askerlerle uğraşmıştı. Onlara hizmet edip, eğer mümkünse istediklerini anlattıktan sonra onları yollarına göndermişti. Müşteri daha da yakınlaştı. Neşeli gülümsemesi geri dönmüştü.

“Çok yardımcı oldun,” dedi ve adamlarından birine döndü.

“Maarten, güneye doğru gidip son durduğumuz yerde bizden ayrılan adamlarımın geri kalanını topla. Onlara aramanın sona erdiğini söyleyip Ayrshire’ye getir. Sizinle orada buluşacağım.”

John, tekrar nefes almaya başlayacakken müşteri durup bakışlarını yukarı kaldırdı.

“Merdivenlerin yukarısında odalar var mı?”

“Sadece benim odam var ve korkarım fazlasıyla yorgunum. Eğer içkilerinizi bitirebilerseniz...”

“Bana yalan söylemezsin ama değil mi arkadaşım?”

Müşteri, kolunu John’un omuzuna doladı. Nefesi John’un boynunu sıcaklıkla yıkamıştı.

“Sana bu kadar cömert bir şekilde ödeme yaptıktan sonra hem de.”

“Elbette hayır.”

“Odada kim var?”

“Sadece... Sadece karım Millie, bayım.”

“Sana inanıyorum,” dedi, müşteri kulağına nazıkçe.

John, karnına batan hançerin parıltısını görmemişti ama hissetmişti. Önlüğünü ıslatan kana bakarken ağzı

açık kalmış ve altınları yeni süpürülmüş zemine dökülmüş-tü. Çığlık atmak istiyordu. Attığını düşünüyordu. Müşteri hâlâ yakındaydı ve John'un son hırıltılı nefesinin vücudu-nu terk edişini izliyordu.

Amiral Gilles, hançerini tavernacının karnından çıkardı ve yaşlı adam ayaklarının dibine yığılırken, gözlerini mer-divenlere dikti. Vücudu ayağıyla iterken Hendrick'e altın-ları toplamasını ve o üst kattaki odayı ararken diğerleriyle beraber dışarda beklemesini emretti.

"Millie?" diye seslenirken, hançerin sapını parmağında çeviriyordu.

"Yalnız mısın?"

"Gilles'in damarlarında dolaşan körülük arzusunu, an-ladığını sanmıyorum."

Asher, Kildun Kalesi'nin hemen güneyindeki Loch Awe'nin kıyılarında, Rob ve Colin ile beraber duruyor-du. Suyun kenarından gelen kahkahaları dinleyen Kaptan, parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. geçiriyordu. Rob, Davina ellerini yıkamak için Finn'in yanına eğilip veledin suratına su sıçratınca, kendini gülmekten alamamıştı. Onu, alevlerden kurtardığından beri çok değişmişti. Aslında İn-giltere'den ne kadar uzaklaşırlarsa ruh hali o kadar iyileşi-yor ve beraberinde Rob'un da morali düzeliyordu. Duaları teşekkürlerle doluydu ve kahkahaları, onlarla beraber at sürerken çayırılık vadilerde yankılanan bir melodi gibiydi. Rob, onun sesine ve gözlerinin dans ediş şekline bayılı-yordu. Neşesinin kaynağı olmayı çok isterdi ama kendini kovalamaca veya onu bulması için ağaçlarının arkasına gizlenme gibi anlamsız zevklere kaptırmakta zorluk çeki-yordu. Kalbinin St. Cristopher'da da bu kadar hafif mi ol-duğunu, Asher'in adamlarını zarif hareketleriyle ve onunla yaptığı gibi neşesinin çınlayan melodileriyle büyüleyip bü-yülemediğini merak ediyordu. Yeni Kral ve onun inançları

konusundaki azmini konuşurken Davina, hayat dolu görünüyordu. En azından Colin'in, onunla her gece herkesin uyuduğunu düşündüklerinde tartışmaktan sıkılmadığı bir konuydu. Yine de hiç kimseyle konuşmadığı, hâlâ gözlerine musallat olan bir yere, kendi içine çekildiği zamanlar vardı.

"Kötülükten yeterince anlıyor Asher," dedi Kaptana Rob, gözlerini Davina'dan ayırmadan. "Sanırım hâlâ St. Christopher'daki katliamı rüyalarında görüyor."

"Hayır, unutuyor. Davina onu tanımıyor."

"Ve sen tanıyor musun?" diye sordu Rob ona dönerek. Neredeyse Asher'ın ona karşı ilgisiz kalmasını dileyecekti. Adam bir düzine çocuğu ve onları besleyecek olanağı olmayan bir kadın gibi endişeleniyordu. Bir sebepten dolayı, Rob, Asher'ın davranışlarının Davina'yı mutlu etmek isteğiyle bir ilgisi olmasından şüpheleniyordu, Rob ile arkadaş olmak için çok çabalıyordu.

"Yeterince biliyorum," dedi Edward.

"Tanrı aşkına adama 'de Duivel' diyorlar."

"Babama da yıllar boyunca öyle dediler. İşte o korkman gereken bir adam."

"Kahrolası haklısın," diye katıldı Colin, sonrasında Davina'ya bağırdı. "Arkana bak!"

Will arkasından gizlice yaklaşıp onu kollarına aldıktan sonra suyun üzerinde tutarken Davina kahkahayla çığlık atıyordu.

"Kılıcım üzerine yemin ederim ki bir gün onu bayılıta kadar döveceğim," diye homurdandı Rob, isteksizce.

"Tek bir darbe iş görür."

Colin de gölden gelen kahkahalara kapılmadan önce sırtıp göz kırptı.

"Bu arada,"

Edward gergin bakışlarını arkalarındaki sığ ağaç çizgisine çevirdi,

“Campbell arazisinde olduğumuzun farkındasınız değil mi? Highlandlileri hoş karşılamazlar.”

Rob çenesini sıkarak sabır diledi.

“Annem bir Campbell, merak etme. Bu akşam burada güvende olacağız.”

Ama kaptan dinlemedi.

“Tanrı bizi korusun,” diye mırıldanırken Colin’in Finn’i yere devirmesinden dehşete düşmüş gibiydi.

“Bu gürültü, ölüyü bile diriltir.”

Rob ona bakışlarını çevirerek, kahkaha seslerinin bile adamın botlarının içinde titremesine sebep olurken, kaptan rütbesini nasıl aldığını sormak istedi ama Davina, onu tutanın elinden kaçarak, Rob’a doğru koşarken dikkatini üzerine çekmişti.İçgüdüsel olarak Rob, ona kollarını açmış ve Asher yerine ondan koruma beklemesi hoşuna gitmişti. Onu tek koluyla kaldırıp, diğerini önünde avucu açık şekilde uzatarak, hemen arkasından takip eden Will’i olduğu yerde durdurdu. Kuzeni devrilmiş bir ağaç gibi yere düşerek burnunu tutarken, kaçoktan parmaklarının arasından akıyordu.Rob hemen ona yardım etmek için eğildi. Ona vormak istememişti ama Will doğrudan eline koşmuştu.

“Ah, lanet olsun, kırıldı mı?” diye sorarken, kuzenini ayağa kaldırdı.

Hâlâ diğer kolunda tuttuğu Davina, serbest kalmak için göğsüne sert bir şekilde vurdu. “Bunu ona nasıl yapabilirsin!”

Rob, başını ona çevirirken mavi gözlerinde gördüğü öfke parıltısı karşısında şaşırılmıştı.

“Sadece benimle biraz şakalaşıyordu!”

Eğer kendini, olduğundan daha kötü hissettirmeye çalışıyorsa bundan başka bir şey söylemesi gerekiyordu. Davina, adamın kollarını üzerinden iterek doğrudan Will’in yanına gitti.

“Ah, seni gidi zavallı şey,” diye, sanki kocası çatışmadan yeni dönmüş bir eş gibi onu şımartıyordu.

“Tekrar otur, başını öne doğru tut.”

Rob, gözlerini gökyüzüne doğru devirdi. Lanet olsun, sadece kahrolası bir burundu. Will onunla olan eğitimlerinde çok daha kötülerini görmüştü. Tekrar Davina’ya baktığında kız ona körü bir bakış atıyordu. Yanakları kızarmış ve burun delikleri genişliyordu. Islak saçları, omuzlarına dağınık bir şekilde düşmüştü. Kahretsin, kız çok güzeldi.

“Senin sorunun nedir?” diye atıldı.

“Herkesi kaş çatmak dışında, hiçbir şey yapmıyorsun. Hiçbir zaman sadece keyfine bakmıyorsun. Hiç eğlenceli değilsin!”

Rob cevap veremeden, kız topukları üzerinde dönerek uzun lülelerini geniş bir açıyla savurdu ve su kıyısına doğru fırlayıp uzaklaştı. Onun peşinden giderken, Davina’yı hiza-ya getirmeye niyetliydi. Eğitim alanında iyice terleyecek kadar çalışmak, istila etmek ve satranç oynamak gibi hoşlandığı birçok şey vardı. Satranç oynamaktan hoşlanıyordu.

“Davina ben...”

“Will’e ne oldu?”

Finn kendini Colin’den ayırarak ufak bir kız gibi yarasını tutan adama baktı.

“Robert onu, Leydiyi kovaladığı için yüzünden yumrukladı,” diye bilgilendirdi Edward.

Rob, omzunun üzerinden ona kaşlarını çatarak baktı.

“Onu yumruklamadım. Hem sen neden hemen arkamdasın?”

“Elbette, şimdi de Edward’ın kafasını koparacak.”

Davina neredeyse tıslarken, birkaç sazlığı suda ıslattı.

“Belki de çapkın kuzenimizin, artık akli başına gelmiştir, değil mi ağabey?”

Rob, Colin'in bilmiş bakışlarıyla buluştuktan sonra gözlerini kapattı. Nasıl göründüğünü biliyordu. Will veya Asher'in Davina'ya bu kadar ilgi göstermelerinden hoşlanmıyordu ama bu, en iyi arkadaşına zarar vermek istediği anlamına gelmiyordu. Yoksa geliyor muydu? Ona ne halt oluyordu? Davina elbette suçluydu. Etrafındaki bütün adamları büyüleyen ilahi bir güzelliğe sahip peri kızı gibi süzülüyordu. Will'e doğru giderken onu iterek geçtiğinde, kenara çekildi.

"Sanırım sen..."

"Kapa çeneni Finn," dedi Rob, tekrar kızın peşinden giderek. Ona vardığında Will'in yüzünü ıslak sazlıkla silmesini bekledi. Kuzeni dudaklarının kenarından ona sinsî bir gülümseme gönderirken bile sabırlıydı. Rob yemi yutmayacaktı.

"Zavallı Will," diye teselli etti Davina, Will'in burnunu detaylıca inceledi.

"Kırıldığını sanmıyorum."

"Kırılrsa bile ilk seferi olmayacak." Rob, sadece endişesini dindirmeye çalışmıştı. Bunun bir hata olduğunu anladığında çok geçti.

"Senin elinden mi?"

Davina doğrulup, ellerini elbisesine silerek ağzı açık bir şekilde ona baktı.

"Hayır, benim elimden değil. Ben... Ben sadece..."

Rob çenesini sıktı. Neden kelimelerini kekeleyerek söylüyordu? Yanlış olduğunu itiraf edebilirdi ama bu tür bir durum nadiren olurdu. Çoğunlukla acele hareket etmediğindendi. Genellikle sabırlı, ölçülü ve sakinliğinin bozulmasına izin vermeyen biriydi. Ama bütün bunlar Davina ile tanıştığundan beri değişmişti. Yakınlardaki surat asma eğilimi için düzinelerce şeyi suçlayabilirdi ama asıl sebebinin kız olduğunu biliyordu. Kızı istiyordu. Klanına getirebileceği

veya getirmeyeceği tehlikeye, Tanrı'ya olan sözüne rağmen kızı istiyordu ve ona sahip olamaması yayın ipinden daha gergin olmasını sağlıyordu. Kendini güçlükle tanıyordu ve bundan hoşlanmamıştı. Kuzenine baktı.

“Sana vurmak istemedim,” derken arayı yapmaya çalışıyordu.

Hâlâ burnunu tutan Will, genelde uzuv koparma niyetiyle kılıç sallayan Highlandliyle yüzleşip, soluk bir iç çekti.

“Anlaşılabilir kuzen. Oyunlardan ne kadar hoşlanmadığını biliyorum.”

Sonunda burnunu bırakarak hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktı.

“Ama belki de söz konusu o olunca, bundan daha fazlasıdır değil mi?”

Göz kırparak yüzünde zafer gülümsemesiyle uzaklaştı. Rob kuzenini Awe gölüne fırlatma dürtüsüyle mücadele etti.

“Oyunlardan hoşlanmıyor musun?”

Davina, Will'in Rob'un elinin altında çatırdağı andan daha şaşkın gözüküyordu.

“Neden söz konusu ben olduğumda daha fazlasıymış? Seni sinirlendiren mutluluğum mu Rob?”

Ah, lanet olsun, bunu düşünmesini istememişti. Ondan uzaklaşmaya çalıştığında durdurmak için eline uzandı.

“Davina ben...”

Başını kaldırdığında Asher ile Finn'in yakınlarda olduğunu, izleyip ne diyeceğini dinlemek üzere olduklarını görünce kaşlarını çatı.

“Seninle konuşmak istiyorum. Yalnız.”

Onlara doğru hareket edince Kaptanı durdurdu. Asher duraklarken Rob'un avucuyla temas etmemeye dikkat ediyordu.

“Burada kal.”

Rob anlayışlı bir şekilde, sesindeki keskinliği yumuşattı ama itiraf etmek gerekirse nefret etse de kaptanı onları takip etmek için dürten şey konusunda aynı şekilde acınası durumdaydı.

“Benimle güvende olacak.”

Edward, Davina'ya tedirgin bir bakış attıktan sonra başıyla onayladı ve Rob'un onu eyerine kaldırışını, peşinden atlayıp kamp alanının arkasındaki ormana doğru ilerlemelerini sessizlik içinde izledi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ona ne söyleyecekti? Ne söylemeliydi? Rob'un hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği kızlarla fazla zaman harcamadığıydı. Onlar için hiç zamanı olmamıştı. En azından birkaç saatlik zevkten daha anlamlı bir şey için olmamıştı. Sonrasında ise kafasını en önemli konulara vermişti. Klanı için olan görevlerine. Davina Montgomery'i kollarında tuttuğundan beri kenara attığı görevlerine. Ona karşı hisleriyle her gün savaşırken, kızı evine getirmenin mantığıyla, neden bir kont ve dükün onu öldürmek istediği konusunda onu daha fazla sorgulamadığı için kendiyle çatışlıyordu. Mantıklı kalbini çılgına çevirmek için yeterliydi. Ama Davina ile ne kadar yolculuk ederse, onu daha fazla tanıyıp bunu daha az önemsiyordu. Kız kucağında yan şekilde otururken uzun mesafeler kat etmişlerdi ve bir kere bile itiraz etmemişti. Davina neredeyse sevdiği herkesi kaybetmiş ama güneş batımı veya... Biraz umutla ilerideki kısa alıç ağaçlarına baktı. Ufak pembe çiçeklerden oluşan bir bitki örtüsünde bile neşe bulabiliyordu. Evet, diye düşündü, onları ağaçlara doğru götürürken. Basit şeylerde bulduğu tatlı heyecanlara karşı akıllı kalbinin nasıl bir şansı vardı? Boğazını temizleyerek bakışlarını kızın kafasına çevirdi. Onunla yüz yüze olmadığı için memnundu. Ona baktığında düşüncelerini

karman çorman oluyordu. Ama saçındaki ufak çiçeklerin de böyle bir etkisi vardı. Gümüşi sarı buklelerinden bir tanesini aldı. Bu zararsız hareket ona daha fazla dokunmayı istemesine sebep oluyordu.

“Davina, istiyorum ki...”

“Evet?”

Lanet olsun. Arkasına döndü.

“Ben...” diye konuşmaya başladı ama çiçeklerin kafasından dökülmesine güldüğünde Rob, dünyadaki her şeyi unutmuştu ve kızın sevincinin keyfini çıkardı. İşte bir farklılık daha vardı. Dikkat dağınıklığı oluşturacak noktada büyüleyiciydi ve hoş bir şekilde bundan tamamen habersizdi.

“Davina ben aptal gibi davrandım ve söz veremesem de gelecekte aptallık etmemek için elimden geleni yapacağım.”

Kızın gözleri ona çevrilirken gülümsemesi yerinde kalmıştı ve onu devam etmeye cesaretlendiriyordu. Bağışlaması da neşesi gibi çabucak oluyordu.

“Diğerleriyle yapmaktan hoşlandığın şeylere dahil olmayabilirim ama bunları yapmanı asla engellemeyeceğim. Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum.”

Evet, hayatta korunmaktan daha fazla şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sevince, olduğu kişi gibi davranma özgürlüğüne ihtiyacı vardı... O kişi her kimse.

“Teşekkürler.”

Ses tonu ona şaşkınlıkla ve umutla bakarak, bir şeylerin içinde kıpırdanması Rob’un kalbinin sıkışmasına sebep oluyordu.

“Hayatım sen... Sen içine girdikten sonra çok değişti.”

Rob parmaklarını, kızın çenesinin kıvrımına doğru kaldırdığında Davina, kendini çekmemiş ve başını onun dokunuşuna doğru kaldırmıştı.

“Yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Her zaman manastır duvarlarının ardını görmek istemiştım ama korkuyordum. Seninleyken korkmuyorum.”

Rob bir, iki defa yutkundu. Kızın onu bu andan daha mutlu edebileceğini hiç düşünmemişti. Ama yanılıyordu.

“Arkadaşların benim arkadaşım, ailem haline geldi.”

“Evet, bu beni mutlu ediyor,” derken Davina’nın kirpiklerinden dökülen yaşı siliyordu. Kalbinin gümbür gümbür atışıyla onun için herhangi bir dükün, kontun hatta Kralın ordusuyla bile savaşıcağını söylemesinden korkuyordu.

Hayır, yapamazdı. Çoktan başka bir görev için yemin etmişti. Kızın bunu anlamasını istiyordu.

“Erkek ve kız kardeşlerim çayırlarda koyun kovalarken, babamın ekosesini giyecek adam kalıbına girmek için eğitildim. Callum MacGregor’u ve klanı için yaptıklarını, şu anda yaptığını, duyduğunda ekosesine uyması için ne kadar çok çalışmam gerektiğini anlayacaksın.”

Davina onu sessizce, dikkatle incelerken gözlerinin derinliklerini arıyordu.

“Benimkine çok benzeyen bir çocukluğun varmış gibi görünüyor,” dedi sonunda.

“Yolun senin için önüne serilmişti ve değiştirmek konusunda şansın yoktu.”

“Değiştirmek hiç istemedim.”

Ona hüzünlü bir şekilde gülümserken adamın içindeki savaşı, karar vermek için “kalıba” sokulduğu seçeneğini anlamış gibi görünüyordu.

“Rob, gerçekten istediğim son şey senin ve klanının başına bir tehlike getirmek.”

Rob tek kelime etmezken öncesinden daha beter hissediyordu.

“O zaman çayırlarda hiç koyun kovalamak istemedin mi?”

Davina’nın bakışlarında muziplik ısıltıları, onu savaşmayı unutmaması için baştan çıkarıyordu.

“Evet,” diye gülümsedi.

Davina'nın gülümsemesi onu izlerken soldu. Gözlerini kırptırırken aklından geçen bir şey yüzünden cesareti kırılmış görünüyordu.

"Çok fazla kadın kovaladın mı?"

"Hayır," diye cevaplarken, gözleri kızın dudaklarına çekildi.

"Will'in bahsettiği MacPherson kızlarından birini bile mi?"

O günden haberdar olmamasını tercih ederdi ama cevabını beklerken gözlerinin ürkütücü bir beklentiyle büyümesinin, üzerinde tuhaf ve tatmin edici bir etkisi vardı. Her gün kaptanını kıskanmadığını söyleyerek adeta kendini paralamıştı ve şimdi o da MacPherson kız kardeşlerini biraz kıskanıyordu. Gülümsemesi genişlerken mavi gözlerinde muziplik vardı.

"O beni kovaladı."

Şaşkın bir şekilde nefesini tutup, Rob'un meraklı dokunuşları altında dudaklarını aralayınca başını kıza yaklaştırdı. Onu öpmemesi gerektiğini biliyordu ama ona karşı olan hisleriyle savaşmaktan bıkmıştı. Tanrı yardımcısı olsun. Tanrı hepsinin yardımcısı olsun.

Davina, kalbinin göğsünde delice atması dışında hareketsiz oturuyordu. Adamın ne yapacağını fark etme zamanı olmuştu ama uzaklaşmadı. Bunu istemiyordu. Kucağında oturarak ata bindiği günlerden önünde duran parmaklarının güçlü uzunluğunun, arkasındaki nefesinin, etrafındaki kolların fazlasıyla farkındaydı ve daha fazlasını istiyordu. Günah olsun veya olmasın, geceleri gördüğü rüyaları, Rob'un istila ederek her şeyin yerini aldığı rüyaları durduramıyordu. Çoğu sabahlar onun hayalet gibi şehvetli dokunuşlarından nefessiz şekilde uyanıyordu ve ona dokunarak aldığı zevkten biraz utanıyordu. Parmaklar ensesine doğru kayıp kendine doğru çekti ve başını

onu karşılayacak şekilde ayarlarken onu durdurması gerektiğini biliyordu ama bunu fazlasıyla istiyordu. Daha önce hiç öpülmediğinden, ilk öpüşündeki baskıcı ihtiyaç karşısında korkmuştu ama bu sefer dudakları nazik, öyle mahrem bir şekilde baştan çıkarıcı bir dokunuşla onunkilere değiyordu ki kucağına sokulduğundan memnundu yoksa adamın ayaklarında eriyip gidecekti. Dilinin pürüzsüz dokunuşları dudaklarını aralaması için onu ikna ederek damarlarını alevlendirmişti. Rüyalarından çok daha iyiydi. Rob dudaklarına tamamıyla sahip olurken dudaklarını onunkiyile şekillendirerek ancak kontrol altına alabildiği açlıkla Davina'nın tadına bakıyordu. Kollarını etrafına sararak onu kendine çekip öpüşmelerini derinleştirirken sadece onun var olduğu, onu yakalamak için hazırda beklediği bir boşluğa düşüyormuş gibi hissetmişti.

Sonra onu bıraktı.

Bırakışı o kadar aniydi ki Davina, tek bir elle ona uzanırken diğer eliyle kalbini tutuyordu. Sanki Davina'yı bırakmak, en az onun kadar canını yakmış gibi Rob kızın ekosesini tutan parmaklarını dudaklarına götürdü.

"Beni affet," derken sesi kesik kesikti ve pişmanlıkla doluydu.

"Tanrı'ya ait olduğunu bildiğim halde sana karşı koyamayacağımdan korkuyorum."

Davina konuşurken dudaklarını izliyordu ve duyuları hayata geçiren yapısı karşısında aklı başından gitmişti. Nazikçe kendi dudakları üzerine bastırıldığını, böğürtlen tadı olduğunu ve arzusunu kontrol altında tuttuğunu hatırlıyordu. Her zaman kontrol altında. Rob'un ondan hoşlanmadığından korkmaya başlamıştı ama endişelendiği kişi Tanrı'ydı. Ona tüm gerçeği anlatmak istiyordu ama şimdi olmazdı. Daha sonra ona söyleyebilirdi ve onu geri çevirmemesi için dua edebilirdi. Şu anda Rob'un onu tekrar

öpmesini istiyordu. Yavaşça onu kendine doğru çekerken adamın kelimelerine dayanarak karşı çıkamayacağını biliyordu. Hayatında ona karşı koyamayan tek adamdı. Babası bile uzakta kalmıştı.

İlk başta utangaç bir şekilde dudaklarının yumuşak teslimiyetini test ederek dudaklarını onunkiler üzerinde dolaştırarak nefesinin sıcak tatlılığını içine çekiyordu. Rob sanki ona acı veriyormuş gibi inledikten sonra kollarını kızın etrafına dolayarak onu en sert kısımlarına doğru bastırdı. Davina dudaklarını onun için açıp kollarında sıkıca dururken iki eliyle ekosesini sıkıca tutuyordu. Dişlerinde yumuşak, heyecan verici ve arayıştaki dilini hissederken onun kokusu, cüssesi Davina'yı bir duman gibi sarmalamıştı. Buna sığınmak, kucağının sığınağında gizlenmek, hayatının geri kalanı boyunca şu andaki gibi arzulanıyor hissetmek istiyordu. Ama hayatı ona ait değildi ve bir sürü uyarı aklında belirliyordu ama şu anda hiçbir düşmanlarıyla alakalı değildi.

“Hayır.”

Ellerini adamın göğsünde yumruk haline getirirken onu itti.

“Yapmamalıyız.”

Bu sefer Rob, affını dilememişti ama ona bakarken nefesi kesik kesik ve güçlkle çıkıyordu. Gözleri parıltıdan bir çelik gibi onu dağlıyordu. Davina bakışlarını çevirirken, kollarını onu işgal etmesine izin verdiği soğuk özlemi atabilmek için başarısız bir girişim olarak kendine doladı.

“Yakında hava kararacak. Diğerlerinin yanına dönüyoruz.”

“Evet.”

Sesi alçak ve boğuk çıkarken dizginleri şaklatarak atını geri döndürdü. Sessizlik içinde geri döndüler. Davina hayatının hiç değişmediği gerçeği yerine, etrafındaki yaşam

seslerine yoğunlaşmaya çalıştı. Edward haklıydı. O hâlâ Yedinci James'in kızıydı. Geleceğinde aşk için yer yoktu. Eğer düşmanları onu bulamazsa ya Tanrı'ya ya da Kralığa en iyi hizmet eden biriyle evliliği ayarlanacaktı. Hiçbir zaman gerçek bir ailesi olamayacaktı ve kalbi birini arzularken, önündeki yalnız geçireceği yıllar için kendini hazırlamıştı. Rob'un onu Courlochcraigh'de, kalbinin, beklentilerinin, gerçekliğinin hâlâ koruma altında olduğu yerde bırakmış olmasını diliyordu. Şimdi günlerce kollarının yılmaz gücü tarafından sarıldıktan, öpücüğünün arzusunun bildikten sonra onu bırakma düşüncesi Davina'nın güvenliğinden veya onun güvenliğinden daha büyük bir korkuyla titremesine sebep olmuştu.

Peter Gilles, parmaklarının ucunu çekip eldivenlerini çıkattı. Kaltak baya hırçınmış diye düşünürken, Courlochcraigh Manastırı'nın avlusu boyunca yürüyordu. Parmaklarını yüzüne götürürken Baş Rahibe'nin boğazlanırken bıraktığı, sızlayan izler yüzünden yüzünü buruşturdu. Çok savaşmış ve ölüm tehdidinde bile sessizliğine tutunmuştu. Gördüklerinden sonra onu veya rahibe adaylarını hayatta bırakamazdı. Hepsinin ölmesi gerekiyordu ama gerisini adamlarına bırakmıştı. Baş Rahibeyi öldürmek, yeterince tatmin ediciydi. Onunla biraz daha zaman harcamayı isterdi. Bu cesur, ateş püsküren kadını kırmak hoşuna giderdi ama sabırsızlanmıştı. Özgürce itiraf edebileceği hatalarından bir tanesiydi. Kadının ölümü, onun amacına hizmet etmişti, genellikle ölümlerin hep hizmet ettiği gibi. Kutsal annesinin son nefesini verişini görürken, baya çekici genç bir rahibe, bilmek istediğini çılgık atarak söylemişti. Davina adında seyahat eden bir rahibe adayı, Courlochcraigh'e gelmişti ama yalnız değildi.

Ön kapıya vardığında Gilles atına bindi ve sessizliğe gömülmüş manastıra, kaşlarını çatarak baktı. Highlandlilerden nefret ederdi ve güzel Rahibe Elaine'ye bakılırsa, misafirlerine dört tane Highlandli ve sonradan gelip de iyileşmeye ihtiyacı olan bir İngiliz kaptan eşlik ediyordu. Kaptan Asher olamazdı çünkü Gilles öldüğünü görmüştü. Eğer ölmediyse de yakında ölecekti. Highlandliler zorlayıcı bir problem olduklarını kanıtlayabilirlerdi. Felemenk sarayında olduğu zamanlardan Gilles'in onlar hakkında bildiklerine bakılırsa bir gaye ve arzuyla, çoğunlukla dini inançları için savaşıyorlardı. Yobazlar. Amiral yere tükürdü. Daha kötüsü olamazdı. Botunu canavarın böğrüne vurdu. Birkaç kadını öldürmek ne kadar zaman alırdı? Değerli vakitlerini kaybediyorlardı. Eğer her şey plana uyarsa, sürgün edilmiş Argyll Kontu çoktan desteğini sağlama almak için İskoçya'nın batısına gemisiyle varmış olacaktı.. Monmouth ise hemen onun ardından, kendini Kral ilan etmek için İngiltere'ye varacaktı. Gilles, Dükün tatmin edici bir lider olacağını düşünmüyordu ama zaten bunda onu ilgilendiren ne vardı ki? Monmouth ve Argyll'i öldürüp, gerçek Krala yol açmak için tahtta hak talep edecek kimsenin kalmadığından emin olması gerekiyordu. Elaine, Highlandlilerin MacGregor klanından olduğunu söylemişti ama onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve nereye gittiklerinden de haberdar değildi. İzleri şimdiye kadar çoktan kaybolmuş olmalıydı ama en azından ne yöne gideceklerini biliyordu. Tabii, eğer Ayr'dan cehennem olup gidebilirlerse.

"Maarten!" diye manastıra doğru bağırdı.

Dilini şaklatarak etrafına göz gezdirirken, çevresini saran sessizlik karşısında bakışları daha karanlık hale gelmişti. Manastır kapılarından atıyla girip, rahibelerin işini kendi bitirmek üzereyken kaptanı diğer adamlarının eşliğinde dışarı çıktı.

“Neden geciktin?” diye sordu, Maarten yanına vardığında.

Kaptan başını sadece bir anlığına başını kaldırdı. Sonra tiksindirici bakışlarını uzaklaştırıp, kanla kaplanmış hançerini yere düşürdü.

“Hiçbir şey. İş bitti.”

“Güzel. Hadi gidelim. Şansımız varsa Edgar ve grubu Leydinin izinin peşine düşüp, bize işaret bırakmışlardır. Biz...”

“Buraya gelmek için geçtiğimiz nehirde Leydi boğulmadıysa biraz zor,” diye onu bilgilendirdi Hendrick, eyerlere ulaşarak.

“Rahibelerden biri Highlandlilerin adamlarımızı öldürüp onları nehre attığını bana zevkle anlattı. Liderin altı ranesini tek başına katlettiğini söyledi.”

Gilles’in yüzü öfkeyle kaplanırken, altındaki atı biniçisinin bacaklarının mengene gibi tutuşu yüzünden geriye doğru hopladı.

“O zaman James’in kızının bir savunucusu var. Kızı, o izlerken öldürdüğümden emin olacağım.”

Maarten, Amiralin atını döndürüp ön kapıdan hızla çıkışını izledi.

“De Duivel,” diye kendine fısıldarken, onun ve adamlarının yaptıkları karşısında yine dehşete düşmüştü.

“Belki de Tanrı, sonunda hepimizi ait olduğu yere, cehenneme gönderecek bir savaşçı göndermiştir.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Davina, ağaçların hizasına ulaşmadan önce bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Etraf çok sessizdi. Güneş henüz batmamıştı. O halde adamlar uyuyor olamazdı. Rob'a gergin bir şekilde döndüğünde onu, kamp alanını incelerken ve atını sessiz bir şekilde durması için yavaşlatırken bulmuştu. İnce ağaç gövdelerinin arasından bakarken onu susturmak için parmaklarını dudağına götürmüştü. Bir an sonra Davina, nal gürültüsünün kuzeydeki kıyıdan geldiğini duymuştu. Bir ordu! Kalbi neredeyse göğsünden çıkacaktı. Finn neredeydi... Colin? Onlara seslenme dürtüsünden kendini alıkoymak için Rob'un ekosesine sıkıca tutundu. Solunda bir kuş yumuşak bir şekilde ılık çalarken, gelen davetsiz misafirlerden etkilenmemiş gibi görünüyordu. Rob ısılıkla karşılık verince kalp atışları, kuşun kim olduğunu bilerek yavaşladı. Hâlâ kimin geldiğine bakmaktan korkuyordu. Ya Gilles'ın ya da Argyll'in adamlarıysa? Onu burada bulmuşlardı. "Beni affet," diye fısıldarken omzunun üzerinden yaklaşan atlılar yerine Rob'a bakıyordu.

"Ne için genç kız?" diye aynı şekilde sessiz bir şekilde sordu.

"Senin ve diğerlerinin hayatını tehlikeye attığım için. Durmayacaklarından korkuyorum."

İsminin yumuşak bir şekilde adamın dudaklarından dökülmesi, nabzının yine hızla atmasına sebep olmuştu. Parmaklarını kızın yüzüne götürerek yanaklarının hatlarını keşfetmişti.

“Kim gelirse gelsin, hiçbir yere gitmiyorum.”

“Ama eğer yaralıysan ya da öldürülmüşsen...”

Kızagülümserken, yüzünü onunkine yaklaştırdı.

“Güven bana.” Nefesi yumuşak bir şekilde kızinkilere değişiyordu.

“Korkacak bir şeyin yok.”

Nesiller önce kazanılmış özgüven, gözlerinde bir ocak gibi alevlenmişti ve Davina’nın olan inancını artırıyor-du. Kendini Rob’a teslim etti ve ciğerlerinde hapsolmuş nefesi vererek başıyla onayladı.

“Connor!”

Rob ile beraber aynı anda döndüklerinde Finn’in ağaçların arasından yaya bir şekilde öne atıldığını görmüştü.

“O Connor! Connor!” diye tekrar seslenirken, kollarını atlılara doğru salladı.

“Buradan ayrılma,” diye onu uyardıktan sonra Rob, eyerinden aşağıya kaydı. Kınından çıkardığı kılıcını, açıklığa doğru koşarken yanında tutuyordu. Davina ona seslenmek istiyordu ama onun yerine ağzını eliyle kavrıdı. Rob, ne yaptığını biliyordu. Ölmeyecekti. Bu düşünce sabit bir şekilde aklına yerleşince sonunda gözlerini orduya yöneltti. Korktuğu kadar büyük değildi ve adamlar, Edward ile aynı koyu renkli kırmızı, beyaz askeri kıyafetlerini giyiyorlardı. Finn, askerlere doğru giderken kepini çıkarıp başının üzerinden savurdu. “Ağabey, benim, Finn!”

Atlıların lideri, atını yavaşlattı ve hayvan tamamen durmadan üzerinden atladı. Finn’e doğru atılırken, adamlarını durdurmak için elini kaldırdı. Gülümsemesi genişti ve güneşten açılmış saçları tek bir tarafa doğru yatmış geniş kanatlı şapkasının altından çıkıyordu.

“Connor, burada ne halt ediyorsun?”

Rob kılıcını fırlatıp, uzun boylu kaptana sarıldı.

“Adamlarımla geçen ay Glencoe’ye, MacDonald ve Campbell klanı arasındaki ufak ayaklanmayı dindirmek için gönderildik. Taç giyme töreni için İngiltere’ye dönmek üzereydik.”

“Biraz geç kaldın,” diye belirtti Rob.

“Evet,” diye kabul etti, sesi kadar uyuşuk gamzeli gülümsemesiyle.

“Highland reislerinin çoğunun katıldığını duyunca dönüşümü geciktirdim.”

Başını Rob’un omzunun arkasına doğru çevirirken, doğrudan Davina’nın hâlâ gizlendiği yere bakıyordu.

“Ailen seninle mi?”

Rob kahkaha atıp, başını iki yana salladı.

“Hayır, Mairi İngiltere’de.”

“O zaman yeterince gecikmemişim.”

Rob’un tarafında, Colin dışındaki herkes gülümsüyordu. Colin ise Rob’un en sinirli gününden bile daha kötü bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Yine de Davina’nın attan inip onlara katılabileceği kadar güvenli görünüyordu. Kaptan Connor Grant’ın çarpık gülümsemesi, apaçık bir şekilde erkeksi ve fazlasıyla baştan çıkarıcı bir hal alınca, bu kızı neredeyse olduğu yerde durduracaktı.

“Senin mi?” diye gözlerini ondan alamadan, Rob’a sordu.

“Hayır, o...”

“Davina,”

Finn, kepini yerden alıp dağılmış saçlarının üzerine tekrar yerleştirerek yanına doğru koştu, “Bu ağabeyim Kaptan Connor Grant.”

Connor, Rob’un yanından geçerek kıza doğru ilerledi. Avını, kaçmadan yakalayabilecek bir aslanın sakin asaleti,

kendine güveni, gücü ve kıvraklığıyla hareket ediyordu. Davina, geri adım atıp adamı onun yaptığı gibi küstahça incelemek istiyordu. Edward gibi asker stili kısa bir ceket giyyordu ama Connor'un ki daha yeniydi ve kırmızı üzerindeki gümüş düğmeler cilalanmış görünüyordu. Ceket, ince beline ve en az Rob'un ki kadar geniş omuzlarına daha dar bir şekilde oturmuştu. Finn gibi, onu karşılamak için şapkasını çıkardığında saçlarında dalga yoktu ve hafifçe kısa kesilmişti. Sarı ve bal renklerinin, parlak renklerini barındırıyordu. Ama burada benzerlik sona eriyordu. Adamın burnu daha keskin ve sarsıcı mavi gözleri daha fazla deneyimle gölgelenmişti. Gülümsemesi her iki yanağındaki derin ve çapkın gamzeleriyle ortaya çıkmış ve masumiyete dair her şeyi ortadan kaldırmıştı.

Davina'nın eli için uzandıktan sonra, bakışları diğer kapının öne çıkıp kendini tanıştırmasıyla Edward'a çevrildi.

"Size korumamda olan Davina Montgomery'i tanıştırayım," diye ekledi Edward ve bakışlarını kızın parmaklarına dolanmış Connor'ın eline çevirdi.

"*Senin* korunmada mı?" diye şüpheli bir şekilde sordu Connor, bakışlarını Rob'a çevirerek.

"Onu, Dumfries'in hemen dışındaki St. Cristopher Manastırı'nda bulduk," dedi Rob, Edward'ı yolundan iterek.

"Orayı yakıp kül ediyorlardı," diye ekledi Finn, konuşmaya dahil olarak.

"Vardığımızda geriye pek bir şey kalmamıştı ve sonrasında Rob..."

"Kim yakıp kül ediyordu?"

Connor, Davina'nın elini bırakıp bütün dikkatini Rob'a verdi.

"Felemenkler," diye ciddi bir şekilde söyledi Rob.

"Monmouth Dükü'nün mü yoksa Argyll Kontu'nun mu emrini yerine getirdiklerinden emin değiliz. Rahibeleri ve Asher'in alayındaki adamları öldürdüler."

Connor'ın çenesi gerildi. Tekrar Edward'a baktığında hüzün ve öfke yüz ifadesinde öne çıkmak için birbirleriyle savaşıyordu.

"Adamların manastırda ne yapıyorlardı?"

Edward ona hemen cevap vermeyince, bakışlarını tekrar Davina'ya çevirdi ama kız bakışlarını uzaklaştırdı. Adama her şeyi anlatacak değildi. Kaptan Grant, kuzeni olabilirdi ama ilk ağızdan saray halkının arasında ailenin bazen bir anlamı olmadığını öğrenmişti.

"Connor."

Rob Kaptanın dikkatini kendine çekti.

"Karanlık olmaya başladı. Bu akşam burada kamp yap ve sana bildiklerimizi anlatayım."

"Evet, adamlarımın dinlenmeye ihtiyacı var," diye kabul etti Connor,

"İlk ışıktaki yola devam edeceğiz. Eğer Felemenkler İngiltere'ye varmışlarsa ve bizim askerlerimizi öldürdülerse, Kralı bilgilendirmem gerekiyor."

Davina dudağını ısırırken, Rob'un ona söyleyebileceklerinden endişeleniyordu. Sonra onun da pek bir şey bilmediğini hatırladı.

"Manastıra saldıranların Felemenkler olduğundan eminsin?"

Connor, ay ışığıyla aydınlanmış göl kenarı boyunca Rob'un yanında yürüdü. Kamptan çok uzaklaşmadılar ama diğerlerinin onu duyamayacağı kadar uzakta kaldılar.

"Onları gördün mü?"

"Evet, onlardan geriye kalanları gördüm. Kız bana söyleye kadar kim olduklarını bilmiyordum."

"Yanılıyor olabilir mi?"

Rob omuzlarını silkti. Yanılıyor olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Asher yanılıyor olabilir mi?"

Connor dönüp kampa, ateşin başından koyu renkli saçlarının altından onları izleyen Kaptana baktı.

"Ona göre," diye lafına devam etti Rob, "adamlar Amiral Peter Gilles tarafından yönetiliyor."

"Gilles mi?"

Connor'un dikkati, hemen Rob'a çekildi.

"Evet. Onu tanıyor musun?"

"Onu tanıyorum. O şeytanın yamağı, Rob," dedi Connor, elini saçından geçirerek.

"Bu Kral için iyi olmayacak. Gilles, Monmouth Dükü'nün adamı olmasına rağmen, Orange Prensi William ile ortaklık ettiğine dair duyumlar var."

Yürümeye devam ederlerken Rob, bunun sonucunu düşündü.

"O zaman," dedi bir an sonra, "Kralın düşündüğünden daha güçlü düşmanları var."

"Evet, olabilir," dedi Connor.

"Monmouth sürgün edildikten sonra, Prens William hemen onunla, Argyll, Gilles ya da Katolik haleflerine karşı çıkan dışlayıcılardan herhangi birisiyle bağını, sadık bir şekilde reddetti. Amcam, Prensi Monmouth ve Gilles ile birlikte Hollanda'da gördüğüne yemin etmesine rağmen William, James'in damadı ve ona karşı başka kanıtı olmadığı için yeni Kralın yanında itibarını korumaya devam etti."

"William'ın neden Krala karşı isyan planlayacağını anlayabiliyorum," dedi Rob, ilk ağızdan İngiltere'nin politikasının neden önemli olduğunu artık biliyordu.

"James'in yokluğunda prensin eşi Mary Stuart, taht için sıradaki kişi olacak. Ama böyle bir vatan hainliğinden Monmouth'un kazancı ne olabilir?"

"Monmouth Dükü, II. Charles'ın gayrimeşru çocuğu."

Rob durup ona baktı. Kulağa hiç mantıklı gelmiyordu. Eğer Monmouth Kralı indirirse, Mary Stuart tahta, James'in

ilk doğan meşru çocuğu olarak geçecekti. William karısının tahta geçmesinde gözü olan birine neden desteğini versin ki? Davina, onlara yeni Kral ve politikasından bahsettikten sonra Monmouth'un tahta geçme unvanını aldığını neden söylememişti?

"Orange Prensi de dahil olmak üzere Protestan halef destekçileri Monmouth'un İhraç Beyannamesi' yasasından önce, Charles'ın varisi olarak tanınmasına karşı çıkmışlardı," dedi ona Connor.

"Kral Charles, farklı olaylar neticesinde Monmouth'u meşrulaştırmaya yaklaşmış ama hiç yapmamıştı."

Bütün bunların Davina ile ne alakası vardı?

"James resmi olarak tanındığı için Monmouth Lordlar Kamarası'nda sertçe hakkında konuşmuştu," diye lafına devam etti Connor.

Charles dükün destekçilerinden birkaçını asmaya başlayınca, Monmouth da Hollanda'ya çoktan sürgün edilmiş Argyll ile birlikte kaçtı.

"Birkaç ay önce döndüğüne dair söylentiler var ama kesin bilmiyoruz."

"O zaman Monmouth, James'ten dini ve daha şahsi meseleleri yüzünden nefret ediyor. O zaman neden James'e saldırmıyor?" diye sordu Rob.

Daha önce bunların farkına varmamıştı. Umursamamıştı ama şimdi Davina'nın sırrını öğrenmenin eşiğinde gibi hissettüğinden, umursamaya başlamıştı.

"Ever," diye onayladı Connor.

"Ve neden rahibelerle dolu bir manastıra saldırdı?"

"Davina'nın peşine düşmüştüler," diye ona dürüstçe söyledi Rob.

* York Dükü James'in (II. Charles'ın kardeşi, aynı zamanda ileriki zamanlarda II. James adıyla tahta geçmiştir.) Roman Katoliklerinden olduğundan tahta çıkmasını engellemek için 1680'de çıkarılmış bir beyanamedir. (Ç.N.)

Connor, bağılılığını Krala adanmış olabilirdi ama MacGregorlara ihanet edeceğine ölmeyi yeğlerdi. Connor bakışlarını ona çevirdikten sonra omzunun üzerinden kamp alanına baktı.

“Neden o?”

“Bana nedenini söylemiyor. En azından gerçeği.” Rob’un gözleri, Finn’in söylediği bir şeye kakhaha atan Davina’ya çevrildi.

“Asher da öyle.”

Bakışları, adamların arasından Davina’nın Kaptanına yerleşince sertleşti.

“Kıza âşık.”

“Ya sen?”

Rob, bakışlarını arkadaşına çevirdi.

“Kız Düzen için rahibe adaylarından biri.”

“Hadi ama Rob. Kızın bundan çok daha fazlası olduğu belli,” diye kuru bir şekilde belirtti Connor. “Sana ne anlattı?”

“Öksüz olması dışında pek bir şey anlatmadı. Ailesi Whithorn’da ki soylulardan. Bana daha fazlasını anlatmayı reddediyor.”

Connor gülümseyerek başını iki yana salladı.

“Belki sana cevapları, onları gerçekten istemediğin için vermemiştir.”

“Haklısın, umurumda değil,” dedi Rob alçak tonda uyarıcı bir şekilde.

“Onun ölmesine izin vermeyeceğim.”

“Eh, ailesinin Whithorn’dan olduğuna inanmıyorum,” dedi Connor, kızın kollunu Finn’in kolundan geçirmesini izleyerek.

“Bir baronun kızından çok daha fazlası gibi görünüyor.”

Rob iç çekerek merakına yenildi. O da buna inanmıyordu. Kalbinde kızın Krallık için çok önemli olduğunu

biliyordu ama bundan daha fazlasını bilmek istemiyordu. Onu eve götürmemek için daha fazla mantıklı sebebi olmasını istemiyordu.

“Monmouth’un kız kardeşi olabilir,” diye yüksek sesle düşündü Connor.

“Kral Charles’ın birçok gayrimeşru çocuğu olduğu biliniyor. Bir Stuart olabilecek kadar güzel.”

Davina’nın saçları, ateş ışığında dolunayın etrafındaki sisli bulutlar gibi parıldadığında Connor’un sesi yumuşak bir hal almıştı.

“Elbette o zaman,” diye rahatsız bir şekilde ekledi, “bu onu kuzenim yapar.”

Onun kuzeni. *Arkadaşların benim arkadaşlarım, ailem haline geldi.* Hayır, olamazdı. Rob ondan sonra Finn’e baktı. Kardeş olabilirlerdi. Ah lanet olsun, kız bir Stuart olamazdı. Akli bile bu korkunç fikri reddederken her şey daha mantıklı görünmeye başlamıştı. Üzerine dalgalar halinde yayılan rahatsız edici bir hisle savaştı. İnanmak istemiyordu. Bir dükten rahibe adayını gizlemek bir şeydi, Kralın kızını kaçırmak tamamen başka bir şey.

“Hâlâ neden Monmouth veya herhangi birinin onu öldürmek istemesini açıklamıyor,” dedi Rob, yanılıyor olmalarını umarak.

“Kral Charles’ın gayrimeşru çocuklarından biri olsa da Davina, bir tehdit oluşturmuyor. Bir oğlan her zaman kızın önünde gelir. Tabii...”

Tabii gayrimeşru değilse ve babası Charles değilse. Rob, durup gözlerini kapattığında her şey apaçık belirmişti. Lanet olsun, eğer haklıysa bütün soylu ordusunu ve belki de beraberinde Felemenk Ordusu’nu Camlochlin’e getirmek üzereydi.

“Connor, Davina James’in kızı olabilir mi?”

Bir anlığına Connor, yüzüne böyle bir olasılığı idrak edemiyormuş gibi bakmıştı.

“James kadınlara arzuyla bakan biri aslında ama Anne Hyde ile olan evliliğinden doğan Mary ve Anne dışında bir çocuğu doğduğunu duymadım. Modenali Mary ile olan ikinci evliliğinden hiç çocuğu yok. Bir Kralın kızı neden bir manastırda yaşasın ki?”

Korunmak için, diye düşündü Rob. Protestanlarla evlenmeye zorlanan diğer iki kızına James’in sağlayamadığı türde bir koruma. En büyük kızı Mary, Orangelı William’ın eşiydi ve tahtta sonraki sırada yer alıyordu. Rob’un aklında, yüzünden kanın çekilmesine sebep olan bir düşünce daha belirdi. Ya Mary Kralın ilk doğan çocuğu değilse? Rob, Connor omuzlarını kavrayana kadar yüksek sesle inlediğinin farkına varmamıştı.

“Ne oldu?”

Davina sadece manastırda yaşamıyordu. James, eğer ölürse Katolik bir halefinin olmasını garantiye almak için gerçek varisini saklamıştı. Bu da yeni bir soru ortaya çıkarıyordu. Eğer Connor onu tanımıyorsa, o zaman başka biri de tanımıyordu. Düşmanları onu nasıl bulmuştu? Yüz tane adamla korunuyordu. Bunlardan herhangi biri, ona düşmanlarıyla ihanet etmiş olabilirdi. Artık bir sorun teşkil etmiyorlardı. Ama başka bir şey vardı. Monmouth, Argyll veya Orangelı William, Kralın varisini öldürmeye çalışıyordu ve bunu yapmalarının tek sebebi Kralı da devirmeyi planlamalarındandı.

“Rob, yüzüne böylesi bir dehşeti getiren nedir? Bana söylemelisin.”

“Evet, söyleyeceğimi,” dedi Rob, alev alev yanan mavi gözlerini arkadaşına çevirerek.

“Ve sonra benim için bir şey yapacağına yemin etmelisin.”

Davina'nın, Connor Grant'tan Finn kadar hoşlandığına karar vermesi çok uzun sürmemiştir. Connor, Rob ile konuşmasından sonra daha ciddi görünüyordu. Adamlarına şafağın sökmesiyle uyanmaları için bağırıyordu bile. Ama yemeğini ve Camlochlin'e ait hatırlarını anlattığı bir saat sonra ufak kardeşiyle paylaştığı neşe, gözlerine dönmüştü. Connor'un kaçınılmaz derecede bulaşıcı gülümsemesi, Davina'nın içini önünde çatırdayan alevlerden daha fazla ısıtmıştı. Ateşin karşı tarafından ona bakışını yakalamıştı. Bu Davina'yı rahatsız etmişti çünkü; ona sanki aralarındaki benzerlikleri bulmaya çalışmış gibi Finn'e baktığı şekilde bakıyordu. Ama bakışları birleştiğinde göz kırpıp ona kaygısız bir şekilde gülümsedikten sonra kahkahasını adamlarına doğru çevirdi. Rob'u da ona bakarken yakalamıştı. Sessiz şekilde dikkatle izlemesinde kanını ve duygularını hayata geçiren bir şey vardı. Ona doğru yönlendirdiği gülümsemesi manasız değildi ama nazik, kısmen acılı ve fazlasıyla güzeldi.

Davina, aile ve arkadaşlarla çevrelenmiş, yıldızlardan bir battaniye altına kıvrılmışken geleceğindeki hiçbir şeyin Robert MacGregor'a karşı koymak kadar zor olmayacağını biliyordu. Eğer kırklarına kadar yaşayabilirse dudaklarının üzerindeki hissini veya onu kendi vücuduna doğru bastırduğunda vücudunu güçsüz bırakan titreşimleri asla unutmayacaktı. Ah, onu nasıl da canlı hissettiriyordu. Şimdi bile ona kollarının değeceği kadar yakın otururken erkeksi misk kokusu, duyularını ele geçiriyordu. Azmi gittikçe azalıyor, nefesi duraksıyordu ve sinir uçları tam olarak anlayamadığı bir şey yüzünden yanmış durumdaydı. Dua etmek için gözlerini kapattı ama kahkahasının sesi onu tekrar Rob'a doğru çekmişti. Tanrı'dan ne istediğini unutmıştı. Yolunu değiştirmesini mi? Rob ile sonsuza kadar kalmasını mı? Bir

hafta boyunca kaşlarını çatarak durması, nefesini kesecek kadar büyüleyici bir gülümseme karşısında veya hatırası bile aklını başından alacak kadar ayartıcı bir öpücüğe kıyasla neydi ki? Hayatına neşeyi, gözlerine ateşi getiren kişi olmak istiyordu. Mahrem sözlerine, en özel düşünce ve arzularını bilecek tek kişi olmak istiyordu.

Ve ona da kendininkilerle güvenmek istiyordu.

"Tristan nasıl durumda?" diye Rob'a sordu Connor, Davina'nın düşüncelerini o ana getirerek.

"Hâlâ umarsız, çapkın, piçin teki," diye kardeşi için cevap verdi Colin, sesinde Connor vardığından beri içinde tuttuğu öfke belirgindi.

"Aynı senin gibi."

Connor'un gözlerindeki kaygısız parıltı, buzlu sivri uçları olan hançerler gibi Rob'un kardeşi üzerine çekilmişti.

"Beni bir şeyle suçlamaya mı çalışıyorsun?"

"Ever, kız kardeşimin kalbini söküp atmakla," diye ona aynı şekilde gürlledi Colin. "İngilizlerin hafifmeşreplik havuzuna düzenli şekilde batıp çıktığına dair konuşmalar, dünyanın uzak diyarındaki yerimize bile ulaştı Kaptan Grant."

Connor'un ifadesi sertleşti. Konuşurken derinden gelen sesiyle ağır ağır konuşması havaya bir titreşim yayılmasını sağlamıştı.

"Bir adamın cüretkarlığıyla konuşuyorsun. Dikkatli ol yoksa sana hâlâ ufak bir çocuk olduğunu hatırlatmak zorunda kalacağım."

Colin, uyarıya yavaş, meydan okuyan hırlamayla karşılık verdi.

"Kendi laflarını dinle Kaptan, yoksa onları sana yedirmek zorunda kalacağım."

Rob, Davina'nın bir kavgaya dönüşeceğini düşündüğü şeye bir son vermek yerine sadece Will'le bilmiş bir şekilde

gölüşmüştü. Connor Grant'da aynı şekilde gülümsedi ve Davina onun, kazanacağını bildiği bir savaştan önceki tavırlarını gözünde canlandırabiliyordu. İkisi de ayağa kalktığında Rob'a endişeli bir bakış attı ve karşılığında rahatlatıcı bir tebessüm aldı.

"Çocuklar," diye Connor'un adamlarına seslendi Will, sonrasında onların eyer çantalarından aşırıldığı elmadan bir ısırık aldı, "Kaptanınızı dizleri üzerinde görmek üzeresiniz."

"Asla," bir İngiliz asker bağırırken Connor ve Colin güvenli bir uzaklığa ilerlemişlerdi. "Oğlana ondan üstün olanlara karşı saygı duyması gerektiği öğretilmek üzere."

"MacGregorlardan üstün olan yoktur." Askerleri neşyle gözleyen Will dudaklarından tohumları tükürüyordu. "Değil mi Rob?"

"Evet," diye katıldı Rob, hâlâ Davina'nın şansına gülümsüyordu. "Colin, bu *İngilizlere* bir Highlandlinin nasıl savaştığını göster."

Ufak kardeşinin kalın kılıcı, Connor'un kılıcına, Will dahil, adamların yarısının yüzünü buruşturacağı bir darbeye indi. Connor darbeyi aynı şekilde güçlü bir yukarı saldırıyla karşılamıştı. Davina, Rob'un yanında titriyordu. Adam ekosesini omuzlarından alıp ona örttüğünde tamamen donakalmıştı. Yakınlığının sıcaklığını, bütün o sert kasları ve Rob onu öperken etrafına sarıldığı ekosesinin hatırasını görmezden gelirken, Colin'in acımasız bir kesinlikle savuşturup saplamasını izliyordu. Oğlanın ince yapısı, çevikliğine ödün veriyordu ama darbelerinin gücü kastan değil daha güçlü bir yerden geliyordu. Sonunda bir şekilde Connor'un deneyimi ve belki de Highland yetiştirme tarzı onu kazanan ilan etmişti. Ama o, bundan hiç zevk almamıştı ve adamları onun için tezahürat ettiğinde bile onları susturmuştu.

“Lanet olsun MacGregor,” dedi, ellerini nefes nefese Colin’in omzuna koyarken, “laflarım cidden sertti. Benimle İngiltere’ye gel. Yeni Kralın senin gibi adamlara ihtiyacı var.”

“Ufaklık derisi yüzölüp sıcak yağa atılmayı tercih eder,” diye kahkaha attı Will; elmanın çöpünü omzunun üzerinden fırlatarak.

“Sadece İskoçya için savaşırım,” dedi ona Colin, kılıcını kımına yerleştirirken. Will başıyla onaylayıp altında oturduğu ağaca başını yasladı.

“Ama seninle İngiltere’ye geleceğim.”

“Ne?” Will doğrulup ona şaşkın bir bakış attı.

“Bu yeni Kralla tanışmak istiyorum.” Colin gözlerini, Davina’ya bakış attığı zaman haricinde Connor’un üzerinden ayırmamıştı.

“Onun hakkında duyduklarım ilgimi çekti.”

“Sadece İngiliz forması içinde geri dönme,” diye onu uyardı Will ve gözlerini kapattı.

“Finn’de gelecek,” dedi kardeşine Connor, ateşin başında Davina’nın karşısındaki yerine dönerken.

“Hayır!” diye itiraz etti Finn.

“İngiltere’ye gitmek istemiyorum.” Rob’a döndüğünde gözleri yalvarırken kocaman olmuştu. “Eve gitmek istiyorum.”

Davina da Connor ile gitmesini istemiyordu. Ne kadar süre Skye’de olacağını veya onu tekrar görebilecek mi bilmiyordu. Rob omuzlarını ovuşturana kadar kaskatı kesildiğinin farkında değildi.

“Sen bir Stuart’sın evlat,” diye nazikçe söyledi Rob, Finn’e karşı sevgisi sesinde belirgindi. “İngiltere muhtemelen bir gün ağabeyinin olduğu gibi senin de yuvan olacak.”

“Ben aynı zamanda bir Grant’ım. Ve evim Camlochlin.”

Rob, Davina gibi gülümsedi ama tamamen başka bir sebeptendi.

“Finn kalıyor,” diye konuyu kapatan bir şekilde Connor’a söyledi Rob.

Davina, Mairi MacGregor’un Connor’un Skye’yi terk etmesiyle bir ilgisi olup olmadığını veya ailesinin soylu tarafına olan bağlılığından mı gittiğini bilmiyordu ama Rob ve Finn arasındaki konuşmanın ona acı verdiği kesindi.

“Finn bana annen hakkında müthiş hikâyeler anlattı. Gerçekten annen onun anlattığı kadar cesur mu?”

Connor başını kaldırdığında rahat gülümsemesi yerine dönüyordu.

“Muhtemelen daha bile fazla.”

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum,” dedi ona Davina, içten bir şekilde o gün için istekliydi.

“Bana ailen hakkında daha fazla şey anlatır mısın?”

Connor Rob’a baktı ve aralarında gizli, tedbirli bir bakış geçti. Sonra ona bilmek isteği her şeyi anlattı. kahkahaları gece boyunca uzanıp Davina’nın ürkek kalbinin etrafına mutluluk ve umut iplerini sarmıştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Rob, göl kenarı boyunca yalnız yürürken güneşin doğuşunun gölü altın parıltıları ile turuncu tonlarıyla boyadığının harika görüntüsüne karşı kayıtsızdı. Courlochcraigh'den beri Davina'yı ikinci defa yalnız bırakışydı ama bu sabah yanında yeterince adam vardı. Banyo yapacak kadar bir süre boyunca yanında o olmadan güvende olacaktı. Ama düşünme isteğı, temizlenme ihtiyacının önüne geçmişti. O yüzden yavaşça saz ve yosunlu kayalar üzerinde çıplak ayak yürürken botları, ellerinden sallanıyordu. Davina Montgomery veya Stuart düşünceleriyle kafasının dolmasının iyi bir şeye sebep olmayacağını anlayacak kadar sağduyusu vardı. Bütün duyuları kız tarafından istila edilmişse sağduyunun ne yararı vardı? Eğer Davina'ya dokunamadan onunla her gün Camlochlin'de konuşmak zorunda kalacaksa, klanı için nasıl mantıklı karar verecekti? Daha da önemlisi, kızın güvenliği söz konusu olunca klanına karşı görevleri ne zaman önemini yitirmişti? Kim olduğunu bilerek onu hâlâ eve götürmeyi düşünecek kadar nasıl bu kadar umursamaz oluyordu? Aman Tanrım, Davina Kralın kızıydı! Evet, şimdi bundan emindi. Geçen akşam onu izlemişti ve Connor ile Finn'e sanki hayatı boyunca arayıp sonunda bulduğu kardeşleri gibi bakıyordu. Şimdi

Kraldan bahsettiğinde gözlerinde gördüğü duygular anları kazanmıştı. Davina onun kızıydı... Lanet olsun, Kralın kızına âşık oluyordu! Onu öperek, başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak kadar onu çok isteyerek Tanrı'nın gazabını riske etmeye karar vermesi yeterince kötüydü. Ama kahrolası Kralın... Kumlu koya geldiğinde, botlarını bırakarak göle bakiş attı. Davina tahtın varisiydi! Asla onun olamazdı ve Camlochlin'in halkına karşı oluşturduğu tehdit on kat daha artmıştı. Yine de onu şimdi eskisinden daha fazla koruması gerektiğini biliyordu. Will ve diğerlerine dün akşam kim olduğuna inandığını söylediğinde, çoktan Davina'yla yola devam etmeye karar vermişti. Camlochlin onların eviydi ve geleceklerini etkileyecek kararını bilmeye hakları vardı. Şüphelendiği gibi oğlanlar tehlikeye rağmen onu eve götürmek konusunda mutabık kalmışlardı. Evet, hepsi kafayı yemişlerdi. Gilles'in adamları onu nasıl bulmuştu? Başka hiç kimse varlığından bile haberdar değilken, düşmanlarının nasıl haberi vardı? Elbette, Asher ve Courlochcraigh Baş Rahibesi de kim olduğunu biliyordu. Rob şimdi ikisinin de neden ona söylemeyi reddettiğini anlıyordu. Ama Davina'ya ne demeli? Gerçeği paylaşacak kadar ona ne zaman güvenecekti? Belki de Orangeli William onu, karısının, Davina'nın kız kardeşi dolayısıyla biliyordu. Monmouth ve Argyll, Orange Prensiyle beraber bir isyan mı planlıyorlardı? Hangisi Davina'nın ölüm emrini vermişti? Davina'nın Kralın kızı olduğu gerçeği ağır bastığından bu soruların hiçbirinin bir önemi yoktu. Düşmanları onu hiç bulamasa bile kızın babası kesinlikle onun için gelecekti. O zaman Rob ne yapacaktı? Klanını bir kız uğruna savaşa mı sürükleyecekti? Ya kız gitmek isterse? Ya görevlerini biliyorsa ve onun gibi tamamlanması konusunda kararlıysa? Onu, kalbini ve her şeyini kaybetmeden önce göndermeliydi. Yapmalıydı ama yapmayacaktı. Onu öpüp dolgun göğüslerinin üzerinden kalbinin hızla attığını

hissettikten sonra yapmayacaktı. Özellikle öpüşüne karşılık aldıktan sonra. Dolgun sıcak dudakları ilk başta meraklıydı ve sonra en az kendininkiler kadar aç hale gelmişti. Masumdu ama dudakları o kadar baştan çıkarıcıydı ki onu tekrar tatmak için hayatındaki her şeyden vazgeçme isteğine kapılmıştı.

Gömleğini omuzlarından çekiştirip, yere fırlattıktan sonra suya adım attı. Soğuk suyun batma hissiyle hissizleşen kalçaları, Davina'nın içinde uyandırdığı sönme bilmeyen alevi dindirmek konusunda tam da ihtiyacı olan şeydi. Ellerini suda toparlayarak yüzüne su vurduktan sonra saçlarını çözdü. Islak parmaklarını aralarından geçirdi. Davina'yı Skye'ye götürüp güvende tutacak ve bu konuda şimdilik mutlu olacaktı. Evet, bunu yapabiliirdi. Onu kimse incitmeye çalışmadığı sürece mutlu olabilirdi. Kral ve kendi babası hakkında sonrasında endişelenecekti.

İyi hissederek doğrulurken saçlarından suyu silkeledi.

"Seni arıyordum."

Başını hızla kaldırırken, Davina'nın içinde uyandırdıklarını herhangi bir şeyin dindireceğini düşünerek aptallık ettiğini biliyordu. Sadece ona bakmak bile kaslarının ona sahip olma, sarılma, koruma ihtiyacıyla kasılmasına sebep oluyordu. Yalnız bir şekilde dururken parmakları önünde, yumuşak yeşil tonundaki eteğinde toplanmıştı. Saçını alnında toplayarak biraz büyük olan kulaklarını, yüzünün tatlı hatlarını ortaya çıkarmıştı. Bir örtü kadar narin, uzakta toplanan fırtınaya karşı tamamen savunmasızdı. Biri onu nasıl öldürmek isteyebilirdi? Ona bakıyordu.

"Seninleyken korkmuyorum."

Evet, bunu söylemesi, babasının kılıcı karşısında harcadığı işkence gibi bütün saatlere değmişti. Yumuşak, zayıf bir İngiliz kaptanı müsveddesi gibi ona gülümsemek için boğazını temizledi.

“Tam da geri dönmek üzereydim.”

“Neden?”

Davina gitmemesi için yolunu kesti. “Rob zorundaymışsın gibi düşünmeni...”

“Ama zorundayım.”

Ona doğru yaklaşırken kızın etrafını kapladığı güç tarafından çekiliyor, altında gizlemeye çalıştığı savunmasızlığı tarafından baştan çıkarılıyordu. Sonra kim olduğunu hatırlayıp durdu. “Yapmalıyım.”

“Hayır.”

Öne doğru bir adım attı. Gözleri, Rob’un çıplak göğsünü, karnını, ıslak saçlarının yüzünü kaplamasının gözündeki şaşırtıcı açlığa daha derinlik kazandırmasında gezinirken yanaklarında yumuşak bir kızarıklık belirdi.

“Hayır Rob. Sana izin vermeyeceğim. Neden peşimde olduklarını bile bilmeden benim için çok fazla şey yaptın. Bir gün, neden sana söylemediğimi anlayacaksın.”

Çoktan biliyordu. Davina ona güvenmiyordu.

“O zamana kadar hayatını riske atmayacağım.”

Konuşmak için ağzını açtığı anda, kız elini kaldırıp onu durdurdu.

“Çoktan Connor’dan beni götürmesini istedim.”

Rob, kahkaha mı atması yoksa Connor’u bulup birkaç dişini yumruğuyla dökmesi mi gerektiğinden emin değildi.

“Seni hiçbir yere götürmüyor,” dedi onun yerine, ona ne kadar sertçe kaşlarını çatarak baktığını umursamıyordu.

“Hayır, götürmüyor,” diye onaylarken ona tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

“Birden İngiltere’ye dönmeye fazla istekli hale geldi. Ama senin kadar yiğit bir adam olduğuna dair bana güvence verdi ve adamlarının bana İrlanda’ya kadar eşlik etmesini tartışmasız kabul etti. Beni orada hiç kimse bulamayacak.”

Kafayı mı yemişti? Ah, Tanrı yardımcısı olsun, o mu kafayı yemişti? “Seni bulacağım,” diye yemin etti. Kızın gözlerinin onun üzerinde yumuşayıp buğulanmasını veya gözyaşlarının geriye kalan son sağduyusu üzerindeki etkisini beklemiyordu.

“Hayır, Rob lütfen.”

Yavaşça parmaklarını omzundaki yaraya kaldırdı. Ona verdiği yaraya. Neredeyse iyileşmişti. Dokununca kasları parmakları altında gerildi.

“Anlamıyorsun...”

“O zaman anlamama yardımcı ol Davina.”

Gerçeği onun ve Connor’un da bildiğini o anda ona söyleyebilirdi. Ama kızın ona söylemesini, ona güvenmesini istiyordu.

“Çok tehlikeli,” diye yumuşak bir şekilde söyledi.

“Benim yüzümden canının yanmasına veya daha kötüsünün olmasına izin vermeyeceğim. İrlanda’da güvende olacağım.”

Rob’un elleri, yanlarında yumruk haline geldi. Ellerini yumruk yapması, onları sabit tutup kızı kollarına çekmek için yapabileceği tek şeydi. Kıza sahip olamazdı ama onu hayatta tutacaktı.

“Benimle güvende olacaksın.”

Davina ona baktığında gözleri pişmanlıkla doluydu.

“Ama kimse tutamaz.”

Rob, kızın onu korumanın ne anlama geldiğinden haberi olduğunu biliyordu ve Davina bir kere daha onu korumaya çalışıyor, uzaklaştırmak adına içindeki gücü buluyordu. Bu onu daha bile fazla korumayı istemesine sebep oluyordu. Ve öyle de yapacaktı. Düşmanları onu Skye’de bulamayacaktı ve eğer bulurlarsa, onlar Kylerhea’ya ulaşmadan önce Rob boğazlarını kesecekti.

"Klanım kararımın arkasında duracaktır. Onlar Mac-Gregor ve eğer savaşmaları gerekirse savaşacaklardır. Biz kazanacağız."

"Çok eminsin," dedi ona Davina.

Rob nefesini, kız ona baktığında çenesinde hissedecek kadar yakınlaşmıştı.

"Her şeyin iyi olacağından çok eminsin. Benim de inanamama sebep oluyorsun. Ama ben..." Gözlerini kapatıp geri çekilmek için hareket etti.

"Ben yapamam..."

Rob onu geri çekerek göğsüne doğru, kızın nefesini kesecek bir güçle çekti. Kim olduğu umurunda değildi. Hiçbir zaman İngiltere veya Kralları konusunu umursamamıştı ve şimdi de umursamaya başlamayacaktı.

"Bana güven Davina."

Başını eğip dudaklarını, onunkilere dokundurdu.

"Bana güven," diye kendini yalvarırken bulmuştu. Kızı sandığından çok daha fazla, arzudan, sahip olmaktan çok daha fazlası için istiyordu.

Kızın gülümsemesi, ihtiyacı olan tüm cevabı vermişti ama kollarını boynuna doladığında Rob gülümsemesine karşılık verip dudaklarını onunkilerle kapladı.

"Pekâlâ, o zaman," diye fısıldadı Davina öpücüklerini keserek.

"Sana söylemek istediğim bir şey var. Ama daha sonra..."

Tekrar gülümserken yanakları kızarıyordu. Rob ayağı yerdens kesdiğinde, öpüşündeki arzuya karşılık verdi.

"Rob." Connor'un sesi, Davina'nın dudaklarını çekmesine ve kıpkırmızı olmasına sebep olmuştu. Connor'un yanında Edward'ın durduğunu ve yüzünde yıkılmış ifade olduğunu gördüğünde utancı daha da artmıştı. Connor, çiftin arzulu sarılışına şaşırılmış görünmüyordu ama konuşmadan önce Rob'a ölçülü bir bakış attı.

"Siz dönmeyince merak ettik Bayan Montgomery ama görüyorum ki emin ellerdesiniz."

Davina vücudundan aşağı kayıp, kollarından ayrıldığından Rob'un ilk içgüdüğü onu tutup geri çekmekti ama çoktan Asher'a doğru yol almıştı. Onu geri çağırmamak için çenesini kasarken Rob kaptanının onu uzağa götürmesini izledi.

"Yakında yola çıkıyoruz."

Rob buz gibi bakışlarını eski arkadaşına çevirdi.

"O zaman yola koyul Connor." Onu iterek geçenler botlarını almak için eğildi.

"Ama kız benimle kalıyor."

"Onu hâlâ Camlochlin'e götürüyorsun o zaman?"

"Evet."

"Bunu detaylı düşündün mü?"

"Evet, düşündüm."

Rob doğrulduğunda ıslak, kara bukleleriyle çevrelenmiş gözleri Connor'un gözüyle aynı hizadaydı.

"Bu kararından dönmeyeceğim."

"Bu kıza karşı bir ilgin olduğunu anlıyorum," dedi Connor, Rob hızla ilerlerken ona yetişmeye çalışarak.

"Ama bundan bir şey çıkmaz. Eğer kim olduğu konusunda haklıysak, Kral ikiniz arasında bir birlikteliği asla kabul etmeyecektir."

Duraklayarak ona doğru döndüğünde Rob'un sesi kendini kontrol altında tutmaya çalıştığından sert çıkmıştı.

"Lanet olsun, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Az önce gördüğüme bakılırsa, umurunda olduğunu düşünmüyorum."

Rob nadiren kendini kaybederdi. Sürekli yaptığı antrenmanlar sayesinde kendini kaybettiğinde, tekrar kendine dönmesinin çok zor olduğunu ve burunların genelde kırıldığını keşfetmişti. Şimdi arkadaşına karşı gözünün karar-maması için elinden geleni yaptı.

“Eğer umurunda olmasaydı...”

Karakterine yakışmayacak kaba kelimeleri dile getirmek için çenesini kasti.

“Ben Tristan değilim.”

“Biliyorum,” dedi ona içten bir şekilde Connor, fırtınanın dindiğini görerek.

“Beni endişelendiren de bu. Sen umursamaz değilsin.”

Rob konunun nereye ilerlediğini bilerek başını çevirdi ve daha fazlasını duymamayı tercih etti. Davina ve Asher biraz ileridelerdi. Yürürken bakışlarını onların üzerinde tuttu.

“Benden dün akşam istediğini yapacağım,” dedi Connor, tekrar arayı kapatarak.

“Kralı Monmouth ve muhtemelen Orangelı William’ın planları konusunda uyaracağım ve daha fazlasını bilene kadar kızının kurtuluşu hakkındaki gerçeği saklayacağım ama kızı Camlochlin’e götüremezsin Rob. Çok tehlikeli.”

“Bu konuda başka bir seçeneğim yok Connor,” dedi ona Rob.

“Krala onun nerede olduğunu söylemediğin sürece, Davina güvende olacak. Onu öldürmek isteyen her kimse onu burada bulamayacak.”

“Belki haklısın ama ya yanıyorsan? Amiral onu çoktan bir kere buldu.”

“Evet ve nasıl bulduğunu merak ediyorum,” dedi Rob.

Aklına bir şey gelmek üzere olan şey, üzerine düşündüğünde bir anda uçup gitmişti.” Sarayda onun varlığından haberi olan biri olmalı. Bu yüzden Krala yaşadığını söylememeni istedim.”

“Rob.”

Connor onu kamp alanına varmadan önce durdurdu.

“Yıllarımı Camlochlin’de Mairi ve Tristan ile beraber geçirmeme rağmen seni kardeşim olarak görüyorum. Yaptığını

onaylamıyorum ama bu konuda yanında duracağım. Altı tane adamımı sizi Oban'a kadar eşlik etmesi için bırakıyorum. Orada demirlenmiş ufak bir gemim var ve adamlarım seni Sleat'e götürecekler. At sırtında gitmekten daha hızlı olacaktır ve eğer biri sorgularsa da adamlarım, senin yerini açığa çıkarmadan gitmen gereken yere ulaşman konusunda güvenilebilirler.

Rob başıyla onaylarken bu sabah ilk defa gülümsedi.

"Minnettarım Connor. Kraldan gerçeği gizlemeni isteyerek senden çok şey istediğimi biliyorum..."

Connor derin bir nefes alırken, bu görevin zorlu olacağını kanıtlamıştı.

"İngiltere'ye vardığında Tristan ile başının belaya girmemesine dikkat ve Mairi'nin eteğinin altında kaç tane hançer sakladığını unutma."

Connor kahkaha attıktan sonra Rob'un omzu üzerinden Davina'ya baktı.

"Kuzenimi güvende, kalbini ise göğsünde tut eski arkadaşım."

"Tutarım," diye söz verdi Rob, en azından bu görevlerden birini başarabileceğini bilerek.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“İkisi arasında hangisinin beni daha çok hayal kırıklığına uğrattığını bilemiyorum, Leydim.” Edward, kamp yolu boyunca Davina’ya bakmamıştı. Davina bakmadığı için minnettardı çünkü kelimeleri ve onları konuştuğundaki ses tonu zaten yeterince acıyordu.

“Onun gibi bir adama iffetinizi teslim etmeniz mi yoksa ona sırrınız konusunda güvenecek kadar aptal olmanız mı?”

“İffetim hakkında hangi cürele konuşabiliyorsun Edward?”

Davina ses tonunun keskinliğini, Edward sanki kız ona vurmuş gibi gözlerini kırıştırana kadar anlamamıştı. Geçmişte onunla bu kadar sert konuştuğu için kendini kötü hissedirdi ama şu anda hissetmiyordu. Sadece ona değil, aynı zamanda Rob’a karşı söylediği hakaretten sonra hissetmiyordu. Highlandliyi öpmekte hatalı olduğunu biliyordu ama Tanrı aşkına, adamın yarı çıplak ve sert vücudunun ıslak halinin görmezden gelinmesi imkânsızdı. Yine de adam gözlerinde öylesi bir özlemle bakmasaydı... Eğer terk ederse onu bulacağına yemin etmeseydi... Yine ona güvenmesini istemeseydi kendinde direnecek gücü bulabilirdi. Eğer yaşırsa, babasının onun için ne tür bir adamı düşündüğüne dair fikri yoktu ama hiçbirinin Rob MacGregor ile eş değer

olmayacağını bilecek kadar adam tanımıştı. Unvanını fırlatıp atmak, hayatı buna bağılıymış gibi onu kollarında tutan adamla normal ve sakin bir yaşam sürmek istiyordu. Onun olmak istiyordu. Sadece onun olmak istiyordu, başka bir şey değil.

“*Onun gibi bir adamın* bize yaptıkları için minnettar olacağına, ondan çok daha üstünmüşsün gibi ona yukarıdan bakman *beni* hayal kırıklığına uğrattıyor Edward.”

Kampa girdiklerinde Edward’ın bakışları sonunda onunkilerle buluşmuştu. Beklediğinden çok daha az pişman hissediyordu. Aslında adamın gözlerindeki öfke parıltısı geri adım atmayı istemesine sebep olmuştu.

“Bu seyahat boyunca kusurlarım şüphesiz sizin için daha belirgin olmuştur ama o sizi terk ettiğinde yanınızda ben olacağım.”

Davina ona gözlerini kırıştırtarak baktıktan sonra Finn seslenince diğer yöne bakışlarını çevirdi. Buradaki bütün erkeklerin arasından bir Stuart’ın, iradesinin parçalara ayrılışını görmesini istemiyordu. Edward’ın bu zamana kadar sürekli içine işlediği korkuyla yaşamının üzerindeki ağırlığını, şimdi nasıl farkına vardığını merak ediyordu. Bunca yıl boyunca Edward’ın nedenleri neyse, onu birçok şeyden alıkoymuştu. Tüm kalbiyle Rob’a istediğini, güvenini vermek istiyordu. Ama gerçek çok büyüktü. Tahtın halef varisi olarak hayatının değerini iyice öğrenmişti. St. Christopher’ın önündeki çimlerde Rob da bedelini görmüştü. Onun için Monmouth Dükü’nden daha fazlasıyla savaşmak zorunda kalırsa da bu kadar istekli olur muydu?

Rob kampa Connor ile döndüğünde, Davina ona bakmadan edememişti. Varlığı sinirlerinin hayata geçmesini sağlıyordu. Oyulmuş gibi görünen gövdesinin, parıldayan kollarının, dar belinin görüntüsü ona Ayrshire’de Gilles’in

adamlarıyla savaşıırken ne kadar yetenekli olduğunu hatırlatıyordu. Sanki hiçbir şey önünde duramazmış gibi yürüyordu. Sanki Davina onun kadınıymış gibi hem at üstünde hem de yerde onu kollarında tutmuştu. Öpücükleri, ona geçmişini ve geleceğini unutturuyordu. Yanından geçerken alev almış mücevherler gibi parlayan gözleri, Edward'a çevrildi ve ona geri bakan şeyi gördüğünde bakışları karardı. Davina, Edward'ın bakışlarındaki meydan okumayı gördüğü anda dönmüş ve ona kaşlarını çatmıştı. Delirmiş miydi? İki adamın arasındaki bir kavga kesinlikle Rob'un zaferiyle bitecekti. Şükürler olsun ki Edward'ın zafer konusundaki güveni, Rob'unki karşısında duramamış ve bakışlarını botlarına çevirmişti.

Hemen sonrasında Davina'nın dikkati, adamların sevinçli vedalarına çekildi. Önce Connor'un şaşkırtıcı derecede sıcak kucaklaşması tarafından çevrelenmişti. Colin ile yüzleştğinde tuhaf bir şekilde gülümsedi. Rob'un ufak kardeşikle birçok gece geç saatlere kadar konuşmuş ama çocuk ona karşı izlenimini ve görüşünü keskin hatlı yüzü, bir kurdunki kadar keskin gözlerinin ardında iyice gizlemişti. Beklediği gibi Colin, gülümsemesine karşılık vermemişti.

"Onunla konuşacağım," diye söz verdi Davina'ya doğru yürürken.

"Ve saygını hak edip etmediğini öğreneceğim."

Davina kimi kast ettiğini biliyordu ve başıyla onayladı.

"Öyle olması için dua edeceğim."

Mucize bir şekilde dudakları bir gülümsemeyle kıvrılınca Davina, gülüşünün Finn'inkinden daha fazla kızın düşüşüne sebep olacağından emindi.

"Ben de öyle güzel Leydim."

Davina, adamlar sonunda gittiğinde Finn'in elini tutmasına izin verdikten sonra Rob'un atının yanında yerini alırken, gururla cesur Kaptan Connor Grant hakkında bildiği her şeyi ona anlatmasını dinlemişti. Edward, aralarında

uzun bir mesafe bırakarak atıyla arkadan takip ediyordu ama Davina gözlerini üzerinde hissedip sanki konuşuyormuş gibi uyarılarını kulağında duyabiliyordu.

Bir şey söyleme yoksa seni bırakacak.

Böylelikle en korkunç sırrını Rob ile paylaşma isteğine rağmen Oban'a olan yolculuk boyunca ona tek bir şey söylemedi ve bu yüzden kendinden nefret etti. Ah, ne zaman bu kadar bencil ve korkunç bir zavallı haline gelmişti? Rob'un onu terk etmesinden korkuyordu ama artık korkunun güvenliğiyle bir ilgisi yoktu. Adama çaresizce, deliler gibi aşıktı ve yüzünü tekrar görememe, kollarını etrafında hissedememe, onu tekrar öpememe düşüncesi Davina'yı rahatsız ediyordu. Rob'un veya herhangi birinin onun için ölmesini istemiyordu ama kahramanının yeteneği ve kendine güveni sayesinde birinin öleceğine inanmıyordu. Acınası bir bahaneydi ama onları Sleat'e götürecek İngiliz gemisine binerlerken sessiz kalmanın işi daha kolaylaştıracağına dair kendini ikna etti. Normalde Rob, su üzerinde seyahat etmekten hoşlanmazdı. Ayaklarının sert zemine basmasını tercih ederdi. İngiliz gemisinin çok iyi durumda olduğunu, bindiği en büyük şey olduğunu inkâr edemezdi ama hâlâ ona göre fazla yalpalanıyordu. Kendini sabit tutmak için sırtını pruva direğine yaslayıp ayaklarını altında destekledi. Gözleri kız ondan uzakta olduğu zamanlarda ki gibi Davina'ya çevrilmişti. Arka planda alabildiğince uzanan mavi gökyüzünün olmasına rağmen, pruvada Kalipso* gibi, omuzları rüzgâra karşı geriye atılmış, soluk bukleleri etrafında flama gibi sallanırken öylece duruyordu. Rob'un bakışları ona değdiğinde, kalbi ona sarıldığında olduğu gibi yumuşamıştı. Cam-

* Homeros'un Odyssea destanında adı geçen gizemli tanrıça. Kalypso, diğer tanrılardan uzakta ıssız bir adada oturur. Bu tanrıçanın yaşam tarzı, ataerkil bir düzene sahip olan Olymposlulardan farklı olarak anaerkil bir düzeni temsil eder.

lochlin'e yaklaştıkça ona dair daha fazla şey görüyordu. Sanki kozasından çıkmaya çalışan ve uçmak için yavaşça kanatlarını açan bir kelebeği izlemek gibiydi. Lanet olsun uğmasını istiyordu. Onunla uçmak istiyordu. Connor'un gittiği sabah ne söylemek istediği konusunda ona baskı yapmamıştı. Böylesi bir sır konusunda ona güvenmesi için kızı zorlayamazdı. Zamanla güvенеbileceęini, ancak umabiliyordu.

Davina dönüp ona yanakları kızarmış, kocaman gülümsemesiyle el sallarken, dizlerinin bağı çözülmüştü. Elbette gövdeye vuran dev dalga yüzünden de olabilir. Aşağıdaki derinliklerden habersiz şekilde kahkaha attı Davina. Görünmeyen düşmanlardan korkarak yıllar geğirmiş olabilir ama yükselen dalgalara karşı savrulmak ona zevk veriyordu.

"Bu Skye mi?" diye seslendi, Rob'un solundaki ufak adayı işaret ederek.

"Hayır, o Eig," diye bağırarak cevap verirken geminin sola doğru batışıyla kafasının üzerindeki direğe tutundu. Rob'a yanına gelmesini söylerken kahkahası rüzgâr tarafından yakalanmıştı. Rob başını iki yana sallarken kızın onu aptal veya pruvaya bu kadar yakın kaldığı için korkak olarak düşünmesini umursamıyordu. Mecbur olmadığı sürece bir kız uğruna gemiden denize düşmeyecekti. Korkulukları bırakıp ona doğru hareket ettiğinde, bir tüy kadar hafıfmiş gibi görünüyordu. O anda geminin gövdesi yukarı doğru kalkarak cıvadraları göğe kaldırmıştı. İçgüdüsel olarak Rob, ona boştaki eliyle uzanıp göğsüne doğru çekt. Nefesini kesen bir darbeyle Rob'un göğsüne çarptığında, adamın tamamen başka bir sebepten nefessiz kalmasına neden olmuştu. Kızın gözlerinin içine bakıp gümüşi mavi derinliklerinde kaybolurken Cuillin Tepeleri'nin üzerinden gözüken güneş kadar parlak kaygısız gülümsemesinin kur-

banı olmuştu.

“Dikkatli ol,” diye derinden ve yumuşak bir tonla söylerken, kızın uzun saçları etrafına dolanıyordu.

“Seni kaybetmek istemiyorum.”

“Ben de seni,” diye ona manalı bir şekilde söyledikten sonra sanki çok fazla şey söylemiş gibi alt dudağı dişleri arasına aldı.

Ona karşı koymak konusundaki iradesine lanet olsun. Connor ve Asher’in onları bulduğu sabah boynuna kollarını doladığında o kavgadan vazgeçmişti. Gülümseyerek dudağını onunkine yaklaştırırken, eli kızın sırtındaydı. Kalçasının hemen üzerinde yer alan cezbedici çukura avucunu açarak yerleştirdikten sonra onu bacaklarının arasına doğru daha fazla çekti. Dudaklarına sahip olurken onu yakınında tutuyordu ve deniz altlarında çalkalanıp sallanıyordu. İlk başta yumuşak bir şekilde dilini kızının dudaklarının arasında gezdirip tadına bakıyor, kolları arasında titreyene kadar onu okşuyordu. Rob’dan önce hiçbir erkek onu böyle öpmemişti ve ondan sonra da hiç kimse öpmeyecekti. Kızı kollarında tuttuğu her gün Rob için onu okşamamak, sahip olmamak ve ona zarar vermeye çalışan herkesi öldürmemek iradesi için zor bir test gibiydi. Ama kaybetmişti ve artık daha fazla savaşamayacaktı. Verdiği karşılığın tatlı edepsizliği, vücudunun her tarafının gerilmesine sebep oluyordu. Rob, dudaklarını hareket ettirip onu ihtiyacıyla tüketirken, sertliğini kızın bacaklarının arasındaki oyuğun sıcaklığına dokunduruyordu. Davina geri çekilirken gözleri kocaman açılmış ve yanakları kızarmıştı. Rob çenesini kastı çünkü ona sunacağı özür basmakalıp ve samimi değilmiş gibi gelmişti. Şimdi bile Rob onun daha fazlasını istiyordu.

“Leydim?”

Rob ve Davina döndüğünde Asher’i birkaç adım ötede, elleri yumruk halinde bulmuşlardı.

“İyi misiniz?”

Ona kötü bir şekilde bakarken Rob, Davina’yı sahiplenici bir gösteri olarak kendine çekip kızın, erkekliği üzerindeki etkisini gizlemeye çalışmıştı. Asher’in Davina’ya olan hisleri konusunda her adamın olacağı kadar sabırlı ve anlayışlı davranmıştı ama Kaptanın sürekli kendini aralarına sokmasından sıkılmıştı. Bir İngiliz tarafından hakarete uğramayı reddediyordu.

“Benim korumam altında başına bir şey gelmemiştir veya gelmeyecektir Kaptan.”

Rob’un ses tonundaki sert keskinlik, Will’i birinin kafasının kopacağına dair uyarmıştı. Will öne adım attığında Asher’in bakışları ona doğru çevrildi.

“Sana doğru gelecek güçlere dair,” dedi Rob’a dönerek, “hiçbir fikrin yok.”

Muhtemelen senin tarafından yönetilecek bir güç, diye düşündü Rob, doğrudan kendini ittirerek ona doğru yürüdü. Asher’ı kolayca geminin kenarından fırlatıp ondan sonsuza kadar kurtulması ne kadar kolay olurdu. Eğer bunu yaparsa Davina ondan nefret ederdi. Rob, Asher’in kışkandığını biliyordu ama Connor ile onları, birbirlerinin kollarında yakaladığından beri adama dair bir şey değişmişti. Onan önce kaptanın gözlerinde tedbir ve sürekli bir endişe bulunuyordu ama o sabahtan beri sadece koyu bir öfke vardı. İlk defa Rob onu bir tehdit olarak görmüştü.

“Bırakın gelsinler,” dedi ona Rob, çenesi gergin, gözleri bir granit kadar sert şekilde, “ve bırakın benden korksunlar.”

Asher ona acıyan bir gülümsemeyle baktı.

“Kılıçla yetenekli olabilirsin MacGregor ama orduya karşı birkaç Highlander yeterli olamaz.”

Rob gülümsemesine, kibirle dolu bir şekilde karşılık verdi.

“Hayır, bir ordu bize asla canlı bir şekilde yetişemez.”

“Nöbetçiler mi?” diye sordu Kaptan.

Rob başını iki yana doğru sallarken onu soğuk bir şekilde sırttı.

“Havan topları.”

Finn’in yukarıdaki pruvadan gelen bağıırışı güverteye inen şaşkın sessizliği bozmuştu. “Kara! Güzel Skye adası önümüzde!”

Asher ve Davina dalgalardan yükselen kuzeydeki Sleat yarımadasına bakmak için döndüler. Ama Rob’un bakışları özlem dolu bir şekilde batıya doğru, Loch Slapin’in ötesine, Sgurr Na Stri ve Cuillin Dağları’nın sisli tepelerine çevrildi. Ev Kalbinin ait olduğu yer. Her şeyden çok sevdiği yer, gözleri korkuluklara koşturan Davina’ya çekildi, onun dışında.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Yarım adanın batısında olan Tarskavaig Kıyısı'ndaki rih-tıma yanaştılar ve kayalıklarla kaplı yolda kuzeye doğru yol aldılar. Tarskavaig'in Skye'deki en büyük zanaatkârlık yerleşkelerinden biri olduğunu ve Vikinglere kadar dayanan uzun bir hikâyesi olduğunu Finn, Davina'ya anlatmıştı (Elbette onun yanında atını sürüyordu).

Düzinelerce ufak evin, önlerindeki küçükvadi boyunca uzanmasının keyfini çıkarmak yerine Davina'nın düşünceleri, arkasında oturan adama takılı kalmıştı. St. Christopher'ın kapılarının ötesindeki dünyayı görmeyi hayal etmiş ve hayallerinde, anneler ile babalarının bebeklerinden vazgeçmediği diyarlardagünlerini harcamıştı. Ama şimdi böylesi bir yer önüne serilmişken hiçbirinin bir önemi yoktu. Edward, Rob'un başına geleceklerden haberi olmadığını söylerken haklıydı ama Davina biliyordu ve bu, onu için için yiyordu. İşin buraya kadar varmasına izin veremezdi. Gemide düşüncek çok zamanı olmuştu ve Edward'ın bir şey konusunda yanıldığını biliyordu. Rob'un, Kralın ordusuyla yüzleştiğini bilse bile onu terk etmeyeceğini biliyordu. Kalbi artık bundan emindi çünkü öpücüklerinde tadını almış, sarılışının gücünde ve ona ne kadar sahip olmak istediğinin kıskırtıcı kanıtında bunu hissetmişti. Bacaklarının arasında hissettiği erkekliğinin hatırası içini ısıtıyor ve sırtına değen

bütün sert kıvrımlardan fazlasıyla haberdar olmasını sağlıyordu. Manastırda yetmişmiş olabiliyordu ama bir erkekle kadın arasında geçenlere karşı tamamen cahil sayılmazdı. St. Christopher'daki Baş Rahibe ona anlatmıştı ve durum oralara gelirse diye onu evleneceği güne hazırlıyordu. Onun dışında çiftleşme ritüelinin nasıl bir şey olduğunu bilecek kadar yeterince koyun, büyükbaş hatta at görmüştü. Ne kadar ilkel olursa olsun, Rob ile doğanın eskilerden kalma dansında birbirlerine kilitlendiklerini düşünmek, ayaklarının tabanının ürpermesine sebep oluyordu. Rob ile yatmanın, güçlü erkeksi vücudunu kollarında tutmanın, onu kendinin yaparken fısıldadığı aşk sözcüklerini duymanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. *Asla, Davina*, diye kendini mantıklı bir şekilde düşünmeye zorladı. Asla olmayacak. Bu hayat için doğmadın. Ya Dükün adamları ya da Tanrı korusun babasının adamları onu bulacaktı. Rob'un onu Skye'ye getirmesine hiç izin vermemeliydi. Çok geç değildi. Ona gerçeği söylemeliydi ve Connor'un adamları Sleat'ten ayrılmadan önce onu gemiye geri götürmesini isteme gücünü toplamalıydı. Onu hâlâ İrlanda'ya götürebilirlerdi. Bu şekilde olmalıydı. Herhangi birinin onun yüzünden ölmesi düşüncesine katlanamıyordu. Yaban sümbülleriyle kaplanmış yollarda, tırıs giderek onların farkına bile varmayan koyunların otladığı tepelikleri geçerken Edward en az onun kadar perişan görünüyordu. Davina, arkadaşını düşüncelerinden uzaklaştırdı. Neden öfkeli olduğunu biliyordu. Edward ona ve Kralına karşı onurlu davranarak, aşkını kenara atmıştı ama onun kendini Highlanderlıya teslim ettiğini görüyordu. Onunla bu konu hakkında sonrasında konuşacaktı. Ama şimdilik Edward'ın beklemesi gerekiyordu.

Amacı konusunda kararlı bir şekilde Rob'un kucagında dönerek ona baktı. Baktığı an cesaretini kaybettiğini hissetmişti. Sanki Davina konuşmadan önce endişelerini

biliyormuş gibi dudaklarının kenarında bir tebessüm belirlirken, sahip olduğu güven dumanlı mavi gözlerinde bir kor gibi parlıyordu ve onun tedirgin kalbini de dindiriyordu. Tanrı ve bütün azizleri ona yardımcı olsun ki bu adamı seviyordu. Sevdigi için ona gerçeği söylemek zorundaydı.

“Rob?”

“Evet?”

“Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Nedir?” diye biraz ilgisiz bir şekilde sorduktan sonra bakışlarını kızın üzerinden tepelere çevirdi.

“Senden gizlediğim, hatta sana yalan söylediğim için bana kızgın olacağından korkuyorum.”

Rob kısa bir süreliğine bakışlarını ona çevirdi.

“Kızmayacağım ama bu andan sonra bana karşı dürüst olmanı bekleyeceğim.”

“Evet. Olacağım,” diye söz verirken, sonunda ona söylemek için kendini hazırladı.

Rob onu terk etmezdi, o yüzden onun terk etmesi gerekiyordu.

“Rob?”

Dikkatinin tamamen üzerine çekmek için kolunu çekiştirirdi. Dikkatini çektiğinde cesaretini kaybetmeden doğrudan söyledi.

“Ben Kral James’in kızıyım.”

İşte, söylemişti. O kadar da zor değildi. Bu kelimeleri daha önce yüksek sesle kimseye söylememiştir ve bu yükü sonunda Edward dışında biriyle paylaşmak oldukça rahatlatıcıydı. Aldığı nefesle beraber Rob’un tek kelime etmediğini fark etmişti. Tuhaf bir şekilde tekrar gülümsemeye başlamıştı.

“Belki beni anlamadın,” diye tekrar denemeye çalıştı. “Ben Kral’ın...”

Açıklamasının geri kalanı Rob atını yavaşlatıp eyerinden indiği anda hızla kesilmişti.

“Adamlar, atlarınızdan inin,” diye omzunun üzerinden Will ve Finn’e, gözünü Davina’dan ayırmadan seslendi.

“Prensesinize hakkı olan saygıyı gösterin.”

Davina şaşkın bir şekilde üç tane Highlandlinin tek dizi üzerine çökmesini izledi. Öfkeli değillerdi veya hiçbirinin kaşları endişeyle bile çatılmamıştı. Onun şaka yaptığını veya deli olduğunu sanıyor olmalıydı. Evet, Finn’in eğik kafasının altından parlak sırıtışını gördüğünü sanmıştı. Onlara ne söyleyeceğine veya nasıl tepki vereceğine dair hiçbir fikri yoktu. Birçok farklı olasılık hakkında endişelenmişti ama inanmama onlardan biri değildi. Eyerden inerken onlara, sonra da Rob’a döndü.

“Bana yine inanmıyorsun ama sana doğruyu söylüyorum. Edward bu iddiamı onaylayacaktır. Değil mi Edward?”

Onun desteği için beklemeden lafına devam ederken, eteğini parmakları arasında büküyordu. “Ben James Stuart’ın ilk doğan çocuğuyum ve bu maalesef ki beni tahtın sıradaki varisi yapıyor. Bunu düşündüğünü...”

“Seni ne yaptığını biliyorum Davina,” dedi Rob, hâlâ tek dizi üzerinde ona lapis taşı gözleriyle bakarken. İsmi onun dudaklarından duymak neredeyse gülümsemesine sebep olacaktı. Aklını toparlamak için başını silkeledi.

“Ama ben... Ah lütfen, hepiniz ayağa kalkın.”

Üç adam lafına uyduğunda Finn doğrulurken ona göz kırptı. Davina neden hiçbirinin şaşkın olmadığını farkına varınca gözleri kocaman açıldı. Gözlerini kırıştırtarak Rob’a baktı.

“Çoktan biliyor muydun?”

“Bir önemi yok.”

“Kesinlikle var!”

Rob ona uzandığında dokunuşundan uzaklaştı.

"Delirdin mi? Kim olduğumu biliyorsun ve beni hâlâ Skye'ye mi getiriyorsun?"

"Evet."

Bununla beraber gittikçe çoğalan gülümsemesi ona verdiği tek cevaptı.

"Sana izin veremem. Vermeyeceğim! Gilles'in adamlarının St. Christopher'da neler yaptığını gördün."

"Anıral ya da Monmouth, veyahut Argyll konusunda artık endişelenmen gerekmiyor."

Rob'un inatçı görüşü mü yoksa kendi aptalca umudu mu Davina'yı onu inanması için cezbettikinden emin değildi. Ah, keşke doğru olsaydı.

"Peki ya babam? Ya benim için gelirse ve seni..."

"Baban öldüğünü düşünüyor ve elimden geldiği sürece buna inanmaya devam edecek."

Doğruydı. Baş Rahibe ve St. Christopher'in bütün sakinleri kule donmuştu. Gilles onun hayatta olduğuna inanabilirdi ama hiçbir zaman Krala bu şüphesiyle gitmeyecekti. Gerçekten özgür müydü? Gerçekten hayatı boyunca hazırlandığı her şeyi geride bırakabilir miydi?

"O zaman beni dünyadan gizli tutabileceğini mi sanıyorsun?"

Gözlerini ucsuz bucaksız arazide, sarp tepelerde ve kıyının ardındaki karla kaplı dağın tepelerde gezdirip başıyla onayladı.

"Evet," dedi bakışlarına karşılık vererek.

"Öyle sanıyorum. Soylediğine güvenmemi ne sağlayacak?"

Kendini durduramadan umut Davina'nın kalbinde kaynak gibi fışkırmıştı. Bu adam dışında hayatındaki hiç kimse tarafından sunulmayan bir umut. Rob'a, Edward'dan bile daha fazla güveniyordu. Kiya bir süreliğine de olsa tahtın varisi değilse sadece Davina olarak sonunda hayatın keyfine varabilecek miydi? Ah Tanrım, lütfen. Sadece kısa bir süreliğine. Umudun gittikçe çoğalmasına izin verirken gülümsedi.

"O zaman yolumuza koyulalım."

Sanki Rob, dünyanın bir köşesinde onu bekliyormuş gibi duruyordu ve Davina bütün korkularını ona teslim ettiği anda, aralarındaki boşluğu iki adımda aşarak onu kolları arasına aldı.

"Gece yarısı olmadan ortadan kaybolmuş olacağız Davina. Geçmişini unut ve geriye bakma."

Aksanın hareketli tınısı kulağından omurgasına doğru kıvrımlar yayarken ona tutundu. Kaybolmak. Onun kollarında, öpüşünde, bazen derin düşüncelere dalan ama her zaman nefes kesici gözlerinde kaybolmak. Ama İngiltere'ye ve Katolik inancına olan görevlerine ne olacaktı? Bir gün babasının inandığı her şeyi savunma sırası onda olabilirdi. St. Cristopher'ın çan kulesinde birçok kez yalnız başına düşünüp durduğu soru yine karşısına çıkmıştı. Eğer seçme şansı olsaydı hangi hayatı seçerdi?

"Geriye bakmayacağım," diye dudakları buluşurken fısıldadı.

"Kahramanlığın ne kadar çekici olsa da MacGregor,"

Aralarındaki buyuyu bozarak atını öne doğru süren Edward, Rob'a özür dileyen bir bakış attı. "Kralın onun yaşadığını öğrendiğinden itibaren aramayı asla bırakmayacağını bilmelisin."

"Ona kim söyleyecek Asher?" diye ona meraklı ve acımasız bir şekilde sordu.

"Kaptan Grant söylemeyecek çünkü onun hakkında konuşmayacağına dair bana sözünü verdi."

Edward'ın atı altında kıpırdanarak kışnedi.

"Eğer bizi Sleat'e kadar gemiyle getiren adamlar sorgulanırsa..."

"Onun kim olduğunu bilmiyorlardı," diye ona hatırlattı Rob ve Davina'yı tekrar eyerine kaldırdı.

"Eğer bilseler bile nereye gideceğimizi bilmiyorlar."

“Bizi buraya getirdiler!” diye kakhaha attı Edward.

“Ama burada kalmıyoruz,” diye onu bilgilendirdi Rob, sonrasında eyerine atlayarak.

“Birçok kişi MacGregorların Skye’de yaşadığını biliyor ama çoğu nerede olduğunu bilmiyor. Bu şekilde kalmasını tercih ediyoruz.”

“Eh,” diye biraz sabırsızca lafa giriş yaptı Edward,

“Oraya nasıl varacağız?”

Yanlarından geçerken Will’in yüzündeki şeytani şekilde yakışıklı gülümseme sesindeki endişeli titremeyle çatıyordu.

“Loch Eishort boyunca kısa bir feribot yolculuğu ile cehennemin dar geçidi boyunca dikkatli bir yürüyüşten sonra orada olacağız.”

Will’in arkasında süren Finn kakhaha attı ve başını şaşkınlık içinde iki yana sallıyordu.

“Seni öldürmeye niyetli MacPherson sürüsüyle kafa kafa yüzleşebilirken nasıl oluyor da yükseklikten korkabiliyorsun?”

Will’in tek cevabı, çocuk yanından geçerken kafasına hızlı bir şekilde vurmak olmuştu.

Davina Will’in bahsettiği “cehennemin dar geçitlerinden” korkmamıştı. Daha önce Gilles’in adamları evine sardığında oradaydı ve botunun altındaki birkaç dalganın çalkalanması dışında hiçbir şeyden korkmayan adam sayesinde bundan sağ salım çıkmıştı. Davina ona yakın bir şekilde sokulmuşken cesur kahramanın geminin direğine hızla tutunmasının hatırasıyla gülümsedi.

“Camlochlin burası kadar güzel mi?” diye yumuşak bir şekilde sorarken sonunda kuzeye doğru seyahat ettikçe görünen şelalelerle kaplı kıyıların görkemine kapıldı.

“Henüz değil,” diye cevapladı Rob, kulağına yakın bir şekilde. “ama yakında olacak.”

YIRMİNCİ BÖLÜM

Loch Eishort'u geçtikten sonra Will, gittikçe huzursuz olmaya başlamıştı. Finn, Davina'ya sürekli Elgol tepelerini geçmeye çalışırken ölen Vikinglerden bahsederken çocuğa bağırırmıştı bile. Davina, kendine güvenen savaşçının yükseklik korkusu yüzünden bu hale gelmesini komik buluyordu. Will, korkusunu gizlemekle uğraşmadı ama Davina'yı, terli alını koluyla silerken, yakında Rob'a korkan bir çocuğun annesine sarıldığı gibi tutunacağına dair güvence verdi. Loch Slapın'ın sonuna gelip güney kıyısını takip ettiklerinde Davina, Will MacGregor'un gerginliğini anlayabiliyordu. Mağaralarla ve yosunla dolu tepeler gökyüzüne kadar yükselip süzülen beyaz dumanla örtülmüştü.

"Burayı at sırtında geçmemizi beklemiyorsunuz değil mi?" diye inledi Edward, başını görüntüyü görmek için geriye doğru atarken, eyerinde sendeliyordu.

"Başka bir yol olmalı."

"Tepeler boyunca başka bir yol var," dedi onlara Rob, nazikçe dizginleri şaklatarak.

"Ama uzun bir yol ve güven bana, eğer göğsünde bir ok istemiyorsan bu yol daha güvenli. Atını kontrol altında tut. Arkamda kalırsan güvende olursun."

Başını, Rob'un omzunun üzerinden görecektik şekilde ayarlayan Davina, Edward'a sakinleştirici bir şekilde

gölümserken, adam isteksizce öne doğru ilerliyordu ve peşinde yüzü solgun Will ile arkasında Finn vardı.

“Sen korkmuyorsun o zaman?”

Kocaman gülümsemesini Rob’a çeviren Davina, başını iki yana salladıktan sonra manzaranın muhteşemliğine baktı. Ona karşı tamamen dürüst değildi çünkü kalbi göğsünde deli gibi atıyordu. Dünyanın köşesinde sallanmaktan kim korkmazdı ki? Hiçbir hayal ve sıradan bir düş onu bu yer için hazırlayamazdı. Nefesini tutarak gözleriyle oyulmuş devasa Cullins’in göl boyunca bulutlar arasından çıkmış halini inceledi. Ama korkacak daha fazla zamanı yoktu ve yanında Rob varken buna sebebi de yoktu.

“Ne kadar yukarıya çıkacağız?”

“En tepesine.”

Loch Scavaig’in hemen üzerindeki sarp kayalıklara tırmanırken, gölün köpüklü sularının aşağıdaki kayalara vurmasıyla, adamın elini kavrayıp kendi göğsüne götürme dürtüsü geçmişti. Aşağı doğru bakarken Rob’un atından, Will’in ona küfretmesini sağlayacak kadar aşağı doğru eğilmişti. Ondan hızla özür diledikten sonra Rob’un göğsüne yerleşip ona meraklı bir gülümseme attı. “Suya düşmekten korkmuyor musun?”

“Bu kayaları onlardan düşmekten korkmayacak kadar çok fazla kere geçtim. Sudan korkmuyorum. Sadece ayaklarımın sağlam zeminde olmasını tercih ediyorum.”

“Kesinlikle, istikrarlı ve sarsılmaz bir adamsın Robert MacGregor.”

Rob ona teşekkür edip kıkırdadığında dudaklarını kızın kulağına doğru eğdi.

“Bu yeteneklerde bir sorun mu buluyorsun Prenses?”

Berber yolculukları boyunca Rob’un derinden gelen melodik sesi, arkasından gelmek yerine sanki içinden geliyormuş gibiydi. Adamın vücudunun sırtındaki dokunuşu,

kollarının gevşek bir şekilde sarılışı artık onun için tanıdık, rahatlatıcı ve onu öpmekten bile daha çok mahrem hale gelmişti. Vikinglerin bile geçemediği bu antik sınırdan geçerken, onu nasıl bir hayatın beklediğine dair bir fikri yoktu ve yaşamaya başlayacağı için heyecanlı olsa da maceranın bitmesini istemiyordu.

“Elbette, bundan sonra bana Prenses demen dışında sen de bir kusur bulmuyorum. Ama hayatında biraz daha fazla zevkin sana iyi gelebileceğine inanıyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Rob’un yüzüne tamamen bakmak için döndüğünde bu manzaradan daha güzel bir şey bulduğu için şaşkındı.

“Sana...”

Gözleri manzaranın rengindeydi ama kesinlikle çok daha narindi, “zevk bulmada yardımcı olmak isterim.”

“Sabırsızlanıyorum.”

Yavaşça yayılan müstehcen gülümsemesi Davina’nın karnından aşağısının alev almasına sebep olmuştu. Kızın yanakları kızarıırken teklifinin ne kadar utanmazca olduğunun çok geç farkına vardı. Ah, bu numaraların canı cehenneme! O da sabırsızlanıyordu. Rob’un onu öpmesini istiyordu. Hayır, bundan daha fazlasını istiyordu. Her şeyi ona teslim etmek, sonucu konusunda ona güvenmek istiyordu. Bu rüyada kaybolmak ve asla geri dönmek istiyordu. Gözlerini kapayıp, dudaklarını araladı ama sadece sıcak nefesi dudaklarına değmişti.

“Daha sonra Davina,” diye boğuk bir sesle söz verdi.

“Aklımı başımda tutmam gerekiyor yoksa *düşeceğiz*. Ama sonrasında...”

Davina gözlerini açıp gülümsedi.

“Aklını kaybetmene mi neden oluyorum?”

“Ah, evet.”

Başıyla onaylarken büyülediği gerçeği gözlerinden okunuyordu.

“Aklımı kaybettiriyorsun.”

İlkbahar rüzgarıyla sallanan, örümcek ağlarıyla kaplanmış engebeli dağlar arasında gömülmüş mor tepeler bir cennetti. Tepeden aşağı, fundalıklarla kaplı vadi boyunca arkasındaki kara dağdan oyulmuş kaleye doğru koşarken, Davina'nın Camlochlin'i şaşkınlıkla izleyecek fazlaca zamanı olmuştu. Camlochlin Kalesi'nin dik kuleleriyle, duvarlar boyunca gezinen silahlı Highlandlilerle ürktücü bir görüntüsü vardı ama Rob, burada yaşıyordu. O yüzden Davina içerde bir sıcaklığın olması gerektiğini biliyordu. Kuzeye, Bla Bheinn yamacına kadar küçük kulübeler ve beyaz yünlü koyunlar yuvarlak tepeler boyunca dağılmışlardı. Loch Scavaig'in köpüklü dalgaları, Camas Fhionnairigh koyuna batıdan nazikçe yuvarlanıyor ve havaya sakinleştirici bir müzik katıyordu.

“Rob?” derken, fundalık ve turba kömürü kokularıyla tatlı bir hal alan rüzgâr saçını yüzünden uçuşturuyordu.

“Eğer Gilles beni buradan almaya çalışırsa onu kendim öldürürüm.”

“Sevgi dolu laflarını, halamla tanıştıktan sonraya sakla.”

Dönüp ona kaşını kaldırdı.

“Oldukça nazik ve sevecen biri olduğunu söylediğini düşünmüştüm... Gilles'i öldürmekle tehdit etmem konusunda sevecen olan nedir?”

“Maggie MacGregor... Bana karşı oldukça nazik ve sevecen biri,” diye onun birazcık da olsa başını döndürecek bir sırtışıla söyledi.

“Ve sevecen çünkü onu, Camlochlin için öldürmüş olacaksın.”

Rob başının dönmesine sebep oluyordu ama hâlâ dediklerine anlam veremiyordu. Omuzlarını silkeleyerek vazgeçti

ve tekrar yaklaşan kaleye doğru döndü. Şimdi kapılar açılmıştı ve insanlar dışarı çıkarak başlarını yukarıdaki korumalardan sonra atlılara çeviriyorlardı. Bir kadın kalabalığı iterek yolunu açtı ve korumalarının haklı olup olmadıklarını görmek için gözlerini bir anlığına güneşten gizledikten sonra onlara doğru hızlı bir şekilde ilerledi.

“Robbie?” diye ufak yapısına uymayan şekilde emredici bir şekilde bağırdı.

Onların yanına vardığında Davina, ilk başta güzelliği, sonrada canlı mavi gözlerinde gördüğü panik tarafından şaşkınlığa uğramıştı.

“Burada ne yapıyorsun? Baban nerede ve neden bir İngiliz askeriyile beraber seyahat ediyorsun?”

Eyerinden atlayan Rob, kadının biraz sabırsızca bekleyen kucağına girdi.

“Babam İngiltere’de güvende ve bir zarar görmedi.”

Kadın belirgin bir şekilde rahatlamıştı. Görünüşe göre Rob, ilk başta neyi duyması gerektiğini biliyordu.

“Sana her şeyi daha sonra...”

“Peki, sen kim oluyorsun?”

Davina’nın yüzündeki gülümseme, kadının bariz incelemesi karşısında solmuştu. Kadın ancak Rob’un halası Maggie, Şeytan MacGregor’un ateş püsküren kız kardeşi olabilirdi. Davina, kadının ufak tefek, birazcık bükük yapısına pek dikkat etmedi çünkü kendisi de pek fazla uzun değildi. Kadın açık sözlüydü ve Rob’un Courlochcraig’in kilisesinde ona ailesinden bahsettiğine göre zamanlaması bazen insanları hazırlıksız yakalıyordu.

“Bu Davina,” diye onun adına neşeli bir şekilde cevaplar larken onlara doğru ilerledi.

“Ve kendisi bir Prenses,” diye ekleyip yengesini yanağından öptü, “o yüzden lütfen ona güzel davran.”

Davina'nın yüzü soldu ama Finn'in bakışlarıyla buluştuğunda ona çocuksu bir şekilde sırıttı. Rob hoşnut gözük-müyordu ama Davina'nın attan inmesine yardım ederken Finn'in tanıştirmasını yalanlayacak bir şey söylememiştir. Herkese kim olduğunu söyleyecek miydi? Neden söylesindi ki? Olasılık biraz fazla huzursuz ediciydi. Düpedüz korkutucuydu. Kimliğini gizli tutmak her zaman varlığı için önemliydi.

"Jamie nerede?" diye halasına sordu Rob, kadın Finn'i takip ederken omzunun üzerinden şüpheli bir şekilde kaş-larını çatmıştı.

Maggie sonra yakıcı bakışlarını Edward'a çevirdi. "Torrin'e, Brodie ile birlikte gitti..." Ağzını kapattı ve suçlu bakışları, sabırlı bir şekilde devam etmesini bekle-yen Rob'a çekilmişti.

"Pekâlâ, çiçekler için gitti!" diye resmen onu tersledi.

Kadının birden parlamasından pek etkilenmemiş olan Rob, başını inanılmaz bir şekilde sallarken boğuk bir sesle küfür savurdu.

"Will, kaptana içeriği gösterip onu şimdilik Colin'in odasına koy."

Tekrar halasına döndüğünde asabiyeti dinmiş gibi gö-rünüyordu.

"Maggie Hala," diye kısmen sakın bir şekilde söylemeyi becerdi, "kocan klanı çiçek için korunmasız bırakmama-lıydı."

"Ama etrafına bak Robbie," diye kollarını yana açarak yalvardı.

"Herhangi bir orkide görüyor musun? Benim favorim olduklarını biliyorsun ve Aileen bir hafta önce MacLeodlar ile birlikte buraya uğradığında orkidelerin yılın bu zamanı Torrin'de koyu bir mor renginde çiçek açtığını söyledi."

“Eh, şimdi anlıyorum,” diye merhametli bir şekilde kullandı Rob.

Davina ona gülümsemeden edemedi.

“Klan ile ilgilendikten sonra bana MacLeodların burada olmasından bahsedersin,” dedi tekrar bütün hayatı boyunca eğitildiği zorlu lider pozisyonuna dönerek.

“Şimdilik Davina’yı bir odaya götürüp ne isterse ona getirildiğinden emin olabilir misin?”

“Ne isterse mi?”

Maggie MacGregor meraklı bir şekilde tek kaşını kaldırıp kollarını göğsünde birleştirdi. Bu sefer kardeşinin oğluyla tartışmamıştı. Onun yerine Davina’ya dönüp onu bir kere daha tepeden tırnağa incelemişti. Davina’nın yüzünü odaklanarak inceledikten sonra Davina’nın yararına olduğundan emin olmadığı bir karara varmıştı.

“Eh, hadi o zaman Prenses.”

Maggie ona elini salladıktan sonra kaleye döndü.

“Sen de git,” diye dürttü Rob, Davina durup ona gergin bir bakış atınca.

“Kısa bir süre sonra görüşeceğiz.”

Davina içeriye o olmadan girmek istemiyordu. Onu huzursuz hissettiren körü bir şey olacaktı gibi duran kale değil de omuzunun üzerinden Rob’un eline uzandığı anda bakarak Rob ile Colin’in toplamı kadar karanlık bir şekilde kaşlarını çatıp ufak tefek kadındı.

“Yeğenimin İngiltere’de babasıyla beraber olmamasının sebebi sen misin?” diye sordu Maggie, diğerlerinin duymayacakları bir mesafeye vardıklarında.

Davina cevaplamadan derin bir şekilde nefes aldı. Kim olduğunu öğrendiklerinde onun hakkında ne düşüneceklerdi? Rob’un hepsini ne kadar tehlikeye soktuğunu ve onun da buna uyduğunu öğrendiklerinde ne diyeceklerdi? Ona şu ana kadar nasıl bir prenses gibi davrandığının farkına

varmıştı. Rob'un ailesi onu şımarık, bencil bir çocuktan başka bir şey olarak görmeyecekti.

"Korkarım öyle," diye dürüstçe cevap verdi.

"Eh, birkaç kafayı kendine çekebilecek kadar güzelsin," dedi Maggie, ona gözünün kenarından bakarak.

"Ama güzel bir yüz Rob'u görevinden uzak tutmak için yeterli değildir."

"Hiçbir zaman böyle bir niyetim..."

"Bir Stuart mısın?"

Davina beklenmedik soru karşısında neredeyse tökezlemişti. Maggie'nin kolları onu neredeyse güçlkle yakalamıştı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi ufak tefek kadın, Davina'nın gözlerini sanki Galik parşömenleri okumuş gibi onu kolayca okumuştı.

"Jamie'min kardeşi bir Stuart ile evli. Rob'un atında seni ilk gördüğümde o olduğunu düşündüm."

Davina omzunun üzerinden Rob'a bakmıştı ama adam, çoktan ortadan kaybolmuştu. Ne söylemeliydi? Soğan soy-maktan bile daha az eforla, ortaya çıkaran bu yabancıya sırrının ne kadarını söylemeliydi? Rob dışında kimseye kim olduğunu itiraf etmeden yapabileceği tek şeyi yaptı. Konuyu çevirdi.

"Robert ve Finn bana Leydi Claire'den bahsettiler. Onunla tanışmak konusunda hevesliyim."

"Evet, tatlım," diye ona hem nazik hem de kurnaz bir bakış attı kaleye girdiklerinde.

"Eminim öylesindir."

Davina daha önce bir kalenin içine hiç girmemişti. Bu ihtişamlı kocaman salonların ve taştan merdivenlerin çizmelerini, kitaplarından görmüştü ama Camlochlin'de yürümek zamanın içinden bir rüyaya doğru yürümek gibi hissettirmişti. Etrafa bakarken her şeyi incelemek için tam bir

rur döndüğünde dövülmüş demirden perçinlenmiş baya kalın kapıların, mağara gibi koridorları aydınlatan şamdanların ve demirden oyulmuş duvar şamdanlarının farkına vardı. Hızla ilerleyen birçok insan vardı ve her biri ona bakarken birçoğu gülümsüyordu. Maggie, onu merdivenlere doğru yönlendirirken arada birkaç kişiye misafirin istekleri konusunda emirleri veriyordu. Bu sırada Davina'nın gözleri, salona sıcaklık veren kocaman goblene çekildi. Böylesi bir el işçiliğini hiç görmemişti ve işne konusundaki kendi yeteneğinden utanmıştı.

"Seni şimdilik, bir başka odayı temizleyene kadar Mairi'nin odasına koyacağız."

Davina Maggie'yi güçlükle duymuştu ama yine de başıyla onayladı. Eğer başka uygun bir oda yoksa severek yerde bile yatarı. Nefesini içine çekip havayı kaplayan tuhaf ve hoş kokuyu anlamaya çalıştı. Tepeler gibi kokuyordu ama daha yoğun ve dumanlı bir kokusu vardı. Her neyse Camlochlin'de ki her şey gibi hoşuna gitmişti. Rob gibi sıcak, korunaklı, özüne ulaşana kadar korkutucu ve heybetliydi. Onu Rob'un evinden daha fazla etkileyecek bir şeyin olduğunu, Mairi'nin odasına adım atana kadar düşünmemiştir. Duyularını hayata geçiren boyanmış duvarlar veya koyu mobilyalar değil de Mairi'nin yatağının yanındaki ufak masaya nazık pirinç tarakla beraber koyulmuş kadınsı eşyalar, camın yanına yerleştirilmiş başka bir masanın üzerine ayarlanmış boyalı kilden bir vazoyu dolduran kurumuş bahar çiçekleri gibi ufak hoşluklardı. Nişli şöminenin üzerinde koyulmuş çaprak kılıçlar bile Davina'nın asla sahip olmadığı bir şeye tanıklık ediyordu. Onu seven ve şımartan bir babaya... Maggie eline dokunduğunda, o gözyaşını siliyordu. Ufak kadın onu sorgulamamıştı, sadece elini tutup okşamıştı.

“Tavşan sever misin? Yemek için?” Maggie, Davina ona gözlerini kırıştırtarak baktığında konuyu açıklığa kavuşturdu.

Soru o kadar aniden sorulmuştu ki Davina gerçeği kendini durduramadan ağzından çıkarmıştı. “H...hayır.”

Yüzünü buruşturarak ev sahibini hazırladığı yemek konusunda aşılamamış olmayı umuyordu.

“Demek istediğim... Et yememeyi tercih ederim... Ama severek her şeyi paylaşabilirim...” Sesi gittikçe azalırken ona sırtarak bakan kadına, gülümsemeden edememişti.

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Davina, Rob'u birkaç saat sonrasına kadar görmemişti. O arada sıcak bir banyonun, konuk ağırlayan bir dizi kadının getirdiği yemeklerin, renkli bir sürü eteğin ve Camlochlin'deki MacGregor adamları hakkındaki bilgilerin ardından muhteşem bir şekilde yumuşak yarıda kısa bir kestirmenin keyfini çıkarmıştı. Banyosu için gelen iki kadından öğrendiğine göre reisleri adil ve sabırlıydı. Ondan bahsederken kuvvet yerine yere daha fazla su döken Agnes'e göre ise Cuillin dağının kış mevsimindeki sırtı kadar çarpıcıydı. Caitlin MacKinnon, ona sıcak bir pırasa çorbasıyla beraber suyuna banılmış ekmek getirdiğinde Davina kıkırdadı ve koyu renk saçlı güzel, ona çapkın Tristan'dan, küçük kardeşlerini öfkelenlendirmeyi, kızları iffetlerinden yoksun hale getirmeyi ne kadar sevdiğinden bahsedince şaşkınlıktan nefesi kesilmişti.

"Kurnaz ve bazen düşüncesizdir," diyerek sırtını verdi Caitlin.

"Ama sana gülümsediğinde, bunları umursamayacaksın. Ondan uzak dursan iyi edersin," diye eklerken Davina'nın uzun, düz saçlarına gözlerinde kıskançlık parıltısıyla bakıyordu.

"Will sadece yakışıklı ve onun kadar kötü değil."

Davina, Will ile o kadar zaman geçirdikten sonra buna inanmakta biraz zorluk çekiyordu. Ama Caitlin'den hoşlanmıştı ve kızın Tristan'a ilgi duyduğundan, onu Davina'nın yatağından uzak tutmaya çalıştığından şüpheleniyordu.

"Peki ya Rob?" diye sordu Davina, bal şarabından yudum alırken olabildiğince kayıtsız davranmaya çalışıyordu. Çoktan onun hakkında baya şey bildiğine inanıyordu ama kaledeki kadınların onlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu. Caitlin onu yatağa kadar takip ettikten sonra, sanki mutfakta dedikodu yapan yakın arkadaşlarımı gibi kolayca yanına oturmuştu.

"Ay, onun üzerinde vaktini harcama. Klanın yararına olmayan konularla pek işi yoktur. Hem babasının onu, Mary MacDonald ile evlendirmek istediğini sanıyorum. Mary'nin babası Skye'deki dört büyük reisten biri ve..."

Mary MacDonald mı? Davina'nın yüreği ağzına gelmişti. Rob bu kızdan veya onu eşi olarak alma planlarından bahsetmemişti. Ama onu sır sakladığı için nasıl suçlayabilirdi? Kendisi de aynı şeyi yaparak başkasına bağlıken onu öptüğü için Rob'a nasıl öfkeli olabilirdi? Yine de kalbi sanki ortadan ikiye ayrılmış gibiydi. Şansa Caitlin ona duymaya katlanamayacağı daha fazla şey söylemeden Maggie kapıyı ittirerek açmıştı. Rob'un halası Caitlin'i gördüğünde, ona kilerden çıkmış bir fareye yöneltilecek cinsten bir bakış atmıştı. Onu görünce Caitlin, yataktan kalkarak Maggie'nin olduğu tarafa bakıp tek kelime etmeden odadan fırlayıp çıktı.

"Sürtük. Sana yüzüne böylesi bir kasvet getirecek ne söyledi?" diye sordu Maggie, Davina'nın yastıklarını kabartmak için yatağa doğru ilerledi.

"Lanet olsun, buraya geldiğinden daha kötü görünüyorsun."

Davina sessizce iç çekip, Maggie'ye elini uzattığında bal şarabı kadehini verdi. Beceremediği için yalan söylemekle uğraşmadı ve Maggie çoktan ciğerini okuyabildiğini kanıtlamıştı. Şimdiye kadar kadın, onu bir hastalık olarak görmemişti. Davina bu şekilde kalmasını istiyordu.

"Rob'un nişanından bahsetti."

"Neyinden?"

Maggie, yastığa yumuşak bir şekilde vurduktan sonra Davina'ya yatması için işaret etti. "Kimle?"

"Mary MacDonald."

"Ne saçmalık," diye burnundan soludu Maggie.

"Mary, Robbie'm ona her baktığında babasının koca kıcının arkasına saklanan bir fare. Rob ondan hoşlanmıyor bile."

Davina, Maggie'nin iri mavi gözlerine baktığında, içinde kollarını kadının boynuna dolama isteği vardı. Eğer Maggie onu anne gibi yatağına yatırmaya çalışmasaydı yapabiliirdi bile.

"Çiçekleri sever misin?"

Gülümseyerek Davina başıyla onaylarken çoktan Maggie'nin bir konudan öbürüne atlamasına alışmıştı.

"Güzel, çünkü Jamie'm Torrin'den bir araba dolusu orkideyle döndü. Sen biraz kestirdikten sonra Agnes'in odana getirmesini söylerim. Çok güzeller. Yemin ederim bu adamın en güzellerini toplama konusunda bir yeteneği var. İçlerinden bir tanesi bile solmuş değil."

Rob'un halası sonraki sorusunu sorduğunda Davina, hızlı bir şekilde konu değiştirmesinin arkasındaki sebebin insanları hazırlıksız yakalamak olduğundan şüpheleniyordu.

"O zaman Robert'a karşı hislerin var?"

"Evet," diye itiraf etti Davina, zaten yüz hatlarını yumuşatan cevabı gizlemekten acizdi.

“Tanıdığım en iyi adamlardan biri olduğunu düşünüyorum.”

“Öyle mi?” diye meraklı bir şekilde sordu Maggie ve yatakta yanına oturdu.

“İstediginde oldukça göz korkutucu olabiliyor. O zaman ondan korkmuyorsun?”

“Ah, kesinlikle hayır,” diyerek gülümsedi Davina ve gözlerini kapattı. Ne kadar yorgun olduğunu veya kafası yastığa vurana kadar bir yatakta yatmayı ne kadar özlediğini fark etmemişti.

“Beni kurtardığını biliyorsun. Manastır kapılarından dalarak beni alevlerden kurtardı.”

Maggie’nin kısa bir süre sonra odadan ayrılışını güçlüğüle duymuştu. Dakikalar içinde uykuya dalmıştı ve çoktan kahramanını rüyasında görmeye başlamıştı.

Rob, büyük salona Will ve Asher ile beraber, Finn peşleindeyken girdi. Davina için etrafa baktı ama onun yerine halasını gördü. Onu parmağıyla çağırıyordu. Rob sandalyesine vardığında kafasını eğdi ve halası onu yanağından öptü.

“Bu da ne içindi?”

“Aynı baban gibi olduğun için.”

Sürekli olduğu gibi Maggie’nin, bu konuyu neden akşam yemeğinde açtığına dair Rob’un bir fikri yoktu. Onu bütün gün görmemişti ve köylüleri görmekten daha birkaç dakika önce gelmişti. Açıklığa kavuşturmasını istemek yerine, yumuşak bir şekilde güldükten sonra oturmak için sandalyesini çekti. Halasının, eniştesi ve onun kadar sevdiği tek bir kişi vardı ve o da Rob’un babasıydı. Eğer Maggie aralarında benzerlikler görmüşse ve bu fikir aklına geldiğinde ağzından çıkarmayı diliyorsa, Rob’un bu konuda bir sorunu yoktu.

"Birazdan burada olur," dedi Maggie bilmiş bir şekilde, Rob başını büyük salonunun kapısına doğru çevirdiğinde.

"Kısa bir süre önce uykusundan uyandı. Alice ve Agnes'i akşam yemeğine hazırlanmasına yardımcı olmaları için gönderdim. Et yemekten hoşlanmadığını biliyor muydun?"

Rob bir kere daha girişe bakıp gülümsedi. Demek Davina'nın doğal büyüüne kapılan sadece adamları değildi.

"Buraya gelirken baya fazla fındık ve böğürtlen yediğini fark ettim," dedi halasının da et yemekten ne kadar nefret ettiğini bilerek. Davina, onu kolayca kazanmıştı.

"Onun rahatıyla ilgilendiğin için minnettarım."

Maggie'nin bakışları, sanki Rob'un kalbini gözlerinde görebiliyormuş gibi yumuşadığında, Rob bakışlarını eniştesine çevirdi.

"MacLeodların burada ne işi vardı?"

Jamie Grant başını kaldırıp tahta tabağını masaya yerleştiren hizmetçiye gülümsedi.

"Padraig MacLeod, babası İngiltere'deyken onun yerine reis olarak davranıyor. Bu belirsiz zamanlarda, Alisdair MacKinnon'un Torrin'de ki oğluyla buluşmasından sonra buraya aramızdaki ittifakı desteklemek için uğradı. Portree'deki MacDonaldlara, eğer ihtiyaçları olursa MacGregorların desteği için söz verdiğimizizi belirten resmi bir mektup gönderdim."

"Güzel," dedi Rob, kadehini dudaklarına götürerek. Jamie'nin Camlochlin'i çiçek toplamak için terk ettiğini düşündüğünden dolayı suçlu hissediyordu. Torrin'e gitmesi için başka bir sebebi olduğunu bilmesi gerekiyordu. Bir-biriyle savaşıyor bir sürü Highland klanı olmasına rağmen, eğer yeni Kral İngiliz yasalarını üzerlerinde uygulamaya çalışırsa, hepsi yan yana duracaktı.

"O zaman MacKinnonlar bizimle mi?"

“Elbette. Skye her zaman dışarıdan müdahaleye karşı güvenli bir şekilde duracaktır. Ümidimiz Kral James’in... Rob?”

Jamie, Rob gözünü girişten ona çekene kadar durakladı.

“Dikkatini arzularından uzağa çekebildiği için baya sıra dışı bir kız olmalı.”

Artık onun arzusu kızdı ve bunu kimin öğrendiğini umursamayı bırakmıştı. Lanet olsun, neden bu kadar geç kalmıştı? Öğleden sonradan beri onu görmemişti ve yüzünü görmeyi o kadar özlemişti ki onu kendi alıp getirmeyi düşünüyordu.

“Onun yakınımnda olmasına baya alıştım,” dedi Rob, bakışları çoktan merdivenlere doğru çekilerek.

“Bir prenses, belki de tanrıça olduğuna dair bilgilendirildim.”

Jamie, karşısındaki Finn’e göz kırptıktan sonra ekmeğini yahnisine batırdı.

“Ama babanın, ilahiliğin yanına dönmemek için iyi bir sebep olarak göreceğine dair şüphelerim var.”

“Kararımı verdim enişte.”

“Onu seninle beraber İngiltere’ye götürmeye karar veremez miydin?”

Jamie normalde, özellikle bu yeğeniyle, herhangi bir konuşmasının bu kısmında durumu asla üstelemezdi. Rob, bir gün klanı yönetecekti ve düşüncelerinde acele etmemesini iyice öğrenmişti. Hareket etmeden önce bütün kararlarını ölçüp tartıyordu ve bir kere kafasına koyduğunda aklındaki değişirmenin bir yolu yoktu. Ama hiçbir zaman yolunu babasından farklı bir yönde, özellikle ona bağlı İngiliz askeriyle gelen bir kız için çizmemişti.

Rob, çenesini kasarak konuya nasıl başlayacağına karar veriyordu. Akrabalarına Davina hakkında gerçeği

söylemeye niyetliydi ama duyguları tarafından yönetilen aceleci bir delikanlı gibi görünmeden bunu nasıl yapacaktı? "Kızın hayatı büyük tehlike altında," derken onu ilk haşta yöneten duygunun bu olduğunu kalbinde biliyordu.

"Onu korumaya yemin ettim ve burası da bildiğim en güvenli yer."

"Neden tehlike altında?" diye sakin bir şekilde sordu Jamie.

"Çünkü o..."

Bilmeye hakları vardı. Eğer onu ortadan kaldırmak için Camlochlin'e gelirlerse, onunla kalıp kalmamak konusunda seçme hakları vardı.

"Kral James'in ilk doğan kızı ve tahtın varisi."

Masadaki Finn, Will ve Asher dışındaki herkes hareketsiz ve sessiz oturuyordu. Rob şaşkınlık, dehşet bekliyordu ve sessizliğin geçmesini beklemek için gözlerini kapatmak üzereydi.

"James'in kızı Mary'nin Royal Prenses olduğunu sanıyordum," dedi halası, diğerleri gibi bu haberden etkilenmemiş görünerek.

"Aynı şekilde İngiltere'deki herkes de böyle sanıyor."

"Nasıl senin koruman altına girdi?" diye sakin bir şekilde sordu James ama ekmeğini yemeğine düşürmüş ve orada bırakmıştı.

Rob onlara, St. Cristopher'daki saldırıyı, ardında kimin olduğunu ve neden yaptığını anlattı. "Yüksek ihtimalle Monmouth Dükü, Argyll Kontu ve muhtemelen Orangeli William'ın dâhil olduğu bir isyan çıkmak üzere. Connor Krala ondan bahsetmemeyi kabul etti..."

"Kız onun kızı," diye araya girdi James.

"Bir manastıra kapatıp hiç görmediği kızı," diye tersledi Rob.

Kız gülümsemesini Janna'ya çevirirken, empersa'nın se-
vdiği oğlunun yerine geçen saygı tutumunu çok iyi anlıyordu.
Çünkü bütün erkeklerin Janna'nın empersa'nın kızlığı
ortadan kaldırıp edileceğini biliyordu. Herkese gösteriyordu
ki burada yaşamayı öğrenecekti.

Osa tekrar baktığında kızın gülümsemesi ortadan
kalmıştı.

“Eğer babasına kızın elinde olduğunu söylemeyi planlamıyorsan,” diye sordu Maggie, “onunla ne yapmaya niyetin var?”

İşte hikâyenin, duygularının onu yönlendirdiğini kanıtlayan kısmı geliyordu.

“Onu tutmaya niyetliyim.”

“Ne kadar süreliğine?”

Jamie o kadar sabit bir şekilde bakıyordu ki Rob, nefes alıp almadığını merak ediyordu.

“Yanımda kalmaya niyetli olduğun sürece.”

Eniştesi ayağa fırlayınca Maggie’yi ürktü ve ona onaylamaz bir şekilde bakış attı.

“Bütün bir Kraliyeti tepemize toplayacaksınız!”

“Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum,” diye kendini bilmiş bir şekilde araya girdi Asher ama sonra Rob’un gözleri tereyağı kızgın demirle kesen cinsten bir bakışı ona çevirince bakışlarını uzaklaştırdı.

“Robert,” diye lafına devam etti Jamie, sanki Kaptan hiç konuşmamış gibi.

“Bana Kralın kızı üzerinde hak talep etmeye niyetinin olmadığını söyle. Bu kız uğruna korumak için çalıştığın her şeyi kenara atmaya niyetli olmadığını söyle?”

“Sana bunu söyleyebilir miyim bilmiyorum enişte,” dedi Rob, Davina’nın durduğu girişe bakarken, kız eteğinin üzerine giydiği kırmızı ve yeşil ekose kumaşı elleri arasında buruşturuyordu. Saçları iki tane ufak inci saç tokasıyla alınından geriye doğru çekilirken geri kalanı sıvı güneş ışığı gibi sırtına doğru dökülüyordu. Bakışları birleştiğinde sanki Rob’u görmek bile ona güven veriyormuş gibi hafifçe gülümsedi. Rob yanına gitme ihtiyacıyla ayağa kalktı. Arkasında diğerlerinin de sandalyelerini ittiğini duymuştu.

“İyi akşamlar Prenses Hazretleri.”

Rob gülümsemesini Jamie'ye çevirirken, eniştesinin sesindeki öfkenin yerine geçen saygı tınısını çok iyi anlıyordu. Salondaki bütün erkeklerin Davina'nın esrarengiz güzelliği tarafından mağlup edildiğini biliyordu. Hoşuna gitmiyordu ama bununla yaşamayı öğrenecekti.

Ona tekrar baktığında kızın gülümsemesi ortadan kalkmıştı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Yüce Tanrım, onlara söylemişti. Hepsine söylemişti. Midesinin bulandığı bir an boyunca, Alice'in ardından nazikçe dürtmesine rağmen, Davina olduğu yerde hareketsiz kaldı. Gergin bakışları ona daha önce kimsenin yapmadığı şekilde seslenen adam üzerinde dolandı. Dönüp odasına kaçma dürtüsüne karşı gelmek dışında ne yapmalıydı? Bunu yapamazdı. Gizlenme zamanı bitmişti. Bu Rob'un ailesiydi. Eğer onlara kim olduğunu söyleyecek kadar güveniyorsa, o zaman Davina da ona ihanet etmeyeceklerine güvenecekti. Rob'un masasındaki herkesin, onun odaya girmesiyle ayağa kalkması ardından onu hareketsiz hale getirenin, korku değil de acımasız gerçeklik olduğunu zaman geçtikte, anlamıştı.

O Leydi Davina Stuart, Royal Prenses ve üç Krallığın varisiydi. Ne kadar kaçsa, ne kadar iyi gizlense veya yeni Highland kıyafeti içinde ne kadar güvende hissetse de bundan asla kaçamayacaktı. Skye'de ya da İngiliz kalesinde olsa da hiçbir gülümseme içten olmayacaktı.

Ama Rob'un gülümsemesi içtendi. Ona doğru yürürken, mahrem ve rahatlatıcı gülümsemesi karşısında ürkek kalbi tekledi. O Davina'nın kim olduğunu umursamıyordu. Ona sahipmiş gibi onu öpmüş ve dokunmuştu. Davina'yı, daha fazla dokunmak için yanan, onu gördüğünde sıcak bir hal

alan, kahkahasının sesiyle parıldayan bakışlarla izlemişti. Davina, Rob'un onu öpmesini, ona dokunmasını ve sahip olmasını istiyordu. Bu kalabalık kalede, sıradan insanlarla sarılmış haldeyken, karnında onun bebeğini taşımak ve çocukken sahip olamadığı gibi bir anne olmak istiyordu.

Rob ona vardığında, ellerini kendi iri ellerinin arasına aldı.

"Hadi gel," dedi, en az onun kadar boğuk bir sesle.

"Görüntün onları dize getirmeden önce akrabalarımı tanış."

Masaya varana kadar Rob'un yanında yürürken, adamlar hâlâ ayakta duruyorlardı. Rob, eniştesi ve onunla ilk defa tanışanlara onu sadece Davina olarak tanıştırmıştı. Jamie Grant'tan hemencecik hoşlanmıştı. Gülümsemesinin samimi cazibesi veya onunla konuşurken gözlerinde güçlkle gizlemeye çalıştığı endişeli bakış, kalbini ona karşı hemencecik ısıtan şey değildi. Bunu yapan, karısına her baktığında gülümsemesinin sevgiyle genişlemesiydi.

"Connor'un durumu nasıl?" diye Rob'a sorarken Maggie, Davina'nın beyaz lahana çorbasına ve gevrek yulaf keklerine onaylar bir bakış atıyordu.

"İyi durumda," dedi Rob, ağız dolusu ekmeği bir yudum birayla yutmuştu.

"Ama senin veya Graham'ın umduğu kadar cesur olmadığından korkuyorum."

"Neden böyle söyledin?"

"Mairi," dedi ona Rob, tavşan yahnisiyle dolu kaşığını ağzına götürürken.

"Connor'a onun hâlâ İngiltere'de olduğunu söylediğim de neredeyse pantolonunu ıslatacaktı."

Will içten bir kahkahayla katılırken, Finn'in gücenmiş bakışını görmezden geliyordu.

“Bu korku değil evlat,” diye düzeltti Jamie, gcenmeyerek.

“O bir bilgelik.”

Rob başıyla onaylayıp dediğini kabullendikten sonra yemeye devam etti. Davina kirpiklerinin gölgesinden onu izledi. Edward’a ve St. Christopher’da yaşıyan adamlara kıyasla Rob a kalmış bir ayı gibi yiyordu. Masa adabı olmayışından ve güçlü iştahından hoşlanmıştı ama sonrasında haftalardır sıcak bir şey yemediğini hatırladı.

“Kaptan Asher.”

Jamie sonrasında Edward’a dönerken konuşmayı olabildiğince normal tutmaya çalıştı. “Connor Grant ve geç Finlay’in, Büyük Amiralin yeğenleri olduğunu biliyor muydunuz?”

“Yakın zamana kadar haberdar değildim,” diye cevapladı Edward, kadehini dudaklarına getirerek.

Bir yudum aldıktan sonra sandalyesinde titredi.

“Bu oldukça tesirli,” dedi boğuk bir sesle.

Will’in babası Brodie ona aşağılayıcı bir bakış attı.

“İngiliz.”

“O zaman onu tanıyorsunuz?” diye lafına devam etti Jamie.

“Kimi?” diyerek yumruğunun ardında boğazını temizledi Edward.

“Connor Stuart?”

“Kendisini bir kere, kısa süreliğine gördüm. Bir gün kendisiyle tanışma zevkine varmayı umuyorum.”

“Onu aynı isimdeki yeğeninden daha sıcakkanlı bula-caksın,” dedi Will, ekmeğe ulaşırken. “Amiral Stuart sadece bir şüpheyle bir adamın ciğerlerini sökmek konusunda biraz daha az endişeli biri.”

“Onu gördüğünü bilmiyordum,” dedi Finn, Edward’a, masadaki erkekler Stuart’ın uyanık bir şerefsiz olduğu konusunda birbirlerine katılırken.

Rob, Finn'e meraklı bir bakış attığı an, Davina onu izlemeye dönmüştü. Bir şey söylüyormuş gibi görünüyordu ama Maggie'nin yumuşak sesi onu durdurdu.

"Robbie," Davina'nın Rob'a attığından daha az memnun bir bakış atıyordu, "tavşan yeterince yumuşak mı?"

Rob'un kaşığı, ağzına doğru giderken durdu. Maggie'nin tarafına suçlu bir bakış attıktan sonra, "Evet, iyi durumda," diye mırıldandı.

"Sevindim, tatlım. Eminim senin onaylaman, eğer çocuklarıyla beraber ocakta pişmiyorsa, annesi için iyi bir teselli olacaktır."

Will kadehinin ardından kıkırdadı. Brodie kaburgasına keskin bir dirsek attı ve Rob kaşığına tiksinererek baktıktan sonra, tahta tabağına bırakıp yemeğini önünden itti. Maggie ona gülümsedikten sonra kocasına eleştiren bir şekilde kaşlarını çatı.

"Bugünlerde yeğenim kadar bilgelik göstersen iyi edersin."

"O bilgelik değildi sevgilim," diye savundu Jamie.

"Korkuydu."

Sonrasında konuşmaları, daha az heyecanlı konularla birbiri ardını kovaladı. Davina etrafındaki neşenin, özellikle Rob'un neşesinin keyfini çıkardı. Jamie ona kafesten kaçıp, Brodie'yi kışından iki gece ayakta uyuyacak kadar sertçe ısırın domuzdan bahsettiğinde Rob'un kahkahası gür ve güçlüydü. Nefret edilen Fergusonlar ve MacPhersonların sonraki baskındaki yenilgileri için kadeh kaldırdılar ama yemek bitip ufak bir grup Kral ile Davina'nın ilişkisini tartışmak için özel bir odaya çekilene kadar konusu açılmamıştı. Şarap içerken yastıkla desteklenmiş sandalyelerinin üzerinde, gürüldeyen alevin çatırtısıyla ona sorular sormuşlardı. Doğumundan beri neden gizlenmişti? St. Cristopher dışında onu tanıyan biri var mıydı? Kralla bağlantıya geçmiş miydi?

Babasının onun için önemli planı neydi? Her soru Davina'ya bunca yıllık korunmasından biraz daha ayırıyordu. Her birini dürüstlikle cevaplarken, askerlerin ağır zırhını savaş sonrası çıkarmasının nasıl hissettirdiğini anlamıştı. İşleri bittiğinde Rob, kadehini ona kaldırarak dudaklarının yamuk hali ve başını yumuşak bir şekilde sallamasıyla kalbine bir kere daha sahip olmuştu.

“Demek öyle.”

Maggie ona en yakın oturan kişi olmasına rağmen Davina onu duyabilmek için eğildi. “Hapsedilmiştin ve demirliklerin ardından salıverildin. Yeğenim hakkında nasıl hissettini şimdi daha iyi anlıyorum.”

Davina ona bakarken, Maggie MacGregor'un o ana kadar gördüğü en güzel ve en üzgün kadın olduğunu düşündü.

“Rob,” Jamie sesi, Davina'nın Maggie'nin pişmanlığı konusunda düşünmesine engel olmuştu.

“Bütün bunlar konusunda ne kadar endişeli olduğumu sana söylememe gerek yok. Ama bunu sonrasında özel olarak konuşacağız.”

Rob'un cevabını beklemeden Edward'a döndü.

“Bu Amiral Gilles hakkında bildiklerinden bize bahset. Emrinde kaç tane adamı var?”

Edward başını iki yana salladı.

“Pek bir şey bilmiyorum. Prens William'ın yakın bir müttefiki ve binden fazla adamın olduğu bir orduyu yönetiyor.”

“Monmouth Dükü'nün yakın bir müttefiki olduğunu söylemek istemedin mi?”

Rob'un gözleri kadehini bırakırken karlı, yıldızlarla dolu bir gece gibi parlıyordu.

“Ne?”

Edward, Monmouth'un saldırısının olduğu sabahki kadar sarsılmış görünüyordu.

“Edward tatlım, Prens William dedin.”

Davina ona en sevgi dolu gülümsemesini sunarken İngilizleri bir veba kadar nahoş gören insanlar arasında pek de sağlam olmayan yeri konusunda ona sempati duyuyordu.

“Öyle mi dedim?”

Gergin bir şekilde kıkırdadı.

“Korkarım sert viski düşüncelerimi bulandırdı.”

“Bu Angus’un viskisi, onu suçla,” Brodie oturduğu yerden ağır ağır konuştu.

“Döndüğünde içkisini sana harcadığımdan ona asla bahsetme.”

Jamie başka sorular da sordu ve Brodie’de kendi bir tannisini ortaya attı ama Rob sessiz kalmıştı. Fırtına öncesi sessizlik gibiydi. Davina, Edward’a baktı. Fırtına onun için geliyordu. Şarap bitip ateş sönene kadar Davina enkaz halindeydi. Rob’un gözünde öldürücü bir parıltının oluşmasına, Edward’ın hangi sözü sebep olmuştu? Rob’a sormaya çalıştığında onu nazikçe kenara çekip Edward’ı merdivenlerde takip etti.

“Bir şey canını sıkıyor,” dedi Finn, yanında belirip bakışlarını takip ederek.

“Beni de öyle.”

“Nedir?”

Davina ona dönerken, Rob’un kötü ruh hali konusunda onu aydınlatmasını umuyordu.

“Eh, Kaptan Asher bu akşam bize dayımı bir kere gördüğünü söyledi. Ama Ayrshire’yi terk etmeden önceki akşam bana St. Cristopher Manastırı’nı dört yıldır hiç terk etmediğini söylemişti.

“Bu doğru. Terk etmedi.”

“O zaman ne zaman dayımı gördü?”

Finn’in yeşil gözleri sanki cevabı bilmesi gerekiyormuş gibi kocaman açılmıştı. Ama bilmiyordu.

“Amiral Stuart son dört yıldır Fransa’da. Ondan önce Hollanda’daydı.”

“Hollanda mı?” diye yumuşak bir şekilde tekrarladı Davina, bakışları merdivenlere yükselirken. Edward, ona gelmeden önce Hollanda’da mıydı? Kaçmış dükün ve sürgün edilmiş kontun onun düşmanı olduğunu nasıl bildiğini açıklıyordu. Onların arasında olduğunu Davina’ya neden söylememişti? Connor Stuart’ı gördüğünü ona neden anlatmamıştı? Büyük Amiralin kuzeni olduğunu biliyordu. Neden bu kadar fazla şeyi ondan gizlemişti. Edward’a olan güveni yerle bir olurken, kanının donduğunu hissedebiliyordu. Rob’un neden peşine düştüğünü kalp durdurucu bir açıklıkla farkına varmıştı. Hayır. Hayır! İhanet içermeyen bir açıklaması olması gerekiyordu. Edward ona asla ihanet etmezdi. Edemezdi. Edward olamazdı. Asla.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rob yanılıyor olması için Tanrı'ya yalvardı. Eğer değilse, İngiltere'nin yeni Kralı, kapitanlarından birini kaybedecekti. Davina onları takip etmeyi bıraktığında adımları coşkunluğunu kaybetmişti. Davina onu durdurmadan önce Asher'a ulaşmak istiyordu ama ulaşmak zorunda olmamayı diliyordu. Merdivenleri tırmanan elleri yumruk halini aldı. Yanılıyor olması için dua ediyordu. Ya Asher Kralın garnizonunda, Kralın kendisi dâhil, Gilles'in Felemenk Prens ile bağlantıları bilen tek insansa? Bir anlamı yoktu. Davina'nın en yakın arkadaşının ona ihanet ettiği anlamına kesinlikle gelmiyordu. Ama Asher Orangeli William'dan konuşurken bir şey yerine oturmaya başlamıştı. Rob, Kaptanın kapısına ulaştığında öfkesini kontrol altında tutmak için kendisiyle savaştı ve kapıyı çalmadan açtı.

"Sana sormam gereken sorularım var Asher," dedi, kapı girişinde dururken.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kaptan, dar camlara arkasını dönerken ifadesinde bir bitkinlik vardı.

"Eğer bu Prens William hakkındaysa, seni temin ederim ki..."

"Courlochcraigh'de ki Baş Rahibe hakkında."

"Baş Rahibe mi?" diye sordu Asher şaşkın bir şekilde.

"Anlam..."

"Davina'yı bekliyordu," dedi ona Rob, içeri girip kapıyı ardından kapatarak.

"Bu doğru."

Kaptan gülümserken, rahatladığı ifadesinden belliydi.

"Leydi Montgomery'i ona getirebileceğim konusunda resmi bir mektup yolladım."

"Evet, ben de öyle düşündüm."

Rob, oda boyunca ilerlerken adamın gülümsemesine karşılık vermedi.

"O zamanlar düşüncelerimi kurcalayan şey ise Gilles'in adamlarının geldiğini nasıl bildiğindi."

Asher, konunun beklenmedik bir hal alması karşısında neredeyse ayakları üzerinde sallanmıştı. Eğer Rob, önündeki adamı bu kadar fazla öldürmek istemeseydi buna gülebilirdi.

"Ama şimdi büyük gizemi çözdüğüme inanıyorum. Gilles'in geldiğini biliyordun çünkü o ve William ile Hollanda'da buluştuğunda, kızı nerede bulacaklarını söylemiştin. Amiral Stuart'ı orada görmüştün değil mi?"

Asher suçlamayı reddetmek için ağzını açtı ama Rob'un yüzünün aldığı ifade, onu durdurdu.

"Stuart tekrar Camlochlin'i ziyaret edene kadar seni kilerde tutabilirim ama bu yıllar alabilir ve o zamana kadar senden geriye kalanı tanıyabileceğine dair şüphelerim var."

"Davina ile henüz tanışmamıştım," diye itiraf etti Asher, şaşırtıcı bir şekilde sakindi. Sanki sırrını çok uzun bir süredir saklıyordu ve sonunda bu konuda rahatlamış hissediyordu.

"Gençtim ve Amiral Gilles'i tanıımıyorsun. Zalim ve acımasız biri."

Adamın görüntüsü karşısında, Rob'un midesi bulandı. Kılıcını çıkarıp hain şerefsizin vücuduna saplamamak için sahip olduğu bütün kontrolü toparlaması gerekmişti.

“O zaman kızı nerede bulacaklarını para için değil de korkak olduğun için söyledin.”

“Aptaldım. Bilemedim...”

“Bu konuda kendini mi savunuyorsun?”

Rob, elini yukarı kaldırıp parmaklarını Asher’in boynunun etrafına sardı.

“Söyleyebileceğin hiçbir şey ona karşı yaptığını haklı gösteremez. Onu öldürecekleri bilerek doğrudan kapısına kadar yönlendirdin!”

Rob onu yerden yukarda tutmak için duvarı kullanırken, Asher ögürüyor ve yüzü koyu kırmızı bir hal alıyordu. Kaptan, Rob’un ayaklarını tekmeleyerek boğazına sarılan demir gibi parmaklarına tutunmaya çalıştı.

“Evet ben... Yaptım ve bununla yaşamak zorunda... MacGregor lütfen yalvarırım... Önce ondan özür dileme izin ver.”

“Hak etmiyorsun!” diye yüzüne kükredi Rob, yüz hizasındayken.

“Rob. Onu bırak!”

Emir, iki elini sert bir şekilde gövdesinin yanlarında tutan, sert bir ifadeyle açık kapının pervazında duran ve gözlerinden henüz dökülmemiş yaşları ateş ışığında parıltıdayan Davina’dan gelmişti. Finn de hemen arkasındaydı ve odaya önce girmek için yanından geçmişti. Bakışları Rob’un elinin altında bilincini kaybeden adama çekilmişti.

“Onu bırak Rob,” diye tekrar etti; hâlâ girişte duruyordu..

Rob, kızı ne kadar duyduğunu bilmiyordu ama ona bakıp da masum yüzündeki acıyı gördükçe Asher’in son nefesini almak için can atıyordu. Hayır, bunu yaptığını görmesine izin vermeyecekti. Ne kadar istese de böylesi bir görüntüyü asla unutamayacağını biliyordu. Kaptanı bırakarak ona döndü. Lanet olsun, bu şekilde öğrenmesini istememişti.

“Davina, beni dinle...”

Ama sonunda kapıdan hareket ettiğinde doğrudan Asher'ın yanına gitti.

“Ne için özür dileyeceksin Edward?”

Öfkeli bir savaşçının ellerinde ölümle yüzleşmesine rağmen kaptanın dağılmasına ufak tefek, titreyen bir kız sebep olmuştu.

“Benim hatamdı,” diye itiraf ederken bir eliyle boynunu, diğeriyle de yüzünü tutuyordu. “Onlara seni nerede bulacaklarını söyledim.”

Hiçkırarak ağlarken, kızın yüzüne bakamıyordu.

Rob gözlerini kızdan ayıramıyordu. Yanına gidip kalbini ikiye ayırdığını bildiği gerçekten onu çekip almak istiyordu. Güvenini kazanan tek adam ona ihanet etmişti.

“Onlara beni nerede bulacaklarını mı söyledin?” diye kesik bir şekilde nefes alırken tekrarlayıp, en yakın arkadaşının önünde dizleri üzerine çöktü.

“Neden?”

“Seni tanımadan önceydi.”

Asher'ın eli, yüzünden çekildi ve pişman bakışları kızın kilerle buluştu.

“Henüz sana âşık olmamıştım. Ben...”

Davina'nın avucu, adamın yüzünde dudaklarını patlatacak bir güçle patladı.

“Herkes senin yüzünden öldü!” diye çığlık atarken, sesi öyle bir hüznle kaplıydı ki neredeyse yanına Rob'dan önce Finn varacaktı.

“Hadi gel şimdi sevgilim,” diye alnına doğru fısıldarken, onu kolları arasına aldı Rob. Davina, ağlamıyordu ama Rob onu kapıya doğru taşıırken Asher'a hâlâ inanamayan gözlerle bakıyordu. Kızın sessizliği, Rob'un kalbini gözyaşlarından daha fazla parçalıyordu. Bir daha onun birilerine nasıl güveneceğini merak ediyordu.

“Asher bu kapıdan çıkmayacak,” dedi, Finn’e odayı terk etmeden önce.

“Sabah döneceğim.”

“Beni yere bırakabilirsin,” diye hole çıkıp, Finn peşlerinden kapıyı kapatınca kısık bir sesle konuştu Davina.

“Hayır, seni tutacağım.”

Rob onu yakına çekip, kızın gözyaşları dökülmeye başlayınca gözlerini kapattı.

Davina’nın birkaç dakika önceki çığılından telaşlanan Will, Jamie ve Maggie merdivenlere doğru koştuklarında gözyaşları henüz dinmemişti.

“Ne oldu?”

Maggie, Davina’yı yeğeninin kucığında olduğunu görünce öne doğru koşturdu.

“Finn size anlatır. Asher’ın odasında.”

Davina, yürek burkan çıkırıklarını Rob’un ekosesinde elinden geldiğince bastırmaya çalışırken, adam çenesini kasti.

“Zavalı kız,” diye teselli etmeye çalıştı halası, Davina’nın kafasını okşamak için kolunu uzatarak.

“Her ne olmuşa bu kadar da korkunç bir şey olamaz.”

Davina başını kaldırmayınca Maggie, Rob’a endişeli bir bakış attı.

“Sonrasında ne olduğunu bana anlatırsın. Şimdi onu odasına götür. Seni takip edip bu akşam onunla kalırım.”

“Hayır, benimle kalacak.”

Rob’un sesinin düz tınısı, tartışmaya yer bırakmıyordu. Bir tartışmayı beklemiyordu zaten. İçin için yanan bakışlarını Will’e çevirdi.

“Asher bu akşamlık senin. Onunla istediğini yap. Sabah işini bitiririm.”

Will’in bakışları, Rob’un omzuna gömülmüş olan Davina’nın yüzüne takılı kaldı. Yüz ifadesi sertleşirken

yanlarından ayrılmadan önce başıyla onayladı. Onu ağlatan adama karşı öfkeliydi ve onu cezalandırmayı kafaya takmıştı. Rob, gitmek için hareket edince Maggie'nin ufak eli onu durdu.

"Robbie, o Kralın kızı."

Yumuşak bakışlarındaki uyarıcı yalvarışı görmezden gelmek çok kolaydı. Rob, Davina'yı buraya getirmeden önce babası hakkında ne düşündüğüne karar vermişti. Kararını vermişti ve Kralın, kızı ondan almasına öncesinden bile daha fazla izin vermeyeceğini biliyordu.

"Kral onun üzerindeki hakkını yıllar önce kaybetti. O artık benim."

Sonrasında halasının ne dediğini umursamadı. Eve döndüğünde babasının ne diyeceğini veya ona doğru kaç tane ordunun geleceğini umursamıyordu. Davina için savaşacaktı. Onun için gerekirse ölürdü. Davina'yı odasına, kendi yatağına, onun her gece yatmasını ve kollarında güvenli bir şekilde uyanmasını istediği yere taşıdı.

"Beni bırakma," diye ağladı kız, Rob onu çarşafırlara bırakmak için eğildiğinde boynuna sarılarak.

"Asla bırakmayacağım," diye söz verirken, yanında uzanıp onu kolları arasına çekti.

Gözyaşları gittikçe artıyordu ve gece boyunca Rob'un yüreğini parçalara ayırmıştı. Onu sakinleştirmek için ne diyeceğini bilmediğinden sessiz kalıp saçlarını okşayarak yakınında tutmuştu. St. Christopher'daki katliamda her şeyi kaybetmişti ama acısını sırtıyla beraber içinde tutmuştu. Bu akşam hüznü oku sonunda zırhını delmişti ve nehir boşalırken tek yapabildiği ona sarılmaktı.

"Onlar benim ailemdi," diye fısıldadı sonunda durarak, sesi Rob'un boynunda güçlükle duyulabiliyordu. Hatırlaması çok acıklı olan hatıralar karşısında başını salladı ama yine de her daim oradaydılar.

“Şapelden rahibelerin çığlık seslerini duyabiliyordum ve onları kurtarmak için dışarı çıkamamıştım.”

Rob, başının tepesini öptü ve onu sevdiğini iddia eden adam tarafından başına gelen azap yüzünden kendi gözleminin de acıdığını hissediyordu.

“Edward’ın yaşaması için dua etmişim. Çok fazla dua ettim. Onu ve adamlarını kardeşlerim gibi sevmiştim. Bu kadar korkunç bir şeyi nasıl yapabilir?”

“Bilmiyorum aşkım.”

Kızın vücudu kollarında gevşerken, yüzünü boynuna daha fazla gömdü. Kasları tepki vererek dudaklarını, yaşlarını, acısını tadıp kendi içine çekme dürtüsüyle gerilmişti. Tanrı yardımcısı olsun, onu sevdiği kadar hiç kimseyi veya hiçbir şeyi sevmemişti. Bunu fark etmek onu şaşırtmamıştı çünkü bir süredir kızın kalbine sahip olduğunu biliyordu. Asher ona aşkın güvenilir olmadığını kanıtlamışken ona şimdi aşktan nasıl bahsedebilirdi? Hafifçe kıpırdanırken, kızın yumuşak kıvrımlarını kendi sert hatlarına yerleştirerek düşüncelerini, geriye yalnızca arzu kalana dek bulandırmıştı. Kızın alnını öpüp, inanması için dua ettiği sakinleştirici sözler fısıldıyordu. Davina başını kaldırdığında Rob alnı, ıslak kirpikleri ve yanakları boyunca öpücükler kondurdu. Kızın dudakları aralandı ve sıcak nefesi Rob’un çenesine değdi.

“Rob,” diye fısıldarken sesi, en az kendisinininki kadar güçlü bir özlemle yankılanıyordu. Rob dudaklarını onun-
kilere doğru eğerken, kızın bekleyen tatlı şevkiyle karşılaştı. İçinde kükreyen fiziksel ihtiyacı tatmin etmek için kızı kendine doğru bastırmamıştı. Ama sahip olduğu bütün kontrolü toparlamasına neden olmuştu. Parmaklarını kızın yüzünde, sonra ensesinde dolaştırıp, yumuşak ve yavaş bir şekilde kendine doğru çekerken dili dudaklarını aralıyordu. Şarap ve sıcak gözyaşlarının tadını alırken kızı, kendi vahasını

keşfetmiş susuzluktan kavrulmuş bir gezgin gibi öpüyordu. Vücudunun her kısmının tadına bakmak, açlığını göğüslerinin sert uçlarında, karnının titreyen kadife yapısında ve ötesinde gidermek istiyordu. Davina'nın güzel yüzüne, vücuduna ve daha fazlası kalbine sahip olurken bakmak istiyordu. Ama bu şekilde, kalbi böylesine kırılmışken yapamazdı. Bu kadar özenle koruduğu güveni kullanılmış ve terkedilmiş şekilde ayaklar altına alınmışken olmazdı. Onu tekrar hayata getirmek için her şeyi yapacaktı ve nasıl yapması gerekiyorsa ona değer verdiğini kanıtlayacaktı. O yüzden, onun için susayan tatlı ve aç dudaklardan kendini çekti.

"Benim için ne anlama geldiğini biliyor musun Davina?" diye ona sorduktan sonra, gözlerinin derinlerine bakarken gülümsemeden edemedi.

Kolları birbirine dolanmış, birbirlerinin yüzüne dokunurken Davina gülümsemesine karşılık verdi.

"Evet, biliyorum."

Dört yıldır inandığı adam, bir yalancı çıktıktan sonra ondan nasıl şüphe etmezdi? Ama Davina işte buydu. Cennetin arp tellerinden çıkmış affedici ve dürüst bir melekti.

"Adamların, savaş alanında sahip olmaları için dua ettiği türden bir cesaretin var. Kuzenin Claire seni çok sevecek."

"Onu seven adamın ne tür biri olduğunu bana anlatır mısın?" diye ona sorarken, gözyaşları sonunda dinmişti.

"Graham Grant sabırlı bir adamdır," diye ona söylerken, kızın sıcak nefesi ve parıldayan mavi gözlerinde kendini tamamen kaybetmişti.

"Zeki ve ikna edicidir. Karısının güçlü iradesini kendi isteğine göre şekillendirmekte hiçbir sorun yaşamaz."

"Peki ya o?"

Parmak uçlarını Rob'un dudaklarında gezdirirken gülümsemesi yumuşadı.

"O da aynı zamanda inatçı mı?"

“Claire söz konusu olduğunda değil. Onunlayken tepelerdeki çalılıklar gibi bükülebiliyor.”

“Sanırım ondan hoşlanacağım.”

“Yalnız değilsin. Buradaki çoğu kız ondan hoşlanır. Ama o, karısına karşı sadık ve sadece onu seviyor.”

“Bu her zaman istediğim şeydi,” dedi hüzünlü bir şekilde derinden iç çekerek.

“Claire’nin hayatı... Maggie’nin... Ve eğer baban sana benziyorsa, annenin.”

Rob da istiyordu. Daha önce Camlochlin’deki herhangi bir kızlayken istememişti.

“Güzel bir hayat. Dolu bir yaşam,” dedi babasını düşünerek.

“Ama sen bir Kraliçe olabilirsin.”

“Sanırım bir hizmetçi olmayı tercih ederim.”

Rob Courlochcraigh’de göz kamaştırıcı saçlarını kaplayan örtüyü düşündü. Kaybetmeye mahkûm olduğu bir sa-vaşa girmek yerine, Tanrı’nın onu sahiplendiğini unutmak için kendine izin vermişti. Ama şimdi kim olduğunu bilerek, bunun gerçek bir sahiplenme olup olmadığını sorguluyordu.

“Tanrı için babana karşı gelir misin?”

“Dünyaya Tanrı için karşı gelirim,” dedi ona.

“Ama babama karşı gelmek zorunda kalmayacağım. Her zaman kim olduğumu ve neye dönüşeceğimi biliyordum. Babam gelişimle beraber Saygıdeğer Anneye, eğer benden sonra bir oğlu olursa Tanrı’ya verileceğime dair dokümanlar bırakmıştı. Dünyada benim, beni yetiştiren Baş Rahibenin ve şimdi senin dışında kimsenin bilmediği şey ise eğer babam erkek bir varisi olmadan tahta çıkarsa, herkes önünde bu unvanı bana atayacığıydı. Tahta çıkışından sonra bir sene bekleyecek ve o süreden sonra hâlâ bir oğlu yoksa, ona geri gönderilip seçtiği adamla evlendirilmek için hazırlanacaktım.”

Rob'un ciddi bakışlarına bakarken kalbini ilk defa açıkça onun gözleri için ortaya koymuştu. "Ölümümü planlarken bana gülümseyen insanlarla etrafımın sarılmasını istemiyorum. Gerçek kız kardeşlerim Mary ve Anne'yi bile tanımıyorum ama aşksız bir evlilik dışında bir ortak noktamız olmadığını biliyorum."

Yeni gözyaşları kirpiklerinden dökülürken onları eliyle sildi.

"Şimdi babam Kral olduğuna göre kaderim gözlerimin önünde belirliyor Rob. Eğer onu tanısaydım... Sadece bir günlüğüne olsa bile bana olan sevgisini hissetseydim, ona olan görevlerimin bu kadar kasvetli hissettireceğini düşünmüyorum."

Rob'un yüreği, göğsü içinde burkulmuştu. Kızın görevi. Bütün insanlar arasından o, yapmak için doğduğu görevlerini yaptığı için onu nasıl suçlayabilirdi? Görevini ondan öncede tutarsa onu nasıl bırakabilirdi?

"Genç karısının ona bir oğlan doğurması için hâlâ dua edecek zaman var."

Gülümserken Rob'un gözündeki acıyı görüyordu. Rob gülüşüne karşılık vermek için kendini zorlayamıyordu.

Peki ya kızın Tanrı'ya olan görevi? Onu şekillendiren görkemli bir İngiliz kalesi değil, inancıydı. Bildiği ve güvendiği Tanrıydı. Ona sormak istemiyordu. Cevabını duymak istemiyordu ama bilmeliydi.

"Eğer Kralın bir oğlu olursa, benim için Tanrı'ya karşı gelir misin Davina?"

"Karşı gelmek zorunda kalmayacağım," diye yumuşak bir şekilde cevaplarırken dudaklarını ona doğru kaldırdı.

"Hatırlarsan, seni bana atayan Tanrı'ydı."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Üç Krallık veya ötesindeki hiçbir adam, Davina'nın kolları arasındakile kıyaslanamazdı. Eğer yüz defa evli ve dul kalsa, her kocası onu sevse bile kalbi her daim Rob'a ait olacaktı.

Ah Tanrım, onu bana aklımın alamayacağı kadar çok seveceğimi bilerek gönderdin.

Rob'u öpmek için gözlerini kapatırken, kalbi deli gibi atıyordu. Tanrı'nın ondan vazgeçmesini istediğinden Rob'u göndermemiş olması için dua ediyordu. Dudaklarını Rob'un güzel dudaklarıyla birleştirirken kalbinde bunu asla yapamayacağını biliyordu. Onun için ne anlama geldiğini biliyordu. Topraktan veya ismi yüzünden değil de sadece o olduğu için. Gözlerinin her buluşmasında ona bunu söylüyordu. Rob kaşlarını çatmadığında bile göz korkutan bir adamdı ama Davina ile birlikteyken böyle değildi. Onunla asla böyle olmamıştı. Davina'nın güzelliği karşısında erimedіği bir dakikayı bile hatırlayamıyordu. Davina'ya sevildiğini, tapıldığını ve hayatta hissetmesini sağlıyordu. Ah evet, Rob için ne anlama geldiğini biliyordu. Onu Camlochlin'e getirdiğinde bunu kanıtlamıştı. Avuçlarını kaslarının kıvrımlarında do-laştırırken, bol kıyafetler içinde bir kimsesizin böyle muhteşem bir adamın sevgisini kazanması karşısında şaşkınlık

yaşıyordu. Parmak uçlarını Rob'un kalçasındaki kemerin hizasına götürürken vücudu kaskatı kesilmiş ve adamın öpücükleri daha arzulu bir hal almıştı.

Ancak Rob, kalbini toparlayıp ona bir bütün halinde geri verebilirdi. Hayatındaki her şeyi ve herkesi unutmasını sağlayıp, en önemli şey haline gelebilirdi. Davina onundu ve ona her şeyini, aşkını, güvenini, vücudunu vermek istiyordu. Titrek parmakları, jilesinin altına girip omuzlarından kaydırduğunda Davina nefesini tutmuştu. Ne yaptıklarını veya kısa süre neler olacağını düşünmedi. Aç dudaklara, ipeksi dilinin emirlerine ve dokunuşundaki saf ihtiyaca tamamen içgüdüsel olarak tepki veriyordu. Davina onu seviyordu ve onunla bu derin, kutsal mahremi paylaşmak istiyordu. Funda kokusuyla kaplanmışken Rob, sırtına doğru döndürdüğünde onu daha fazla mest etmesine izin veriyordu. Alt dudağı Rob'un dişleri arasında; göğüsleri ise onun avuçları içindeydi. Göğüs uçları başparmağı ile işaret parmağı arasında gerilmiş ve bacaklarının arasına bir alev dalgası yollamıştı.

“Rob ben...”

Tuhaf, gıdıklayan sıcaklık kanında gezinirken, Rob'un altında kıpırdanıyordu.

“Benim olmanı istiyorum Davina.”

Davina da istiyordu. Kısıtlamalarının kalkmasını, her gün yanında gösterdiği disiplinin yok olmasını istiyordu. Rob'un demir kontrolünün altında yatan şeyden korkmuyordu. Onunla alakalı hiçbir şeyden korkmuyordu. Kaslarının gerilmesine sebep olan bir şekilde ilerlerken Davina, kemerini çıkarıp yere attı. Rob öpücüklerini, sadece içini ısıtıp yüzünü kızartacak kadar arzulu bir şekilde inlemek için kesmişti. Ama belli ki Davina'nın cüretkârlığından hoşlanmıştı. Kıyafetlerinin geri kalanı kolları ve bacakları birbirine karışarak çıkarken, ikisini de nefes nefese bırakmıştı. Rob,

göğüs ucunu ağzına alarak emdiğinde geri dönüşü olmayan bir yere geldiğinin farkına varmıştı. Rob ona sahip olacaktı. Beline değen sımsıcak, ciddi bir şekilde tahrik olmuş erkekliği bunun kanıtıydı. İçinde anlam veremediği bir kısmı, aklı itiraz etse de bunun için titriyordu. Kanunlar umurunda değildi. Sanki onu sevmek için doğmuş gibi onunla olmak doğru hissettiriyordu. Sadece erkekliğinin boyutu konusunda endişe etmişti ve birden yetersizliği yüzünden utanç duydu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Rob’un sesi göğüsleri boyunca yankılanan gergin bir inleme gibiydi.

“Sana öğreteceğim.”

“Ya hoşlanmazsam?” diye sesinde biraz panikle sordu.

“Hoşlanacaksın,” diye söz verirken, dilinin kızın göğüs uçları boyunca yavaş ve aheste şekilde dokunuşları, kendini durduramadan Davina’nın bacaklarının açılmasını sağlamıştı. Rob üzerine çıkmamıştı. Ama karanlık ve onun için çıldırmış hali eşleşmeye hazır bir atın düşünceleriyle aklını bulandırmıştı. Gözleri mavi alevler gibi parlıyordu ve gördüklerinin tadını çıkarmaktaydı. Kızın üzerine doğru yükselirken aleti sertti ve Davina’nın ıslak teninin üzerinde uzun bir şekilde hizalanmıştı. Yüzünü kızın dudaklarına, boynuna yaklaştırarak, karnına ulaşana kadar göğüslerinin arasından öperek ve yalayarak ilerliyordu. Vücudu öpüşünün mahremliği karşısında sarsıldı. Parmaklarının yasadokunuşları nefesini kesmişti. Sonra dili onu aralayıp altında kıvrınana kadar okşadı. Bir anlığına yaptığıının günah mı olduğunu, parmaklarını saçına geçirip koyu renkli buklelerini çekiştirmenin doğanın dansının kabul edilebilir kısmı olup olmadığını düşünüyordu. Ama İncil’de Solomon bile sevgilisinden zevk almıştı. Rob’un dilinin her şehvetli darbesi, bütün bilincini alıp özüne kadar yanmasını sağlayan bir ihtiyaçla titreyerek onu bırakmıştı. Tomurcuğunun

üzerine nazikçe dişlerini sürmesi, vücut kasları boyunca yakıcı kasılma dalgaları göndermişti ve onu ağzına çekip emerek şişmiş arzusunu diliyle yalarken zevkin zirvesinin kenarındayken çığlık attı. Yaptıkları şey için ikisi de öldürebilirdi ama Davina, aynı gemiden veya Elgol'un kayalık uçurumlarından düşmeyi düşünmediği gibi şu anda bunu düşünmek için de kendisine izin vermemişti. Korkak olmayı son vermişti. Rob'u sevmişti ve ondan daha fazlasını, bütün varlığını istiyordu. Kalbi sonsuza kadar ona bağlı olacaktı. Ona kendini serbestçe, tamamen verebileceği bir gecesi varsa bu fırsatı kullanacaktı.

"Kollarıma gel," diye fısıldadı Davina, sesi kendi kulaklarına bile pürüzlü ve tuhaf geliyordu.

Rob, kendini kızın üzerine bırakıp onu kollarına alarak yanına uzandı.

"Seni incitmek istemedim sevgilim."

"İncitsen bile seni binlerce defa affederdim."

"Ah kızım, beni o gülüşünle mahvediyorsun. Mutluluğun için acınası bir köle haline geleceğim."

"Ama sen de mutlu olacaksın."

Davina gülümseyip, onun için dudaklarını araladı. Rob onunla yavaşça sevişirken kızın daha önce böyle bir şey yaşamamış vücudunu onu kabul etmesi için hazırlamak konusunda acele etmiyordu. Davina dilini dudaklarında gezdirip sırtını, Rob'un kabartmış aletine hafifçe sürtecek kadar kaldırdığında, sabrı tükenmişti. Kollarını, belinin etrafına dolayarak kalçalarını saf bir erkeksi homurdanmayla yukarı kaldırdı. Kızın bacaklarını altında genişçe aralayarak ona doğru kendini basırdı. Parıldayan başından kalın, nabız gibi atan dibine kadar demirden bile daha fazla sertti. Davina titrerken yapmak üzere olduğu şey için korkuyordu ama yine de kaygı ve yakıcı, utanmaz bir zevkin beklentisiyle ona uzandı. Rob kızlığını yavaşça, hassas bir

ısrarla delerken Davina ona tutunmuştu. Acı içine parlayan bir alev gibi yayılırken onu yırtıp açtığından emin olarak çığlık attı.

“Davina.”

Üzerindeydi ve sıcak nefesi dudaklarına değiyordu. Gözyaşlarından utanarak gözünü açtı ve onun da gözlerini yaşlı gördüğünde şaşkınlığa uğramıştı.

“Seni seviyorum,” diye derinden fısıldarken, parmaklarını kızın çenesinde gezdiriyordu.

“Her zaman benim için ilk ve en başta geleceksin.”

Ona inanıyordu. Ah Tanrım, teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

“Sen de benim için,” diye söz verirken Rob dudaklarını, çenesini, göğüslerinin kabarıklığını öperek, içinde biraz daha derinlere giriyordu.

Rob, içini genişletirken acı çoğalıyordu ama hâlâ kendini ittiriyor, iyi hissettiren şehvetiyle içine giriyordu. Bu adamla herhangi bir şeyden nasıl korkabilirdi? Ona hayatıyla, mutluluğuyla ve kalbiyle tamamen güveniyordu. Kol-larında olmayı, sert vücudunun üzerini kaplamasını, sevgi-ini gösterme biçimini seviyordu. Rob, hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı.

Kasları onun etrafında tutunurken Rob arzuyla inleyerek kendini içine doğru gömdü.

“Umarım benimle, bu hayatı yaşamayı istersin Davina.”

Sesi kalın ve ihtiyaç dolu çıkmıştı.

Evet, evet, istiyordu.

Uzunluğunu kızın dar kınından tamamen çıkarıp, üzerinde yükseldi.

“Çünkü bu akşam...”

Ellerini kızın boynuna dolayıp, Davina'yı aç dudaklarına doğru çekerken defalarca kızın içine sertçe girmeye devam etti. kızın.

“Karnında çocuklarımın büyümesini istiyorum ve yarın...”

İçine daha sert ve hızlıca giriyordu. Tohumlarını içine boşaltırken kızın gözlerinin içine baktı,

“Seninle evlenmek istiyorum.”

Rob, bir rüyadan uyanıp avucunu Davina’nın kollarında uykuya daldığı yumuşak çıkıntıda gezdirdi. Rüyasının etkisi yok olurken, geride onu kaybetmeye dair korkunç bir his bırakmıştı. Yatağında otururken kıza tekrar sahip olmaya hazırdı. Sönmeğe üzere olan şömine ateşinin bal rengi ışıltısının yerini, karanlık almıştı. Sessizlik kalın taş duvarlara tutunmuştu ve Rob’un iliğine işleyip bakışlarını odadaki tek ışık kaynağına doğru çekiyordu. Davina pencerenin önünde duruyordu. Yüzü gökyüzüne doğru çevrilmişti ve ay ışığının inci dokunuşlarına bürünmüş gibiydi. Kocaman tuniği içinde kaybolmuş görüntüsü karşısında Rob’un kalbi hızla atmaya başlamıştı. Kolları göğsünde toplanmış ve elleri kocaman kollarının altında görünmezken tepenin üzerinden esen rüzgâr soluk renkli buklelerini yavaşça omuzlarından kaldırıyordu. Yüce Tanrım, orada dururken öylesine narin, öylesine yalnız ve güzel gözüküyordu ki adam neredeyse yataktan fırlamıştı.

Ona gitme ihtiyacı çıldırtıcı olsa da sessizliği rahatlatıcıydı. Kimsenin ona veremediği bir rahatlama. Rob sessizliği bozmaktan nefret ediyordu ama ona bunu sunanın kendisi olmasını istiyordu. İsmi fısıldarken, kendi ağzını veya kız nereye giderse takip etme ihtiyacını kontrol edemiyordu.

Onu duyunca kız, başını çevirerek tüm yüzünü gülümsemesiyle beraber sunmuştu.

“İsmimi söylemene bayılıyorum.”

“Öyle mi?”

Rob'un sesi, kalbinin atışıyla beraber yükselirken bacıklarını yatağın kenarından indirdi. Ayağa kalktığı anda battaniyesini omuzlarına çekerek yanına gitti.

"O zaman sana 'eşim' demek söz konusu bile değil mi?"

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim yoksa."

Rob yanına yaklaştığında gülüşü en az onunki kadar genişlemişti.

"Ben de öyle," diye söz verdi arkasına geçip battaniyenin altından kollarını ona dolarken. Onu tekrar yatağa taşıyıp sabaha kadar sevişmek istiyordu ama Davina, dalgın bakışlarını pencerenin dışarısındaki dünyaya çevirdi. Nereye gidiyordu? Onu uzaklara çekip kendi içine kapanacak kadar ciddileştiren neydi?

"Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim," diye kulağına fısıldadı.

"Bunu biliyorum."

Davina, göğüsünün üzerindeki Rob'un ellerini kendi elleriyle sarmaladı. "Sadece babamı düşünüyordum," dedi bir an sonra.

"Hayatım boyunca birçok defa onu düşündüm. Beni tanıyabilir mi, Mary ve Anne'nin dizinin dibinde oyun oynadığı zaman hiç boşluğu hissetti mi diye merak ediyordum. Bu tür şeyler üzerine kafa yormak çok saçma biliyorum..."

"Saçma değil."

Dudaklarını ensesine bastırdıktan sonra gözlerini kapayarak kızı daha önce hiç kimsenin gitmediği yerlere kadar takip ediyordu ve ilerledikçe gelmesine izin verdiği için onu daha da çok seviyordu.

"Ailenin yaşadığını, her günlerini senin dahil olmanı istemeden geçirdiklerini bilerek yaşamamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Eskiden annemin ve babamın bana gelmesi için dua eddim. Ama hiç gelmediler. Daha

sonraları nedenini anladım ama bu yalnızlığımı dindirmedi. Günlerimi başka biri olduğunu hayal ederek geçirdim. Kralık için önemli olmayan biri olarak. Sadece ben vardım. Dışarıda hayatını, yarından korkmadan, severek yaşayan biri. Tahtın Katolik varisinin kızı olmadan hayatımın ne kadar farklı olacağını hayal ederdim, ta ki sonunda olduğum kişiden nefret edip kabullenene kadar."

Davina adamın kollarında döndü. Ona baktığında, gözlerindeki gölgeler kaybolmuştu. "Sonra sen beni küllerin arasından alarak hayallerimi hayata döndürdün."

Roh gülümseyerek onu yakınına çekti.

"Daha fazla hayal etmene gerek yok sevgilim," diyerek dudaklarını öptü.

"Sana ihtiyacın olan, istediğin her şeyi ve çok daha fazlasını vereceğim."

Kızı kaldırarak yatağa kadar taşıdı. Bu sefer; yavaşça, merak ederek, sanki bütün hayatları boyunca birbirlerini zevkten inletmek veya şehvetle gülümsetmekten başka işleri yokmuş gibi seviştiler. Ama önlerinde bir ömür yoktu. Rob, kızın babasının sonunda onun için geleceğini, Davina'nın onu hayatında ne kadar fazla istediğini biliyordu. Kaderini yerine getirmesi için Davina'yla İngiltere'ye gideceğinin korkusu onu neredeyse ele geçirmişti. Hayır, onu eşi olarak alacak, kaybettiği her şeyi unutmamasına yardımcı olup söz verdiği her şeyi verecek ve Kralın onu asla bulmaması için dua edecekti. Balsa bile James, onu tanımıyordu. St. Christopher'ı hiç ziyaret etmemişti. Asher dışında hiç kimse...

Ve bunun da sabah çaresine bakılacaktı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Davina ertesi sabah gözünü açtığında, Rob yatakta değildi ama yerinde Maggie MacGregor vardı. Yatağın köşesinde otururken canlı mavi gözleri, uyku sersemi hedefine korku ve ilgi dolu bir şekilde bakıyordu.

Davina hızla doğrulup, battaniyeye kendini örtmek için sarındı. Maggie'nin bakışları, çıplak omuzları üzerinde dolanırken yanaklarının alev aldığını hissetti.

"Ben... Ben..."

Ah, Yüce Tanrım, ne söyleyebilirdi. Korkunç bir şekilde Maggie'nin, Caitlin MacKinnon'u ne diye çağırdığını hatırlamıştı. Surtük. Davina ondan daha beterdı. Evine getirdiği gün Rob'un yatağına düşen şehvetli, edepsiz bir kızdı. Ağlamak ya da battaniyeyi kafasına geçirip çıkardığında Maggie'nin gitmiş olması için dua etmek istiyordu. Burada ne yapıyordu ve neden bir şey söylemiyordu?

"Rob nerede?" diye sonunda söylemeyi başardı Davina, battaniyeye çenesine kadar çekerek.

Maggie ona bir an daha baktıktan sonra iç çekip sanki kelimeleri ağzından çıkarmakta zorluk yaşıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Rahibi almak için birkaç saat önce Portree'ye gitti."

Rahatlama Davina'nın vücuduna yayılmıştı. O zaman Rob, gerçekten onunla evlenecekti. Bundan hiç şüphe etmemişti. Şimdiye kadar Rob ona söyledikleri konusunda sözünü tutmuştu ama Davina bütün bunların gerçek olduğunu umut etmekten korkuyordu. Rob'un gerçek olduğundan. Akşama Davina da klana ait olacaktı. Bir kocası, kız kardeşi, erkek kardeşleri, kuzenleri, amcaları, teyzeleri, yengeleri, dayıları ve halaları olacaktı.

"Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum," diye yumuşak bir şekilde söylerken, gözlerini Maggie'nin delici bakışlarından uzağa çevirdi.

"Ama sana yemin ederim ki Rob benim ilk..."

Sesi gittikçe kısıldı. Nişanlı olsun veya olmasın, hâlâ bekâreti konusunda yüksek sesle konuşmaktan utanıyordu. Maggie sanki kör bir bıçak kalbini çiziyormuş gibi ufak bir ses çıkardı. Kendini yataktan iterek yürümeye başladı.

"Ne düşündüğümün bir önemi yok. Robert gitmeden önce bunu açıkça belirtti."

Davina'nın utanç içindeki bakışlarıyla buluşup tekrar içti.

"Hakkında kötü düşünmüyorum. Robert duygusal yakınlıkları konusunda Tristan kadar umursamaz değil. Aranızda derin duyguların olduğunu biliyorum ve işte bu beni endişelendiriyor."

"Neden?" diye yalvarırmış gibi fısıltıyla sordu.

Maggie ona inanamaz bir bakış attı.

"Çünkü sen Kralın kızısın! Bunu unuttun mu kızım?"

Doğruyu söylemek gerekirse unutmuştu. Bir kereliğine.

"Seninle yatıp evlenmesi yeterince kötü değilmiş gibi," diye lafına devam etti Maggie, hızlı bir şekilde dolanırken, "Kralı kimliğin konusunda aldatmayı düşünüyor. Ona, Elaine adında bir rahibe adayı olduğunu ve Robert'in Prenses Hazretlerinin düşmanı olduğunu düşündüğün için ona

Kralın kızı olduğunu iddia ettiğini, böylelikle Kralın kızının kaçmak için zamanı olacağını umduğunu söyleyecek. Ama elbette böyle bir şey yapmadı.”

Davina ona tek kaşını kaldırarak bakarken kafası karışmıştı ama Maggie olayı daha detaylı anlatacak kadar bile bunun farkına varmamıştı.

“Ah, kardeşim onun canlı canlı derisini yüzecek, eğer senin baban önce davranmazsa.”

Davina, yatakta hareket etmeden otururken, dünyası etrafında yıkılıyordu. Maggie haklıydı. Eğer babası buraya gelirse onun hayatına mal olmadan Rob ile evlenemezdi. Ah, nasıl bu kadar akılsız ve pervasız olabilmişlerdi? Dün akşam bile kalbinde asla olduğu kişiden kaçamayacağını biliyordu. Ama onun güçlü kalbine bastırılmış şekilde dururken numara yapabiliirdi... Gözyaşları yüzünden dökülürken onları sildi. Maggie’nin zayıflığını görmesini istemiyordu ama yine de gözyaşları, yüzünü battaniyeyle kapatıp hıçkırıklarla ağılayana kadar gelmeye devam ettiler.

“Hadi ama tatlım...”

Maggie yanına koşup onu kolları arasına çekti.

“Buna hiç gerek yok.”

“Çok geç olmadan gitmeliyim,” diyerek ağladı Davina.

“Will beni...”

“Will, Robbie’nin kalbini biliyor ve asla buna karşı gelmeyecektir. Hayır, gidemezsin.”

“Ama gitmeliyim. Rob’un benim yüzümden ölmesine izin vermeyeceğim. Beni buraya getirmesini istememiştım ama kararından caydıramadım.”

“Evet, işte bu benim Robert’ım, aynı babası gibi inatçıdır.”

“Sonra Camlochlin’i görüp hepinizle tanıştığımda beni dinlemediği için mutlu olmuştum. Ah, Maggie, ne yapacağım? Onu seviyorum.”

“Biliyorum çocuğum, biliyorum,” diye onu teselli etti Maggie, Davina’nın gözyaşlarıyla beraber kendininkileri de silerken.

“Belki de her şey için çok geç değildir. Ne de olsa Kral Charles, Claire’yi bir Highlandliye vermişti.”

“Kuzenini,” diye burnunu silerken belirtti Davina.

“Ben Kralın kızılım.”

“Hayır.”

Maggie, yüzünü tutarak gülümserken kalbine musallat olan kuruntuyu güzelce gizleyebiliyordu.

“Sen yeğenimi, Kralın kızına karşı sevginden kandıran genç rahibe adayı Elaine’sin. Camlochlin’deki herkesin bunu hatırlayacağından emin olacağım.”

Davina başını iki yana salladı.

“Yararı olmayacak.”

“Eğer yarayacak diyorsam yarayacak. Hatırlarsan ben Şeytan MacGregor’un kız kardeşiyim ve en az onun kadar korkutucu olabilirim.”

Davina, gözyaşlarının arasından önündeki ufak tefek kadına gülümsemeden edememişti. “Bundan şüphem yok.”

“Şüphe etmesen iyi edersin. Hem Robert’in planı başarılı olabilir. Ona göre kimse senin nasıl göründüğünü bilmiyor. Kral seni bulsa bile onun çocuğu olduğunu kanıtlamaz ve sıradan birinin tahta oturma olasılığını asla göze almayacaktır.”

Maggie elini okşadı.

“Gördün mü korkacak bir şeyin yok. Şimdi gözyaşlarını sil. Çoktan çatışmayı kazandın. Seni sevdim kızım. Tanrı’nın izniyle Robert’i çok mutlu edebileceğine inanıyorum. Ama kendini hazırlamalısın. Bir MacGregor’ın kansı olmak kolay bir görev değildir, eminim onunla tanıştığında Kate bunu onaylayacaktır.”

“Bana ondan bahset,” dedi Davina, aklını Rob’u içine soktuğu öldürücü durumdan alması için bir şeye ihtiyacı vardı.

“Rob’un babası hakkında çok şey duyarken Kate hakkında çok az şey duydum.”

Maggie’nin yüz hatlarının yumuşaması, Rob’un annesinin kalbinde özel bir yeri olduğunu kanıtlıyordu.

“Kardeşimi sevmenin suç olduğu, ölümle cezalandırıldığı zamanlarda onu sevdi. O da senin yanında olacaktır.”

Tanrı yardımcısı olsun, diye düşündü Davina, burada bir hayat olasılığı tekrar kafasına dank edince. Camlochlin’deki kadınlara kendini nasıl kanıtlayacaktı? Kesin olarak ne yapacağına karar vermeli ve sonucu ne olursa olsun ona uymalıydı.

Kapı ardına kadar açılıp Rob odaya daldığında, kararını kolaylıkla vermişti. Rüzgârdan dağılmış, sanki yanında olmak için eve kadar tüm yolu koşarak gelmiş gibi biraz nefes nefeseydi. Davina’nın ruhunu esir alıp korkularını ortadan kaldırmıştı. Çıplak vücudunun hatırası birden düşüncelerine musallat olunca, yanakları kızarmaya başladı. Tanrım, çok yakışıklı, sert, kaslı ve oldukça... Büyüktü.

Maggie’ye kaşlarını çatıp karşılığında Maggie de ona kaşını çatattığında, neredeyse yüksek sesle kahkaha atacaktı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye emrederken halasının Davina’ya ne söylemiş olduğundan belli ki endişeleniyordu.

“Bu sabah sana ne karar verdiğimi söyledim. Fikrini değiştir...”

“Sen burada ne yapıyorsun?” diye aynı şekilde tehditkâr bir tavırla cevap verdi.

“Burası benim odam.”

“Güzel, o zaman çıkışı biliyorsun.”

Rob inatçı bir şekilde yerinden oynamayınca, Maggie yarakran kalkarak ona parmağını salladı.

“Henüz evlenmedin ve evlenene kadar kızın vücudunun daha fazlasını görmeyeceksin! Eğer odadan çıkarsan giyinmesine yardımcı olacağım.”

Rob halasının başı üzerinden, battaniyesine sarılan Davina’ya baktı. Ona söylemek istediği her şey gözlerinde, şefkatli ifadesinde gizliydi. Davina aynı şekilde hissederek ona gülümsedi ve Rob kapıya doğru yalpaladı.

“Rahip burada.”

“Adamı yatağından buraya sürükledin değil mi?” diye şakalaştı Maggie, elini sırtına koyarak dışarı çıkmasına yardımcı olurken. Ama yeğeni cevap verme şansı bulamadan kapıyı yüzüne kapattı.

“Seni çok seviyor,” dedi Davina ona, odada yalnız kaldıklarında.

“Evet, seni de öyle.”

Maggie ona sırttıktan sonra burnunu havaya kaldırarak kokladı.

“Bana mı öyle geliyor yoksa burası çiçek gibi mi kokuyor?”

Davina, birkaç saat sonra Maggie ile merdivenlerden inerken kale baya hareketliydi. İnsanlar bir oradan, bir buradan çıkıyor ve hızla görevlerini yapıyorlardı. Davina yanlarından geçerken kadınlar gülümsüyordu ve adamlar da mutfığa veya mutfaktan taşıdıkları bir sürü sepeti kaldırırken ona onaylayan bir şekilde bakıyorlardı. Bugün Camlochlin’de bir kutlama olacağı kesindi. Onun düğünü. Davina derin bir nefes aldı ama elleri hâlâ titriyordu. Bunu yapacaktı. Krala, Krallığına karşı gelip sonuçlarını riske edecekti. Başka bir şansı yoktu. Rob hayatında olmadan solup giderdi. Hayatında ilk defa, babası eğer Camlochlin’e ayak basarsa onu tanıyamaması için dua etti. Onun hasreti-ni, normal bir hayatın özlemini çektiği günler sona ermişti.

İstedığı her şey ve çok daha fazlası onun olmak üzereydi. Salonun karşısından Alice'e gülümsedi ve toplanmış saçına halinden emin olmayarak elini götürdü.

"Makul görünüyor muyum?" diye Maggie'ye sorarken, kalbinin gümbürtüsünü dindirmeye çalışıyordu.

"Kışın Cuillins'in görüldüğünden bile daha nefes kesici görünüyorsun."

Davina dönüp Will'e en mutlu gülümsemesini yöneltti. Onu ve Rob'u sinir edip homurdanmasına sebep olan muzip flörtlerini özlemişti.

"Gümüş elbiseyi seçtim."

Maggie geri çekilip işini, dudakları gururla kıvrılarak inceledi.

"Onun tenine çok güzel uyuyor. Baksana saçında gümüşler var."

Will bakışlarını yüzüne dökülen yumuşak buklelere çevirirken gülümsedi.

"Evet, fark ettim."

Davina'nın yanakları kızarıncı etrafa baktı. Rob'un, Will'in kafasını çıplak eliyle ortadan ikiye ayıracakmış gibi arkasında gözükmelerini bekliyordu.

"Ona sataşıyorsun," diye onu suçlarken sesindeki neşe kaybolmuştu.

"Aklını kaybedişini izlemekten hoşlanıyorum. Bana hepimiz gibi sadece bir adam olduğunu hatırlatıyor."

Evet, diye düşündü Davina, Rob'u kalabalık içinde bulamayarak, bu hatırlaması zor olabilirdi. "Rob kilisede mi?"

"Zamanı gelince orada olacak."

Davina başıyla onayladı. Bu emin olduğu tek şeydi.

"O..."

Will'in gözleri, büyük salona doğru aceleyle ilerleyen balıketli kızın cübbesinin parlaklığını yansıtıyordu.

"Bazı şeyler için hazırlanıyor."

"O tam bir kurt," diye gülümsedi Davina, zavallı kızın peşine düşmek için gittiğinde ardından başını sallıyordu.

"Tristan'a kıyasla eğitilmiş bir yavru," diye burnundan soludu Maggie, sonra da elini tutup salonda çekiştirmeye başladı. Altın bukleleri ve koyu mavi gözleri olan tatlı bir kadın tarafından durduruldular. Gülümsemesi, Davina'nın elini tutan eli kadar sıcaktı.

"Demek, Robert'ın sadık kalbini çalan Elaine bu! Ben Aileen, Graham ve Jamie'nin kız kardeşiyim."

"Azizler yardımcımız olsun, MacLeodları getirmiş."

Maggie tavana bakarak kalçasına şaplak attı.

"Elbette getirdi," dedi Aileen, hâlâ Davina'ya gülerken.

"Hemen hemen akraba sayılırız."

Davina, kadının Jamie olan hafif benzerliğini görmüştü. Maggie onları durdurana kadar kadınla tek kelime edebildi.

"Jamie nerede?"

"Kilerde Peder Matheson ile birlikte bir şey üzerine dua ediyorlar sanırım. Brodie'nin son dua hakkında bir şeyler dediğini duydum."

Davina'nın yüzünden bütün kan çekildi. Yüce Tanrım, Edward'ı unutmuştu! Kilere mi tıkanmıştı? Onun düğün gününde mi ölecekti? Güvenine ihanet edip kalbini kırmıştı ama bu yüzden ölmesini istemiyordu.

"Maggie, Rob'u bulmalıyım!"

"Onu bulacağız tatlım. Merak etme."

"Hayır."

Davina kolunu tuttu. "Hemen demek istedim. Şu anda. Çok geç olmadan!"

"Ne için çok geç olmadan?" Maggie, yüzünü buruşturup kolunu Davina'nın pençe gibi tutuşundan çekiştirerek kurtardı.

"İçine ne girdi kızım senin?"

“İşte orada.”

Davina, Aileen’in parmağını takip edip müstakbel kocasının yanına doğru koşturdu. Salonun ortasında buluş-
tular. Eline uzanırken, Rob’un nefesi boğazında tıkanmış
gibi görünüyordu.

“Seni St. Christopher’dan aldığım günden daha güzel
olabileceğini düşünmemiştim ama yanlışmışım.”

“Rob, Edward nerede?”

Bakışlarındaki sıcaklık gülümsemesiyle beraber yok
oldu.

“Kafanı daha fazla ona takma Davina. İcabına baktım.”

“Onu öldürerek mi?”

“Henüz ölmedi ama bunu hak ediyor.”

Sesini bir oktav yükselttikten sonra çenesini sıktı. “Bunu
sonrasında konuşuruz.”

“Şu anda konuşacağız!”

Elini ondan çektikten sonra tekrar uzandığında son anda
kurtarabilmişti. Şimdi tam anlamıyla kaşlarını çatıyordu.

“Onu serbest bırak,” dedi yine de Davina.

“Delirdin mi? Benim delirdiğimi mi sanıyorsun?”

“Lütfen Rob.”

“Hayır.”

“Yalvarırım lütfen.”

Davina, onun karanlık ifadesinin arkasında bocalayan
iradesini gördü. Ama Rob, iradesini aynı hızla geri takındı.

“Davina benden bunu isteyemezsin. Camlochlin’i bıra-
kıp doğrudan babana gidecektir.”

“Gitmeyecek. Gitmeyeceğini biliyorum. Yaptığını çok
uzun zaman önce yaptı. O zamandan beri çok şey değişti.”

“Evet, seni seviyor,” diye ona gürlledi Rob.

“Evet seviyor ve bu yüzden bana yine ihanet etmeyecek.
Hayatını bağışla lütfen. Benim yüzünden öldüğü düşünce-
sine katlanamam. Çok fazla kişi çoktan bu yüzden öldü.”

“Yapamam...”

Davina, adamın kolları arasına girip yüzüne uzanarak itirazını kesti.

“Şimdiye kadar senden hiçbir şey istemedim. Bu isteğimi yerine getir Rob. Tanrı karşısına merhametsiz bir adamla çıkamam.”

Rob gözlerinin içine bakarken Davina’nın ona yasladığı kalbi deli gibi atıyordu; ta ki onu reddedeceğini düşünene kadar.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. Davina, kollarını Rob’un boynuna dolayıp onu ardı ardına öpücüklerle teşekkür ederken, o kızı kolunun altında yakalamıştı.

“Asla Skye’yi terk etmeyecek ama,” dedi ona, Rob öpücüklerinin arasından.

“Eğer denerse onu vurdururum.”

“Evet, evet, ne istersen.”

Rob ondan yavaşça geri çekildi ve meşale gibi içten içe yanan gözlerle, “Benim olmanı ve sonra yatağımda olmanı istiyorum,” dedi.

Jamie’nin, botlarını soğuk kilise zeminine sürekli vurması ve Kralın bütün garnizonunun kapıları kırıp gelmesini beklemiş gibi omzunun üzerinden sürekli bakmasının dışında tören pürüzsüz geçmişti. Davina, papazın yumuşak sesle kutsamasını güçlükle hatırlıyordu çünkü; bütün süreç boyunca bakışları Rob’un üzerindeydi. Görüşü, onun yakışıklı yüzü ve sevgi dolu gülümsemesiyle kaplıyken, düşüncelerinde geleceği için yeni umutlar yeşeriyordu. Ona kalbini ve evini verip, dilediği her şey olan bu güçlü ve kararlı adamı mutlu edecekti. Büyük salonda kızarmış kuzuyla, bundan Davina ve Maggie uzak durmuştu, tazı ekmekler, meyveli

tatlılar, çeşitli çorba, et suları, Camlochlin'in en iyi bira ve viskileriyle ziyafet çektiler. Rob misafirlerin arasında, onu doğuştan klanın sonraki reisi yapan rahatlıkla geziniyordu. Kiminle konuşursa konuşsun hatta ne tür konular hakkındaymış olursa olsun, gözleri odanın karşısından Davina'nın kolları buluyordu. Gülümsemesi mahrem ve istekliydi. Davina, Rob'un onu istediğini biliyor ve vücudu hâlâ sızlamasına rağmen o da onu aynı şekilde istiyordu. Onunla yalnız kalmak, ona dokunmak, keşfetmek, koklayıp tadına varmak ve onu ne kadar çaresizce sevdiğini söylemek istiyordu.

Son içeceğini bırakıp, eline uzandıktan sonra dudaklarına parmağıyla dokunması için hazırlıklı değildi.

"Misafirlerimize iyi geceler dile."

Emri alçak, genizden ve arzuyla dolu bir sesle gelmişti. Davina'nın yanakları kızardı ve bakışlarını Rob'un onu öpmesini izleyen düzinelerce kişiden uzağa çevirdi. Rob onu kollarına almak için eğildiğinde, Will'in tezahüratları kanında yankılanıyor ve yüzünü Rob'un yeni ekosesinde gizlemesine sebep oluyordu. Utancının yerini Rob onu odasına, kendi odalarına taşıdığı anda şaşkınlık ve mutluluk gözyaşları almıştı. Yüzlerce mum odada yaz gecesi yıldızları gibi yanıyordu. Mor süpürge otlarıyla dolu gülbuketler odanın her yerini kaplamıştı ve odaya Highland'in yumuşak, tatlı kokusunu yaymıştı.

"Bütün bunları kendin topladım," dedi; bu sabah ne kadar güzel koktuğunu hatırlayarak.

"Finn ve Will bana yardımcı oldu."

Dudaklarını ona doğru eğip Davina'yı yatağa taşıdı.

"Hoşuna gitti mi Davina?"

Başıyla onaylarken, kelimeleri ağlamadan söylemekten acizdi. Ever, evet, hoşuna gitmişti. Ah Tanrım, evet! Yaptığı her şey onu mutlu ediyordu. Elbisesinde çözdüğü her düğme, açığa çıkmış tenine kondurduğu her narin öpücük,

onu mutlu ediyordu. Hayatını kurtarmış ve becerikli kollarının güvenliğinde onu saklamıştı. Çiçekleri toplayana kadar hiçbir şeyin onu daha çok sevmesini sağlayabileceğini düşünmemişti!

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı, Rob’un vücudu onu kaplayıp içine girerken.

“Ölene kadar sadece seni seveceğim.”

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Kral James Royal, odalardan birinde yalnız başına şömineye bakarken parmaklarından gümüş bir kadeh sallanıyordu. Müziğe ve aşağıdaki Ziyafet Evi'nden gelen kahkahalara kulak vermedi. Taç giyme töreni, İngiltere ve İskoçya'daki bütün soylularla beraber birçok Highland Reisini Whitehall Sarayı'na çekmişti. Hepsi yeni Krallarına saygılarını sunup soylu kışını öpmeye hevesliydi. Ama hiçbiri güvenilir değildi. Muhtemelen bir veya birçoğu onun şu anki pozisyonunda, sarhoş ve kederli olmasına sebep olan trajediden sorumluydular.

O ölmüştü.

Onu Kral olarak ilan eden törenden sonra, Lord Dumfries ile beraber St. Christopher Manastırı'nın yanıp kül olduğunun haberi gelmişti. Kimse hayatta kalmamıştı.

Davina.

Şahit kalmadığından, bu korkunç suçu kimin işlediğini bilmek imkansızdı.

Westminster'dan yeni evi Whitehall'e taşınan bir haftayı geçen kutlamalarda James gündüzleri neşeli bir hali varmış gibi davranıyordu. Misafirlerini karşılıyor, yiyip içiyor ve an gerekirse gülümsüyordu ama düşünceleri her zaman kızının üzerindeydi. Bunun gibi gecelerde, rol yapamayacak kadar

hüzünlü ve öfkeli olduğu zamanlarda, odasında yalnız oturuyordu. Onu ölümünden kim sorumluydu? Bütün pişmanlığını İngiltere'deki en iyi şaraplara boğarken bu soru aklını kurcalıyordu. Sayamayacağı kadar fazla düşmanı vardı ama hiçbiri Mary'nin ilk doğan çocuğunu bilmiyordu.

Charles biliyordu elbette. James, Davina doğduktan kısa bir süre sonra ağabeyine söylemişti. İlk başta önceki Kral, yeğeninin bir Katolik olarak yetiştirilme fikrine küfredmişti. Sonunda Charles birçok durumda olduğu gibi, ufak kardeşinin bir çeşit asi ve sırların adamı olduğunu bilerek yanında durmuştu. Gerçekten James sıradan biriyle, Anne Hyde ile, gizli bir şekilde evlenmişti. Anglikanizm'e inanmayı bırakıp dönüşümünü yıllar boyunca gizli tutmuştu. Nefret ettiği bir durumdu ama taht için yararı olmuştu. Davina doğduğunda, isteği dışında Protestan inancına göre yetiştirileceğini biliyordu ama Charles'ın meşru bir çocuğu olmadığından ve Katolik inancına karşı çıkmalar çoğaldıkça ilk doğan çocuğunu dünyadan gizlemek zorunlu bir hal almıştı. St. Christopher'da ki rahibeler, Kaptan Geoffries, ondan sonra gelen Kaptan Asher ve adamları kim olduğunu biliyordu. Sevgili eşi Anne, son nefesini vermeden önce kızı için ağlamıştı. Onun ölüm döşeginde yanında kaç kişi vardı? Mary ve en küçük kızı Anne ile birlikte Piskopos, Lord Convington ile Parlamento'dan Allen vardı. Onların dışında eşinin ardından ağladığı çocuğun doğumunu yaparken ölmediğinden kimin şüphelendiğini bilmiyordu. Kadehinden bir yudum daha aldıktan sonra yere düşmesine izin verdi. Ufak Davina. Doğduğundan beri onu hayatında iki defa görmüştü. Birinde iki yaşındaydı ve diğerinde ise annesi öldükten bir yıl sonrasında, on bir yaşındaydı. Manastırı ziyaret etmek çok tehlikeydi ama topluluğu Edinburgh'a gitmek için St. Christopher'dan geçirirken, Baş

Rahibeyle kızının dış kapıda olmasını ayarlamıştı. James onu İspanya'ya, hatta Fransa'ya, Restorasyon döneminden önce vaktinin çoğunu geçirdiği, Katolik inancıyla ilk defa tanıştırıldığı yere götürmek istiyordu. Ama Anne, onu yakınında tutmak istiyordu. O yüzden onu İskoçya'da tutup rahibelerin korumasında bıraktılar. Anne tekrar kızını hiç görmedi. Davina, hayatı boyunca tutmak zorunda olduğu birçok sırdan bir tanesi haline geldi. Şimdi ölmüştü ve inancını devam ettirecek varis umutları yok olan bir Kral olarak değil de kızını tanıma ve sevmeye şansı olmayan bir baba olarak yasını tutuyordu.

Kapısına vuruldu. Girilmesine izin verince, genç karısı Mary'nin odaya etrafına sarılı üç korumayla birlikte girdiğini gördü.

"Lordum."

Reverans yapıp görev bilinciyle başını eğerken kulağının etrafındaki koyu renkli bukleler zıpladı.

"Kaptanlarınızdan biri İskoçya'dan döndü ve sizinle görüşmeyi talep ediyor."

Ona söyleyemezdi. Hiç kimseye, Ziyafet Evi'ndeki kutlamaların keyfini çıkarmak yerine neden burada bayılana kadar içtiğini söyleyemezdi. Davina ondan sonra gelen dört bebek gibi doğumda ölmüş sayılırdı. Anne ölü doğmuş bebeklerinin, Tanrı'nın günahları için verdiği bir ceza olduğuna inanır ve ağlardı. Ama ilk doğan çocuğu, anne karnında ölmemişti. Onu görmüştü. Çok ufak, çok masum bir şekilde Kaptan Geoffries'e, manastır kapılarından kalbinde büyük bir kaya ile çıkan adam babası değilmiş gibi gülümsüyordu. Kesinlikle Tanrı onu affetmemişti ve asla etmeyecekti.

"Kimseyi görmeyi istemiyorum. Onu gönderin." James karısını eliyle uzaklaştırdı.

“Kızların Mary ve Anne, eşleri gibi seni soruyorlar.”

Korumalarından uzaklaşıp öne doğru atılarak yanına vardığında, dizleri üzerine çöktü. “Ziyafet Evi’ne gelmeniz için yalvarıyorum. Böylelikle yokluğunuzu düşmanlarımız bir korku işareti olarak görmeyi bırakır.”

Ah evet, Orange’lı William, tahta çıkması için elinden gelen her şeyi yapan damadı. İşte bu adam öldürebilme yeteneğine sahip bir adamdı. James’in diğer yeğeni ve en büyük düşmanı, James’in yükselişine açıkça karşı gelen James Scott, Monmouth Dükü’nün aksine William hançeri saplarken gülümsüyor, birinin kanı akarken ve silah kendine aittken bile inkâr ediyordu.

“Eşim.”

Mary, James düşmanlarının geri kalanını düşünmek için fazlasıyla yorgun hissedip gözlerini kapatınca elini sıktı.

“Seni rahatsız eden her neyse kenara bırakmalısın. Sen Kralısın ve birçok destekçin var. Ben de onlardan biriyim.”

James istirham eden koyu renkli gözlerinin içine baktı. Sevgili Anne gibi bir kadını önemseyeceğini düşünmemişti ama Modenalı Mary onu haksız çıkarmıştı. Oldukça yaşlı kocasına alışması birkaç yılını almıştı ama James onu önemseyemediğine inanıyordu. Hürmetkar ve kalabalık içinde sessiz kalan bir kadındı ama geceleri sadece vücudunu değil, düşüncelerini ve fikirlerini de onunla paylaşıyordu. Eğer kendi kızını terk ettiğini bilirse onun hakkında ne düşünürdü?

“Sana söyleyebileceğim şeyler var karıcığım.”

“Sonra.”

Elini okşadıktan sonra öptü.

“Öncelikle bu kaptanla konuşun. Konunun önemli olduğunu söylüyor. Ondan sonra gelin, yanıma oturun ve hâlâ sizin hakkında çalınan çeneleri durdurun.”

Ona olan inancına ve gücüne tebessüm etti. Anne, onu severdi.

“Pekâlâ, onu içeri alın ve misafirlerime kısa süre sonra onlarla olacağımı haber verin.”

Kadının gidişini ve üç korumanın hemen ardından takip edişini izledi. Kapı tekrar kapandığında gözlerini kapatıp kızının yüzünü gördü. İki yaşındayken dolgun pembe yanakları, sarının en soluk tonunda saçları ve gökyüzü kadar büyük ve mavi gözleriyle bir melek gibiydi. Onu dokuz yıl sonra, uzaktan görmüştü ama bakışları, kızın her detayında dolaşmıştı. Kiliseden dönüşte bahçede hareket ediş şeklini, sanki orada olduğunu sezmiş gibi kısa sürelerle durup kapıların ardına bakışını izlemişti. Her türlü önlemi almıştı. Kimsenin onu bilmediğini düşünmüştü ve yine de düşmanları sırrını keşfederse diye onu koruması için bir ordu göndermişti. Ama yeterli olmamıştı.

Kapının çalışı kızının yüzünün görüntüsünü ortadan kaldırmıştı. James, içeri girilmesine izin verdi ve odaya giren iki adama bir anlığına baktı. Aralarından bir tanesini, Büyük Amiral Stuart'ın yeğeni Kapitan Connor Grant olarak tanımıştı. Grant'a Highland kıyafetleri giymiş, cüretkâr bakışlarını üzerine ve yakınında yere atılmış kadehe çeviren genç bir oğlan eşlik ediyordu.

“Majesteleri,” dedi Grant, tek dizi üstüne çökerken. Ona eşlik eden ayakta kalmaya devam etmişti.

“Adın nedir genç adam?” diye sordu James, iki haftadır ilk defa keyfi yerindeydi. İşte bu çocuk sıra dışı bir şeydi. Küstah misafirine kaşlarını mı çatmalı yoksa gülümsemeli mi bilemiyordu.

“Adım Colin MacGregor, Majesteleri.”

“MacGregor...”

Evet, diye kendi kendine düşündü Kral. Çocuğu, çamurlu botlarından özgüvenle parlayan gözlerine kadar inceledi.

“Rannoch’dan mısın?”

Oğlan başını iki yana salladı.

“Skye,” dedi odaya bakınarak. Etrafını çevreleyen süslerden değil de Kralı yalnız başına bulduğu için şaşkın gözüktüyordu.

“Ah, Reisin misafirlerinden biri.”

“Evet, o benim babam.”

Sesindeki gurur, James’i memnun etmişti. Meşhur Şeytan MacGregor ve ailesiyle törende tanıştıktan sonra onları, Whitehall’a davet etmişti. Reis, James’in yanında istediğı bir adamdı. Kendisi de biraz gizemli olan MacGregor, Skye’de nerede yaşadığını tam olarak açıklamamıştı. Ah, bulması çok kolay olurdu çünkü James’in kuzeni Claire, aralarında yaşamış ve hayattayken Charles’ın onayıyla Connor Grant’ın babasıyla evlendirilmişti. James sorgulamadı. MacGregorlar tekrar Krallığa karşı gelmediğı sürece, sırlarını saklamalarına izin verecekti. Bazı adamların buna ihtiyacı vardı.

“Neden onlarla beraber gelmedin?”

“Bu yüzden sizinle konuşmaya geldim Majesteleri,” dedi Kaptan Grant, diz çöktüğü yerden kalkarak. Genç adama tevazu göstermediğı için sert bir bakış attıktan sonra dikatini Kralına çevirdi.

“Evet, evet, oturun,” diye teklifte bulundu James.

“Bana getirdiğiniz bu acil konu nedir?”

“St. Christopher Manastırı’ndaki saldırı hakkında.”

James’in kalbi göğsünde durmuştu. Sandalyesinde oturup kaptana ne bildiğini sorarken, sesini sakın tutmak sahip olduğu bütün iradesini toplamasına sebep olmuştu.

“Kimin sorumlu olduğunu biliyorum.”

“Kim?” diye sordu James, aldatıcı bir şekilde. Yüzüklü parmakları koltuğun kolunu, boğumları bembeyaz olana kadar tutmuştu. En azından, en azından bir isim...

“Amiral Peter Gilles, Majesteleri. Monmouth Dükü’nün sağ kolu.”

Kral, işte şimdi ayağa fırlamıştı. Onu içten içe yiyen öldürücü öfke, sonunda hedefini bulmuştu.

“Eğer dediğin doğruysa, ikisi de çarkın altında ölecekler. Suçlamalarına karşı ne tür bir kanıtın var?”

Grant, bakışlarını ellerine çevirdi. Konuştuğunda sesi kısık ve isteksiz bir şekilde gergindi. “Colin olay olduğunda oradaydı.”

James, genç Highlandliye dönerken soruyu tutamamış veya tanıdık hüznü gözlerinden uzaklaştıramamıştı. Davina’yı görmüş müydü? Çocuğunun öldüğünü görmüş müydü?

“Bana her şeyi anlat MacGregor. Hiçbir detayı eksik bırakma.”

Onun ve kardeşinin neden St. Christopher’a gittiğini, vardıklarında ne gördüklerini anlatırken Colin’i dinledi. Manastır alevlere hapsolmüştü ve az sayıda İngiliz askeri, Felemenklerle savaşırmaktaydı. Colin’in büyük kardeşi ve eşlikçilerden iki tanesi, İngilizlerin yardımına koşmuşlardı. Hayatlarını kurtarabildikleri için şanslılardı. Ağabeyi bir okla yaralanmış ve İngiltere’ye devam etmek yerine, eve dönmeye karar vermişti.

“Kaptan Grant ile Inverary’de buluştuk ve ona manastırda olanları anlattık.”

“Peki ya Gilles? O öldürüldü mü?”

“Orada değildi,” dedi ona MacGregor, bakışları keskin ve sesi titremiyordu.

“Ölmeden önce adamlarından biri, ağabeyime bu katliamı kimin komuta ettiğini anlattı.”

"Majesteleri," Kaptan Grant, Kralın dikkatini ulaktan uzaklaştırdı.

"Monmouth Dükü adamlarınızı, benim de silah arkadaşlarımı öldürmekten suçlu. Argyil Kontu'nun dahil olduğuna dair bilgim yok ama size amcamın Orangeli William hakkında kuşkuları olduğunu ve onları merhum Kral Charles ile paylaştığını hatırlatmak isterim."

"Evet biliyorum. Connor Stuart, ağabeyimin en yakın destekçisiydi ve benim de öyle. Ailesine sonuna kadar bağlıdır. Taht için büyük bir hizmette bulunduğunu söylediğinde memnun olacaktır. William'a gelirsek, Katolik bir hükümdarlığa karşı pozisyonunun farkındayım ama ihaneti için bir kanıtım olmadığı taktirde, ona karşı bir atakta bulunamam."

Kaptan başıyla onaylarken James kapıya doğru hareket etti.

"Şimdi eğer başka bir şey yoksa, misafirlerime dönmeden evvel dediklerinizi birkaç dakika yalnız düşünmek istiyorum."

Grant'ın tekrar reverans verip genç eşlikçisi ile odadan çıkmasını bekledi.

"MacGregor."

Kral onu girişte durdurdu.

"Gitmeden önce bir şey sormak istiyorum."

Genç adamı tekrar içeri alıp kapıyı ardından kapattı.

"Söyle bana... Bir kadın... Bir rahibe adayı gördün mü..."

Ah Tanrım, Anne öldüğünden beri onun hakkında hiç konuşmamıştı. Ama şimdi kimin bildiğinin ne önemi vardı? Eğer Colin MacGregor, Davina'yı ölmeden önce görmüşse James'in bunu bilmesi gerekiyordu. Kızının gerçekten öldüğünü kesin bir şekilde bilmesi gerekiyordu.

"Kızın..."

Duraklarken duygularını kontrol altında tutmaya çaba-lıyordu, “güneş gibi saçları, gökyüzü gibi gözlere sahipti.”

Oğlanın gözlerinde bir şey... Bir şey belirdi. Acıma veya belki de melankolik bir meraklı. Gözlerindeki her neyse, bir an sonra kaybolmuştu.

“Kurtulan hiç kimse yoktu.

“Ceset o zaman?” diye bastırdı Kral, misafiri uzanınca kapıyı engelledi.

“Belki de onun tarifine uyan? Bilmem gerekiyor.”

“Neden?”

James, geri çekilirken böylesi bir cüretle ve bu kadar dikkatle incelenmeye alışık değildi. Oğlanın ifadesiz bir su-ratı, demirden sinirleri vardı ama gözlerindeki alev dışarı-dan gösterdiği sakin görüntüsüyle çelişiyordu.

“Saygısızca konuşmak istemem,” dedi genç Highlandli. “Çünkü sizi henüz tanımıyorum ama asla tanımadığınız bir rahibe adayını neden bu kadar önemsiyorsunuz?”

James omuzlarını dikleştirip veledle kiminle konuştuğu-nu, eğer emrederse başına neler gelebileceğini hatırlatmaya hazırlanıyordu ama ağzını açtığı anda böyle övünerek ko-nuşmayı içinin almadığını keşfetmişti.

“Çünkü o benim kızımdı,” diye sonunda itiraf etti ama bunu söylemek kendini iyi hissettirmemişti, “ve onu inan-cım için feda ettim.”

Kendine güldü ama sesinde neşe yoktu.

“Bunu neden sana söylediğimi bilmiyorum,”

Ağırılık binmiş omuzlarını silkip kapıdan uzaklaştı.

“Artık bir önemi yok.”

Tekrar sandalyesinin yanına gidip çökerek oturdu.

“Burada kendi kadehinizi bile tutamayacak kadar sar-hoş bir şekilde yalnız oturmanızın sebebi o mu?”

James, ellerinin arasından başını kaldırdı. Etrafındaki çoğu kişi ona sahte bir şekilde hürmet gösterirken, bu oğla-nın açık sözlülüğünden istemsizce hoşlanmıştı.

“Ya çok cesursun ya da fazlasıyla aptal.”

“İkisi de Majesteleri,” dedi Colin, ona kendine güvenen bir şekilde sırttı.

“Fazlasıyla cesurum.”

Davet beklemeden, birkaç dakika önce Connor’un oturduğu sandalyeye oturdu.

“Bana sizin de aynı değerlere sahip olduğunuz söylendi.”

“Bunu sana kim söyledi? Baban mı?”

“Hayır, benim için anlamı çok büyük olan biri. Bu kişi bana, Katolik inancınız için çok fazla şey feda ettiğinizi, Büyük Amiral pozisyonundan bile vazgeçtiğinizi söyledi. Bunun uğruna kızınızı kaybettiğiniz için pişmanlık duyuyor musunuz? Şimdi inancınızı bırakır mısınız veya diğerlerinin de bırakmasını ister misiniz?”

“Hayır, asla. İnancım elimde kalan tek şey.”

Oğlan gülümserken, James’in ilk fark ettiğinden daha fazla babasına benziyordu. Sandalyesinden kalkıp kapıya doğru ilerledi. Kapıya vardığında duraklayıp son bir kere daha James’e bakmak için döndü.

“İbrahim, inancı için kendi çocuğunu kurban etti.”

James başıyla onaylayıp hüznü bakışlarını şömineye çevirdi.

“Ama Tanrı İsmail’in yaşamasına izin verdi.”

“Evet, izin verdi,” diyerek oğlan odadan çıktı.

YİRİMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Davina, tavana bakıp mum ışığının gölgelerle kıpırdanmasını izliyordu. Rahip, onları üç gün önce evlendirdiklerinden beri tuvalet dışında odalarından hiç çıkmamışlardı. Banyoları erkek hizmetçiler tarafından odalarında hazırlanıyordu ve yemeklerini kadın her kapıya tıklayıp odaya girdiğinde utanca boğulmasına rağmen Alice getiriyordu. Hizmetçi kız, Rob'un kalçalarını battaniyeyle örterek uzanmasına alıcı gözle bakarken Davina'ya yakalanması dışında, onlara bakmamıştı. Neyse ki Alice'in gözleri üzerinde dolaştığı an, Rob'un üç gündür tokmak gibi dimdik olmadığı nadir zamanlardan biriydi. Gündüz ve geceleri kaç defa seviştikleri konusunda Davina'nın yanakları kızarmıştı. İlk birkaç gün vücudu sızlıyordu. Rob ona yavaşça ve narin şekilde sahip olmuştu. Ama bu sabah, aman tanrım, cüreti hâlâ onu şaşırtıyordu. O hâlâ uyurken erkekliğinin sertleşmesiyle uyanmıştı ve Davina üzerine oturmuştu. Rob, uykusunu bozmasını ufak da olsa sorun etmiyordu ama ona gülümseyerek kaslarını tamamen eritmişti. Öpücükleri ateş gibiydi ve kalçalarını elleri arasına alıp onu dinmeyen arzusunun üzerine oturturken dili ısrarcıydı. Ah, ama onun üzerinde olmak, yüzündeki şehvetli zevke bakmak çok iyiydi. Kalçalarını onun uzunluğu boyunca tekrar tekrar, ta ki değerli

nektarını içine akıttığını hissene kadar hareket ettirirken, kendi doyumunu yüzünden nefes nefeseydi. Sonrasında ona arkadan sahip olurken daha öncekilere göre daha az hassasiyetle onu yatağa doğru eğmişti. Ondan sonra birbirlerinin kollarında uyuyup uyanmış, yemek yemiş, tekrar sevişip uykuya dalmışlardı. Bu kaç saat önceydi? Davina zaman kavramını yitirmişti. Acıkmıştı ve günlerini Rob ile geçirmeyi sevdiği halde birden dört duvar arasında olmaktan sıkılmıştı.

“Rob.”

Onu uyandırmak için nazikçe yandan dürttü.

“Acıktım. Rob?”

Bu sefer onu biraz sarsmıştı.

“Alice yakında burada olur,” dedi uykulu bir şekilde gözlerini açmadan.

“Olmayacak. Sanırım gecenin bir yarısı. Ben mutfağa ineceğim...”

“Hayır.”

Ağır kolları beline düşerken onu kolayca üzerine doğru çekmişti.

“Burada kal.”

Davina, o tekrar horlayana kadar bekledikten sonra dikkatli bir şekilde kolunu kaldırıp yataktan sıvışmıştı. Zemin çok soğuktu. Terlik için etrafa baktı ama loş ışıkta onları bulamamıştı. Karnı gurulduyor ve onu sadece Rob’un ağır tuniğini giyerken kapıya doğru gitmesine ikna ediyordu. Kafasını dışarı çıkardı. Koridor karanlık ve sessizdi. Birkaç dakika bekleyip, Alice’in merdivenlerde nefis bir tepsiyle belirmesini umuyordu. Herkes uyuyor muydu? Kapıdan uzaklaşırken öyle olmasını umuyordu. Mutfaka gitmek için büyük salonu geçmek zorundaydı. St. Cristopher’ın kilerini gecenin bir yarısı sık sık istila ederdi ve uyuyan vücutların üstünden geçmek konusunda baya bir deneyimi vardı.

Karnının guruldaması, bu sefer boş holde yankılanmıştı. Merdivenlerde sessizce yürürken sola ve sağa bakınıyordu. Şansa, ilk kattaki uzun mumlukta hangi yöne gittiğini anlayacak kadar ışık kalmıştı. Gölgelerden çıktığında iki adamın köşeyi dönüp doğrudan ona gelmesiyle olduğu yerde kalakalmıştı. Kahkaha atıyorlardı ve onu görmemişlerdi. Davina, merdivenlere kaçmak için döndü ama adamlardan biri ismini çağırınca söz dinler bir şekilde durdu. Will, ismini seslenmişti. Rahatlamayla iç çektikten sonra ona bu saatte, çıplak ayak koridorda ne yaptığını dair bir açıklama yapmak için döndü. Ama ona baktığında gümüş gözleri uzun, salık saçlarından Rob'un tuniğine, oradan da çıplak bacaklarına çekilmişti. Nefesini tutmasını duymuştu. Sonunda bakışları buluştuğunda onu daha önce gördüğünden daha fazla hassas gösteren acılı bir ifade taşıyordu. Bir şekilde ayıp gülümsemesini üzerinde gezdirirken kendinden şüphe etmesini sağlamıştı. Yanındaki adam bir adım öne atılınca, boğazına bir hançerin tutulmasıyla yerinde durdu. "John," dedi Will, gözlerini ondan almadan,

"Rob'un karısı için git de bir ekose bul. Hemen şimdi!"

Will hançerini kınına koyduktan sonra, John büyük salona doğru arkasına bakmadan uzaklaştı. Will onu mum ışığında inceledi.

"Selamlar güzel kız. Senin için endişelenmeye başladım."

Davina'nın yanakları kızarıırken Will'in dudağının bir kenarı tanıdık, yamuk gülümsemesiyle kalkmıştı.

"En iyi halinde gözüktüğün için minnettarım. Kalede bu saatte yalnız başına gezinmene izin verirken Rob nerede?"

"Uyuyor," dedi ona Davina, tuhaf bir şekilde kollarını göğsünde birleştirerek.

"Acıkmıştım ve tam da mutfağa gitmek üzereydim. Bunda bir tehlike görmedim."

"Bu şekilde görünerek mi?"

Gözlerini son bir kere daha üzerinde dolaştırdıktan sonra uzağa çevirerek onu tamamen görmezden geldi.

“Burası artık senin evin, biz de senin akrabaların olabiliriz kızım. Ama her erkek senin kardeşin değil.”

John uzun, parçalanmış bir ekose kumaşla gelip Will'e uzattıktan sonra hemen yoluna gönderilmişti.

“Üzerine sar,” dedi Will ona kumaşı fırlatarak.

“Sonra odana geri dön ve kocanın sana biraz yemek getirmesini sağla.”

“Evet, güzel bir nasihat.”

İkisi de dönünce Rob'un merdivenlerden ekosesini belinde tutarak indiğini gördü.

“Beni uyandırabilirdin,” dedi Davina'ya ona ulaştığında.

“Denedim,” dedi ekoseyi omuzlarına dolayarak.

Kıza pişman bir gülümseme gönderirken kuzeni, ona acıyan bakışlar attığı için Rob, Will'e kötü baktı.

“Hadi odaya dön.”

Davina'nın başını öptü.

“Yiyecek bir şeyler getireceğim.”

“Biraz meyve, belki ekmek ve bal,” diye minnetle önerirken Rob, onu hareket etmesi için dürtüyordu.

“İyi akşamlar Will,” diye omzunun üzerinden seslenirken Davina, Rob'un en iyi arkadaşı çapkın bir şekilde gülümsediğinde ona tebessüm etti. Bir kurt olabilirdi ama onunlayken bir yavru kadar güvendedi.

“Kumaş için de teşekkür ederim.”

“Ona bakmakla işin bitti mi?”

Will gözlerinden huşuyu kırarak uzaklaştırırken her zamanki umarsız sırtışını Rob'a çevirdi. “Evet, yarına kadar veya yatağını tekrar terk etmesine ne zaman izin verirsen.”

Rob ona kötü bir bakış attıktan sonra Will, omzuna vurduğunda gülümsedi. Onlar kuzenden öteydiler. Doğduklarından beri arkadaşılar ve Rob'un William MacGregor'dan daha fazla güvendiği hiç kimse yoktu.

“Gel, benimle biraz içki iç,” diye teklifte bulundu Will, onu koridorda yönlendirirken. “Biraz geç kalırsak eşin için bir mahsuru olmaz. Babamın Angus’un içkilerini nerede sakladığını keşfettim.”

Loş ışıkta gözleri yaramazca parlıyordu.

“Geriyeye pek bir şey kalmamış. Eğer bitirirsek, Angus’un dönüşüne kadar güzel bir kavga çıkacaktır.”

Rob, merdivenlere doğru dönüp bakarken ekosesinin uzun kısmını omuzlarına örttü ama vücudunda aniden dolayan ürperti henüz geçmemişti. Babası iki hafta içinde eve dönecekti.

“Buraya,” diye fısıldadı Will, onu kilerin yanındaki ufak depo odasına yönlendirerek.

Will, kullanılmış mumlardan, paslı bıçaklardan, kullanılmayacak kadar eskimiş, kırılmış boş tahta kovaların bulunduğu birçok tozlu kasayı ve rafı karıştırırken Rob bekledi.

“Ah, işte burada.”

Will bir elinde bir avuç mum, diğer elinde iki kadehle döndü.

“Masada benim için yer aç olur mu?”

Rob kolunu yüzeyde gezdirip masayı döküntülerden temizliyordu.

“Asher’a göz kulak oluyor musun?” diye sorarken, arkadaşı mumları yakıp kadehlerdeki tozu üflüyordu.

“Evet.”

Will, kasaların arkasındaki perdeli ufak girintiye elini uzatıp gülümsedi.

“Gündüzleri kalede gözleri yere sabitlenmiş bir şekilde dolaşıyor.”

Doğrularak kocaman, tıpayla kapanmış şişeyi kaldırıp Rob’a zafer dolu bir sırtış yolladı. “Kaptanın gitmeyi deneyeceğini sanmıyorum ama kapısı geceleri kilitli kalıyor.”

“Güzel,” dedi Rob, hâlâ Asher’i hayatta bırakarak doğru şeyi yaptığı konusunda kararsızdı. “Yarın ona iş ver. Eğer burada kalacaksa ekmek parasını kazanması gerekiyor.”

“Evet, ona ahırdaki bölmeleri temizlettirim. Boklarla beraber kendini tam da evinde hissetmiş olur.”

“Will?”

“Evet?” Arkadaşı tıpayı çekerken bakışlarını kaldırdı.

“Onu babama nasıl açıklayacağım?”

Will gülümseyip tıpayı omzunun üzerinden fırlattı.

“Tabii ya, Kralın kızının oğlunun yatağında olması, hain bir İngiliz askerinin kalende olmasına kıyasla nedir ki?”

Rob inleyerek elini çenesinde gezdirirken Will içkilerini doldurdu.

“Babamın desteklemek için İngiltere’ye kadar seyahat ettiği adamı düşmanım yaptım.”

Ona acıyan Will, içkisini uzatarak omzuna vurdu.

“O senin baban. En azından seni öldürmeyeceğini biliyorsun. Şimdi.” Kadehini kaldırdı. “Ne kadar kısa süreli olursa da olsun, mutluluğuna içelim.”

İkisi de viskilerini kafaya dikmeden önce Rob’un sert bakışına güldü.

“Ah, lanet olsun!”

Sıvı ateş içini yakıp geçerken, Rob’un bütün vücudu titredi.

“Bu boktan şeyi nasıl içiyorlar?”

Will masanın kenarına tutunup gözlerini sıkıca kapattı.

“Biliyorsam ne olayım.”

Şişeyi kaldırıp sıvının geri kalanını yere döktü.

“Ne?” diye sordu Rob’un inanamaz bakışına.

“Zehir gibi. Bir gün birinin ölümüne sebep olacak.”

“Evet,” diye kahkaha attı Rob.

“Angus, içkisinin bittiğini öğrenince muhtemelen babanı öldürecek.”

“Hayır,” dedi Will, boş şişenin yerini değiştirerek.

“Babam o inatçı yaşlı şerefsizin üstesinden gelebilir.”

Mumları söndürüp Rob’u odanın dışına kadar takip etti.

Rob kapıyı iterek açarken bakışları yatağında uyuyan Davina’ya çekildi. Kralın kızına. Onun için çok şeyi riske atmıştı ve kendi babasının bunu anlayacağından şüphe ediyordu yine de bu, Rob’un umurunda değildi. Odayı sessizce geçerken tepsiyi yatağın dibine yerleştirdi. Onu burası dışında başka her yere nasıl götürebilirdi? Camlochlin’de İngiliz yasalarının bir önemi yoktu. İnandığı şey bu değil miydi? Yatakta yanına çıkıp uyurken onu izledi. Nasıl ona âşık olmaktan kendini alıkoyabilirdi? Sanki açlıktan ölen bir adamdan en nefis yemeklerin olduğu bir ziyafet sofrasına direnmesini istemek gibiydi. Kızın alnını öpüp, kırırdığında gülümsedi. Saçları gümüş ile altının karışımı gibiydi ve yumuşacık yanaklarına doğru dökülüyordu. Nazik bir şekilde geriye doğru çekti. Dudakları en nadir güllerin yumuşacık yaprakları gibi tembel bir şekilde gülümsüyordu. Onun için bir Kralla savaşır, babasına karşı çıkar ve eğer gerekirse doğuştan kazandığı hakkını kenara bırakırdı. Başını eğip leziz nefesindeki harika şarap kokusunun tadına baktı. Davina gözlerini açtı ve Rob düştüğünü durdurmaktan aciz olduğunu, kendini kurtarmak konusunda isteksiz olduğunu hissediyordu. Onu sevmişti. Tanrım, onu sevmişti.

“Rüyamda seni görüyordum,” diye fısıldadı, Rob’un üzerindeki yüzüne uzanarak. “Bebeğimizi kucağında tutuyordun.”

“Öyle mi?”

Ona bakarken, neler gördüğü için güçlkle konuşabiliyor, güçlkle nefes alabiliyordu.

“Senin gibi mi gözüküyordu?”

Gözleri kocaman açıldı. "Kız olduğunu nasıl bildin?"

"İstedğim buydu. Annesi kadar güzel ve cesur bir kız çocuğu."

Davina, kollarını onun boynuna dolayarak dudağında ki gülümsemeyi öptü. Karnı cevap olarak guruldadığında beraber kahkaha attılar. Geri çekilirken kızı da kendine çekerek doğruldu Rob.

"Yemeğini getirdim. Gel buraya, seni yedirmeme izin ver."

Kız üzerine çıkıp bacaklarını beline dolarken Rob uzun bacaklarını kızın altında uzattı. Davina bir parça yulaf ekmeğini bala batırıp onun ağzına götürmesini izledi. Bir yudum aldıktan sonra gözlerini kapatıp zevkle iç çekti.

"Benim bu şekilde radıma bakıyorsun."

Sesi, arzuyla derinleşip onu yere ittirip içine girdiğinde de bu şekilde iç çekmesini duymamak için kendini dizginlediğinden pürüzlü çıkmıştı. Sonra ona dilimlenmiş elmaları yedirdi ve Davina diliyle onun parmaklarını yalarken çenesini kasmıştı. Biraz böğürtlen de aşırırmıştı ve her birini kendi dudağından sunmuş, kızı her birini kabul ettiğinde öpmüştü. Davina'nın boynundan aşağı biraz bal döktüğünde kalbi durmuştu ve kahkahası aklını başından almıştı. Dökülen balı yalarken kızın altında sertleştiğini hissediyordu. Kısa süre sonra ikisi de yiyeceği umursamayı bırakarak birbirlerinin elbiselerine dalarken başka bir şeyin açlığını çekiyorlardı. Rob onu uyarılmış erkekliğinin üzerine kaldırdıktan sonra dizlerini büküp içine dalarken inledi. Davina ıslak, dar ve istekliydi. Hem de çok fazla. Başını geriye atıp Rob'un elini saçının kalın telleriyle doldurmuştu. Rob parmaklarını saçlarının arasından geçirerek nazikçe çekip kızın sırtını bükmesini sağladı ve bir göğüs ucunu ağzına aldı. Emerek nazikçe çekerken kızı sert erkekliğinde hareket etmesiyle aralanmış dudaklarından tatlı inlemeler

çıkmişti. Davina, şişmiş başına kadar kalkıp dibine kadar inerken müthiş, sıcak, ıslak ve kıvılcımlar çıkaracak kadar dar hissettiriyordu. Dolgun kalçalarını kavrayarak onu yukarı aşağı kaydırırken zor nefes alacak kadar sıklaşana kadar kalçalarını döndürüyordu. Onu doyurmak, arzusuyla doldurmak istiyordu ama henüz değildi. Henüz değil. Yakınına çekerek boğazındaki nabızı emerken, göğüsleri kendi göğsüne değerken kalbi onunla aynı ritimde atıyordu ve inlemeleri birbirine karışmıştı. Davina, yüzünü onun terden parlayan boynuna gömdüğünde, Rob'u kendine doğru tutup hiç bırakmak istemiyordu. Kızın, kını etrafında git-tikçe daralıp ıslanması onu çılgına çeviriyordu. Daha sert, hızlı bir şekilde ittirirken onu kalçalarından, kafasını geriye doğru atıp ismini haykırana kadar kaldırıyordu. Titrerken doyumunun güzelliğini ve kollarında, aletinin üzerinde, onu becerirken sarsılmasını, ateşli zevkin sel gibi dalgalarıyla meniye içine çekmesini izledi. Ah, o Davina'ya aitti ve yatağa geri düşerken, yüzündeki tatminkâr gülümsemesi bunu bildiğini kanıtliyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Davina bileklerine kadar Camas Fhionnairigh'in dondurucu suyunda dururken kahkahayla iki büklüm olmuş halde ağzını elleriyle tutuyordu.

"Aranızdan hangisi bunu yaptı?"

Finn, tehditkâr gözükmek için elinden geleni yaptı. Ağız dolusu su olmadan başarması zor bir şeydi ama bir sürü çocuk fark edemeyerek etrafında zıplamakla meşguldüler. Finn ıslanmış saçını gözlerinin önünden alıp Hamish MacGregor'a gözlerini kısarak baktı.

"Kaç, Hamish!" diye bağırdı Davina, Finn peşinden koşmak için öne atılırken.

"Gelin çocuklar, silah arkadaşımıza yardım etmeliyiz."

Eteğini kaldırıp topuklarıyla suyu tekmeleyerek hayat dolu ordusunu düşmanlarına doğru yönlendirdi. Elini çırpı ve genç Marybeth MacDonnel dere kenarından ufak bir taş alıp Finn'in sırtına attığında büyük kardeşinin arayı kapatıp ayağını Finn'in bileğine dolayacak kadar duraklamasını sağlamış ve ona tezahürat etmişti. Düşmanları yerle bir olurken büyük ordu etrafını sarıp ona su sıçratmakta vakit kaybetmemiştir.

"Finn, sana kavgayı kaybetmek hakkında ne söylemiştim?"

Davina, Finn'in ıslanmış suratından başını kaldırdığında Will'i, başını hayal kırıklığına uğramış gibi yalandan sallarken bulmuştu.

"Bütün zaferleri bana bırakmak zorunda mısın?"

Acı çekermiş gibi bir iç çektikten sonra, parıldayan bakışlarını Davina ve yarıdakçılara çevirdi.

"Hanımefendiler, çocuklar, lütfen fena şekilde yenilme-ye hazırlanın."

Davina, Will onu sonraki tümsekte yere düşürüp zavallı Hamish'in peşine düştüğünde, adamın onu sevdiğini biliyordu. Finn'de aynı zamanda onu seviyordu. Rob'un odasından iki hafta önce çıktığında kendini hemen Davina'nın yanına bağlamasından ve o günden beri güçlükle yanından ayrılmasından belliydi. Davina da onları seviyordu. Maggie'yi, Jamie'yi hatta ona herkese yaptığı gibi homurdanan Brodie'yi bile seviyordu. Camlochlin'e, kakhaha atan çocukları ile esintili dumanlı dağ tepelerinin büyüüne bayılmıştı.

Saç örgülerinden suyu sıkarken, sık kıyılarda güçlükle kakhaha atarak yürüyordu. Finn ya Will'e yardım etme ya da onu sabote etmek için yanından hızla geçerken soğukla titriyordu. Gözlerini uçsuz bucaksız uzanan tepelere çevirdi ve Jamie ve Brodie sürüyü iki koldan kısıtırırken, en çok sevdiği kişinin yünlü koyunları otağa getirdiğini görünce gülümsedi. Rob her gün çok çalışıp klanının, topraklarının ve çiftlik hayvanlarının iyiliğini gözetiyordu. Jamie ve Will, daha ilgi çekici bir şey dikkatlerini çekmediği sürece çoğunlukla yanındaydı. Ama Will, Camlochlin Klanı'nın Reisinin ilk doğan oğlu değildi. Klanın sürekli yedirilmesi, rahat bir şekilde barındırılması ve dondurucu Highland gecelerinde sıcak tutulması yalnızca Rob'un göreviydi veya olacaktı ve bu konuda kendini adaması, Davina'nın tam inancı ve

güvenini kazanmasına sebep olmuştu. Sürekli kendi yararları için ter dökmek yerine, birkaç saat emeklerinin tadını çıkarmasını diliyordu. Biraz ikna etmek gerekiyordu ama Davina sabırlıydı. Onu, gün boyunca çok az görmeyi sorun etmiyordu çünkü Rob, işin ardından eve Davina için ilk gecelerindeki kadar aç ve arzulu dönüyor ve dayanıklılığı gecenin geri kalanında devam ediyordu. Neredeyse elini sallayacaktı ama Rob durduğu yerden onu göremezdi. Etrafına bakınca bir ferahlık dalgasının üzerine yayıldığını hissetti. Güzellik ve özgürlükle çevrelenmiş bu yere aitti. Camlochlin'den önceki her şey uzaktaki bir rüya gibi hissettiriyor ve geçen her gün, o zamanları daha fazla unutturuyordu.

“Mutlu görünüyorsun.”

Durup Edward'a bakmak için başını kaldırdığında Finn veya Will'in yakınlığından, onunkine nazaran daha az endişeliydi.

“Lütfen konuşmama izin ver.”

Davina başıyla onayladığında lafına devam etti.

“Sana dört yıl boyunca kendimden nefret ettiğimi söyleme şansı yakalamak istiyordum. Sana yaptığımdan nefret ederken söyleme cesareti bulamadığım için kendimden daha fazla nefret ediyordum.”

Kelimelerinin doğruluğu gözünden belli oluyordu. Davina, ona inanıyordu. Her gün bir sonraki günden korkarak neredeyse bütün zamanını neden onunla geçirdiğini anlıyordu. Sonunda düşmanlarının geldiğini bildiğinde onu teslim etmemiş ve bir orduyla savaşmış bir yabancıya onu kurtarması için yalvarmıştı.

“Seni affediyorum Edward.”

Suçlu ifadesi bir an bocaladı ve kendine, ona gülümsemek için izin verdi.

“Rob haklı. Affını hak etmiyorum. İkinizin de birbirinize bakış şekliniz yüzünden ondan nefret ettim. Ama şu

birkaç gündür seni gerçekten mutlu görmek, bazı şeyleri daha az bencilce görmeme yardımcı oldu.”

“Sana bir kere merhamet etti Asher,” dedi Will, Davina’nın yanında durarak.

“Kocasının bir kere daha merhamet etmesini bekleme.”

“Onunla konuşmaman gerekiyor Kaptan,” diye hatırlattı Finn, kızın solunda belirerek.

“Eğer isterse, benimle konuşabilir,” diye düzeltti Davina ve Finn’in gergin bakışlarını Edward’ın omzunun üzerine doğru bakarak takip etti. Titreyen dişleri arasından güven verici bir şekilde gülümsedi. Rob, hâlâ onları net bir şekilde göremeyecek kadar uzaktaydı. Onunla sonrasında Edward hakkında konuşup affettiğini söyleyecekti.

“Eğer diğerlerine merhamet göstermezsek, bize de merhamet gösterilmez. Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yapıyoruz. Hiçbirimiz mükemmel değiliz.”

Muzip gülümsemesini Will’e çevirdi.

“Başını yastığa her gece koyduğunda kendine söylediklerine rağmen.”

Finn’in kahkaha attığı sırada Caitlin MacKinnon, koyu renkli saçları kızarmış yanaklarının etrafında hoplarken, gülerек ve kıvrarak onlara doğru geliyordu.

“İşte buradasınız Kaptan Asher. Sizi arıyordum.”

Edward, ufak bir tebessüm etti ve Davina’nın genişleyen gülümsemesini görünce bakışlarını çevirdi.

“Dün ağır yulaf çuvallarını benim için taşıırken çok yardımcı oldunuz,”

Caitlin resmen cilveleşiyordu ve kollarını çaba göstermeden onunkilere doladı. “Bana güçlü kollarımızla bir kere daha yardımcı olmanızı umuyordum.”

“Elbette,” diye söz verirken Edward’ın da yanakları biraz kızarmıştı.

Zavallı adam, diye düşündü Davina, Caitlin ile beraber uzaklaşmasını izlerken. Dört yıldır hiçbir kadın ona böyleleri utablemaz niyetlerle gülümsememişti.

“Sanırım Caitlin, onu arzuluyor,” derken Will ve Finn’in kendi aralarında gülüşmelerini tamamen kaçırmıştı.

“Tristan sinirlenecek midir?”

Bu sefer kahkahalarını gözden kaçırmamıştı.

Rob, koyunun döşenmiş butlarına sopasıyla dokunup tekrar gözlerini kısarak bakmaya devam etti. Karısını su kenarında kovalayan Will miydi? Ondan kaçarken ortaya çıkan onun çıplak dizleri miydi? Lanet olsun, Will’in yakışıklı suratına sonrasında baya ciddi bir hasar verecekti. Ve Finn... Kırılması gereken koyunlar varken beş yaşındaki bir çocuk gibi dalgalarla su sıçratarak ne halt ediyordu?

“Buraya baya kolayca yerleşti.”

“Hmm?” Rob Jamie’ye döndü.

“Ne?”

“Karın.”

Eniştesi göl kenarını asasıyla işaret etti.

“Burada oldukça mutlu gözüküyor.”

Rob, başıyla onaylarken dereye doğru baktı. Evet, mutluydu. Ona her gece bunu söylüyordu. Karısı, topraklarını ve akrabalarını en az onun kadar severken şikâyet etmeye ne hakkı vardı? İstedığı ve umduğu şey buydu. Sadece on-suzken bu kadar hoşlanmamasını diliyordu.

“Graham onu buraya getirdikten sonra Claire’nin Camlochlin’e alışması neredeyse yarım yılını almıştı. Ancak Connor doğduktan sonra tamamen alışabilmişti.”

“Claire, Davina’ya göre çok farklı bir yaşam sürüyordu,” diye belirtti Rob, bir başka koyunu daha dürterek.

“Büyürken Davina’nın bulduğu tek macera kitaplarındaydı.”

İki tane şişman dişi koyun tepeden yukarı doğru yoldan saparken gözlerini kısarak onlara baktı.

“Kiminle konuşuyor?”

Neredeyse üniformasını giymeyen, Highland ekoseleleriyle sarılmış Asher’ı tanıyamamıştı. Hain şerefsizin sırtı da ona doğru dönüktü ama Rob, Camlochlin’deki herkesi tanıyordu ve bu adam buraya ait değildi. Bastırılmış bir küfürle çenesi gerilerek öne doğru adım attı.

“Will ve Finn onunla beraber evlat,” diye belirtti Jamie, Rob kılıcına uzandığında.

“Burada Kaptan ona karşı bir tehlike oluşturmuyor.”

“Sana söyledim, fırsatın varken onu öldürmeliydin.”

Brodie, çıplak bir süpürge otunu dişlerinin arasına sıkıştırmışken ağır ağır konuştu.

“Çok geç değil.”

Evet, yavaş bir ölüm, ona yakışacaktır, diye düşündü Rob, sürüden iterek uzaklaşırken. Asher’ın yaşamasına izin vermesi bile hâlâ canını sıkıyordu ama şerefsizin Davina’yla konuşma cüreti göstermesi çok fazlaydı.

“Şuraya bak Robert,” diye ona seslendi Jamie. “Adam, Caitlin ile beraber uzaklaşıyor. Karın güvenli bir şekilde tekrar kaleye dönüyor. Kızın peşinden koşup gitme. Koyunları içeri sokmak için üçümüze ihtiyaç var.”

Koyunlara lanet olsun. Rob’un baş etmesi gereken bir tilki vardı. Ateşli bir okun gökyüzünü delmesiyle mazgal siperli duvarlardan bir bağırış geldiğinde, kaleye giden yolu yanılamıştı. Robert rahat bir şekilde duyabilmek için hâlâ çok uzaktaydı ama duymaya ihtiyacı yoktu. Ok atılırların yaklaştığı anlamına geliyordu. Adımlarını hızlandırarak koşarken Camlochlin’in dışına yönlendiren tepelere doğru

bir bakış attı. Gilles onları bulmuş olamazdı. En azından, bu kadar çabuk olamazdı. Uzakta kimseyi görmeyince, kalbi göğsünde hızla atmaya başladı. Uçurumlar. Ah, lanet olsun, Gilles'den çok daha kötüsüydi.

"Reis geliyor!"

Seslenişi şimdi açıkça duymuştu ve bir anda durdu.

Babası eve dönmüştü ve erkenciydi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hava yağmurdan karardığı an, Rob babasının Camlochlin zirvesine ulaşmasını izledi ve belki de hayatında ilk defa bir çocuk gibi hissetti. Yirmi yedi yaşında bir adam olarak babasından biraz bile korktuğunu bilmesi, biraz rahatsız ediciydi. Öfkesinden değil hayal kırıklığına uğramasından korkuyordu.

“Neden erken geldi?” diye sorarak yanına vardığında, Jamie burnundan soluyordu.

“Nedeninin ne önemi var?”

Brodie yanlarına varıp ağzındaki sapı tükürdü.

“O burada.”

Lanet olsun. Kahretsin.

“Baksana ona,” dedi Maggie, Rob’un yanında belirerek.

“Geldiğini gördüklerinde İngiliz soylularının ödünü patlatmış olmalı.”

Rob önündeki görev için cesaretini topladı. Camlochlin’in asıl koruyucusu ve bu vadideki herkesin babası işte buradaydı. Çocuklarını tehlikelere karşı korumak bir Reisin görevidi ama Callum MacGregor için bu görevden de öte bir arzuydu. Babasının içinde bir yerlerde yanan, Rob’un asla anlayamayacağı bir arzu. Babasının yokluğunda, bütün klanı

“Onu eve getirmek zorunda mıydın?” diye annesine gergince sorduktan sonra Tristan, adımlarını hızlandırıp kaleye ondan önce girince kardeşine kötü bir bakış attı.

“Gerçekten Kral James’in kızı mı Robert?”

“Evet anne, onun kızı. Colin sana anlattı o zaman?”

Omzunun üzerinden baktı ama sadece Angus ve babasını görebildi.

“Bu arada o nerede?”

“Colin ve Mairi, İngiltere’de Graham ve Claire ile beraber kaldı. Bize Connor söyledi.”

“Misafirimiz nerede evlat?” diye kaleye girdiklerinde arkasından sordu babası.

“Kurulanıyor olmalı.”

“Kurulanıyor mu?”

Annesi ona meraklı bir şekilde kaşını kaldırdı.

“Evet, Will ve Finn ile beraber gölde koşturuyordu.”

Babası sanki daha fazlasını beklermiş gibi ona bir an baktı. Daha fazla açıklama gelmeyince başını iki yana salayan karısına doğru hızlıca bir iç çekti.

“Bunu da sonrasında açıklayacaksınız.”

Rob’un omzunu sıktı.

“Gel, onu büyük salonda bekleyeceğiz. Sıcak bir şeye hasret kaldım.”

Düz karnını okşarken özlemle koridora baktı.

“En azından bana mutfakta dana eti olduğunu söyle.”

Rob gülümsedi. Belki babası onu öldürmezdi. Ama Kralın kızının artık kendi kızı da olduğunu henüz bilmiyordu. Çaresizce kalın saçlarını şöminenin önünde kurutmaya çalışan Davina, avuçları kaşınana kadar parmaklarını saçına sürtmüştü. Korumaların reisin döndüğünü söylediklerini duymuştu. Camdan bakmak için bir an bile harcamadan odada dolanırken ıslak kıyafetlerini kuru, sıcak ve uygun bir şeyle değiştiriyordu.

büyük bir riske attığını ona nasıl söyleyecekti? Bu yeterli değilmiş gibi bir de Kralın kızıyla evlendiğini? Babasına söylemek zorunda olduklarından nefret etse bile Rob, kararlarından pişmanlık duymuyordu ve bir tanesini bile değiştirmezdi.

Annesi ona elini sallarken rahatsız edici düşüncelerini dindirmişti. Rob, annesinin eve dönmesinden memnundu. Camlochlin, onun yokluğunda eksik kalmış gibiydi.

“Eve hoş geldin Callum.”

Maggie, kardeşini ilk karşılayandı. Neyse ki bu karşılaşma, Rob’a kısa bir erteleme sağlamıştı. “Yolculuğun nasıldı?”

“Bana söylendiğine göre bazılarının yolculuğundan daha olaysız.”

Callum eyerinden inip kardeşinin başını öperek eldivenlerini çıkardı.

“Burası nasıl?” Bilerek Rob’a dönüp bekledi.

“Rob’un sana söyleyecek çok şeyi olduğundan eminim aşkım.”

Kate MacGregor kollarını Rob’a dolayarak kocasına gülümsedi.

“Ama bu, eve dönüşümüzün keyfini çıkarana kadar bekleyebilir değil mi?”

Cevabını beklemeden oğlunu döndürüp onu kaleye doğru çekiştirdi.

“Angus yolculuğunun başında olanlarının bazılarını anlattı,” diye eğilerek ona bildiklerini söyledi Kate.

“Baban o anda gitmek istedi ama Angus, kızın düşmanlarını uyaracağını söyledi.”

“Çok ilginç bir misafirimiz olduğunu duydum,” dedi Tristan gülümseyerek Rob onlara ayak uydurduğunu dönmüş gördüğünde.

“Nerede acaba?”

“Onu eve getirmek zorunda mıydın?” diye annesine gergince sorduktan sonra Tristan, adımlarını hızlandırıp kaleye ondan önce girince kardeşine kötü bir bakış attı.

“Gerçekten Kral James’in kızı mı Robert?”

“Evet anne, onun kızı. Colin sana anlattı o zaman?”

Omzunun üzerinden baktı ama sadece Angus ve babasını görebildi.

“Bu arada o nerede?”

“Colin ve Mairi, İngiltere’de Graham ve Claire ile beraber kaldı. Bize Connor söyledi.”

“Misafirimiz nerede evlat?” diye kaleye girdiklerinde arkasından sordu babası.

“Kurulanıyor olmalı.”

“Kurulanıyor mu?”

Annesi ona meraklı bir şekilde kaşını kaldırdı.

“Evet, Will ve Finn ile beraber gölde koşturuyordu.”

Babası sanki daha fazlasını beklemiş gibi ona bir an baktı. Daha fazla açıklama gelmeyince başını iki yana sallayan karısına doğru hızlıca bir iç çekti.

“Bunu da sonrasında açıklayacaksın.”

Rob’un omzunu sıktı.

“Gel, onu büyük salonda bekleyeceğiz. Sıcak bir şeye hasret kaldım.”

Düz karnını okşarken özlemle koridora baktı.

“En azından bana mutfakta dana eti olduğunu söyle.”

Rob gülümsedi. Belki babası onu öldürmezdi. Ama Kralın kızının artık kendi kızı da olduğunu henüz bilmiyordu. Çaresizce kalın saçlarını şöminenin önünde kurutmaya çalışan Davina, avuçları kaşınana kadar parmaklarını saçına sürtmüştü. Korumaların reisin döndüğünü söylediklerini duymuştu. Camdan bakmak için bir an bile harcamadan odada dolanırken ıslak kıyafetlerini kuru, sıcak ve uygun bir şeyle değiştiriyordu.

Çoktan gecikmişti. Geçen her an, ne kadar korkunç bir ilk izlenim yaratıyordu ama lanet olasıca saç kurumuyordu! Islak saçlara razı olarak sonunda ayağa kalkıp gözlerinin önüne düşen bir avuç dolusu saçını alnının üzerine sabitleyip odadan fırlayarak çıktı. Ailesinin beklenenden erken döneceğini, Rob ile bilmesi gerekiyordu. Colin muhtemelen onlara kim olduğunu söylemişti. Daha hazırlıklı olmalıydı. Şu anda sanki şey gibi gözüküyordu...

Doğrudan birinin göğsüne çarpmıştı. İçgüdüsel olarak eller kalkarak onu düşmekten korumak için etrafına dolanmıştı.

"Ah, özür dilerim!"

Bakışlarını kaldırdığında daha önce Camlochlin'de görmediği bir adama gülümsedi.

"Gittiğim yere dikkat etmiyordum..."

Geniş ve nefes kesen gülümsemesi üzerine serin, ferahlatıcı bir yağmur yağmış gibi hissettirirken o, kelimelerinin sonunu getirememişti. Bir anlığına nereye koştuğunu bile unutmuştu.

"Siz Leydi Davina olmalısınız," dedi avucunu kızın koluna kaydırıp elini elleri arasına alarak. "Şimdi senden bahsederken Colin'in yüzündeki salak gülümsemeyi anlayabiliyorum," dedi Tristan. Onun olduğuna dair Davina'yı ikna eden Colin'e çok fazla benzemesi değildi ama yüzünün biçimli hatlarını aklı başında inceleyerek çenesindeki gamzeye kadar iki kardeşiyle aralarındaki benzerliğini görebiliyordu. Etrafa kolayca yaydığı karizması, ela gözlerinin sıcak maskesinin altındaki tehlikeli ve ulaşılmaz bir şey, dudaklarının şehvetli kıvrımındaki çabuk bir yenilgi vaadi Davina'nın, Caitlin MacKinnon'a, hatta Brigid MacPherson'a ve Camlochlin'deki diğer bütün kadınlara acımasına sebep oluyordu.

"Sen Tristan olmalısın."

"Ah, benim hakkımda bir şeyler duydun o zaman?"

Ona kibirli veya mütevazı olmayan farklı bir sırtış gönderdi. İkisinin de yokluğu çekiciliğini çoğaltıyordu. Kirpikleri saçları gibi uzun ve gürdü ama güçlü görünen burnundaki hafif bükülmeyle mükemmeliyetten kurtulmuştu. Biraz daha yaklaşıp Davina'ya doğru planlı bir şekilde eğildi.

"Söylenenlerin hepsine inanma. Sadece kısmen doğrular."

"Beni uyardıkları diğer yarısıydı."

Davina gülümseyişine karşılık verirken apaçık erkeksi çekiciliğini takdir ediyordu ama zaman geçtikçe daha az etkileniyordu. Hiç kimse Rob ile kıyaslanamazdı. Rob! Babası! Birden nereye gittiğini hatırlayıp elini ondan kurtardı.

"Ah, tatlım gitmem gerekiyor. Çoktan dışarıda aileni karşılıyor olmalıydım."

"Eminim bekleyişin değişimini düşünecekler. Gel, onları beraber bulalım."

Ona kolunu ve kız durakladığında yumuşak, rahatlatıcı bir gülümsemesini gönderdi.

"Sana hain ellerimden birini değiştirmemle kardeşimin gazabına uğramak isteyen yarım bir kısmımın olmadığına dair seni temin ederim."

"Saçmalık," diyerek kolunu kabul etti Davina.

"Rob seni asla çok fazla incitmez."

"Colin'den bahsediyordum." Vurgulamak için ekosesinin altında biraz titredi.

"Sessiz görünebilir ama söz konusu ben olduğumda acımasız bir zorbaya dönüşüyor. Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Davina kahkaha atarak onu çekiştirdi. Tristan'dan ve ukala tavrından hoşlanmıştı. Rob ve Colin'den çok farklıydı. Babasının bu iyi huylu halini paylaştığını umuyordu.

"Babamın üzerinde iyi bir izlenim kurma konusunda kendini endişelendirmemelisin," dedi Tristan, kız onu neredeyse merdivenlerden sürüklerken.

“Sen Prenses Hazretlerisin. Kimsenin senin hakkında ne düşündüğünün ne önemi var ki?”

Davina birden durunca, Tristan neredeyse sonraki basamağa onsuz devam ediyordu.

“O zaman biliyorsun? Hepiniz biliyor musunuz?”

“Elbette. Neden dönüşümüzü hızlandırdık sanıyorsun?”

“Baban, Rob’a beni buraya getirdiği için çok kızgın mı?” diye sordu alt dudağını ısırarak.

Tristan gülümseyerek bakışını yüz hatlarında gezdirdi.

“Seni gördüğünde anlayacaktır.”

Ona bir an bile inanmamıştı. Derin bir nefes alıp adımlarını hızlandırarak yoluna devam etti. “Graham’ın eşi Claire ile tanışmak için sabırsızlanıyorum. Anlaşması kolay bir insan mı söylesene? O ne de olsa benim kuzenim ve ben...”

“O burada değil. Kız kardeşim ve Colin ile beraber İngiltere’de kaldı.”

Davina tekrar konuyu bastırdı.

“Colin İngiltere’de mi kaldı?”

“Evet.”

“Kralla beraber mi?” Davina ona bakmak için döndü.

“Evet.”

“Bu oldukça ilgi çekici,” dedi ne anlama geldiğini düşünerek. Colin, Kralı onun övgülerine layık mı bulmuştu? Yoksa onu daha fazla incelemek için mi geride kalmıştı? Birden bunu bilme ihtiyacı duymuştu. Her zaman babasının rahibelerin ona anlattığının dışında gerçekten nasıl bir adam olduğunu merak etmişti. Eğer Colin ondan hoşlanmışsa bu iyi anlama geliyordu.

“Colin ondan hoşlandı mı?”

“Bilmiyorum. Ama baban ondan yeterince hoşlandı. Colin’in vardıği gece bizi, platformda onunla oturmamız için davet etti.”

Hmmm, bu ne anlama geliyordu? Colin İskoçya'daki en arkadaş canlısı insan sayılmazdı. Bu kısmı kesindi.

"Sen onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kral mı?"

Davina büyük salona yaklaşırlarken başıyla onayladı. Tristan omuzlarını silkti.

"Onu biraz fazla sessiz ve vakur biri olarak buldum. Aslında pek beklediğim gibi değildi."

Tristan salonun kapılarını ittirirken Davina ona ne beklediğini sormak üzereydi. Bakışları hemen aile masasına, ilk önce Rob'a, dayanağına, güven kaynağına çekildikten sonra şefkatli bakışlarındaki sevgiden güç aldı. Sonra onun karşısında oturan adama bakınca eteğinin altında bacaklarının biraz titrediğini hissetti. Masadaki bütün adamlardan daha tehlikeli görünüyordu. Sanki kılıç sallamak ve düşmanlarına dehşet saçmak için doğmuş gibi daha iri ve sert görünüyordu. Gözlerinin çarpıcı mavisini, Davina'nın durduğu yerden bile belli oluyordu ve onu hareketsiz hale getirme gücüne sahipti.

"Baba," diye seslendi Tristan. Bu sesleniş, kızın adamın kim olduğuna dair ihtimallerini doğrulamıştı. Ona Reisin şimdi ayağa kalktığı masaya doğru eşlik etti.

"Size büyük bir zevkle, Leydi Davina Stuart'ı takdim ediyorum."

Callum MacGregor'un bakışları, Davina'nın elinin hafifçe tuttuğu Tristan'ın koluna odaklanmıştı. Bakışlarını oğluna çevirdiğinde tek kelime etmedi. Gözlerindeki uyarı kesindi. Kız bir prenesti ve ona kimsenin dokunma izni yoktu. Özellikle de çapkın oğlu Tristan'ın. Babasının kılıç gibi delen bakışlarından etkilenmemiş olan Tristan, elini bırakmadan önce ona pişman olmayan bir şekilde gülümsedi.

"Artık Rob'un onu neden buraya getirdiği, açıklık kazandı. Değil mi baba?" diye mırıldanırken sandalyesine gitmeden önce ona son bir kez baktı.

Davina, Tristan'ın imaları yerleşirken, Callum'un başkışlarının huzursuz bir şekilde Rob'a çevrildiğini yakaladı. Rob'un kızı dokunmamış veya daha beterinin gerçekleşmemiş olması için dua ettiğini neredeyse duyabiliyordu. Davina ona ne söylemeleri gerektiği konusunda endişelenme zamanı bulmadan önce uzun boylu, geniş omuzlu reis dikkatini ona çevirdi. "Leydim."

Tek dizi üzerine çöktü ve masadaki tanımadığı diğer kişiler de aynısını yaptı.

"Ziyaretinizden onur duyduk..."

"Ah, hayır, yalvarırım bunu yapmayın."

Davina Reise bir eliyle uzanırken diğer eliyle kalkması için işaret ediyordu.

"Ayağa kalkın. Lütfen reisim."

Adam kızı baktığında, gözlerindeki duygular yüzünden Davina kendine küfretti.

"Lütfen bana reverans yapmayın."

Reis ayağa kalktığında yumuşayan gülümsemesinde Davina, Rob'u görmüştü.

"Ah, Camlochlin koridorlarını süsleyen en tatlı genç Leydisiniz."

Övgü Callum'un hemen yanındaki nefes kesici kadından gelmişti. Gözleri oniks taşı renginde, iri ve yuvarlak; dolgun siyah kirpiklerle çevrelenmişti. Saçları bir o kadar siyah ve parlak dalgalar halinde sırtına dökülüyordu.

"Ben Kate, Robert'in annesiyim."

Kocasını iterek geçip Davina'nın ellerini kendi ellerine alırken gülümsemesi, Tristan'ınki kadar geniş ve davetkardı.

"Tanrım, Kraldan çok Claire'nin kızı gibi gözüküyorsunuz. Umarım oğlumuz burada kalışını rahat bir hale getirmiştir?"

"Ah, evet Leydim, teşekkürler. Buradaki herkes muhteşemdi."

Kate, elini okşayıp Rob'a memnun bir şekilde gülümsedi. "Burada olmaktan mutluyuz, değil mi tatlım?"

"Evet," dedi kocası biraz daha az hevesle.

"Rob bize, senin için Courlochcraigh'e gelen adamlardan bahsetti."

"Ama siz yiyene kadar bunlar bekleyebilir," diye ısrar etti Kate, ona sandalyeye oturmasını teklif ederek.

Belki de bu, o kadar da kötü olmayacak diye düşündü Davina, masanın etrafından Rob'un yanına yürüdü. Reis, Will ve diğerlerinin inanmasına izin verdiği kadar korkutucu değildi. Kate MacGregor kesinlikle tanıştığı en sıcak insanlardan biriydi ve Tristan kadar sempattikti. Belki de oğullarının evlendiği haberini düşündüğünden daha kolay kabulleneceklerdi. Finn'e ve Jamie'ye yanlarından geçerken el sallayıp sonra yanına yaklaştığında Maggie'nin yanağından öpmek için eğildi. Maggie, sandalyesinden uzanıp Davina'nın yanağına sevgi dolu bir şekilde dokunurken Reisin karısına şaşkın bir bakış attığını yakalamıştı. Ama Rob'un yanında her zamanki yerini alırken umutları yerle bir olmuştu. Rob'un tatlı bir şekilde mahrem gülümsemesi mi yoksa cevap olarak kendi nefessiz sevincinin mi Callum MacGregor'un yakışıklı yüzündeki gülümsemenin solmasına neden olduğundan emin değildi. Ürkütücü bir an boyunca Davina, sevdiği her şeyin ondan tekrar alınacağından korkmuştu ve bu sefer bundan sağ çıkamazdı.

OTUZUNCU BÖLÜM

“Leydim...”

“Davina deyin lütfen Reisim.”

“Davina,” diye başını hafifçe eğerek düzeltti Rob’un babası.

“Robert’a tam da endişelenmeniz gereken bir düşmanınızın daha azaldığını söylüyordum.”

“Ah?”

Kaşlarını kaldırırken kafasını kaçınılmaz konuşmadan alacak bir şeye minnettardı. İkisinin de babalarının birbirleriyle evlenmeleri bir yana, sevmelerine bile izin vereceklerine inanacak kadar aptallardı ama çok geçti. Evlenmişlerdi ve Tanrı şahidi olsun, kimsenin bunu elinden almasına izin vermeyecekti.

“Kral, St. Christopher trajedisinin ardındakini keşfettiğinde,” diye lafına sabırlı ve ciddi, büyük oğluna benzer bir şekilde devam etti Rob’un babası, “Argyll’in neler çevirdiğini öğrenmesi çok sürmedi. Campbelllerin bir isyanda yanında duracağına güvenen kont, bir ordu toparlamak için İskoçya’ya dönmüş. Kralın yanından ayrıldığında, çoktan onu durdurmak için planlar yapıyordu. Argyll, İngiltere’ye asla sağ bir şekilde varamayacak.”

Davina nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Birinin ölümünden zevk almak yanlıştı ama yakında Kralın

düşmanlarının arasından birinin daha azalacağını duyduğuna sevinmişti. Rob sayesinde onun da bir düşmanı azalmıştı. Eğer taç giyme törenine babasıyla gitmiş olsaydı; o ölmüş ve babası da Argyll'i çok geç olmadan öğrenememiş olacaktı.

"Peşlerinde bir orduyla Monmouth ve Gilles'i de bulmak çok zor olmayacaktır," dedi ona Rob, yakınına eğilerek.

Davina, başını kaldırıp ona baktığında her zaman içinde uyandırdığı umudun tadını çıkarıyordu.

"Kral sana çok şey borçlu," dedi gözlerinin içine bakarak. Çenesini okşamayı, parmaklarını dudağı boyunca gezdirmeyi çok istiyordu.

"Kral,"

Callum'un sesi, Agnes'in biraz önce önüne koyduğu çorbayı soğutacak kadar soğuktu, "bana oğlum Colin'in söylediğine göre, ölü farz edilen kızının ölümü yüzünden teselli edilemez durumda."

Davina, Rob'un babasının az önce ona söylediğinin dışında yemeğinden veya herhangi bir şeyden habersiz ve ilgisiz bir şekilde kaskatı kesildi. Neden böyle bir şey söylemişti? Babası, onun yüzünden teselli edilemez halde miydi? Doğru olamazdı. Yalan söylüyor olmalıydı. Belki de ona gitmeyi isteyeceğini umarak, kalbinin tanımadığı bir adam için sızlayan kısmına dokunmayı hedefliyordu.

"Kralın, doğumunda terk ettiği kızı uğruna yas tutmaya hiçbir hakkı yok," dedi Rob, sesindeki öfke babasının sert bakışlarını üzerine çekiyordu.

"Bir Kralın veya bir babanın haklarını bildiğini mi iddia ediyorsun?"

"Bir babanın mı?"

Rob içi boş bir kahkaha attı. "Davina'yı tanımıyor bile. Belki de ikinci kızı, onun unvanı için komplo kuran bir Protestanla evliyken kendi pasif bir şekilde durduğu için

yasını tutuyordur." Davina, yüzünü Rob'a doğru çevirdi ama Mary'nin Orangeli William ile evlenmesine izin ver-
mekteki Kralın sebeplerini savunmak için son anda kendi-
ni tuttu.

"Robert."

Babasının rahatsız tınısı birden duvarları sallayan gök
gürültüsü ile vurgulanmıştı ve o ana kadar konudan tama-
men sıkılmış görünen Tristan, yüzünde meraklı bir sırtışla
öne doğru çekildi.

"Aklında ne olduğunu bilmiyorum ama..."

"Callum."

Kate kocasının koluna dokundu. "Misafrimizi huzur-
suz ediyorsun. Bak, kadehinden bir yudum bile almadı."

"Evet," diye araya girdi Maggie. "Masada daha hoş
şeylerden bahsedelim. Söylesene Kate, Mairi'nin İngilte-
re'de kalmasının Connor ile bir ilgisi var mı?"

"Öyle olmasını umuyoruz," dedi ona Kate.

"Bu yüzden istediğinde Claire ile kalmasına izin verdik."

"Krala kızının yaşadığını söylemedin değil mi baba?"

Kate, Rob'a usanmış bir şekilde baktı ve iç çekerek ye-
meğine geri döndü.

"Tepelerden bir ordunun geçmesini istediğimi mi sanı-
yorsun?" diye alaycı bir şekilde cevap verdi babası.

"Onu buraya getirmekten başka bir şansım yoktu."

"Elbette yoktu Robert," diye katıldı annesi. "Baban
bunu biliyor."

Callum dönüp kaşlarını çatışını ona çevirdi ki Kate
bunu, Davina'nın takdirini kazanarak görmezden gelmişti.

"Onu güvende tutmak için sarf ettiğin cesur çabaları
sorgulamıyorum," dedi Reis dikkatini oğluna çevirerek.

"Ama şimdi onunla ne yapmamız gerektiğine karar
vermeliyiz."

“Ben çoktan karar verdim,” dedi cüretkâr bir şekilde Rob, Tristan’ın merakını daha fazla artırarak.

“Kararım seni memnun etmeyecek.”

Callum’un çenesi, Davina’nın sonrasında pişman olacağından şüphelendiği kelimeleri konuşmaması için gerilmişti. Tekrar konuşmadan önce derin bir nefes alıp gözlerinin önünde olanları sadece biraz kabullenmişti.

“Ona ilgi duyuyorsun. Ama inandığının aksine Robert, uymamız gereken kurallar var.”

“Ya onlara uyamazsak?” diye sordu Rob, ona bakan bakışların yoğunluğuna kafa tutar bir şekilde.

“O zaman ne olur baba? Kendi ismini söylemenin suç olduğu zamanlarda yasalara uydun mu? Ya da bir Campbell’i eş olarak aldığında?”

“Hayır oğlum ama...”

“Hayır, uymadı.” Kate kaşığı masaya bırakıp dudaklarının kenarını silmek için peçeteyi aldı. “Senden de uyamayacağın bir şey yapmanı istemiyoruz. Prensesin büyük bir tehlikede olduğunu ve onun için şu andaki en güvenli yerin Camlochlin olduğunu anlıyoruz. Değil mi kocacığım?”

Karısına çevirdiği bakışındaki alev parıltısına bakılırsa, Callum MacGregor kontrol ile savaşını hızlı bir şekilde kaybediyordu. Şansa cevap vermeden önce Rob araya girmişti.

“Burası dışında her yerde tehlike altında olacak.”

Callum bir şey söylemek için ağzını açtı ama karısı ondan önce davranmıştı.

“Ama Kral asla ona...”

“Katie.”

Reis tek bir kelimeyle masayı, karısı da dahil susturmuştu.

“Eğer ağzımı her açtığımda lafımı kesmeye devam edersen oğlumuzu odaya götürüp onunla yalnız konuşacağım.”

“Özür dilerim,” diye biraz gergin bir şekilde arayı bulmaya çalıştı Katie ve kırıgın bakışlarını ondan uzağı çevirdi.

O anda, Şeytan MacGregor’un ne kadar karısını sevdiği Davina için açıkça belli olmuştu. Sanki ona bakmasını diliyormuş gibi gözleri, karısının üzerinde bir süre durmuştu. Bakmayınca bıyık altından bir küfür savururken bile eline uzanıp kendi eliyle kavradı. Sevgi dolu hareket, Kate’in bileğini çevirip parmaklarını elinin arasından geçirmesine ve aradığı affı ona kazandırmasına yeterli olmuş görünüyordu. Bu Davina’nın da istediğı bir şeydi. Bundan yirmi yıl sonra onu gururundan daha fazla seven, bütün dünyaya kaşlarını çatan ama onun ufak bir dokunuşuyla eriyen bir eşle burada oturmaklı. Rob’u istiyordu ve diğerlerinin hayatını yönetmesinden sıkılmıştı. Akli başında ve kararlı bir kalple Davina, elini Rob’un elinin arasından geçirerek parmaklarını etrafına aynı annesinin babasına yaptığı gibi dolamıştı. Callum’un bakışları yasak dokunuşlarından onun bakışlarına çevrilirken Davina elini çekmedi.

“Reisim burada kalmak istiyorum. Oğlunuzu seviyorum ve ondan asla ayrılmayı istemiyorum. Beni ondan ayırmaya çalışan, sizin veya Kralın hiçbir yasına uymayacağım.”

Callum sonsuzluk gibi uzanan dakika boyunca tek eklime etmedi. Davina, Katie’nin nefes almayı bıraktığından emindi. Gerçekten masadaki herkes nefes almayı bırakmıştı.

“Baba,” diye sessizliğı bozdu Rob ve onun elini güven verici bir şekilde sıktı, “o benim karım.”

Kate, kocası sandalyeden fırlayıp inanamayan bakışlarını Maggie ile Rob’un üzerine gezdirirken kendi gözlerini kapattı.

“Bu doğru mu?”

Kız kardeşi başıyla onaylayınca, yumruğunu masaya ka-dehleri sarsacak kadar güçlü bir şekilde indirdi.

“Bunun için asılacak!”

“Hayır Callum,” diye hemen savunmaya geçti Maggie. “Eğer Kral nerede ve kim olduğunu bilmezse asılmayacak.”

Ona dikkatli bir şekilde Davina’nın Elaine adında bir rahibe adayı olduğu konusundaki Rob’un planını anlattı ve konuşurken kardeşinin ifadesi daha da karanlık bir hale gelmişti. Davina, planın gerçekten kulağa ne kadar saçma geldiğini kendine itiraf etmişti. Reis katıldı ve yakıcı bakışlarını oğluna çevirirken sıkılı dişlerinin arasından konuştu.

“Ne yaptığının farkına varmadın ya da vardın ama kalbin tarafından umursamayacak kadar kör edildin. Her şekilde sana ne olacağını söyleyeyim. Evliliğin Kral için geçerli olmayacak. Davina, İngiltere’ye sürüklenmeden önce geçersiz sayılacak. Sen oğlum, ona tecavüz ettiğin için asılacaksın. Ya da belki babası insaflıdır ve seni bir yerde karanlık bir zindana atar. Ben...”

Davina yüzünü elleri arasına alıp ağlamaya başlayınca kelimeleri durakladı.

“Eğer sözlerim kalbini incittiyse beni affet kızım,” dedi ses tonunu biraz yumuşatarak, “ama bunları duyman gerekiyor. İkkinizin de öyle.”

Oğluna sanki onu tanıımıyormuş gibi baktı. “Rob, bunu nasıl detaylıca düşünemedin? Ne halt ettiğini sanıyorsun? Onunla evlenmek, kızı yanında tutamaz. Babası onun için gelecek ve geldiğinde ona, kızı eşin olarak aldığını söylememelisin. Anladın mı?”

Davina’ya baktı. “Ve sen, bunun oğlumun hayatına mal olacağını anlıyor musun?”

Davina başıyla onaylarken haklı olduğunu biliyordu. İkisi de başından beri biliyorlardı ama sanki uykudalarmış, dünyadan korunmuş şekilde rüyadalarmış gibi yaşamayı seçmişlerdi. Onu kurtaran ve onu aşkın isminden de önemli olduğu bir yere götüren adama baktı. Rüyalarının vücut

almış hali olan adama. Ama şimdi uyanma vaktiydi. Rob, yavaşça ayağa kalktı. Konuştuğunda sesi bir çelik kadar sert ve keskindi. Kelimeleri doğrudan kalbini etkiliyordu.

“Ya benim çocuğumu taşıyorsa baba? O zaman onlara ne söylemeliyiz? Söyleyeceğini söyledin. Şimdi ben konuşacağım. Zamanı gelince yapılması gereken neyse yapacağım. Ama onu asla inkâr etmeyeceğim. Sen veya bu klandaki herhangi biri arkamda durmasa bile onu Camlochlin’den götürmesine izin vermeyeceğim.”

Rob kızın elini tutup babasına arkasını dönmeye çalıştı ama Reisin güçlü elleri onu durdurdu. “Kararını verdiğinde değiştirmeyeceğini bilecek kadar seni iyi tanıyorum.”

Callum’un gülümsemesi karısından sonra oğluna baktığında acılı görünüyordu.

“Bir çaresine bakacağım ve zamanı geldiğinde, klanın senin yanında olacak.”

“Baban aileni çok seviyor,” dedi Davina yumuşak bir şekilde, Rob’un yanında merdivenleri çıkarken.

“Ona birçok konuda benziyorsun.”

Davina Rob’a neye karar verdiğini söylemeyecekti. Onu ancak korkmaması konusunda ikna etmeye çalışacaktı. Çoktan, onun sayesinde başardığı bir şeydi bu. Ama bu sefer durum farklıydı. Bu sefer tehlikede olan onun hayatı değil, Rob’un hayatıydı. Bu sefer durdurma gücüne sahipti.

“Tekrar beraber uyumamalıyız.”

Rob kahkaha attı ama sesinde neşeden eser yoktu.

“Bekle uyumayacağım. Sen benim karımsın ve bunu... veya bizi hiçbir şey değiştiremez.”

“Ama ya...”

“Her şey yoluna girecek Davina,” diye lafını böldü Rob.

“Baban buraya hiç gelmeyebilir. Gelmeye ihtiyacı olmayabilir. Angus bana, Kraliçenin ona fazlasıyla âşık olduğunu söyledi. Belki de bir oğlu olur.”

“Benim yüzümden teselli edilemez durumda Rob.”

Kelimeleri konuşmak kulaklarına, Callum’un söylediğinden daha yabancı gelmişti.

“Ölümün yüzünden neden hüzünlenmiş olacağını merak ediyorum.”

Rob, elini tutup onunla holde yürüyene kadar merdivenleri çıktıklarının farkına varmamıştı.

“Belki de hissettiği şeyi... Neden hissediyorsa hak etmiştir.”

“Beni, bir gün miras alabileceğim bir görev için korumak amaçlı terk etti.”

Rob durup onu da beraberinde aniden durdurdu. “İstemediğin bir miras için.”

“Bir görev, aynı seninki gibi,” diye ona hatırlattı.

“Hayır Davina,” diye itiraz etti Rob. “Benimki gibi değil. Ben, kendi görevim için bütün hayatım boyunca eğitildim. Sen bir Krallık yönetmek hakkında ne biliyorsun?”

“Neden bana bağıryorsun?”

“Neden bu kaderin üzerine düşünüyorsun?” diye karşılık verdi. Sonra her daim kontrol altındaki asabiyetini kontrol etmeye çalışarak ellerini kafasının ardında birleştirip bakışlarını ondan uzağa çevirdi. Ama Davina gözündeki telaş parıltısını görmüştü. Onu korkutmaktan korkuyordu. Davina bunu anlıyordu ve onu, Rob’un birçok defa yaptığı şekilde teselli etmek istiyordu.

“Rob,” diye fısıldadı yanına yaklaşarak.

“Senin dışında benim için başka bir hayat yok.”

Rob dönüp onu kolları arasına aldıktan sonra kızın gözlerinin yaşlanmasına sebep olan bir öpücükle ayaklarını yerden kesti. Sonra kızı odalarına götürüp kapıyı tekmeyle kapatarak dünyanın geri kalanını dışarıda bırakmıştı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Şişmiş, tedirgin bulutlar, az olan güneşi karartıp sağladığı sıcaklıktan geri kalanı da götürmüştü. Gökyüzü, binlerce at Thor'un eşliğinde gökyüzünde koşuşturuyormuş gibi gü-rüldüyordu. Şimşekler, öfkeli bir tanrı tarafından azametli dağlardan atılmışcasına alacakaranlığı delerek çakıyordu. Ama onlar saldırıya karşı dayanıklı ve boyun eğmez bir şekilde duruyorlardı. Gökyüzü açılıp bulutlar, insan vücudunun alışma vakti bulamadığı buz gibi yağmuru aniden dökmeden önce ne yerde ne de gökte hiçbir şey oynamadan beklemişti.

Amiral Peter Gilles Highland'den nefret ediyordu. Stuartlara ve soylarına birden fazla lanet okurken öncesinde ağaçlardan kopardığı seyrek dalların altında, çömelerek sığınmıştı. Ama bu dalların altında sicim gibi yağın yağmurda bulunabilecek bir rahatlık yoktu. Soğuk havalara alışıkta ama bu tür dondurucu soğuk, insanın iliklerine kadar işleyip tamamen sefil bir hale sokuyordu. Sıcak bir şey isteyerek kıvrılıp uykuya dalmasını sağlayacak türde bir soğuktu. Sonsuza kadar.

"Sabah olması yakın mı?" diye titreyen dişlerinin arasından sordu Hendrick, yağmur durduğunda.

“Nasıl bileyim?” diye umutsuz şekilde cevapladı Maarten, onun gibi eğreti sığınağından.

Gilles, gökyüzüne baktı. Gölgelelerin arasından son dört saatte ikinci defa yıldızları görebiliyordu. Gecenin yarısı çabucak geçmişti ve gün yakında doğacaktı. Bu kahrolası yer hakkında kabul edilebilir olan tek şeydi. Gün ışığı gittikçe uzuyor ve ona avlanmak için daha fazla zaman veriyordu. Ödülünü yakında bulması gerekiyordu yoksa adamlarını isyanda kaybetme riskini göze alacaktı. Elbette onları öldürmek zorunda kalacaktı. Her şekilde MacGregorlara karşı tek adam olacaktı. Hoş bir şans değildi.

Gündüzler uzuyordu ve zamanı azalmaktaydı.

Burada her şey ıslak olmasına rağmen gelişme kaydediyorlardı. Her zaman ıslaktı. Yosun kaplı tepeler de hareket etmeyi güç ve tehlikeli bir hale getiriyordu. Ama en azından adamlarıyla gittiği her köyde, MacGregorları bilen ve onları kuzeye doğru yönlendiren bir tane tavernacı vardı. Gilles, onu Stronachlacher'daki MacGregorlarla beraber bulmamıştı ama Breadalbane'deki bir arkadaşı MacGregorların kuzeydeki adalardan birinde yaşadığını söyleyerek yardımcı olmuştu. Geri kalanından uzağa sürülmüş olarak sisler arasında yaşıyorlardı ve zar zor gözüküyor ya da onlardan haber alınıyordu.

Kız onlarla birlikteydi. Gilles içten içe bunu biliyordu ama neredeydi? Hangi ada? Kimse bilmiyordu ve eğer biliyorlarsa bile söylemiyorlardı.

Highlandlilerden de nefret ediyordu.

Bir şey dikkatini çekti ve etrafına bakınca ne olduğunun farkına vardı. Kuşlar ötüyordu. Şafak sonunda sökmek üzereydi. “Hendrick,” diye emrederken sığınağından çıktı ve ıslanmış şapkasını bacaklarına vurdu, “bize yiyecek bir şey bul. Fındık, böğürtlen, ne bulursan.”

“Maarten, adamların geri kalanını topla ve...” Birden durup başını güneye doğru çevirdi.

“O ses de neydi?”

“Daha fazla gök gürültüsü.”

“Hayır.”

Biraz daha dinleyerek Hendrick’i yanına çağırdı. Atlılar. Adamlara gizlenmelerini söyleyin.”

Bir süre sonra çamurlu tepenin diğer tarafındaki dar yolu izlediler.

“Ufak bir ordu gibi,” diye mırıldandı Hendrick, atlıların belirmesini bekleyerek.

“Yirmi, belki otuz tane daha fazla değil.”

“Belki de sözleşmelilerdir,” dedi Maarten.

Ses yeri titretecek kadar yükseldi ve yukarıdaki kuşları susturdu. Gilles, atlılar görünmeye başlayınca nefesini tuttu. Askeri kıyafetler giymiyorlardı ama sıkı vücutları ve yapıları aksini söylüyordu. Lowland’de ki herhangi bir barona ait olabilirlerdi ama Highland’de ne yapıyorlardı? Hızlı ilerlemiyorlardı ama oyalanmıyorlardı da. Yanlarından geçerken Gilles, bir orduya ait olmak için çok ufak olan, çirkin bir Highlander kıyafeti giyinmiş genç bir çocuk gördü. Ama yanında yüzü kısmen başlıklı pelerinin arkasında gizlenmiş atlı Gilles’in soğuk bakışlarını üzerine çekmişti.

“Adamlar,” diyerek gülümserken gözlerini Yorklu James üzerinde tuttu.

“Kızı bulduk.”

“Nerede?” Hendrick dar oyuklardan atlılara bakış attı.

“Orada.”

Gilles kulağını çekerken Hendrick’in bakışını doğru yöne çevirdi.

“O adam kızın babası.”

“Kral mı?”

“Evet, Kral.”

Gilles grup uzaklaşırken onlara küçümseyerek baktı. James'in, bütün ordusuyla seyahat etmeyerek daha az dikkat çekmesi akılcıydı ama aynı zamanda riskliydi.

"O zaman neden onu şimdi öldürmüyoruz?"

"Çünkü aptal, James'in hâlâ fazlasıyla destekçisi var. Eğer onu öldürdükten sonra görünüşte unvanının peşinde olan iki adamı daha öldürürsek şüpheler prensin üzerine çekilir ve tahta geçmesi, imkânsız hale gelmezse bile zorlaşır. Lordumun daha fazla destekçiyi yanına çekecek büyük planları var."

"Bir Felemenk Kral," diye sırttı Hendrick.

"Evet, eğer bunu doğru yaparsak."

Gilles gülümsemesine karşılık verip yanağını okşadı. Adamın ufacak da olsa aklı yoktu ama mükemmel bir nişancılıkla silahı ateşleyebiliyordu ve gereğı olduğunda kadınları ve hatta çocukları öldürmeyi umursamıyordu.

"James'in Highlandli eşlikçisi muhtemelen ona kızının yaşadığını söyledi ve onu kızın saklandığı yere yönlendiriyor. Tek yapmamız gereken onları takip etmek."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Maarten, Gilles doğrularak atına yönelirken.

"Sadece MacGregorlar değil, aynı zamanda Kralın adamları da onu korurken kızı nasıl öldüreceğiz?"

"Önce kızı bulalım Maarten."

Gilles, şapkasını kafasına koyup ucunu kaşlarına kadar getirirken ona sırttı.

"Onu öldürme şekillerini sonrasında konuşuruz."

Sonunda onu görmesi mümkün müydü? Onunla tanışması? Belki de güzel yanaklarından öpmesi? James son günlerde Tanrı'ya merhamet için kaç kere dua ettiğini hatırlamaya çalıştı. Tanrı, bir Kralın çocuğunun kaybının ardından yas tutabileceğini anlayabilecek bir tek o vardı.

Ama hayır, Colin MacGregor da anlamıştı. Onun iki katı yaşı olan ve çok daha fazla kültürlü adamlar, Kralı hüzünlü olduğu için tuhaf bulurken ufacık bir oğlan ona bu kadar merhameti nasıl gösterebiliyordu?

“Size söylemem gereken bir şey var,” dedi genç MacGregor, babası eve döndüğünden dört gün sonra.

“Ama önce Krallığına ve sonra inancın üzerine yemin etmelisin ki, sana söyledikten sonra akrabalarım her zaman senden merhamet görecekler. Onlara asla zarar veya utanç getirmeyeceğine dair bana yemin etmelisin.”

James, Whitehall’e geldiğinden beri Colin’e ayrı bir düşkün olmaya başlamıştı. Kral Fransa ve İspanya’daki savaşlarından, Sözleşmeliler hakkında görüşlerine kadar birçok sorusunu cevaplarırken oldukça sessiz ve uysaldı. Konuşmaları James’e hüznünün en kötü günlerinde yardımcı olmuştu. Kral, Colin’in Connor Grant ve en iyi adamlarıyla pratik yapmasını izlerken kendini gülerken bile bulmuştu. Akli zehir gibi olduğu kadar eli de çabuktu. Çocuk iyi bir asker olacaktı, eğer James garnizonunda kalmaya onu ikna edebilirse.

“En kutsal yeminimi ederim,” diye hemen yemin etti Kral, çoktan bu yabancıya büyük salonundaki her adamdan daha fazla güvenerek.

MacGregor’un sonrasındaki söyledikleri Kralına güvendiğini de kanıtlıyordu.

“Kızınız hayatta.”

Bunlar James’in duyduğunu asla unutmayacağı kelimelerdi ama cevap olarak ne söylediğini hatırlayamıyordu. Nasıl? Kızı neredeydi? Kiminle beraberdi? İsmail’in İbrahim’e geri verilmesi gibi kızının ona geri verilmesi mümkün müydü? James neşeyle gülerken ağlayıp tekrar gülerken Colin ona her şeyi anlattı. Kızı kurtulmuştu. Son anda Colin’in ağabeyi Robert MacGregor tarafından kurtarılmıştı.

Kızı sürekli Kraldan öfke veya dargınlıkla değil takdirle bahsediyordu. Takdirle! Ah, böylesi bir merhameti hak etmek için ne yapmıştı? Rahibeler ona karşı naziktiler ama... Bu Kralı daha fazla ağlattı, Colin ona gözlerinde bir boşluğun olduğunu, onu rahatsız eden bir şeyin olduğunu ve neredeyse herkesin kalbini kıracak kadar sessiz olduğunu söyledi.

“Nerede? Ağabeyin onu nereye götürdü?” diye sordu James ve işte o anda oğlan fikrini değiştirip ona daha fazla bir şey anlatmayacakmış gibi görünmüştü.

“İlk başta onun kim olduğunu bilmiyordum ama ağabeyim onun ölmesini kim istiyorsa burada seninle olacağını biliyordu. Onu güvende tutmak istiyordu. Hepimiz öyle.”

“Nerede evlat?”

“Robert onu eve götürdü.”

Ve işte oraya doğru ilerliyorlardı. Sislerle gizlenmiş, Camlochlin adında, oğlanın terk ettiği anda Kralın unutmamasını istediği Skye’nin uzak bir kısmına. Colin Kralın ve adamlarının evine canlı bir şekilde varmasının tek yolunun onlara eşlik etmesi olduğu konusunda onlara güvence verdi. James Camlochlin’i kendi başına bulsa bile MacGregorlar onları beklemiyordu ve Kral sancağını taşımadığı için, düşmanlarının onu yolda adamlarından ufak bir kısmının eşliğinde bulma olasılığı daha az olduğundan, MacGregorlar kim olduğunun farkına varmadan ona saldırabilirdi. O yüzden James, Colin’i yanına alarak adamlarıyla beraber İngiltere’yi gecenin bir yarısı terk ettiler. Kimseye, karısına bile onu sorguya çekerlerse diye nereye gittiğini söylememişti. Colin’in ricası üzerine Kaptan Grant’a da söylememişti. Şimdi bunun üzerine düşünerek genç eşlikçisine döndü.

“İtiraf etmem gerekirse, Kaptanım bana söylemediği için hayal kırıklığına uğradım.”

"Kaptan Grant sevdiği her şeyi size hizmet etmek için terk etti," dedi ona Colin ve karanlık gökyüzüne daha bile karanlık bir bakış attı.

"Kız kardeşimin kalbini bile kırdı ki onu bu yüzden asla affetmeyeceğim."

Kral gülümsedi. Ne kadar ciddi bir oğlandı.

"Ağabeyim ondan aranızda hain olmadığına emin olana kadar söylememesini istedi. Eğer yaşadığı ve MacGregorlarla seyahat ettiği haberi duyulursa, onu bulmaları an meselesi olurdu."

"Yine de sen bana söyledin."

Colin başıyla onayladı ama daha fazla bir şey demedi. Oğlanın yaptığı şey konusunda şüpheleri olduğunu James açıkça görebiliyordu. Kralın gizemli evlerine getirdiği için babasının ona kızacağından mı korkuyordu? Yoksa başka bir şey miydi? Başka biri belki?

"Ağabeyin kızımın güvenliğini sağlamak için büyük zahmete girdi," dedi James, belirsiz bir şekilde manzaraya bakarken.

"İlk başta kim olduğunu bilmediğini göze alırsak bunu benim için yapmadığını varsayıyorum."

Oğlan sessiz kalınca bakışlarını Colin'e çevirdi.

"O zaman kızıma ilgi mi duyuyor?"

"Hepimiz duyuyoruz," diye dişlerinin arasından mırıldandı Colin, bakışlarını Kraldan uzaklaştırarak.

"Anlıyorum," dedi James, kalbi Davina'nın öldüğüne inandığı zamanki kadar ağırlaşmıştı. Colin'in vermesini istediği sözler şimdi James'e daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Bu Robert MacGregor denen kişi, kızına ilgi duyuyordu. Belki de ona âşık olmuştu bile ve ondan önceki bütün Krallar bizzat Highlandlilerin ne kadar sahiplenici olduklarını biliyorlardı.

Yüce Tanrım, daha fazla adam getirmeliydi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Callum MacGregor'un ona gönderdiği tebessümler, çoğunlukla hüzünlü olsa da Davina Reisin eve döndüğüne sevinmişti. Rob'a her şeyle kendi ilgilenme konusunda rahatlık verip Davina'ya ona nasıl eğleneceğini öğretirken, babasının onun için geleceği konusunu daha az düşünmesi için daha fazla zaman vermişti.

Maalesef kocası korkunç bir öğrenciydi.

Nasıl yüzüleceğini biliyordu ama kesinlikle onu suda takip etmeyi reddediyordu. Buz gibi suyu ellerine alıp onu tamamen ıslattığında titrememişti bile. Tebessüm de etmemişti. Maggie'nin sevgili domuz yavruları kümeden kaçınca, Rob sadece kolları göğsünde birleştirilmiş şekilde izlerken; Davina, Finn ve ufak Hamish, ta ki birbirlerine çarpıp yere kahkahâlarla çökene kadar peşlerinden daireler halinde kovalamışlardı. Ufak Alasdair MacDonnell'in doğumu şerefine yapılan kutlamalarda dans etme konusunda cesur bir efor göstermişti ama Davina'nın ayağına basıp onu Tristan'a doğru savururken bütün herkesin güvenliği için oturduğu yerden izlemesinin daha iyi olacağına karar vermişti. Davina'ya nasıl satranç oynayacağını öğretmeye çalışmıştı ama kız, defalarca esnedikten sonra vazgeçmişti. Davina, spor olarak ne yaptığını izlemeye çalışırken

gözlerini sıkıca kapattığından kendini yarısını kaçıırken bulmuştu. Adamların daha önce kılıç oyunları konusunda pratik yaptıklarını görmüştü ama St. Christopher'daki adamlar bir kılıcı, yüz metre öteden çeliğin çeliğe değişimin darbesini hissedebileceğin kadar saf bir güçle savurmuyorlardı. Rob sahada sertti ve Will de dahil rakiplerine karşı acımasızdı. Bu boyutta bir adama göre inanılmaz bir hızla, beceriyle, kocaman kılıcını tek bir amaçla, hasar vermek için savuruyordu. Ancak babası ona, kılıç salladığında Rob nefes nefese kalmış görünüyordu. Geri kalanını izleyememişti ve Finn fark etmeden biraz çiçek toplamak için sıvıştı.

Sürekli yağan bahar yağmurlarının sayesinde tepeler renklerle doluydu. Üzerinde güneş bulutlara üstünlük sağlamıştı ve yemyeşil uzun çimenlere altın ile yeşil tonda renkler yansıtıyordu. Neredeyse mor süpürge otları ve yabani nergisler arasında uzanan Tristan'ın üzerine basacaktı. Gözleri kapalıydı, elleri kafasının arkasına dolanıp dağılmış ipeksi dalgalarının arasına gömülmüştü ve botları bileklerinin üstüne bindirilmişti. Perilere ait bir toprak parçasına denk gelmiş ve onunla istediğini yapabilecek muzip bir Kraliçenin uyku büyüsüne düşmüş bir yakışıklı prens gibi gözüküyordu. Aslında bunu bekliyormuş gibi görünmekteydi. Davina ona tek kaşını kaldırıp çiçek tutan ellerini kalçalarına koydu. Eve döndüğü birkaç gün içerisinde onu bir iş yaparken güçlkle görmüştü. Şimdi üzerine düşününce, onu neredeyse görmemişti bile. Günlerini veya gecelerini Caitlin ile geçirmiyordu. Bu ayrıcalık Edward'a düşmüştü ve Davina daha mutlu olamazdı. Camlochlin'deki birçok genç kadının Tristan'ı çağırmak istediği gibi ahaksız puşt Davina'nın gördüğü kadarıyla tek bir etek bile kovalamamıştı.

"Tristan, hasta mısın?"

Gülümsedi ama ne hareket etti ne de gözlerini açmıştı. “Eğer hasta olsaydım hakkımda daha iyisini mi düşünürdün?”

Ne tuhaf bir soruydu. “Elbette hayır. Neden düşünüyüm?”

Omuzlarını silkti. “Bu bana başka bir şey yapmamak konusunda uygun bir sebep sunardı.”

“Eh, madem konusunu açtın, babanın odunların kesilmesi gerektiğinden bahsettiğini duydum.”

“Rob ilgilenecektir.”

“Her şeyle ilgilendiği gibi mi?” diye sordu sesinde biraz kızgın bir tını vardı.

Tristan esnedi. “İlk doğan olarak görevi bu.”

Ona çiçekleriyle güzel bir şekilde vurmaya düşündü. Onun sorumluluk hissini etkileyemeyebilirdi ama en azından gözlerini açıp dikkatini verme nezaketini gösterirdi. “Anladım,” dedi yumuşak bir şekilde, şiddet yerine terbiyeli olmaya karar verdi.

“Ve ikinci doğan olarak senin görevin de bütün kadınlarla yatmak...”

Tristan sonunda gözlerini açıp ona baktığında nazik si-temi birden kesilmişti. Kendini dirsekleri üzerine kaldırıırken gözlerinde Davina’nın kabul etme konusunda kararsız olduğu bir meydan okuma vardı. Ama Davina’nın devam etmesini beklerken cüretkâr gülümsemesinde bir şey değişti. Tristan kızın ne söylemek üzere olduğunu biliyordu. Daha önce milyonlarca kez duymuştu ve tam olarak nasıl cevap vereceğini biliyordu. Ama bugün... Bugün suçlamalar biraz daha derine batmıştı.

“Özür dilerim,” dedi Davina, pişmanlıkla çiçeklerine bakarak. “Seninle böyle konuşmak bana düşmezdi.”

Tristan, kız dönüp tepeden aşağı inmeye yeltenene kadar ona sessizlikle baktı.

“Babanı tanımadığın için kendini şanslı say kızım.”

Davina durup topukları üzerinde döndüğünde onu oturmuş ve babasının inşa ettiği kaleye bakarken bulmuştu.

“Böyle bir şey nasıl söylersin? Senin baban...”

“Eğer ona çok benzemiyorsan inatçı, affetmeyen ve memnun etmesi zor biri.”

Tristan sıkıntılı ve onu provoke eden bakışlarını kaleden uzaklaştırdı. Ona hafif bir şekilde tebessüm edip yoluna yolladı.

“Hadi git. Bitirmem gereken hayallerim var.”

Tekrar yatmaya başlarken Davina önünde dizleri üzerine çöktüğünde çiçeklerini onun ayağına döktü. Yüce Tanrım, güldüğünde çok yakışıklı olduğunu inkâr edemezdi. İsteddiği her kıza sahip olmasının çok kolay olduğundan şüphelenmişti ama güzelce gizlediği perişanlık yüreğini parçalara ayırıyordu. Haklıydı. Babası, Rob hatta Colin gibi hiç değildi. Günlerini süpürge otlarında uyuyarak veya diğer reislerin kızlarıyla yatarak geçiren çapkın ve savurgan evlattı.

“Değişebilirsin.”

“Evet ve MacGregorların gurur, kibir ve intikam kalıbına uyabilirim. Yok almayayım kızım,” derken gülümsemesi baştan çıkarıcıydı.

“Sevişmeyi tercih ederim.”

“Bu doğru değil! Gözlerinde görebiliyorum.”

“Evet, inan bana doğru.”

Kahkaha attıktan sonra gözleri, kızın ifadesinde dolaınca yüz hatları tekrar ciddileşti.

“Rob için de doğru olduğunu bilmem beni mutlu ediyor.”

Davina kötü bir bakış atarken Tristan’ın gülümsemesi genişledi.

“Rob’un beni eş alarak babanı hayal kırıklığına uğrattığı gerçeğinden zevk alman çok kötü.”

“Bak kızım,” dedi daha nazik bir şekilde. “Babam öfkeli olabilir ama Rob için hayal kırıklığına uğramadı. Kör değil ve akrabalarından nefret etmiyor, en azından...”

Kendini tutarak durdu ve söyleyeceklerinin yönünü dönüştürdü. “Burada herkes tarafından hoş karşılanıyorsun ve nedenini görmek oldukça kolay.”

“Baban kimden nefret ediyor?” diye sordu Davina, konuyu değiştirmesine izin vermeyerek. “Caitlin mi? Maggie’nin ondan hoşlanmadığını biliyorum ama...”

Tristan tekrar kahkaha attı. Bu sefer başını kayıp geçen bulutlara savurmuştu ve güneşten açılmış saçlarının omuzlarına dökülmesine sebep oldu.

“Caitlin kesinlikle güzel ama ona veremeyeceğim bir şey istiyor. Belki de senin Kaptan Asher’ın ona verebilir. Umarım verebilir.”

“O benim Kaptanım değil.”

“Ever, öyle duydum. Affet beni,” dedi içten bir şekilde pişmanlık duyarak.

“O zaman kim?” diye bastırdı.

Adam yerden bir nergis koparıp bir anlığına inceledi.

“Vahşi çiçekleri, naziklerine tercih ederim.”

Davina onu izlerken ne demek istediğini anlamamıştı. Sonunda Tristan’ın bakışları kızinkilerle buluştu.

“İsmi Isobel. Isobel Fergusson. Onu taç giyme töreninde gördüm. Ağabeyi ben ufak bir çocukken bana bunu yaptı.”

Yıllar önce burnunun kırılmış olduğu ufak kıvrımı işaret etti. Fergusson. Davina bu ismi daha önce nereden duymuştu?

“Davina!”

Finn’in tepeden gelen neşeli sesi onu engelledi.

“Görmeliydin! Rob neredeyse reisin parmağını kesecekti!”

Tanrım, kaçırdığıma memnunum, diye düşünürken kuzenini karşılamak için döndü. O dönmeden Tristan bakışlarını yakalayıp dudaklarını büzerken ona konuşmalarını gizli tutması konusunda işaret ediyordu.

“Seni etkilemek için neredeyse babamı sakatlayacaktım ve sen orada bile değildin.”

Rob, Finn’in birkaç adım arkasından ona varmak için tepeyi çıkarken Davina gülümsemesine karşılık verdi. Etrafındaki bütün güzellik ona kıyasla sönmüştü. Sonunda yanına vardığında yakınına oturmak için uzun bacaklarını kıvrıyordu. Aç gözlerini vücudunun en ince detayına kadar üzerinde gezdirdi. Her zaman kaçmayı beceren tek bir siyah bukle antrenman sahasında gösterdiği efor yüzünden ıslaktı. Yüzü biraz kızarmış ve bu, gözlerine daha bir canlılık katmıştı. Gülümsemesi soldu ama kardeşine baktığında tamamen ortadan kaybolmamıştı.

“Burada karımla yalnız ne yapıyorsun?”

“Camlochlin’i benimle beraber terk etmesi için ikna etmeye çalışıyorum ama Will’e âşık olmuş ve gitmek istemiyor.”

“O zaman aranızda hanginizin daha iyi bir adam olduğunu biliyor?”

Davina kocasına, özellikle artık Tristan’ın ne kadar yetersiz hissettiğinin farkına vardıktan sonra acımasız olmasını söyleyecekti ama Rob’un gözleri, muzip bir şekilde parlıyordu ve kardeşi hızla aynı ayarda cevap verdi.

“Evet, biliyor. Özellikle seninle yatağını paylaştıktan sonra.”

Rob cevap vermek üzereydi ama kararını değiştirip onun yerine Davina’ya döndü.

“Artık Colin’in neden ondan nefret ettiğini görebiliyorsun.”

“Colin’den bahsetmişken,” dedi Finn, gözlerini kapatıp Tristan’ın yanında rahat bir şekilde sırt üstü uzanırken.

“Neden İngiltere’de kalmayı istedi?”

“Bilmiyorum,” dedi Tristan, nergis yapraklarını koparıp farkında olmadan onları Finn’in saçlarına dökerek.

“Kral’ın garnizonunun cazibesi belki de? Nefret ettiği sözleşmelilerin Whitehall’ün gölgeli koridorlarında gizlice dolaştığı fikri mi? O çocuğun kafasından nasıl ürkütücü fikirlerin geçtiğini kimse bilmiyor.”

Finn doğrulmak istermiş gibi hareket edince Tristan elini geri çekti. Ama oğlan sadece kıpırdanarak otlara daha derin bir şekilde yerleşti. Tristan, Rob’a ve Davina’ya gülümседikten sonra Finn’in dümdüz saçlarının üzerine bir sarı yaprak daha yerleştirdi.

“Nasıl bir yer?” diye sordu Finn uykulu bir sesle.

“Ne, nasıl bir yer?” diye sordu Tristan, hemen sonradan süpürge otu filizini Finn’in dalgalarına yerleştirerek.

“İngiltere.”

“Kasvetli ve pek temiz değil. Ama Whitehall Sarayı çok büyük gerçekten.”

“Bize bahsetsene,” diye teşvik etti Finn.

Davina Tristan’ın babasının evini tarif etmesini dikkatli bir şekilde dinledi. Bin tane odası olan bir yapı inşa etmek gerçekten mümkün müydü? Rob parmaklarını onunkilerin arasından geçirdiğinde Davina ona hızlı bir şekilde gülümserken, Rob’un onunla çiçekler arasında oturmak dışında başka bir şey yapmaktan şikayetçi olmamasından mutluuydu. Ama Tristan’ın kelimeleri onu şaşırmıştı ve hemen sonrasında gülümsemesini ona çevirmişti. Camlochlın kadar büyük heykellerle dolu bir bahçe mi? Özel bir tiyatro mu? Tenis sahaları mı? Tanrı aşkına tenis de neydi?

“Oradaki kadınlar müthiş,” dedi onlara Tristan, altın kahve gözleri onun üzerine çekilince. “Ama güzel Leydim hepsini gölgede bırakır.”

Davina’nın gülümsemesi kızarmaya dönüşürken Rob, onun etrafındakini elini sıkılaştırdı ve onu beraberinde sürükleyerek ayağa fırladı.

“Siz çocuklarla sonra görüşürüz.”

Rob onu elinden tepeden aşağı sürüklemeyi önce onlara güçlükle veda etme şansı olmuştu. Onun hızına ayak uydurmaya çalışırken neredeyse dengesini kaybedecekti ve sonunda onu durdurmak için topuklarını toprağa gömdü.

“Senin sorunun nedir?”

“Hiçbir şey,” dedi onu bir kere daha çekiştirerek.

O da karşılığında onu çekiştirdikten sonra durmayınca eline şaplak attı.

“Tristan’ın etrafımda rahat olmasından mı canın sıkıldı? Çünkü eğer rahatsızsan, o zaman aptallık ediyorsun.”

Rob sonunda durunca önce eline sonra ona baktı.

“Kadın, böyle çocukça kusurlarımın olmadığını biliyorsun.”

Davina gülmek için elinden geleni yaparken Edward ile seyahat ettiği günlerdeki düşünceli şekilde sürekli kaşlarını çatışını hatırlıyordu.

“Elbette. Beni affet,” diye onun huyuna gitti. “Ama bana neden bu kadar aceleyle kalktığınızı anlatacaksın. Zevkle dinliyordum... Ah, şimdi anladım.”

Bakışlarını uzağa çevirirken sonunda neyin Rob’un hoşuna gitmediğini anlamıştı.

“Sadece merak etmiştim.”

Çenesi söylemek için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken hareket ediyordu.

“Davina, herhangi bir bahçenin burada önüne serilenden daha güzel olacağını sanmıyorum. Kahretsin, eğer bir tenis kortu istiyorsan sana bir tane inşa edeceğim.”

Şimdi, Davina ona bakarken gülümsüyordu. “Daha önce gördün mü?”

“Hayır ama ben...”

Davina ona yaklaşp parmağını dudaklarına götürerek kelimelerinin devamını durdurdu. “Böyle şeyler arzulanıyorum. Sen, benim dünyadaki cennetimsin Robert MacGregor.”

Seksi dudakları aklını başından alan bir şekilde gülümsemi. Davina'nın yüzünü elleri arasına alıp onu kendine çekerek diliyle dudaklarına nazikçe dalmasına izin verirken kız da hülyalı bir şekilde iç çekerek cevap verdi. Tanrı merhamet etsin ama adam ağzıyla ve diliyle ne yapması gerektiğini biliyordu. Açlığını tatmak sinirlerini dağlamıştı ve dizlerinin bağına çözmüştü. Rob'u istiyordu ve bir anlığına nerede olduğunu unutmuştu. Tristan'ın onlara yağmurun yağmak üzere olduğunu seslenerek söylemesi hafızasını yerine getirmişti.

"Gel, acele et," diye Rob kendini yavaşça çekerken onun dudaklarına doğru fısıldadı. Onu tekrar öpmek için kararan bulutlar konusunda endişelenmeden yaklaşıncı Davina, kıkırdayarak kollarından kaçtı.

"Yakala beni," diye ona gülümseyerek, tepeden aşağı bir adım attı,

"Yakalarsan yağmur sonuna kadar seninim."

Her zaman pratik olan kocası, peşinden koştuğunda şaşkınlıkla çılgık attı. Parmak uçlarında dönerek hızla koşarken kakhaha atıyordu. Kendi kendine açıldıklarında kale kapılarını ardına kadar açmak üzereydi. Callum MacGregor'un göğsüne çarpmadan önce kendini durdurdu. Rob hemen ardındaydı. Biliyordu çünkü, babasının gözleri önce onda sonrasında arkasındaki uzun adamdaydı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kimse konuşmadıktan sonra Reis, kenara çekip bandajlanmış elini kapı girişine koydu.

"Yağmur yağacak," diye açıkladı Rob, Davina'nın ardından babasının yanından geçerken.

"Evet, görebiliyorum," diye cevapladı babası ama Davina ve Rob merdivenlere doğru koşturup peşlerinde kakhaha sesleri ile kocaman reisin yüzünde kendiliğinden beliren bir gülümseme bıraktıklarında onu güçlükle duymuşlardı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Davina, odalarının kapısına varmadan Rob onu yakalamıştı. Kolları etrafına dolanmıştı ve onu yüzleşmek için döndürdüğünde Davina'nın kanını kaynatan kısa bir zafer kahkahası atmıştı.

“Bulutlar baya dolu görünüyor aşkım. Uzun bir süre boyunca fena yağmur yağacak gibi görünüyor.”

“Umarım hiç durmaz,” dedi Davina, nefessiz bir şekilde onun yüzüne gülümserken.

Rob'un dudakları sert şekilde onunkilere bastırılırken kızın yumuşaklığını dudaklarıyla, diliyle ve dişleriyle tadına bakıp yiyip bitiriyordu. Kapıyı botuyla açtıktan sonra onu yatağa taşıyıp kız ona sarılırken yumuşak yatağın üstüne düştü. Koşmaları yüzünden yorulmuşken, camın dışındaki yağmur kadar durmak bilmeyen bir arzuyla birbirlerinin kıyafetlerini yırtarak çıkardılar ve açığa çıkan tenlerinin tadına vardılar. Çıplak, birbirleri için çıldırırken Davina Rob'un kaslarını parmaklarıyla, dolgun ve ıslak dudaklarıyla takip etti. Rob, göğüs uçlarını dudaklarını arasına aldı ve Davina saf bir zevkle bacaklarının arasında ortaya çıkınca sırtını büktü. Kızın inip kalkın göğüslerine doğru kafasını kaldırırken gözlerinde karanlık bir parıltı vardı.

“Bu sabah yataktan çıktığımızdan beri seni istiyorum.”

Davina kıkırdarken Rob ile yalnız olduğunda içine giren bu arsız baştan çıkarıcı kadını tanıyamıyordu ama hoşuna gitmişti.

“Bugün benimle bu yüzden mi oynamadın?”

“Ben karımla bu şekilde oynamak istiyorum.”

Sesi kızın vücudunda yükselip dudaklarını boğazındaki hızla atan nabzında gezdirirken dışarıda kopan ufak gök gürültüleri gibi çıkmıştı. Kalçalarını adama dolayıp altında bilerek kısırırken Rob’un vücudu üzerindeki etkilerinin keyfini çıkarıyordu. Çelikten yapılmış gibi ciddi bir adama yaptıkları, çok hoşuna gidiyordu. Ona olan arzusu artık kontrol altına alınamaz bir şekilde damarlarında dolanarak kadar kontrolünü ve dizginlerini bir kenara fırlatıyordu.

“Çok güçlü ve sertsin,” diye kulağına bir siren gibi ağır ağır konuşuyordu.

Rob ağzını açıp dudakları onunkileri bulduğunda, işkence çekiyormuş gibi inlemesine ve mutlulukla ağlamak istemesine sebep oluyordu. Camlochlin’deki bütün kadınları çekici gülümsemesiyle kendinden geçebilirdi. En mahrem gülümsemesini sadece onunla paylaşan bir adamın kalbini kazanmıştı.

“Seni seviyorum,” diye sürekli fısıldarken Rob’un onu öpmesiyle ellerini adamın yüzüne doğru kaldırdı.

Öpücüklerini kesip ona derinden işleyen bir şekilde baktı. Davina yavaş ve ıslak hareketleriyle buluşmak için omurgasını kaldırarak karşılık verdi. Rob vücuduna yayılan zevkle gözlerini kapattı ve Davina’nın daha da ıslanmasını sağlayan günahkâr bir şekilde düşkün bir gülümseme dudaklarında belirmişti. Geri çekilip tekrar sertçe içine girerken dudakları aç bir şekilde kızın boynuna kapandı. Kalçalarını onunkilere sürterken, kendini kızın alabileceği kadar sıkı kınına gömdü; nefesi teninde sımsıcaktı. Zevk

dalgaları Davina'nın vücudunu sarsarken ellerini Rob'un kalçalarına sararak onu daha derinlere doğru çekti.

"Çok edepsizsin."

Dudaklarını kızın gülümsemesi boyunca sürtüyordu.

"Bunu hızlı bir sona getireceksin."

"Senin yenilgine demek istedin sanırım," diye adamın dudaklarına gülümsedi Davina.

"Evet, benim yenilgime."

Doymu vücudunun Rob'un sert ve yakıcı ereksiyonunu etrafında kasılmasına sebep olurken dilini içeri almak için ağzını açtı. Rob geri çekilip daha derinlerine gömülerek, işkence ediyor, Davina çığlık atıp ona sarılana kadar devam ediyordu. İçine sertçe gömülürken kızın zevk seslerini, içine sıcak ve ıslak bir şekilde boşalırken kendi inlemeleriyle susturdu. Tükenmiş bir şekilde yanına uzanıp, onu kollarına çekti. Davina gözlerini kapayıp sert kıvrımlarına sarılırken Tanrı'ya Rob'u hayatına getirdiği için milyonuncu defa teşekkür etti.

"Rob?"

"Hmm?"

"Beni ahlaksız bir kadına çeviriyorsun."

"Güzel."

Davina'nın kulağındaki sıcak nefesi kanını kaynatıp dediklerini kanıtlıyordu. Davina gülümseyip daha da yakına sokuldu.

"Ailenin benden hoşlandığını düşünüyor musun?"

"Evet aşkım," diye uykulu bir şekilde fısıldarken, tebesümü sesinden belliydi.

"Sevindim," diye iç çekerek parmaklarını Rob'un parmakları arasından geçirdi.

"Benden hoşlanmalarını istiyorum."

Bir gün klanlarına karşı oluşturabileceği tehlikeye rağmen Davina'dan hoşlandıklarını düşünüyordu. Kate ona

karşı nazikti ve Davina'nın kalede kendini evinde hissetmesi için elinden geleni yapmıştı. Callum onun yanında Kralı konuşmamaya dikkat ediyordu ve bunun için ona minnettardı. Camlochlin'de geçirdiği her gün düşüncelerini babasından, eğer onu bulursa neler olacağından daha uzağa çekiyordu. Kral, çocukken onun için nasıl gelmemişse, şimdi de gelmeyecekti.

"Rob, Fergussonlar kim?"

Rob arkasında hafifçe kıpırdandı.

"Neden şimdi onlardan bahsediyorsun?"

Davina kaskatı kesilip kardeşini olaya katmayacak bir sebep bulmaya çalışıyordu.

"Bugün birinin onlardan bahsettiğini duydum. İsmi hatırlıyorum ama..."

"Davina, bu ismi akrabalarımın etrafında dillendirmeyeceksin. Özellikle annemin."

"Ama neden? Kim onlar?"

"Dayımı öldürdüler. Annemin kardeşini. Hatırla, sana Courlochcraigh'deki kilisede bundan bahsetmiştim."

Ah, yüce Tanrım, şimdi hatırlıyordu. Tristan ne düşünüyordu ki? Onu sonrasında bulup konuşmalıydı.

"Onlardan kim bahsetti?"

"Ne?"

Davina gözlerini sıkıca kapatıp birazdan kocasına söyleyeceği yalan yüzünden af dilendi. Hemen cevap vermeyince Rob sorusunu tekrarladı.

"Ah, hatırlamıyorum," dedi Davina, adamın kollarında dönerken.

"Hâlâ yağmur yağıyor."

Rob hemen ne demek istediğini anlamıştı ve o kadar baştan çıkarıcı şekilde gülümsüyordu ki Davina onun dikkatini ne için dağıtmaya çalıştığını unutmuştu. Kızı üzerine doğru çekerek saçlarını yanağından uzaklaştırdı.

“Sır saklamakta iyisin benim güzel aşkım.”

Gülümsemesi gözlerinin mavileriyle beraber derinleşti.
“Ama seni neyin konuşturacağını biliyorum.”

Parmak uçlarını kızın yanaklarında dolaştırarak Davina iki büklüm olana kadar onu gıdıkladı. Rob, üzerine doğru çıkıp kahkahalarını dudaklarıyla yakaladıktan sonra onunla tekrar sevişti.

Davina ertesi sabah, erken saatlerde derin bir cumbası olan camın önünde otururken Rob’un uyumasını izliyordu. Saç örgüsü gevşemiş ve siyah bukleleri yüzüne dağılarak keskin hatlarını yumuşatıyordu. Tek kolu kafasının üzerine gelmiş şekilde hafifçe horlarken diğer kolu çıplak kalçalarında duruyordu. Battaniye, Davina’yı üzerine çıkıp alttaki uyuyan canavarı uyandırması konusunda baştan çıkaracak kadarını örtüyordu. Kendi düşünceleri yanaklarını kızarttığı için gülümsedi ve bakışlarını gökkuşağının yükseldiği gökyüzüne çevirdi. Sevgilisi için olan arzusundan utanmıyordu. Aksine güvendiği Tanrı’nın, sevdiği Babanın, çocuğu için en iyisini istediğinden Rob’u ona gönderdiğini bildiği için müteşekkirdi. Dışarıda eğlence için yapılacak şeyler hakkında ona öğretecek çok fazla şey vardı ama bunun için fazlasıyla zamanları vardı.

“Yağmur durdu mu?”

“Evet.”

Rob’a dönerken camın önünden ayrıldı. “Gökyüzünü ayıran müthiş bir gökkuşağı var.” Davina, onunla beraber yatağa girip gülümseyen dudaklarını optu. “Hadi gökkuşağının altında senin atını beraber sürelim.”

“Seni bu öğleden sonrasında Torrın’e götürebilirim,” dedi, ellerini kızın sırtında gezdirerek.

“Hayır. Gökkuşağı.”

Davina, onu ittirerek jilesini ve eteğini bulmak için odayı dolaştı.

"Eğer gelmezsen," dedi, yatağından kıpırdamadığında.

"Will'den veya belki de... Tristan'dan rica ederim."

İç geceliğini almak için eğilirken Rob'un battaniyeyi kenara savurup Davina'nın asla tekrarlamayacağı bir küfür savurmasına gülümsedi. Kahvaltı bittikten sonra kaleye geri döndüler. Davina ile Rob Büyük Salona girdiğinde, birkaç düzine kişi hâlâ masalarda oyalanıyordu. Onları ilk karşılayan Finn olmuştu.

"Kahvaltıyı kaçırdınız. Geyik eti ile ekmek vardı!"

Hatasını hemen anlayıp Davina'ya uzun kirpiklerinin altından mahcup bir şekilde bakış attı. "Kızartılmış yulaf kekleriyle beraber çok lezzetli çiçek ve ot salatası vardı."

"Ah tatlım."

Davina, dudaklarını büküp özlem dolu bir şekilde mutfağa baktı.

"Açlıktan ölüyorum. Ben ve Rob için yeterince yemek kalmış mı bakacağım."

Rob, diğerlerine katılırken Finn onu istekli bir köpek yavrusu gibi takip ediyordu.

"Gezintinden hoşlandın mı?" diye masanın diğer tarafından, kaşını muzip bir şekilde kaldırarak sordu Will.

"Evet," diye ona homurdandı Rob.

"Nereye gittiniz?" Tristan kadehinden bir yudum alıp, ağabeyinin hırlamasına sırtıttı.

"Hiçbir yere. Sadece ata bindik."

"Sadece ata mı bindiniz?" diye imalı bir şekilde sordu, Angus ve sonra geçirdi.

Brodie iri yarı kuzenine iğrenmiş bir bakış attıktan sonra bakışlarını Rob'a çevirdi. "Hiçbir yere ha? Siz çocuklara aptala döndüğünü söylemiştim."

"Bir bebeğin poposu kadar yumuşadığını da."

Angus bir dağ gibi yükselerek sandalyesini ittirdikten sonra salondan çıkmak için Rob'un yoluna denk gelirken başını haline acırmış gibi iki yana salladı.

"Dün Finn'in saçında çiçekler vardı ve bugün de sen gökkuşağı altında ata biniyorsun. Sıradaki nedir Robbie? Çimenlikte kelebek yakalamak mı?"

"Davina sana söylemiş," dedi Rob, önce Will'e ve sonra Tristan'a kötü bir bakış attı. Yenilgiye uğradığını biliyordu ama bir bebeğin poposu kadar yumuşak olarak anılmaktan hoşlanmamıştı.

"Siz gitmeden önce Finn'e söyledi," diye onu bilgilendirdi Will, dudaklarında belirmeye çalışan sırıtışı olabildiğince kontrol etmeye çalışarak. "Finn de bize söyledi."

"Ne olmuş?" Rob, kardeşinin ona sunduğu bal likörlü kadehi alıp tek seferde devirdi.

"Karımı mutlu etti ve doğruyu söylemek gerekirse benim de hoşuma gitti. Eğer içinizden biri bunun beni yumuşattığını düşünüyorsa bu varsayımlarınızı meydana düzelterebilirim."

Hepsi başlarını sallayıp içkilerine geri döndüler. Rob, hepsine son bir öldürücü bakış attıktan sonra Davina ve Finn'in yemekleriyle beraber mutfaktan çıktıklarını gördü.

Rüzgârın sert bir şekilde vurması yüzünden, yanakları hâlâ kızarıktı. Lanet olsun, Davina'nın dediğini yaptığına memnundu. Diğerlerinin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Renklerden oluşan bir kuşağı Camlochlin'in uçsuz bucaksız yeşil vadisi boyunca kovalarken onu nefes nefese bırakan neşesini duymamışlardı. Atının nallarını toprağı döverken kolları arasında, göğsüne bastırılmış, kucağına sokulmuş şekilde ne kadar iyi hissettirdiğini bilmiyorlardı. Hayatın tadını çıkarıyordu ve Rob da onunla beraber bunun keyfine varmak istiyordu. Domuz yavrularını kovalayıp gölde etrafa su sıçratmaktan hoşlanıyordu. Günün biraz keyfine varmakta ne sorun vardı ki?

Davina yanına vardığında ona gülümseyip kızın omzunun üzerinden kıkırdayan Tristan'a öldürücü bir bakış attı.

"Aşçı senin için etin en iyi yerini seçmememe yardımcı oldu ve ekmek hâlâ ılıktı, sevgilim." Davina mutlu bir şekilde ona tahta tabağını uzattı ve Rob kardeşine kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı. Biraz yumuşamış olabilirdi ama iyi de besleniyordu.

"Babam nerede?" diye sordu etini keserken.

"Özel odasında," diye cevapladı Will.

"Annen, Jamie ve Maggie ile oradalar. Sanırım onlar..."

Gök gürültüsü gibi bir kükreme duvarlarda yayılarak, bütün konuşmalarını durdurarak adamların bazılarının neşesini kaybetmesine sebep olmuştu.

"Benim kahrolası içeceğim nerede?"

Hemen Brodie ayağa fırlarken gözleri kocaman bir şekilde girişe kitlenerek Angus'un belirmesini bekliyordu. Hepsini ağır adımlarının yaklaştığını duydu.

Davina, adamlarla beraber izlerken sesin devasa Highlandlinin ilgisini çekip onlara doğru gelmesini sağlayacağı için yutkunmaya korkuyordu.

"Brodie, seni gidi fahişenin çapkın oğlu! Ona ne yaptın?"

Davina Rob'un dudaklarında, masanın karşısında Will'e bakarken beliren sinsi gülümsemeyi yakalamıştı. Ne yapmışlardı? Angus kapıdan hızla girerken öfkeli bakışlarını Brodie'nin üzerine çevirdi ve etli butlu ellerini yumruk yaptı.

"Bütün içeceğimi içmişsin. Ben de şimdi seni bir güzel pataklayacağım."

"Senin kahrolası içkine dokunmadım seni gidi..."

Çenesine gelen kısmen acımasız bir yumrukla susturuldu. Her şey o kadar hızlı gerçekleşti ki Davina'nın iş işten geçene kadar tepki verme vakti olmamıştı. Brodie, Will'in kucağına doğru savrulduktan hemen sonra ayağa kalkınca

Angus'un daha da iri oğlu Patrick ona yumruk salladı. Will, iki yarma babasını döverken sakın şekilde oturacak değildi. Yüzüne iki sağlam ve isabetli yumrukla Patrick'i duvara doğru uçurmuştu. Rob, Davina'yı ayağa kaldırıp tabaklarını da aldıktan sonra onu salonunun en uzak köşesindeki masaya sakince yönlendirdi. Bir sandalyenin masanın üzerinden uçtuğunda arkasına dönmüştü. Eğer Tristan onu son anda sandalyesinden çekmeseydi Finn'e vurabilirdi.

"Rob, bir şey yap!" diye yalvarırken, Finn ve Tristan'ı kendi masasına çağırırdı.

"Araya girip eğlencelerini mi mahvedeyim?"

Dönüp güçlkle yutkunurken kocasına inanamaz bir şekilde baktı.

"Eğlence mi?"

"Evet," dedi, sanki etrafında hiçbir şey olmuyormuş gibi yemeğini çiğneyerek.

"Kavga etmeyi seviyor. Özellikle Brodie için iyi oluyor. Sonraki birkaç gün daha uysal olacaktır."

"Bu çılgınlık!"

"MacGregorların tarzı böyle," diye onu düzeltti Tristan, hemen yanındaki sandalyeye oturarak. "Yakında alışsın."

"Ama Finn'i öldürebilirlerdi!" diye itiraz ederken, oturmadan önce gülümseyen çocuğun ekosesinin omuzlarını düzeltti.

"Bir sandalyeyle değil aşkım," diye onu temin etti Rob, sonra bal likörünü unuttuğunun farkına varınca kaşlarını çatı.

"Will kanıyor," diye pişman bir şekilde belirtip sandalyesine çöktü. "Ah Rob!" gözlerini önündeki kavgadan ayırmadan ekosesini çekiştirdi.

"Seamus MacDonnell az önce Will'e arkadan vurdu. Dikkat et!"

Ayağa fırlayıp Will'e doğru çığlık attıktan sonra kocasına döndü.

"Robert MacGregor, bir şey yap! O senin en yakın arkadaşın!"

Eğer Rob, gerçek bir zarar vermeyecek kadar sarhoş adamlara karşı Will'i korumaya çalışırsa ona utanç getireceğinden Davina'nın haberi yoktu. Ama görünüşe göre Rob'un bir şey yapmasına gerek yoktu. Siperlerden gelen bir bağırış hepsini durdurdu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Callum kale kapılarına, Rob'un hemen ardından ilk ulaşan kişiydi. MacGregorların ziyaretçilerinin olması her gün görünen bir şey değildi ve buraya gelenlerin çoğu komşu klanlardan olduğu halde, kimse Davina'nın babasını veya Amiral Gilles'i unutmamıştı.

"Finn," diye onlara yetişen veledede emir verdi Rob, "Davina'yı anneme götür!"

"Şapele gitti."

Rob cevap vermeden önce babası kapıları açıp dışarıya adım attı ve nöbet tutan askerlere seslendi.

"Hangi yönden?"

"Tepelerden Reisim. Otuz kadar atlı var. Kim olduklarını görmek için çok uzaktalar."

Rob kalbinin kırılıp ayakları altına parçalarının serildiğini hissetmişti. Gilles yolculuğunda daha fazla adam toplamadığı sürece, bu Kral olmalıydı.

"Sancak?" diye babasını iterek nöbetçilere seslendi.

"Herhangi bir tane göremiyoruz."

"Gülleri doldurun!" diye kükredi Callum ve onu kapıdan izleyen adamlara doğru döndü. "Herkesi uyarın. En kötüsü için hazırlanın."

Rob Will'e döndü ve aralarında tek kelime geçmeden kan içindeki yararlı arkadaşı başıyla onaylayıp şapele doğrulttu.

"Amca," dedi hemen yanındaki Jamie.

"Asher'ı bulup onu bize getir. Eğer Amiral Gilles o adamların arasındaysa, Kaptan yüzünü tanıyacaktır."

"Eğer Krala," diye Rob'a ciddi bir şekilde hatırlattı Brodie,

"Asher karının kim olduğunu deşifre edebilir."

"Ve bu yapacağı son şey olacaktır," diye gürledi Rob, Angus'un ona fırlattığı ağır kılıcı yakaladı.

"Reis," diye yukarıdan bir asker bağırdı.

"Bir Highlandli onlara öncülük ediyor. Colin olduğunu düşünüyorum!"

Rob, sanki biri kalbine ateş etmiş gibi hissetmişti. Colin. Hayır, olamazdı. Eğer oysa, kiminle beraberse, onu buraya getirmek için zorlamış olmalıydı. Ama Rob, kardeşinin ona Kralla ihanet etmeyeceğini söylediği halde Colin'in Kraliyet ailesi tarafından kılıç veya silah zoruyla kontrol edilemeyeceğini biliyordu. Eğer Colin burada olmak istemeseydi, onları Camlochlin'e yönlendirmek yerine düşmanlarının elinde ölmeyi tercih ederdi. Tepeleri aralarken babasının yüzündeki öldürücü kaş çatışı Rob'a, Callum'un da bunu bildiğini gösteriyordu.

"Eğer Kralın adamlarını buraya getirmişse..."

"Onunla kimin seyahat ettiğini henüz bilmiyoruz Robert ya da gelenin gerçekten o olduğunu." Babasının konu hakkında tek söylediği şey olmuştu. Silahlı ve hazır bir şekilde beklerken kale arkalarında yükselen seslerle hayata geçmişti. Rob, ağır gülle çarklarının gıcırtısını çoğu akrabalarının okları atılmaya hazır bir şekilde beklediği siperlerden duyabiliyordu.

“Colin bu,” dedi Rob’un babası ve elini okçuları durdurmak için kaldırdı.

Daha önce hiç hissetmediği şekilde bir panik dalgası Rob’un vücuduna yayıldı. Neden kardeşi buradaydı? Ne yapmıştı? Eğer Krala kızının burada olduğunu söylemişse, onu işaret de eder miydi? Midesi bulanırken Rob şapelin dışarıdaki girişine doğru baktı. Davina’yı ondan alamayacaklardı.

“Kral burada.”

Bütün gözler Asher’in, Jamie ile beraber kaleden çıkışı-na doğru çevrildi.

“Sancağı olmadan seyahat ediyor ama soylu duruşu gizlemesi zor bir şey.”

“Haklı,” dedi onlara Callum, gözleri tepelerden gelen büyük gruba doğru çevrilmişti. Baştaki atlı gerçekten oğ-luydu. Yanındaki adam, başlığını açarak kısmen soluk ama siperleri ve arkasındaki adamları gözleyen tanıdık bir yüzü ortaya çıkarmıştı.

“Rahat!” diye bağırdı Callum nöbetçilere, sonra gittikçe yaklaşan atlıları bekledi.

“Siktir,” diye homurdandıktan sonra oğluna döndü.

“Yalvarırım neler konuştuğumuzu hatırla. Onunla evlendiğini söyleme Robert.”

Kral yanlarına vardığında dizleri üzerine çöken ilk Asher olmuştu. Callum peşinden takip ederken fırtınalı bakış-ları eyerinden atlayan en küçük oğlundaydı.

“Baba, ben...”

Ama Callum, diğer adamlar arkalarında onu takip ederek dizleri üzerine çökerken oğlunu susturmak için elini kaldırdı. Ayakta kalan tek kişi Rob olunca Kral Colin’e baktı.

“Ağabeyin sanırım?”

Colin başıyla onaylayıp Rob’un öldürücü bakışlarıyla buluştu.

“Sadece ona anlattım Rob. Başka kimse bilmiyor.”

Robert’ın parmakları kılıcının kınında gerildi. Eğer Colin kardeşi olmasaydı, onu ezip geçmiş ve Kralı da boş vermişti.

“Kız nerede?”

Rob, karanlık bakışlarını konuştuğunda Krala çevirdi. Rob ondan nefret ediyordu. Kızını terk ettiği, onu ailesiz bir hayata mahkum ettiği, onu görmeye hiç tenezzül etmediği için ondan nefret ediyordu. Bir umut ışığı belirdi. Elaine. Davina Elaine’ydi.

“O burada değil,” dedi Rob, Colin’e eğer ona karşı çıkacak bir şey söylerse pişman olacağını söyleyen uyarı bir bakış attı.

“Her şey...”

Ama Kral, onu dinlemiyordu. Gözleri Rob’un arkasındaki birindeydi ve yüzü... Yüzü Rob’a dönüp bakmadan kim olduğunu söylüyordu.

“Kızım.”

Kral sanki gördüğü gerçek olamazmış gibi güçlkle kelimeyi söylemişti. Yavaşça atından inerken gözleri yaşlarla parılıyordu.

“Seni en son gördüğümde heri çok değişmemişsin.”

Tanrım, hayır.

Şimdi Rob’un, ona dönüp yaşların yüzünden döküldüğünü görme sırasıydı. İçgüdüsel olarak onu teselli etmek için eline uzandı ama kız dizleri üzerine çöküp başını eğmişti.

“Ayağa kalk Davina.”

Kral ona uzandı ve kaçarsa diye bir an durakladıktan sonra onu omuzlarından nazikçe kaldırdı. Rob için Davina dışındaki etrafındaki herkes varlığını yitirmişti. Hareket edemiyordu. Yaşlarla parıldayan gözlerini ilk defa babasına çevirmesini izlerken nefes alamıyordu. İçindeki her şey adamı parmaklarını yüzüne uzatırken kızı çekip uzaklaştırmak istiyordu. Ama Davina sanki çok uzun

süredir gelmesini hayal ettiği an gelmiş ve sadece onun dokunuşu bunun gerçek olduğunu kanıtlayabilirmiş gibi gözlerini kapatmıştı. Davina'yı kaybetmek, Rob için öncekinden daha gerçek bir hal almıştı. Bu kızın istediğiydi. Her zaman istediği şey. Babası. Onlara doğru bir adım attı ama Callum'un kolundaki eli, onu durdurdu.

"Hayatında olamadığım için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyeceksin."

Kralın yumuşak tonda konuşulmuş sözleri, Rob'un kalbine bir hançer gibi batmıştı. Eğer herhangi bir adam bu sözleri karısına söylemiş olsaydı, Rob kızın bunları ne kadar duymaya ihtiyacı olduğunu bildiğinden sevinebilirdi. Ama bu babanın onu uzaklaştırma gücü vardı ve Davina, yüzünü elleriyle kapatıp ağlarken Rob itiraz edeceğinden şüphe ediyordu. Ta ki ellerini indirip ona kalbi gözlerine yansımış bir şekilde bakana kadar. Onun hüzünlü bakışlarını takip eden Kral James, Rob'a dönüp onu soylu kaşlarını lekeleyen endişeli bir bakışla izledi.

"Sen Robert MacGregor'sun," dedi, Colin'in ona bu kadarını anlattığını ortaya çıkararak. "Kızımın hayatını kurtaran adamsın."

Kıza bakınca Rob, o mükemmel günü ve onu takip eden diğer günleri hatırladı. Onun mütevazı gülümsemesine, neşeli kahkahasına, sürekli üzerinde olan ve sürekli gitmesini bekleyen parıltılı gözlerine âşık olması çok zaman almamıştı. Onu asla terk etmezdi. Ama kalbi çok ama çok yumuşaktı. Onu sevmesi için başka bir sebepti. Ona ihanet ettiği için Asher'ı affetmişti. Babasını da affedecekti.

"Sana ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum," diye lafına devam etti Kral, Davina'nın ellerini tutarak.

"Bana hayatımı geri verdin."

Ve sen de hayatımı benden almak istiyorsun. Rob bu sözleri yüksek sesli söylememişti. Söyleyememişti. Onsuz bir hayatı düşünemiyordu.

“MacGregor,” diyerek Kral Rob’un babasına döndü, “bizi soğuktan korumak için içeri davet eder misin? Seninle konuşmamız gereken çok şey var.”

Callum çenesini kasıp, en büyük oğluna ciddi bir bakış attıktan sonra başıyla onaylayarak Kral ve adamlarının rahatına bakılması için emri verdi.

“Kaptan Asher,” diye selamladı Kral, Asher’in omzuna vurduktan sonra Callum’u içeri doğru takip etti.

“Genç MacGregor bana senin de cesaretinden bahsetti. Sen de ödüllendirileceksin.”

Rob, Camlochlin’e girmelerini gözünü öfke bürümüş şekilde izledi. Gözleri, aldığı övgü yüzünden Asher’a çevrilmemişti. Kaptan bir korkaktı. Rob kadar Asher da bunu biliyordu. Kralın neye inandığının bir önemi yoktu. Hayır, gazabı kardeşine çevrilmişti ve Colin girişe adım atmaya çalıştığında Rob öne çıkarak yolunu kesti. Yalnız olana kadar sessizlik içinde beklediler ve yalnız olduklarında önce Colin konuştu. “Ağabey, ben...”

“Colin,” diye keskin bir sesle lafını kesti Rob, “bugünden itibaren ben artık kardeşin değilim.”

Colin, Rob sanki ona vurmuş gibi bir adım geriledi. Gözleri inanamaz bir şekilde kocaman olmuştu.

“Bunu bana nasıl söyleyebilirsin? Bize öğretildiği gibi onu buraya tepelerden getirdim. Ben...”

“Sana ne teklif etti?” diye sakince sordu Rob. Fazlasıyla sakindi. Başka biri, Rob’un tepesinin atacağını bilerek daha fazla gerilerdi.

“Ne?” diye kelimeyi neredeyse ona tükürürmüş gibi söylemişti Colin.

Rob ona bir boğa gibi saldırmış, Colin’in tuniğini boğazından yakalayıp onu duvara doğru tek eliyle savurduktan sonra kılıcını o uzanamadan kınından çıkarmıştı.

“Ona sen söyledin! Sen söyledin Colin! Tekrar soracağım. Sana ne teklifte bulundu?”

Colin ona, öfke gözlerini erimiş bir altın rengine çevirmiş halde baktı.

“Beni suçladığın şey yüzünden seni ezip geçmeliyim, ağabey.”

Rob’un yumruğu yüzüne doğru geldiğinde gözünü kırıp yüzünü buruşturmadı. Ama yumruk yerini bulmamıştı.

“Konuşmasına izin ver Rob,” dedi Tristan, ağabeyinin yumruğunu tutarak.

Rob kolunu çekip serbest bırakırken Colin’in söyleyeceğini duymak istemeyerek başka yöne döndü.

“Neden onu buraya getirdin?” diye Tristan’ın sorduğunu duydu.

“Onu buraya getirdim çünkü babamız veya herhangi birimizin babası, Mairi’nin ölü olduğuna inansaydı ve gerçekte hayatta olsaydı bunu bilmek isterdik. Davina’nın babasını asla tanımadığı için hissettiği acıyı duydum. O da duydu...”

Rob’un sırtını işaret ederek.

“Davina sürekli ondan bahsediyor, değil mi Rob?” diye meydan okudu ama cevap için beklemedi.

“Kralla tanıştığımda ona herhangi bir şey anlatma niyetim yoktu...”

“O zaman neden anlattın!” diye bağırdı Rob bir kere daha ona dönerek.

“Çünkü onu hiç tanıyamamış olmasının acısı bir o kadar büyüktü ki!” diye bağırarak karşılık verdi Colin.

“Davina onun kızı Rob. Adam kızını seviyor.”

Rob, ona doğru hareket etti ama şimdi öfkesi geçtiği için kardeşinin gözlerine sessizce bakabiliyordu. “Ben de öyle Colin.”

Başka bir şey söylemeyerek kaleye yalnız bir şekilde girdi.

“Onu sevdiğini biliyordum,” diye düşünceli bir şekilde arkasından bakarken konuştu Colin. “Hepimiz biliyorduk ama...”

“Onu eşi olarak aldı,” diye kısık sesle içeri girerlerken söyledi Tristan.

“Ah, hayır.”

Colin durup elini saçlarından geçirdi.

“Kızın kim olduğunu biliyordu. Bunu yapmış olamaz.”

“Yine de yaptı.”

“Lanet olasıca aptal!” diye küfretti Colin.

Tristan omzunun üzerinden ona bastırıcı bir bakış attı.

“Sana vurmasına izin vermeliydim.”

Davina Callum’un özel odasında, Rob’un annesi, babası, Kralın iki tane askeri ve babasıyla oturuyordu. O gerçek miydi? Bunlardan herhangi biri gerçek miydi? Kendini uyanık olduğuna ikna etmek için bacağına iki defa çimdiklemişti. İkincisinde çok sert bir şekilde çimdiklediği için yerinden hafif bir sıçramıştı. Yanında Kral dizini okşayarak dikkatini Callum’a vermeden önce ona şefkatle gülümsemişti.

“Çok etkileyici bir evin var MacGregor. Burada inşa etmen akıllıca olmuş. Manzara görünmeden varmayı imkânsız hale getiriyor.”

“Evet, inşa ettiğimde böyle bir şey için ihtiyaç yoktu.”

Callum dört kadeh sıcak bal likörü doldurduktan sonra önce eşine servis etti.

“Ah, evet sürgün sırasında,” dedi Kral, sonrasında içkisini kabul ederek.

“Bir kanun kaçağı ve asiydin o zamanlar.”

Gerçekten duyduğu, sıcaklığı tenine işlerken izlerle dolu nasırlı elleri onunkilerin üzerinde olan babası mıydı? Davina dönüp ona bakmak ve yüzünün her kıvrımını incelemek istiyordu. Yüzünü hayal etmişti ve şimdi kendinden birazcık uzaktaydı.

"Evet," dedi Rob'un babası Davina'ya onun kadehiyle yukarıdan bakarken.

"Bunun için de gerek yoktu."

Davina titrek elleriyle kadehini alırken daha güçlü bir şey olmasını diliyordu. Babası onun için gelmişti ve onsuz gideceğinden şüphe duyuyordu. Yüce Tanrım, hepsine yardımcı ol. Neden şimdi gelmişti. Davina ne yapmalıydı? Yapılabilecek tek bir şey vardı. Ama Rob'u veya Camlochlin'i nasıl bırakabilirdi? St. Christopher'daki herkes onun yüzünden ölmüştü. Camlochlin'deki herkesin de onun yüzünden ölmesine izin veremezdi... Vermeyecekti. Kapıya doğru baktı. Rob neredeydi? Eğer zorla götürülürse Rob onu asla bırakmazdı. Eğer istekli bir şekilde gitse bırakır mıydı?

"Titriyorsun tatlım."

Babası ona doğru eğilip etrafını kokusuyla kaplamıştı.

"Buraya varışımın beklenmedik olduğunu anlıyorum..."

"Ben iyiyim, gerçekten," dedi hızlıca, gözündeki yaşları silerek.

"Sadece... Duygulara kapıldım."

Babası ona gülümserken Davina, çekici yüzündeki bütün kırıksıklıkları inceledi. Nasıl görüldüğünü ne kadar uzun süredir merak ediyordu? Saçının onunki gibi soluk renkte olduğunu düşünmüştü ama şu anda tamamen griydi. Koyu mavi gözleri hüznü, yıllarca savaş alanında ve dışında mücadele vermekten gölgelenmişti. Burnu uzun ve dümdüzdü. Dudakları ince ve muhtemelen gülümsemeye alışık değildi. Bugüne kadar.

"Ben de duygulara kapılmış haldeyim."

Öyle miydi? Davina, ona inanmak istiyordu. Krallar çocukları tarafından duygulara kapılır mıydı? Onu gördüğünü söylemişti. Ne zaman? St. Christopher'ı o çocukken mi ziyaret etmişti? Eğer oradaysa neden onu görmesine izin

verilmemişti. Ona sormak istiyordu ama bunun yerine gülümsedi. Babası onu unutmamıştı.

Sanki bütün hayatı bir bütün haline gelmiş gibi gülümsediğinde, Rob odanın kapısını açıp içeri girmişti. Kocaman şöminenin alevleri, onun varlığıyla gelen soğuk yüzünden titremişti ve annesi sandalyesinden kalkıp yanına gidene kadar aralarına kadar uzanmıştı. Oğlunun göğsüne doğru fısıltıyla konuşuyordu ama söyledikleri onu teselli etmiyordu. Acılar içerisindeki öfkeli bakışları Davina'nın üzerindeydi. Tek kelime etmedi veya sandalyeye oturup kendine içki doldurmadı. Sadece kapıda saf bir kas gücü ve kararlılıkla durdu. Davina, ona gitme demeyi, onu sevdiğini ve bunu hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini söyleme isteğiyle bayılacakmış gibi hissediyordu ama onun yüzünden ölmesine izin veremezdi. Ama Davina'nın hareket etmesine engel olan kendi değil Rob'un babasıydı. Tek bir bakışla Callum onunla konuşuyordu, eğer babası Highland evliliğinden haberi olursa diye Rob'un kaderini ona hatırlatıyordu. Hoşlansa da hoşlanmasa da Davina Kralın kızıydı ve üç Krallığın hükümdarı, ilk doğan çocuğunu sıradan biriyle evlendirmek için hayatı boyunca manastıra kapatmazdı.

"Ever Majesteleri," dedi Callum, güçlü bakışlarını Krala çevirerek, "oğlum Robert ile tanıştınız."

"Kısa bir süreliğine evet," dedi James, Rob'un kaşlarını çatışını temkinli bir şekilde gülerek incelerken. "Söylesene MacGregor, bütün oğulların soylulara karşı aynı güvensizliği paylaşıyor mu?"

"Maalesef hayır."

Reis içten bir şekilde hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu. "Oğlum Tristan ile eğer hatırlarsanız İngiltere'de tanıştınız."

Kral ancak bir hakaret olarak algılanabilecek bir şekilde hafifçe kıkırdadı.

“İngiltere’de ve İskoçya’daki çoğu soyluları tanıdığım-
dan oğullarınız hakkında çok fazlasını düşündüğünüzü
söyleyebilirim.”

“Evet,” diye katıldı Callum. “Kendi yeğeniniz size karşı
pusu kurarken zor olmalı.”

Kral başıyla onaylarken kadehini dudaklarına doğru
kaldırdı.

“Monmouth ile Argyll’in yakalanmaları an meselesi.”

Rob sabırsız bir ses çıkararak Davina’nın temkinli ba-
kışlarını üzerine çekti. Yalnız bir şekilde uzun, güçlü du-
rurken kollarını göğsünde toparlayıp bırakıyordu ve çene-
sinin hatları gerilmişti. Oda, birden o içerisindeyken çok
küçük gibi görünüyordu. Büyük güçleri ve yetenekleri olan
adamlar tarafından her yandan sarılmıştı ama hiçbirisi Ro-
b’un yılmaz gücü kadar kalbini hızlandırıp ağzının kuru-
masına sebep olmuyordu. Evinin etrafında yükselen dağlar
gibi bükülmez ve etrafında kopan fırtınalar tarafından ye-
nilmezdi. Onu aksini seçebileceği bir zamanda korumuş,
güvende tutmak için söz vermiş ve sözünü tutmuştu. Onun
kollarında değer görmüştü ve yanında dokunulmaz hisse-
diyordu. Eğer onu kaybederse, kalbini denize atıp başka bi-
rini asla sevmeyecekti. Rob, babasının uyarıcı bakışlarına
kendi karanlık bakışıyla cevap verirken cüretkâr bir şekilde
sordu, “Peki ya Amiral Gilles? Adamlarımız bu konuda ne
yapıyor?”

Kral ona kınamadan, yeni bir merakla baktı. “Onu bu-
lacağız.”

“O kızınızı bulmadan önce mi?”

Rob’un sesindeki meydan okuma açıkça belliydi.

“Onu asla burada bulamaz efendim,” diye oğlu konu-
madan önce araya girdi Callum.

“Eğer bulursa kendinizin de bildiği gibi buraya varmadan önce geldiğini çoktan görmüş olacağız.”

“Onu burada bırakmak mı?” diye sordu Kral. Bir anlığına düşünürmüş gibi oldu ama bakışları tekrar Rob’a çevrildi.

“Kızımı kurtardığın için derin bir minnettarlık hissediyorum ama korkarım reddedeceğim.”

Birden Rob öne doğru atıldı. Aynı hızla Davina’nın ardındaki iki asker kılıçlarını çıkardılar.

“Hayır!” diye Davina ve Kate ile beraber bağırdı. Callum ve kendini oğlunun önüne atarak kollarını etrafına dolamıştı. “Geri bas Robert yoksa kanımızın dökülüşünü annenin görmesini mi istiyorsun?”

Hızlıca ve kısık sesle konuşurken sesi kendini tuttuğu ve hissettiği duygular yüzünden kalın çıkmıştı. “Lordum,” diye Krala bakmak için döndü.

“Bunu daha derin bir şekilde konuşalım. Kızının güvenliği oğlum için çok önemli. O...”

“Belli ki kızım için de önemli.”

Kral ayağa kalkıp ikisinin de gözlerine sertçe bakmak için başını eğdi.

“Bundan şüphelenmiştim. Ama o benim varisim. Kaderi için çoktan karar verildi.”

“Ama benim tarafımdan değil.”

Bütün gözler, babasıyla yüzleşmek için yavaşça ayağa kalkan Davina’ya çevrildi. Titremeyecekti. Bocalamayacak veya ağlamayacaktı. Şu anda olmazdı. Eğer bunu durdurmanın, babasının onu almasını engellemenin veya Rob’un kaybedeceği bir savaş başlatmasını engellemenin bir yolu varsa, bunu bulacaktı.

“Kızın olmak benden her şeyi aldı. Burayı seviyorum baba. Bu insanları seviyorum. Yalvarırım onları da benden almaym.”

Babasının gözleri onun üzerinde yumuşamıştı.

“Davina, tekrar bir şeyi asla istemeyeceğine dair en içten yeminimi ediyorum. Seni rahibelere bırakmamalıydım. Seni verdiğim günden beri bunun pişmanlığını yaşıyorum ama Tanrı seni bir amaç için bağışladı ve bir gün sen o amacı bulacaksın.”

“Yapmam gerekeni biliyorum ama istediğim bu değil,” diye itiraz etti Davina gözyaşlarının arasından. “Sarayınızın sunacağı hiçbir şeyi istemiyorum. Belki kız kardeşlerim gibi yetiştirilseydim farklı hissedebilirdim.”

“Farklı hissetmeye başlayacaksın,” diye şefkatle dedi ama Davina, başını iki yana salladığında ses tonu daha sert bir hal aldı.

“Peki ya o,” dedi Rob’a dönerek. “Onu da seviyor musun?”

Davina’nın bakışları Rob’a çevrilirken onun babasına olan kelimelerini hatırlıyordu. Onu asla inkar etmeyecekti. Sonrasında Callum’a bakarken uyarılarını da çok iyi hatırlıyordu. “Ben... ben görevimi biliyorum.”

Kralın omuzları üzerinden Rob, ona öyle bir hüzünle dolu şekilde bakmıştı ki Davina öleceği güne kadar bunun peşinden ayrılmayacağından emindi. İkisinin de babası aralarında durmasa çoktan onun kollarına düşmüş olurdu.

“Adamlarımızı toplayın,” diye kızın kafasından üzerinden askerlere emir verip elini kaptı. “Gidiyoruz.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Rob'un kanı, öfkeyle kaynıyordu. Sonunda onu neredeyse dize getirecek bir inlemeyle salıverdi. Sanki uyanamadığı bir rüyadaymış gibi birkaç dakika önce bloke ettiği kapıdan Kralın Davina'yı çekiştirmesini izledi. Dönüp onu tutan parmaklarını çekiştirip ona son bir kere baktı. Rob uyandı ve bir düzine İngiliz, Highlander askerini odaya getirecek bir kükremeye Krala doğru atıldı. Babası onu durdurmaya çalıştı ve iki adam da neredeyse yere yalpalamışlardı. Rob ayağa kalkarken Colin'in dehşete düşmüş bakışlarıyla buluştu ve bakışlarını boğazına doğru hedef alınmış iki tane parlayan kılıca çevirdi.

"Adamlarına ağabeyim üzerinden silahlarını çekmelerini söyle," diye bağırdı Colin.

"Bana söz vermiştin."

Rob onu güçlükle duymuştu ve kılıçları yolundan çekmek için kolunu kaldırdı. Karısının ağlayışı onu durdurmuştu.

"Lütfen, lütfen Rob. Ölemezsin."

"Eğer seni benden alırsa, ben zaten ölüyüm," diye ona kılıçların uzunluğundan beri söylerken çaresizlik yüz hatlarını sertleştirerek ses tonunu yumuşatmıştı.

"MacGregor," diye Kral, Rob'u alçak sesli bir hırlamayla uyardı.

“Şu anda bunun için kelleni alabilirim.”

“Baba lütfen bunun olmasına izin verme.”

Davina, gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerini kapatıp ruhunun derinliklerinden dua etti.

“Kızım,” diye cevap verdi Kral, Davina’nın onunla konuştuğunu düşünerek.

“Bu adama kendini borçlu hissettiğini anlıyorum...”

“Hayır, hayır,” diye gözyaşlarının arasından itiraz etti Davina.

“Bundan çok daha fazlası var. Lütfen ona zarar verme. Beni terk ettiğin için seni affediyorum ama onu öldürürsen seni asla affetmeyeceğim.”

Babasının sert ifadesi sözlerle beraber çökmüştü ve bir anlığına hastalanacakmış gibi göründü. Elini kızın yanağına doğru kaldırdı ve kızı kendini geri çekerken hüzünlü bir ses dudaklarından çıktı. “Bana bir yıl ver. Yirmi dört yıldır tanımadığım kızımı tanımam için bir yıl. Sana daha önce veremediğim her şeyi vermeme izin ver, eğer o zamandan sonra hâlâ mutsuzsan, senin için farklı bir yol konusunu tartışacağım.”

Başını onaylar bir şekilde salladığında Rob kılıçların ucuna doğru hareket edince iki tane kan damlası yüzeye çıkmıştı. “Davina bunu kabul etme, sen benim...”

“Rob!”

Rob ikisinin de kaderini mühürlemeden önce onu susturmak için titreyen elini kaldırdı. “Kararımı verdim. Gitmeme izin vereceksin.”

“Hayır!”

Rob’un gözleri, onu sabit şekilde tutan askerler üzerinde odaklandı. Kafataslarını ikiye ayırıp ölü vücutlarının üzerinden geçerek yolunda duran herkesi öldürecek. Ama hareket ettiği an Jamie ve kardeşleri vücutlarını onun önüne koyup babasının yardımıyla onu tuttular.

“Bugün yaşamana izin veriyorum Robert MacGregor,” dedi Kral James, askerlerine silahlarını indirmelerini işaret ederek.

“Sana olan borcum ödenmiştir. Eğer yine kızımın peşinden gelersen, seni vurdurmaktan başka seçeneğim kalmayacak.”

“Lütfen yapma,” diye sessiz bir şekilde kocasına ağız hareketiyle söylerken Kral hızlıca onu götürüyordu.

“Oğlum, bunu senin için yapıyor,” diye onu susturdu Callum, Rob’u arkadan tutarak. “Yaşamamı istiyor.”

“Rob, affet beni,” diye yalvardı Colin. “Bunu telafi...” Özü Rob’un hepsini kenara fırlatmasıyla kısa kesilmişti.

Hepsi onun kızın arkasından gitmesine engel olmak için kapıya doğru koştular. Angus kapıyı kapatıp çıkışı daha iyi kapatmak için, Rob tahtayı tekmelerse diye topukları üzerinde döndü. Ama Rob tenezzül etmemişti. Davina gitmişti. Hayır, gitmeyi tercih etmişti aynı korktuğu gibi. Bir an değişmiş, yenik dükmüş ve ikiye bölünmüştü. Sırtını onu izleyen adamlara dönüp sandalyeye giderek tek kelime etmeden oturdu. Kapının tekrar açıldığını duymadı. Kimin girip çıktığını umursamıyordu. Davina gitmişti. Bütün bildiği buydu. Bir süre sonrasında Maggie’nin kapıyı açıp Colin’in, Kralın peşinden her şeyi düzeltceğine yemin ederek gitmesini haber verdiğinde Rob babasıyla beraber odadan çıkmıştı ve üzerine yeni bir korku düşmüştü.

“Bana yalan söyledin.”

Colin, Kralın grubunu Bla Bheinn’in yamacının hemen ardında köpüren atıyla durdurmak için dizginleri çekti. Onlara yetişmesi çok zaman almamıştı çünkü Kral ve adamları atlarını dik tepeler, çamurlu arazi boyunca Colin gibi zorlamamışlardı. Öfkeliydi ve cevap istiyordu. Eğer

bunları almak için İngiltere'ye kadar at sürmesi gerekiyorsa, bunu yapacaktı. Kralın askerleri onu çevrelemek için hareket ettiklerinden, hızlı bir şekilde efendilerini korumak istediklerinden haberdardı. Colin onlara dikkatinin bir kısmını vermişti. Eğer kavga istiyorlarsa, onlara bunu verecekti ama öncesinde söyleyecekleri vardı.

"Bana söz vermiştin."

James elini kaldırdı ve adamlarına geri durmalarını işaret etti.

"Ve sözümü tuttum. Ailen zarar görmedi."

"Zarar görmedi mi?" diye köpürdü Colin, sevmeye hatta saygı duymaya başladığı adama ters bir şekilde bakıyordu.

"Ağabeyimin kalbini söküp attın adeta!"

Yumuşak bir inleme gibi çıkan ses dikkatini birkaç adım ötede benekli bir ata eyerlenmiş olan Davina'ya çekmesini sağladı. Kızın kıpkırmızı olmuş gözlerine baktığında bakışlarını uzağa çevirdi. Kızın Rob'u sevdiğini bilmesi gerekiyordu. Skye adasına yolculuk ederlerken ağabeyine şefkatle bakışından bunu anlamalıydı. Kafasına göğsüne yaslarırken dudaklarında beliren saf memnuniyet kalıntılarından. Lanet olsun, ne yapmıştı?

"Ağabeyinin kalbi üzerinde herhangi bir kontrolüm yok Colin."

"Evet, var," diye itiraz etti Colin.

"Yasa sensin, değil mi? Onu alıp götürmek zorunda değilsin. Bir soylunun sıradan birini sevmesinin ne önemi var ki?"

Kral ona kederli bir şekilde gülümsedi.

"Gençsin ve öğrenmen gereken çok şey var."

"Aşk hakkında mı?" diye sordu Colin başıyla onaylayarak, "Evet. Belki var. Seni buraya getirdim çünkü aptaldım ve kızını sevdiğine inandım. Ama nasıl bir baba

çocuğunun gözyaşlarını görmezden gelir? Kızının onu sevdiğini göremiyor musun? Evet, göremiyorsun çünkü onu tanıyamıyorsun ve yasaların, kızının önünde geldiği sürece asla tanıyamayacaksın.”

“Benimle istediğin şekilde konuşman için fazla müsama-ha gösterdim Colin MacGregor. Ben...”

Colin dinlemiyordu. Biri yavaşça atını Colin’in sağ tarafına yakınlaştırdı ve kim olduğunu gördüğünde öğleden sonrası güneşinde gözleri alev almış bir mücevher gibi parlıyordu.

“Ah lanet olsun, bunun burada ne işi var?”

“Kaptan Asher İngiltere’ye ait...”

“O bir darağacına ait! Kızını onu korumak için hayatını verecek adamın kollarından söküp alıyorsun ve Gilles’e kızını manastırda bulabileceğini söyleyen adamı mı kucaklıyorsun?”

“Ne diyorsun?”

Kralın yüzü öfkeyle gerilirken Asher’a döndü. “Bu doğru mu?”

“Evet, doğru,” dedi Colin Kaptandan önce. “Kızına itiraf etti. Camlochlin’de ki herkes biliyor.”

“Canlı bir şekilde derini yüzdüreceğim.”

“Baba hayır!” Davina atını öne doğru ittirerek Asher’ı savunmaya çalıştı.

“Sessizlik!” diye ona bakmadan emretti Kral. Havadaki kuşlar bile itaat etmiş gibi görünüyordu.

O anda şaşkın sessizlikte uzaktan başka bir ses duyuldu ve Colin, Davina’nın Kaptanı hariç herkes Camlochlin’in derinliklerinden yaklaşan bir grup atlıya doğru döndü. Çünkü Colin ve Asher, Davina’ya bakan tek ikiliydi ve sağındaki taşlı zirveden gelen kör edici güneş ışığını ancak onlar görebiliyordu. Colin anlık körlüğüne neyin sebep

olduğunu veya Asher'in neden Rob'un eşine doğru gülle gibi hızla ilerlediğini anlamayarak kaşlarını çatı.

Bir atış bayır boyunca yankılandığı an Kaptan eyerinden atlayarak Davina'ya çarptı ve ikisini de yere düşürdü. Colin'in etrafındaki bütün adamlar bağırarak siper almalarını söylüyordu. Davina çığlık atarak üzerindeki ağırlıktan kendini kurtarmaya çalışıyordu. Saldırı altılarındalardı ve hedef oydu. Colin kılıcını kınından çıkarak ona doğru hareket etti ama Rob atının üzerinde onları geçerek eyerinden atlayıp Asher'in vücudunu kızın üzerinden aldı.

"Onu çayırlığın arkasına götürün!"

Colin, ağabeyi Will'e bağırırken ufak bir ordunun Kralın grubunun geçmesini bekledikleri yerden çıktıklarını gördü. Bazıları silahlarını savurarak savaş başlamadan önce Kralın askerlerinden dördünün kolayca işini bitirdiler. Colin silahlardan nefret ediyordu. Özellikle ölmeden önce muhtemelen onların ruhları için Tanrı'ya dua edecek güzel kızları öldürmek için kullanan adamlardan daha çok nefret ediyordu.

İlk ışık çakmasının sayesinde Davina'ya ateş eden şerefsizin nerede gizlendiğini biliyordu. Korkağın siperi arkadaşlarıyla savaşmak için terk etmesini izledi. Yüzünde Highland'in kış geceleri kadar soğuk ve acımasız bir gülümseme vardı. Colin eyerinden kayarak doğrudan ona koştu. Durmadı veya hızını azaltmadı ama elindeki ölümcül kılıcını savurarak emriyle dans ettirdi. Onu fark edince, düşmanı daha fazla barut ve top silahına koymak için acele etti ama bocalayarak Colin yaklaştıkça daha fazla çabalamaaya çalıştı.

"Sana söylemenin ancak adil olduğunu düşünüyorum," diye uyardı Colin, adamın üzerine düşmek üzereyken.

"Silahsız bir adamı öldürmeye karşı değilim."

Adam, etkisiz silahından başını kaldırıp Colin kafasını gövdesinden ayırmadan önce gözlerini kapadı. Ondan sonra Colin, kanla kaplı suratını sonraki ateş edene çevirip gülümsedi.

Rob, Will'in Bla Bheinn'in gölgelerinin ötesine Davina ile kaybolmasını izledi. Güvende olduklarından emin olduğunda kılıcını, uzun kınından çıkararak etrafında oluşmaya başlayan muharebeye çevirdi. Yere baktığında Asher'ın gözlerinin açık olduğunu gördü. Kaptan ciddi bir yara almıştı ve ölmek üzereydi ama gözlerinin dehşetle büyümesi kendi için değildi. Silah sesleri etrafında yankılanırken Rob, Kaptanı ufak bir bayıra sürükleyerek üzerine doğru eğildi. Edward Asher geçmişte ne tür günahlar işlemiş olursa olsun Davina'yı seviyordu ve onu kurtarmak için hayatını feda etmişti. Rob ona çok şey borçluydu. "O güvende Kaptan," dedi ona.

"Hayatını yine kurtardın."

Edward ilk defa içten bir şekilde ona gülümsedi ve bir damla kan dudaklarından sızdı. "Gilles," diye güçlükle söyledi.

"Evet, biliyorum," dedi Rob, ciddileşerek.

"Onu öldürenin benim kılıcım olacağına yemin ediyorum ama önce bana onu tarif etmelisin."

Son nefesini verirken Edward ona anlattı. "Koyu renkli saçlar... Buz gibi gözler."

Rob, Davina'nın arkadaşı için yapabileceği hiçbir şey kalmadığında ayağa kalktı. Gilles'i bulup yolu üzerinde olan Felemenk piçlerinden olabildiğince fazlasını öldürmeye hazırdı.

"Toplanın!"

Adamın arkasından çılgın bir şekilde emredişini duydu.
"Kralı kaleye geri götürün!"

Rob, Kralı çevreleyen yedi askerin kaçmaya hazır olduğunu gördü. "Hayır!" diye bağırırken sesi diğerlerinin üzerine çıkıyordu. "Çok fazla açık alan var. Güvenli bir alana ulaşmadan önce hepiniz ölürsünüz."

Öne doğru hareket etti. Adamlar at üstünde, kendisi yaya olmasına rağmen askerler geriye doğru gitti.

"Oraya gidin," sabit bakışları Kralla buluştu, "tepenin ardına. Buradakinden daha derin ve oranın etrafında ateş edemezler."

Kral başıyla onayladı. "Onların silahlarını durdurana kadar orada bekleyin."

"O zaman acele etsen iyi edersin," dedi ona Kral James, başıyla Rob'un omzunun üzerini gösterdi. "Kardeşin yarım almadan hepsini durdurmaya çalışıyor."

Rob döndü ve Kralla birlikte ufak kardeşinin üç tane daha atışçıyı yara almadan deşip geçmesini izledi. Lanet olsun, pervasızdı ve korkutucu olduğunu Rob gururla fark etti.

"Git!" Kralın adamlarına doğru döndü. "Beklemeyi unutmayın."

Açık araziye gören taşlı tepelerden birinde dikkatlice korunmuş pozisyonunda Kral James, Robert MacGregor'u şaşkın bir şekilde inanamaz yüz ifadesiyle izledi. Highlander taktik komutanlığından vahşi bir savaşçıya kılıcının ilk savuruşuyla dönüşmüştü. Atını geri kazanarak doğrudan çatışmaya ilerlerken gövdeleri deşiyor, uzuvları hızla, güçle ve bir atışla sonraki adama hızla geçebileceğinden emin olacak şekilde vuruşlarının kesinliğiyle koparıyordu. James, Rob'u ve kardeşini kendi ordusunda istiyordu. Ama bir şeyi daha çok istiyordu,

kızı için bir şeyi. Bla Bheinn'e doğru, kızının güvenli bir şekilde saklandığını bildiği yere baktı ve bunun için kime müteşekkirdiğini biliyordu. Aynı zamanda Gilles'in, Tanrı kara kaplı ruhuna acımasın, bu saldırının arkasında olduğunu biliyordu. James, Çark için hayatta olmasını istiyordu ama hangi cehennemdeydi?

Rob savaşın kendi avantajlarında geliştiğini biliyordu. İngilizler yanlarında olmadan bile MacGregorlar, bugünü düşmanlarına kaybetmeyeceklerdi. Gilles'in adamlarının iyi bir çoğunluğu kendi kılıcıyla öldürülmüş şekilde yerdedyler. Tek ateş İngilizler tarafından açılıyordu ve Kral kaleye dönmek üzereydi. Muharebenin neredeyse sonuna gelinmişti ve Rob hâlâ Gilles'i bulamamıştı. Öldürdüğü adamlardan hiçbiri Asher'in tanımına benzemiyordu. Gözleri dehşetle doluydu, soğuk değildi. Bu piç hangi cehennemdeydi? Çoktan ölmüş olabilir miydi? Rob öyle olmamasını umuyordu. Sonraki hedefini bulmak için atını döndürüp onunla yüz yüze geldi.

"Bekle!" diye bağırdı adam, Rob kılıcını kaldırdığında.

"Beni öldürmeden önce sana söylemem gereken bir şey var."

"Çok zamanın yok," diye söz verdi Rob.

Etrafını sararken kılıcını hazır bir şekilde uzattı.

"Ben Amiralin Kaptanı Maarten Hendrickson. Hemen kaleye gitmelisin. Krala ve kızına gidin."

Rob Camlochlin'e giden vadiye ve Kralın uzaktaki ufak grubuna baktı. Davina'nın onlarla olmadığını biliyordu. Will, savaş bitene kadar onu yerinden kıpırdatmazdı.

"Gilles onların arasında," dedi ona Kaptan Hendrickson, Rob'un kalbini durdurarak.

“Düşen İngiliz askerlerinden birinin ceketini alıp Kralın grubuna arkadan katıldı ve...”

Bir mermi Rob'un kulağının yakınlarından geçti. O kadar yakındı ki onu bir anlığına sağır etmişti. Ondan bir adım ötedeki Gilles'in Kaptanı, göğsünden kan ve duman çıkarırken atından düştü. Rob, Felemenk yere düşerken dönüp tepeye baktığında kardeşinin yüzündeki duman bulutunu savuruşunu izledi. Colin duman arasından gülümseyip dumanı tüten silahını dudaklarına doğru götürüp üfledi. Rob, kardeşi yeni silahını kemerine somadan önce ortadan kaybolmuştu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

“Kızın öldürmesi zor bir kaltak James.”

Kral atında yalnız oturuyordu. Etrafında ona vadinin derinliklerine kadar eşlik eden yedi adam ölü yatıyordu. İlk asker yere düştüğünde kaleye yaklaşmışlardı. Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti. Kralın adamları aralarındaki biri tarafından katledildiklerinde güçlkle tepki verecekleri zamanları olmuştı. Güneşin altında kırmızı parlayan kılıcı hızlı ve beklenmedikti. Ama bu suikastçi, James’in alayına ait değildi. Kral adamın kutsal olmayan bir şekilde hırlamasıyla yüzleştğinde nerdeyse adamın beceri ve kararlılığını takdir edecekti.

“Dikkatlice kurduğum bütün planlarımı mahvettin. Sen ve kahrolası MacGregor.”

James yardım için etrafına baktı ama adamlarının geri kalanı çok uzakta savaşıyordu ve MacGregorların yardımıyla kazanıyorlardı. Kılıcına uzandı ama atını yalnızca daha yakına getiren adam kahkaha attı.

“Gilles,” diye tükürürmüş gibi söyledi James, Amiralin kılıcının ucu göğsüne değdiğinde. “Çarkın altında ezildiğini göreceğim.”

“Öyle mi?” diye tekrar kahkaha attı Amiral, atından indi ve Krala da aynısını yapmasını işaret etti.

“Sanırım bugün hayatı sonlanan kişi sen olacaksın.”

James’i yoldan çıkarıp koyunların otladığı eğimli tepeliğin arkasında eğilmesini sağladı. “Gerçek Krala yol açmak için kalbini sökmeye niyetliyim. Lordum bu şekilde planlamamıştı ama gördüğün gibi başka bir seçeneğim yok. Seni vurup, işi daha kolay hale getirebilirdim ama kendi ölümümü riske ettiğim halde ölürken gözlerinin içine bakmak istiyorum. Kızına gelirsek, eğer onu öldürmezsem senden sonra başka biri yerine geçecek. Bu dünyada olduğu sürece asla güvende olmayacak.”

“Koruyucusunu asla kimse geçemeyecek.”

James aynı şekilde zaferle gülerken, Robert MacGregor’un yeteneği ve gücünü hatırladı.

“Bunu hep beraber göreceğiz. Eh, sen göremeyeceksin ama ben görebilirim.”

Gilles ona sırtıttıktan sonra kılıcını neredeyse sevgiyle James’in boynu boyunca kaydırarak kan akıtmadı. Onunla oynuyor, Kralın son anlarının keyfini çıkarıyordu.

“Şimdi onu gördüğüme göre,” nefesinin James’in yüzüne vurması için eğildi, “onu öldürmeden önce altımda çığlık attırmaya daha bir niyetliyim.”

James, gözlerini kapatırken bu düşünceyle midesi bulanmıştı.

“Ona asla dokunamayacaksın.” Öyle olması için de dua etti. Tanrı’ya kızını bu şeytandan koruması için yalvardı. Gözlerini tekrar açtığında Gilles bir adım geri atmıştı. Tepe boyunca bir hareket Kralın dikkatini çekmişti. Biri geliyordu ve rüzgârda sessizce hareket ediyordu. Robert MacGregor olduğunu görünce Kralın nefesi kesilmişti. Odadayken çıldırmış uzun bir adama aşağıdan bakmak her adamın sinirlerini sarsabilirdi ama onun öne doğru, kanlı kılıcını elinde tutmuş, gözlerinde ölümün vaadiyle gelmesi dehşet vericiydi. Kral, kızını sevdiği belli olan bu adamın Gilles için mi,

kendi için mi geldiğini merak etmişti. Gilles James'in omzunun üzerinden bakışını yakaladı ve dönmeye başladı.

Amiralin düz ve ince kılıcını değiştirmekten daha kısa sürede Highlander öne atılıp kılıcını Gilles'in bileği boyunca kesici bir darbeye indirdi.

Kan James'in göğsüne sıçrayıp dehşet ve tatminle Gilles'i eli hâlâ kılıcını tutarken yerde görmüştü.

"Bu, adamlarını arazime getirdiğin içindi," diye gürledi MacGregor, Gilles kopmuş kanlı eline ağzı açık şekilde bakarken.

"Ve bu..."

Rüzgâr esintisi gibi hareket edip boş sözler veya tehditlerle zaman harcamayıp kılıcı Amiralin karnına geçirdi, "karımı öldürmeye çalıştığın içindi."

Kral James sessizce MacGregor'un sert hatlarının Gilles'in gözlerinden hayatın çekilişini izlemesine bakıyordu. Onun... Karısı mı? Davina'nın babası, duyduklarını veya duyduğunu düşünebilmek için zamanı olmamışken yaman katil, silahını kurtarıp ona doğru hareket etti.

"Yaralandın mı?"

James başını iki yana salladı.

"Hayır, ben... Az önce ne dedin sen?"

Muhtemelen bu soruyu hemen sormaması gerekiyordu çünkü, Highlander önündeki ölü adama gösterdiği aynı kararlı nefretle birden ona bakmıştı. Nefret ve başka bir şey.

"Ever doğru duydun. Davina benim karım ve onu ben-den almaya izin veremem."

O anda James, MacGregor'un onu öldüreceğinden emindi. Ama Rob kılıcını kaldırmadı ve gözlerindeki öfke, alçakça bir yalvarışa dönüşmüştü.

"Daha önce bir kadını hayatından fazla hiç sevmedin mi? Her şeyi feda edebileceğin bir kadını?"

James ona gözlerini kırparak bakarken, ilk karısının ölümünden beri hissetmediği türde bir hüznün dalgasının üzerine çöktüğünü hissetti. Kızının lafta ölümü bile sevgili Anne'sini kaybetmenin acısının önüne geçmemişti.

"Evet, bir kadını bu kadar sevdiğimi itiraf etmeliyim. Onunla evlenip inancını benimsediğimde gelecekteki tacımı feda ettim."

MacGregor'un beklediği türde bir cevap değildi ve bir anlığına şaşkınlıkla James'e sadece bakakaldı. Sonra, "O zaman ne kadar ciddi olduğumu biliyor olmalısın. Karım seninle beraber İngiltere'ye dönmeyecek," dedi.

"Oğlum," diye lafına başladı Kral, "bunu sonrasında konuşalım. Benim... Arkana bak!" diye bağırırken gözleri kocaman açılmıştı. MacGregor'u yoldan çekmek için omuzlarını çekiştirdi.

Bir anlığına Peter Gilles hareketsiz bir şekilde, işe yaramaz kolu kanlı karnına bastırılmış, diğeri indirilmek üzere kılıcını yukarı kaldırmıştı. Boynundan çıkan ok, onu durdurdu. Yere düşerken kanı çimenlere dökülüyordu. James bakışlarını Bla Bheinn'in çayırlarına doğru çevirdi. Kızı yerinden oynatılamaz bir kayanın arkasında duruyordu ve uzun soluk renkli saçları etrafında savurulurken okunu ayaklarının dibine bırakıp koşmaya başladı.

"Rob!"

Tatlı ve tanıdık olmayan sesi çalılıklar boyunca yayılırken babası bakışlarını yanındaki adama çevirdi. Sessiz bir şekilde kızının Highlandlinin kollarına atlamasını, gözyaşıyla dolu bir öpücükten sonra adamı yaraları için incelemesini izledi.

"Peki ya sen baba?" James'e döndü. "Yaralandın mı?"

Kral başını hayır anlamında salladı. En azından belirin bir şekilde yapmamıştı. Ama bu savaşçının ondan önce gelmemesi konusunda ne tür bir hakka sahipti ki? James

kızına çok az şey vermişti. Çok uzun sürede uzak kalmış ve onu kaybetmişti. Davina ona Robert MacGregor'u sevmeyi söyledi ama sevdiği belliydi. Ondan daha da fazlasını alabilir miydi?

Highlander sürüsünün tepelerde atlarla koşturduğunu, kanlı kılıçlarının kafalarının tepesinde olduğunu görünce neredeyse suratını buruşturacaktı. Yüce Tanrım, bunlar gaddar görünüşlü bir gruptu.

"Ne oldu?" diye MacGregor Reisi onlara ulaşınca, eyerinden atlayıp sordu.

"Bu Gilles mi?"

Robert onlara bütün olanları anlattı ve Reisi kimsenin zarar görmediği konusunda temin ettikten sonra onları eve götürdü.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Kral Camlochlin Kalesi'nin büyük salonunda otururken, MacGregorların sevgiyle, 'Highland'deki en iyi zehir' olarak adlandırdıkları tehlikeli karışımı yudumluyordu. İtiraf etmeliydi ki içecek fevkaladeydi ama boğazdan geçerken biraz yakıyordu. Ölülerini gömdükten sonra güzel bir kav-gaya ve Kralın ölen askerlerine içtiler. Finn adında genç bir adamın sonrasında şarkıyla onurlandıracağına söz verdiği on üç asker.

James'in kızı masada değildi. Reis'in karısı ve kardeşine başka bir yerde eşlik ediyordu. Finn'e göre, Maggie MacGregor Davina'yı kendi kızı gibi sevmiştir ve eğer kutlamalar bitmeden Kral onu çağırmaya çalışırsa Katie MacGregor, Kral olsun veya olmasın ona unutmayacağı bir azar çekecekti. James etrafındaki adamların kahkahaları dinlerken üzerinden geçmiş günlerini, İspanya ve Fransa'da, kardeşleri gibi olan adamların yanında savaştığı günleri düşündü. Aynı dostluk ve saygı burada da vardı. Bu adamların karşılıklarına her ne gelirse gelsin, evlerini korumak için beraber savaşacaklarını biliyordu. Zorunda oldukları için değil, istedikleri için bunu yapıyorlardı. Böyle bir sadakatin İngiltere'de bulunması zordu ve James,

gitmek istemediği için Davina'yı suçlamıyordu. MacGregorların savaşmasını gördükten sonra Colin'in Davina için dünyada Camlochlin'den daha güvenli yer olmadığı konusunda doğruyu söylediğini biliyordu. Onu buradan nasıl alıp her gülüşün sahte, her elin ise onun aleyhinde çalışacağı bir yere götürebilirdi? Tahta bu kadar kısa bir süre önce geçmişken, en değerli sırrını dünyaya açıklaması ne kadar akıllıcaydı? Ama kızını tanımak, hayatını dinlemek ve onu neyin güldürüp ağlattığını öğrenmek istiyordu. Sonunda onu evine götürmek istiyordu ama burada kızı için güvenlik ve güvenden çok daha fazlası vardı. O vardı. James bakışlarını, masanın karşısındaki, kadehine sanki iki bacağı da muharebede kaybetmiş gibi bakan Robert MacGregor'a çevirdi. Bu adamın Davina'yı sevdiğine veya onun için öldürüp öleceğine dair hiçbir şüphesi yoktu. Diğer iki kızının kocalarının, eşleri için yapacaklarından çok daha fazlasını yapacağını biliyordu ve bu, kendinin Anne Hyde için yapacağından daha azı değildi. Davina'dan onu korumak, gelecekteki Katolik monarşiyi sağlama almak için ondan vazgeçmişlerdi. Ama Davina olması gerekiyor muydu? Bir Kraliçe olarak yetiştirilmemişti. Gözlerinde, ikinci kızı gibi yönetmek için acımasız bir isteğe sahip olmadığı belliydi. Eşi Mary gençti ve yatağında istekliydi. Eğer ona bir varis verirse...

"Lordum, siz ve adamlarınız istediğiniz kadar Camlochlin'de hoş karşılanacaksınız."

James, Callum MacGregor'a bakıp gülümsedi. "Bundan ne kadar hoşlansam da korkarım aceleyle İngiltere'ye dönmem gerekiyor. Haber vermeden yola çıktım ve yokluğumda damadımın ne planlar yaptığını düşünmek ürpermeme sebep oluyor."

Callum başıyla onaylarken kederli bakışlarını oğluna çevirdi.

“Oğullarına savaşmayı iyi öğretmişsin MacGregor. Yetenekleri bazı Kaptanlarımı bile geçiyor. Sana sormak istediğim bir soru var ama öncelikle bir tane Robert’a soracağım.”

Callum başıyla onaylarken oğluyla beraber Krala bak-
tılar.

“Orada,” dedi James, çenesini kuzeye doğru çevirirken, “adamlarım beni buraya getirmek üzereyken onları durdurdun. Eğer vurulup öldürülseydim, Davina’nın özgür kalacağını farkında değil miydin? Artık bir tehdit oluşturmayan Gilles dışında kimse bizim burada olduğumuzu bilmiyordu. Neden beni korudun?”

Bir anlığına Robert sanki gerçekten nasıl cevap vermesini gerektiğini bilmiyormuş gibi sadece ona baktı. James, onun Kralına sadakatini itiraf etmesini umuyordu. Callum’a sonrasında sormak istediği buna bağlıydı.

“Sadece doğamda olan neyse onu yaptım.”

Oğlanın ilk iç güdüsü korumaktı. Kral onu böylesi bir cevap için suçlayamazdı ama umduğu cevap değildi. Yine de içkisini kafasına dikip sonraki sorusuna hazırlamak için kendine fazladan bir iki dakika verdikten sonra reise döndü. Herhangi birini ordusuna almak için kimsenin iznine ihtiyacı yoktu ama MacGregorları kendi yanında tutmak istiyordu. Herhangi bir Kral bunu yapmayarak aptallık etmiş olurdu.

“Colin’e fazlasıyla düşkün hale geldim. Çok cesur, cüretkâr bir şekilde dürüst ve kılıçla oldukça öldürücü. Çoktan topraklar konusundaki politikaları biliyor ve Sözleşmelerden en az benim kadar nefret ediyor. Robert’ı henüz tanımıyorum ama bugün sahadaki yeteneği beni etkiledi. Oğullarını benimle İngiltere’ye getirmeyi ve orduma asker olmalarını istiyorum. Colin’in en küçük oğlun olduğunu biliyorum ama...”

“İngiltere’yle hiçbir ilgim yok.” Rob tereddüt etmeden lafını böldü.

“Yerim burası ve burayı terk etmeyeceğim.”

“Ama oğlum,” diye isticram etti Kral. “Sen ve Davina...”

“Her günümüzü onun sırtına batırmak için hangi elin hançeri gizlediğine merak ederek mi geçiririz?” Rob onun için lafını bitirdi.

“Onun için istediğin hayat bu mu? Lanet olsun, bundan daha fazlasını hak ediyor. Bunu ona verebilirim ama senin sarayında değil. Ben bile bilinmeyen yüzlerce düşmana karşı onu koruyamam.”

James sandalyesinde geriye yaslanıp gözlerini kapattı. Davina hakkında verdiği bütün kararlar aklına geliyordu. Bütün her şeyi, ağabeyinin, Kralın itirazını göze alarak onu korumak için yapmıştı.

“Ben giderim.”

James gözlerini açıp herkesle beraber Colin’e baktı.

“Hayır,” diye hızla cevap verdi Reis. “Yerin akrabalarının yanı.”

“Baba, hayatımı MacPhersonlarla büyükbaşlar üzerine savaşıarak geçirmek istemiyorum. Rob bir gün reis olacak. Burada benim için hiçbir şey yok. İnandığım bir şey için savaşmak istiyorum.”

“Eğer bir gün bir tanesine sahip olma şansına erebilirim,” diye araya girdi Kral, “oğlumu korumak için onun zekasına ve yeteneğine sahip olan bir adama ihtiyacım olacak.”

“Şimdi İngiltere’nin davasına inanmaya mı başladın?” Colin’in babası oğluna şüpheci bir şekilde sordu.

“Ona inanıyorum.” Colin bakışlarını Krala çevirdi. Bir tebessüm iması dudaklarında belirdikten sonra ifadesi sertleşti.

“Sizinle gideceğim Majesteleri. Ama karşılığında ağabeyimi kayırmanızı istiyorum.”

James soğuk bakışlarını Colin’den sonra büyük ağabeyine çevirdi.

“Benden başka bir şey iste. Çoktan kızımın şampiyonunu affetmeye karar verdim. Davina’nın geleceğini ise, kendisinin karar vermesine izin vereceğim.”

Şaşırtıcı bir şekilde James, Rob’un yüzündeki rahatsız ifadeyi görmüştü. Davina’nın onu seçeceğinden şüphe mi ediyordu? Davina’nın onu sevdiği açıkça belliyken neden şüphe ediyordu?

“Onu bana getir olur mu Robert? Annen ve halanın onu bana getirdiğin için güvenmeyeceklerine güveniyorum.”

Robert sandalyesinden kalkıp basamaklara ve arkasından uzananlara, savaş meydanındakine benzer bir kararlılıkla kaşlarını çatı. Onun salondan ayrılmasını izlerken Kral, kızı hangi hayatı seçerse seçsin, Robert MacGregor’un ondan sorunsuz bir şekilde vazgeçmeyeceğini biliyordu.

“Colin,” dedi babası, Kralın düşüncelerini tekrar masaya çekerek. “Bu konuda emin misin?” En genç oğlu için endişesi kaşlarındaki çizgilerden belliydi.

“Evet, baba. Birilerinin Protestanları ötede tutması lazım ve Mairi olacağına benim olmam daha iyi.”

Babası kahkaha atmadı. Aslında James yüzünün öncekinden daha soluk bir hal aldığını fark etmişti.

“Kızın İskoçya’ya oğulların kadar sadık o zaman?” diye sordu Kral.

“Daha beter.”

James kıkırdadı ama güçlü Reisi müthiş ailesi için kıskanmıştı. Güzel kızını, merdivenlerden aşağı Rob’un yönlendirdiğini gördüğünde Tanrı’nın onu da ödüllendirdiğini hissetti. Kızları Mary ve Anne’yi seviyordu ama sarayda

ve sevmedikleri adamlarla olan anlaşmalı evlilikleri yüzünden sertleşmişlerdi. Davina'ya dair her şey sanki ona doğru süzülen soluk renkte bir kuğu gibi nazik ve zarafet gösterseydi. Yürüyüşü kız kardeşlerinin sahip olduğu kendinden emin tavırdan yoksundu. Davina'nın çenesinin kalkışı kibirinden değil kendi gücünden geliyordu. Onu izlerken, ilk eşini düşünüyordu. Anne asla Kraliçe olmayı önemsememişti. Ona ait olmak yeterliydi. James'in salonlarını ve günlerini kahkahalarıyla doldurmuştu. İlk doğan çocuğu için de aynısını isterdi.

Yanına vardıklarında Davina'nın asi bakışları, James ayağa kalktığında onu izliyordu ama tek kelime etmeden kocasının eline tutundu. James kızını kendine çekip yaşadığı için sevinmekten kendini geri almak için ellerini arkasında birleştirdi. "Benim bilgim veya rızam olmadan evlendin kızım."

"Vermek için burada değildin," diye aynı şekilde cevap verdi.

"Evet, değildim. Düzeltmeye niyetli olduğum affedilemez bir hata."

Kızının üzerindeki bakışları yumuşadığında neredeyse gülümseyecekti. Bütün umutlar kaybolmamıştı. "Belli ki onun eşi olmaya zorlanmadın."

Yanındaki adama bakarken dudakları kendiliğinden beliren bir gülümsemeyle rahatladı. "Sevinç doluydum."

"O zaman," diye duyurdu James, herkesin dikkatini üzerine çekerek, "eğer istersen onunla burada kalmana izin vermeye hazırlıkliyım."

"Eğer istersem...?"

Kocaman gözleri daha büyüyüp yaşlarla dolarken lafı uzayıp gitti.

"Burada onunla kalmayı seçiyorum."

James gülümseyerek sonunda kızına istediği bir şeyi sağlayabilmişti. Kızı için gökyüzündeki en parlak yıldız haline geldiğinden haberi yoktu.

“O zaman sana vereceğim birçok hediyeden ilkinin tebriklerimi kabul et.”

Etrafındaki adamlar tezahürat etti. Hatta biri sırtına bile vurmuştu ama Kral James, önündeki kızı dışında kimseyi görmemiş veya duymamıştı. Sonra kızı kollarındaydı ve kendini sonunda affedilmiş hissetmişti.

“Birbirimizin hakkında öğreneceğimiz çok şey var kızım,” diye kulağına fısıldadı. “Sürekli ziyaret edeceğim.”

“Bu hoşuma gider baba. Hem de çok.”

Rob tuniğini üzerinden çıkarak yatağa çıktı. Mum ışığı yüzünü aydınlık ve karanlıkla kaplıyordu. Alnına dökülen dağınık seksi saçlarının altında gözleri onu ele geçiren bir açlıkla parlıyordu. Davina ona daha erken bir şekilde tutmak için kollarını uzattı.

“Hangi gün beni sevdiğini anladın?” diye sordu Davina, Rob’un dudakları nazik bir şekilde onunkiler üzerine kapandıkça.

“Bunun için her gün ve gece Tanrı’ya teşekkür etmek istiyorum.”

“Seninle tanıştığım ilk gündü,” dedi ona Rob, dudaklarını ısırarak.

“Her şeyini yeni kaybetmiştin ve hepsini sana geri vermek istiyordum.”

“Bunu başarıp bana çok daha fazlasını verdin.” Dudakları kıvrıldı. Sıcak kalınlığını girişinde hissettiğinde gözlerini kapattı.

“Vereceğimden hiç şüphe etmedim.”

Her bir parçası kadar kendinden geçirici bir gülümsemeyle Davina’nın içine girdi.

“O zaman hiçbir şeyde başarısız olmuyor musun?”

“Ben bir MacGregor’um,” diye kızın çenesine doğru inerken, vücuduna bir zevk dalgası yayılmıştı. “Doğru yapmadığımız çok az şey vardır.”

“Öyle mi?”

Ona provoke edici bir şekilde kaşını kaldırdıktan sonra Rob’u sırtına doğru devirdi. Üzerine çıkarıp adamın geniş gövdesine, düz ve sıkı karnına baktıktan sonra kendini daha derinlere gömerken günahkarca gülümsedi.

“Şanslısın o zaman. Ben de artık bir MacGregor’um.”

“Evet, sen benimsin.”

Davina onundu ve salonunu sonsuza kadar kahkahalarıyla dolduracak olması fazlasıyla yeterliydi.

Kapalı kapılar ardında büyüyen güzeller güzeli Davina'nın özgürlüğe ve aşka olan tutkusunun benzersiz hikâyesi...

Onu ilk gördüğü anda kendini evindeymiş gibi hissettiren bakışlarına ve gücüne hayran olduğu Highlandli adam, onu kaderi olan ölümün pençesinden kurtarabilecek miydi? İngiltere Kralı'nın kızı ve vârisi Davina onu bekleyen kaderi reddedip, sevdiği adamla saraydan bağımsız bir hayata devam edebilecek miydi? Heyecan verici bir aşk hikâyesine dair merak uyandıran soruların yanıtları, aşk, sevgi ve cesaretin benzersiz hikâyesinde, Paula Quinn'in bu eşsiz romanında gizli.

"Paula Quinn, İskoçya'nın aurasını bir kez daha zekice işliyor. Karakterlerin derin duygu dünyasının inceliklerle işlendiği bu roman, okuyucuları büyüleyecek muhteşem bir aşk hikâyesini anlatıyor."

- *Romantic Times*

"Paula Quinn'in bu yakışıklı kahraman hakkındaki diğer kitaplarını sabırsızlıkla bekliyorum. Bu roman heyecan dolu!"

- *Fresh Fiction*

FDÜ'den
muallaf